

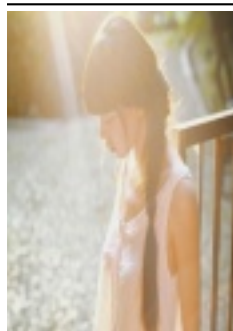
Đơn Phương Không Vô Nghĩa

Contents

Đơn Phương Không Vô Nghĩa	2
1. Chương 1: Giữa Chúng Ta, Đã Kết Thúc Thật Rồi Sao?	3
2. Chương 2: Cô Ta Là Gì Của Cậu?	6
3. Chương 3: Hẳn Chỉ Là Một Thằng Ngốc	9
4. Chương 4: Tại Sao Cậu Lại Chuyển Đến Đây?	13
5. Chương 5: Là Cô Gái Hôm Trước, Đúng Không?	16
6. Chương 6: Nguyên Tắc Là Nguyên Tắc!	20
7. Chương 7: Đừng Lôi Những Người Không Liên Quan Vào Giữa Chúng Ta, Thêm Một Lần Nào Nữa	24
8. Chương 8: Tổ Không Thích Câu Nói Đó	27
9. Chương 9: Nếu Đúng Thì Sao?	29
10. Chương 10: Điều Đó, Vĩnh Viễn, Chúng Ta Sẽ Không Thể Nào Biết Được	34
11. Chương 11: Người Đó, Chị Cũng Biết Đây	38
12. Chương 12: Tôi Cần Cô Bây Giờ!	41
13. Chương 13: Khi Những Kỷ Niệm Quý Giá Đã Bị Cuốn Đi Theo Sóng Nước...	45
14. Chương 14: Tổ, Chính Là Vì Lý Do Ngu Ngốc Ấy	48
15. Chương 15: Khi Thật Lòng Yêu Một Ai Đó, ...	54
16. Chương 16: Gia Đình, Không Phải Là Điều Có Thể Chọn Lựa	59
17. Chương 17: Cá Liệt Là Cá Gì Vậy?!	63
18. Chương 18: Để Mai Ăn Vậy	66
19. Chương 19: Không Đến Công An! Em Không Phải Tội Phạm!	69
20. Chương 20: Em Là Con Trai Mà	72
21. Chương 21: Chúc Mừng Sinh Nhật	77
22. Chương 22: Thế Rồi Ta Xa Nhau...	80
23. Chương 23: Đại Dột	83
24. Chương 24: Chúc Mừng Sinh Nhật	85
25. Chương 25: Một Đáp Án Mà Ai Cũng Biết Trước...	88
26. Chương 26: Anh Đã Từng Cô Đơn Biết Bao, Trước Khi Được Gặp Em...	91
27. Chương 27: Không Giống Trong Phim Hàn Quốc...	94
28. Chương 28: “nếu Phải Chọn Thì Có, Tổ Có Thích.”	98
29. Chương 29: “chính Xác Là Nguyễn Thị!”	101
30. Chương 30: “mày- Chết- Với- Anh.”	104
31. Chương 31: “việc Của Anh Chính Là Phá Hoại...”	107
32. Chương 32: Không Sao Không Sao. Sẽ Không Sao	111
33. Chương 33: “thật Thì Sao, Mà Giả Thì Sao?”	114
34. Chương 34: “thủ Lao Ngang Với Các Hotgirl Đang Nổi Đây Nhé.”	118
35. Chương 35: Nếu Anh Nói...	119
36. Chương 36: Anh Nhìn Em, Em Nhìn Từng Trang Sách Đã Phai Màu Chẳng Nói Với Nhau Một Câu...	122
37. Chương 37: “...có Nhiều Bạn Là Tốt...”	124
38. Chương 38: Ở Sau Nhà Có Một Nghĩa- Địa Rất To	127

39. Chương 39: “...không Hiểu Tức Giận Chuyện Gì...”	130
40. Chương 40: Cường Lava	134
41. Chương 41: Ngây Thơ	136
42. Chương 42: Chuyện Gì Đến Sẽ Phải Đến	140
43. Chương 43: Quá Chân Thành, Từ Quá Sớm	144
44. Chương 44: Có Muốn Đi Cùng Tổ Không?	146
45. Chương 45	148
46. Chương 46: “nhưng Tôi Lại Biết Cậu.”	150
47. Chương 47: “ou Est Mon Téléphone ?”	152
48. Chương 48: “em Không Thể Kệ Được. ”	156
49. Chương 49: “cậu Ngây Thơ Thật.”	160
50. Chương 50: “anh Đã Tự Dối Lòng.”	163
51. Chương 51: Truth Or Dare	166
52. Chương 52: “tớ Sắp Phải Đi Rồi.”	170
53. Chương 53: “vì Anh Tớ Là Người Tình Cảm.”	173
54. Chương 54: “đồng Tính Không Phải Là Bệnh.”	175
55. Chương 55: “tôi... Tôi Ghét Cậu.”	179
56. Chương 56: “hình Như... Anh Đói Phải Không?”	182
57. Chương 57: “thề.”	185
58. Chương 58: Vì Ước Mơ Của Cậu Cũng Là Của Tớ	189
59. Chương 59: Love Comes Slow And It Goes So Fast	192
60. Chương 60: “mai Tuần Anh Chứ Gì.”	196
61. Chương 61: “cậu Có Gì Muốn Nói Với Tớ Không?”	198
62. Chương 62: ...như Một Mối Tình Đầu	201
63. Chương 63: Em Yêu Anh	205
64. Chương 64: Cái Gì Mà Đập Chậu Cướp Hoa?	208
65. Chương 65: “...có Bỏ Công Sức Ra, Vẫn Hơn Không Làm Gì Cả.”	211
66. Chương 66: “you Don’t Understand... I’m So In Love With You.”	214
67. Chương 67: Bên Nhau Mỗi Mỗi	218
68. Chương 68: Anh Là Đồ Ngốc	220
69. Chương 69: “để Có Được Cháu, Cái Gì Bác Cũng Làm.”	224
70. Chương 70: “chắc Tại Hồi Hộp.”	226
71. Chương 71: Kết Thúc Rồi, Sweetheart	229
72. Chương 72: “tremblement De Terre” (hay Ngoại Truyện Vũ Nam Phương)	234
73. Chương 73: Ngoại Truyện 2 Bóng Tối Của Mặt Trăng (hay Ngoại Truyện Nguyễn Việt Khôi)	240

Đơn Phương Không Vô Nghĩa

Giới thiệu

Tình yêu tuổi trẻ là sự pha lẫn giữa yêu và ghét, giận hờn, bồng bột và bướng bỉnh; vui đó rồi lại giận

1. Chương 1: Giữa Chúng Ta, Đã Kết Thúc Thật Rồi Sao?

“Cuối cùng thì... ngày này cũng đến.”

Hít thở thật sâu, cô gái vững vàng đứng tại bến xe, đã sẵn sàng mở ra một câu chuyện mới trong quãng đời học sinh không còn quá dài của mình.

...

Khi chiếc xe kèn còi dừng lại cách trường mới chỉ hơn nửa cây số, Hà giật mình khi một bàn tay từ sau lưng vỗ lên vai. Cô quay lại và gương mặt trở nên rạng rỡ gấp bội.

“Nam! Tớ không nghĩ là cậu cũng đi bus!” Nhà cậu ta quả thật rất gần học viện Gallet.

Người con trai vì không còn chỗ ngồi nên đứng nắm vào tay cầm của chiếc xe lắc lư, gương mặt tuần tú và mái tóc ngắn rối bù, đôi mắt nheo nheo như thể còn ngái ngủ, nhìn xuống ghế của Hà ở ngay cạnh, thản nhiên:

“Sợ mình nhìn nhầm nên lên để kiểm chứng.”

“Cậu nói thế có ý gì hả?” Hà thoáng đỏ mặt. Nhưng lòng vẫn thấy vui. Phải chăng nỗ lực dậy sớm chải chuốt của cô đã thật sự tạo nên một ấn tượng khác biệt, ngay cả với cậu bạn đã nhìn mặt năm năm?

“Cái mặt bánh rán trát phấn lên thành ra cái bánh bao. Dĩ nhiên làm người ta thấy lạ rồi. À, đôi bụng nữa... Á!”

Lời chưa nói hết thì bị cả chiếc ba lô của Hà phang thật lực vào bụng. Đúng lúc xe gặp khúc quanh, nghiêng hẳn về một bên khiến cậu ta loạng choạng, ngồi thụp xuống, nhăn nhó: “Giết người! Đúng là giết người mà...”

“Đừng giả vờ ôm bụng nữa, ba lô ngày khai giảng nhẹ tênh có đựng gì đâu mà đau! Ngẩng đầu lên, lớp mười một rồi còn để cổ áo thế kia...” Hà đưa tay ra bẻ lại cổ áo cho cậu bạn.

Nghĩ cũng lạ, người đầu mười sáu tuổi đầu ăn mặc cũng không biết cách gọn gàng. Hôm nào cũng có vắn đề. Khi thì sơ vin cầu thả, còn cả mẫu áo lòi ra ngoài. Khi thì tay đứt cúc. Khi thì cổ áo nguyên một miếng gấp vào trong. Không khác gì cái thời còn là... học sinh cá biệt. Bản thân Hà đã quá quen thuộc với bộ dạng lười thôi và cũng là nạn nhân chủ yếu của thói độc mồm độc miệng thích chế nhạo người khác. Cậu ta chính là Phạm Hải Nam, một trong hai người bạn thân thiết nhất của Hà từ cấp hai.

...

Còn một nhân vật chưa được nói đến ở đây. Bây giờ cũng là lúc bạn đọc cần biết, “ngày này” mà Hà nhắc tới khi đứng đợi bus, không phải ngày nhập học ở một ngôi trường mơ ước. Đó là ngày mà cuối cùng, cô được gặp người con trai đã khiến cô học như điên suốt cả một mùa hè chỉ để thi vào cùng trường với cậu.

Chuyện kể rằng, trong suốt bốn năm cấp hai và một năm lớp mười, có ba người bạn chơi với nhau rất thân. Tình bạn được nảy sinh và bồi đắp không chỉ qua việc học hành hay dã ngoại, mà còn là qua mồ hôi và nước mắt của cả ba trong những hoạt động của đội bóng đá trường cấp hai, và cấp ba Đăng Khoa. Nơi hai cậu ấy là chân sút chủ lực, còn cô là quản lý.

Ngày mà Nguyễn Nhật Bảo Long đột ngột chuyển sang học viện Gallet vào lúc mùa giải sắp bắt đầu, mà trước đó không hề thông báo với cô hay Hải Nam dù chỉ một lời, Minh Hà hụt hẫng và òa khóc như một đứa trẻ. Đó không phải những giọt nước mắt tiếc nhớ một người bạn thân, cũng không phải nước mắt giận dỗi hành động ích kỷ, phản bội lời hứa của Long, khiến cho đội Đăng Khoa năm ấy thua tan nát, đó là những giọt nước mắt của một cô bé mười lăm tuổi đứng trước nguy cơ của một tình đầu tan vỡ.

Và câu chuyện này được bắt đầu, bởi vì Trần Minh Hà, cô bé mười lăm tuổi với kinh nghiệm sáu năm làm quản lý đội bóng và ba năm yêu đơn phương, đã quyết định không buông tay để mọi việc kết thúc dễ dàng.

Khi học kỳ hai năm lớp mười bắt đầu, Minh Hà, trước giờ luôn đứng ở vị trí làng nhàng tốp giữa của một lớp học thường nhất trong các lớp thường, dưới sự giúp đỡ của người bạn chí cốt Phạm Hải Nam, đã ôm mộng thi vào Gallet.

Cần phải nói thêm một chút về học viện tư nhân này, để cho thấy quyết tâm điên rồ tưởng như bất khả thi của nhân vật nữ chính. Đây là một học viện tọa lạc giữa trung tâm thủ đô, được xây dựng vào những năm cuối của thế kỷ hai mươi, bằng nguồn đầu tư của một Việt kiều- tỷ phú có tham vọng bồi dưỡng những thanh niên ưu tú nhất, cả về trí tuệ lẫn thể chất, để phục vụ cho việc “phát triển tương lai đất nước”. Chưa bao giờ một ngôi trường cấp ba “dân lập” lại được đầu tư ghê gớm và thu hút sự chú ý của dư luận nhờ hệ thống đào tạo hoàn hảo và học phí chỉ ngang với những trường công lập bình thường như vậy. Chỉ trong vòng chín năm, Gallet đã đánh bật tất cả những trường chuyên danh tiếng ở thủ đô để lên ngôi đầu bảng trong danh sách trường học mơ ước của học sinh và phụ huynh.

Một nơi lý tưởng như vậy, không phải mở cửa tự do, đón bất kỳ ai muốn vào. Ngoài những nhân tài có khả năng đặc biệt ở bất kỳ lĩnh vực nào, như học tập hay thể thao, được hắt một đội ngũ sẵn sàng chiêu mộ, tuyển thẳng vào trường, thì điểm đặc biệt của Gallet là trước mỗi học kỳ đều tổ chức thi tuyển. Không chỉ để đưa vào thêm những người xứng đáng, còn nhằm mục đích đào thải những kẻ lơ là.

Dù khó khăn ghê gớm, cạnh tranh đến thế nào, đây cũng là một cơ hội, một tia sáng cuối đường hầm của Minh Hà. Nhất là khi ở bên kèm cặp cô là Hải Nam, cậu con trai “vừa đủ” ở cả hai lĩnh vực thể thao lẫn học tập đã HAI lần được “đội ngũ chiêu mộ” của Gallet để mắt tới, nhưng vì một lý do nào đó không nhận lời.

Minh Hà bồi hồi nhớ lại những đêm trắng ngồi giải đề, để rồi ngủ gục trên yên xe đạp sau lưng Nam những buổi sáng đến trường. Những ngày nghỉ tuyệt đối dành cho việc học. Và sự kinh ngạc của bố mẹ khi con gái ham chơi ham ngủ bấy lâu đã làm được điều tưởng như không thể.

“Nhưng ngạc nhiên nhất là cậu, Nam, cậu cũng chuyển trường cùng với tớ. Ba chúng ta cuối cùng, lại có cơ hội được học cùng nhau.”

Cô vừa nói dứt câu, cánh cổng cao sừng sững của học viện đã hiện ra trước mắt. Mặc dù đã từng đến làm bài thi, cũng như thấy qua sách báo, truyền hình nhiều lần, quy mô của học viện cùng với kiến trúc của tòa nhà chính phảng phất nét gothic sang trọng một lần nữa khiến cô choáng ngợp, nhất là khi học viện đang ở trong không khí của ngày khai giảng tưng bừng, cờ hoa rực rỡ.

Hà cùng Nam xuống khỏi xe bus, lòng ngập ngừng hòa lẫn vào dòng người. Buổi lễ chính thức đón tân học sinh phải đến tận mười giờ mới bắt đầu. Khoảng thời gian từ tám giờ đến lúc đó là để học sinh tự ý tham quan trường và đăng ký vào các câu lạc bộ.

Trong khuôn viên rộng rãi lát gạch đỏ của Gallet, khung cảnh náo nhiệt nhưng không hề hỗn loạn. Những “người thông minh” có lẽ họ đều có năng lực tổ chức và ý thức giữ gìn trật tự. Giữa một rừng trai thanh gái lịch đi lại tự nhiên, chốc lại chào hỏi nhau như thể đều đã quen từ trước, Hà cảm thấy may mắn vì không phải lạc lõng một mình mà có Nam bên cạnh.

Mỗi câu lạc bộ đều kê bàn, chẳng biết tuyển thành viên mới ngay ở địa bàn hoạt động của họ, như bể bơi, phòng tập bóng rổ... Khi đi ngang qua câu lạc bộ thiên văn thấy khá đông thành viên mặc áo đồng phục đang hướng dẫn người mới điền vào bản đăng ký, Hà chợt nảy ra một ý:

“Chúng ta đến sân bóng đá thử xem, biết đâu Long cũng có ở đó.”

“Hóa ra từ nãy đến giờ cậu ngó quanh quất chỉ là để tìm cậu ta thôi sao?” Nam không quay lại nhìn Hà.

“Nam, cậu vẫn còn giận Long sao?”

Bấy giờ, thấy trong giọng nói của Hà có vẻ gì hơi chùng xuống, cậu thở hắt ra:

“Nếu vậy tớ còn đến đây làm gì. Đi thi đi, dù sao tớ cũng định đăng ký vào CLB.”

...

Trần Minh Hà luôn tin chắc, chỉ cần là Nguyễn Nhật Bảo Long, thì giữa đám đông trăm người, cô cũng có thể dễ dàng nhận ra cậu. Thật vậy, bóng đá là môn thể thao phổ biến, được người dân của đất nước này

vô cùng ưa chuộng. Một hàng dài đến mấy chục người đứng trước chiếc bàn gỗ kê ở mép sân bóng để chờ được ghi tên mình. Dù đứng sau tất cả bọn họ, cô vẫn nhận ra, một trong số hai người làm nhiệm vụ sau chiếc bàn đó. Người con trai ấy tóc đen và thẳng, đã dài hơn trước, mái che đi phần nào đôi mắt, vì cậu ấy đang cúi xuống, lật lại từng tờ như duyệt lại thông tin trong xấp bản đăng ký trước mặt. Bàn tay cầm bút chống trước trán. Dù không thấy rõ, nhưng Hà biết rằng tác phong lãnh đạm, có phần xa cách ấy, đôi môi mỏng thường hay khép lại trầm tư ấy... chỉ có thể là một người.

Mỗi bước chân tiến gần đến bàn đăng ký đều khiến tim cô đập mạnh hơn. Cho đến khi đứng chắn giữa cô và chiếc bàn, chỉ là tấm lưng của Nam sừng sững.

“Họ và tên.” Một anh tóc húi cua, dáng dấp có chút gầy gò, cầm nhón với đôi mày nhíu lại dưới cặp mắt kính dày nom khó tính, hỏi cộc lốc.

“Phạm Hải Nam.”

Và như thế, Bảo Long, cậu ấy đã chịu rời mắt khỏi xấp giấy tờ, để nhìn lên con người cao lớn đang đứng trước mặt Hà, và tiện thể thấy luôn cả cô lấp ló đằng sau.

Đôi mắt đen thẳm thoáng vẻ ngạc nhiên, nhưng điều đó biến mất ngay chỉ trong một giây. Rồi sao nữa. Chẳng sao cả. Mọi chuyện không diễn ra như nhân vật nữ chính của chúng ta hy vọng. Đừng nói đến ôm hay bắt tay, giữa hai chàng trai không một lời chào hỏi. Long nhìn Nam, nhìn cả Hà, nhưng rồi lạnh nhạt quay về với đồng giấy tờ của mình, như họ chưa từng quen biết.

Giữa chúng ta, đã kết thúc thật rồi sao? Cô đã hồi hộp đến thế nào khi đứng giữa hàng người kia đợi đến lượt mình, đã tập dượt đủ mọi lời chào, lời thăm hỏi dành cho cậu sau hơn chín tháng không gặp nhau. Vậy mà giờ đây cuối cùng đã đứng cách cậu chưa đầy nửa mét, lại không thể thốt lên dù chỉ một lời.

“Sao lại có cả con gái ở đây thế này? CLB không nhận thành viên nữ.” Anh bạn đeo kính cầu nhàu, không chút thiện ý. Dường như anh ta đã mệt mỏi vì phải xử lý số lượng đăng ký quá nhiều chỉ trong ngày đầu tiên đến trường.

Đến lúc này Hà mới bừng tỉnh rời mắt khỏi Long mà nhìn anh chàng cau có trước mặt. Cô phải làm gì đây? Thật sự chỉ muốn hội ngộ với cậu ấy mà cất công xếp hàng để cùng với Hải Nam tạo một bất ngờ nho nhỏ. Nhưng bây giờ cô còn đứng đây làm gì?

“Tôi không đá bóng. Tôi muốn xin làm quản lý.” Lời nói đã bật ra trước khi suy nghĩ kịp thành hình.

“Cái gì? Quản lý là cái gì?” Đeo kính gần giọng. “Đội bóng trước giờ không cần quản lý, các thành viên vẫn tự lo liệu mọi ch...”

“Chính vì thế mới xảy ra hiện tượng quá tải ở mùa giải năm ngoái, khiến chúng ta mất chức vô địch. Và năm nay tôi cũng muốn tập trung vào việc chính là trợ lý huấn luyện hơn là bị xao nhãng bởi những việc ngoài lề như đặt nước uống hay dọn dẹp cho các cậu.”

Một giọng miền Nam nghiêm trang nhưng trong trẻo như chuông vang lên. Đằng sau lưng chàng cầu thủ khó tính, một cô gái xinh đẹp đứng đó tự bao giờ. Mái tóc xõa ngang lưng mượt mà nhẹ bay trong gió, dáng người chuẩn với những đường cong đầu ra đầy làm cho Hà ngỡ như mình được diện kiến một người mẫu quảng cáo, chứ không phải một học sinh cấp ba. Đúng vậy, học sinh cấp ba, vì cô ấy cũng mặc đồng phục. Gương mặt thanh tú trẻ trung lại có vẻ gì thật chín chắn, chân mày lá liễu, đôi mắt trong veo với ánh nhìn dịu dàng, hiếm có ở những cô nàng đẹp hoàn mỹ như vậy. Hà là con gái trông thấy cũng phải ngây người.

“Em biết gì về công việc quản lý?” Cô gái nhẹ nhàng hỏi.

“Em không chắc là mình có thể kể ra mọi thứ. Nhưng em đã làm quản lý đội bóng ở trường cấp hai và cấp ba được năm năm. Giúp giảm bớt tối đa gánh nặng ngoài việc thi đấu và tập luyện, cũng như góp phần đảm bảo thể lực của thành viên, đều là trách nhiệm của em.” Hà ngập ngừng.

Cô gái tóc dài chững lại ba giây trước lời thú nhận thật thà của Hà, rồi mỉm cười, nụ cười thiên thần đủ khả năng khiến ọi người đối diện cảm thấy yên tâm.

“Nếu em kể được cụ thể, thì chị mới phải phân vân. Bản chất của quản lý đúng là những công việc nhỏ nhặt không tên. Kinh nghiệm năm năm. Đội trưởng thấy thế nào, cô bé được đấy chứ?”

Khi nói những lời ấy, cô gái quay sang phía Bảo Long.

“Tùy chị.” Lần đầu tiên Hà được nghe giọng nói của cậu ấy, sau hơn chín tháng rong. Không biết nên vui hay buồn. Long không hề ngẩng mặt lên khỏi xấp giấy.

“Kinh phí thì hạn hẹp, lại đi tuyển vô tội vạ những thành phần kém liên quan thế này. Mà chắc gì cô ta vào đội đã với mục đích thành thật muốn giúp đỡ...” Anh bạn gầy gò tiếp tục hằn học khi bị xen vào công chuyện.

“Người phải thi đến ba lần mới qua được bài tuyển chọn đầu vào, và sau đó cũng chỉ toàn ngồi ghế dự bị thì đừng nói nhiều đến chuyện đóng góp cho đội.” Chị gái xinh đẹp kết luận.

Sự kiện đầu tiên ở trường mới của Trần Minh Hà đã trôi qua nhẹ nhàng như thế.

2. Chương 2: Cô Ta Là Gì Của Cậu?

Hà vốn không phải là người quá nhút nhát, nhưng không có một cô gái mười lăm tuổi nào chẳng có chút ngại ngùng khi bước vào một môi trường hoàn toàn mới, hay trong trường hợp Gallet thì là một “thế giới hoàn toàn mới”. Mặc dù trường có chủ trương đào tạo tài năng, học phí thu không cao vì nguồn tài trợ vốn đã dồi dào, nhưng bằng cách nào đó học sinh trong trường đa phần mang cái vẻ thanh lịch trang trọng đến hào nhoáng. Điều đó làm Hà phần nào không thoải mái, cô chỉ có thể tự giải thích rằng, với chất lượng đầu vào được tuyển chọn gắt gao như vậy thì con nhà giàu, có điều kiện học tập tốt từ nhỏ sẽ chiếm đa số, phần còn lại, những “thứ dân” như cô, may mắn được gia nhập cái xã hội thượng lưu thu nhỏ này, thường cũng biết thân biết phận mà tự hòa nhập.

Ngay cả ở lớp mới của Hà, mà cô tin chắc chỉ là hạng xoàng xĩnh nhất trong trường, cũng toàn những gương mặt sáng láng khó gần. Cũng may là năm nay cô đã bỏ công thay đổi phần nào ngoại hình, chứ nếu cứ đến trường với đuôi tóc trẻ con và quần áo xộc xệch mòn nắng bạc gió như trước thì quả thật là làm trò cười ở nơi đây.

Điều đầu tiên mà một học sinh mới chuyển trường để mắt tới, thường là... người ngồi cạnh mình. Hà cũng không phải ngoại lệ. Vì bên trái đã là khung cửa sổ, nên gần với cô nhất lúc này là bạn gái ngồi bên tay phải. Đó là một cô bé tóc ngắn, mái cắt sát để lộ phần trán khá cao không rõ là thông minh hay bướng bỉnh. Đôi mắt sáng là điểm nổi bật trên gương mặt. Trông cô bé cũng khá xinh, lanh lợi, dễ thương ngoại trừ việc ngồi vất chân, tay quay bút và gương mặt vênh lên có chút quá đà khi nghe nhạc trong (mọi) giờ giải lao.

“Này cậu...” Sau khi chuông reo hết tiết thứ ba, Hà đánh bạo quay sang người “hàng xóm” thật nhanh, trước khi cô bạn kịp rút tai nghe từ trong túi ra. “Tớ mới chuyển đến, lúc này đã giới thiệu rồi. Cậu tên gì?”

“Nguyễn Việt Hương.” Gương mặt không tỏ nhiều thái độ. Trong khi Hà còn thoáng lúng túng không biết nên đối đáp ra sao trước sự lạnh nhạt này, thì Hương kia đã lạnh lùng quay đi... nghe nhạc tiếp.

Thất vọng xen lẫn bực mình, Hà đưa mắt tìm Nam, cậu ngồi ở cuối dãy thứ tư khá xa so với vị trí của Hà (bàn ba dãy thứ nhất), nhưng Nam đã sớm có một số đối tượng trò chuyện cả nam lẫn nữ vây quanh cậu.

À, thế đấy. Con người ta lúc nào cũng chỉ thích giao du với những người “cùng đẳng cấp” trở lên. Thật phù phiếm. Nếu như sáng nay mình cứ để yên cho cậu ta đi hai cái tát khác màu nhau...

Nhưng Trần Minh Hà không có cơ hội để “triết lý” về “loài người” quá lâu, khi bài kiểm tra toán đầu học kỳ ập đến như một gáo nước lạnh ngay ngày đầu tiên đi học, vào tiết thứ tư. Một trải nghiệm tuyệt-vời. Làm kiểm tra khi hầu như chưa học được gì mới. Và không một lời báo trước. Cũng có thể những người khác đều biết, ngoại trừ cô. Dù sao thì mọi việc đều không còn quan trọng nữa.

Những phút giây tra tấn tinh thần nhất là khi bút giấy rào rào xung quanh còn mình thì đang trống rỗng. Thật ra thì cũng không đến nỗi quá tệ hại. Khi mở kiến thức mà Hải Nam đã giúp cô nhồi nhét cả một

mùa hè không nghỉ vẫn còn lại được đến bảy, tám mươi phần trăm. Có điều nhiều đó chỉ giúp cô tạm thời giải quyết được phần nửa tờ đề. Phần còn lại hình như toàn những kiến thức mới, Hà tin là mình chưa thấy bao giờ.

Trong phút giây bất lực, cô cho rằng mình bị ảo giác khi bên cánh tay phải đau nhói. Nhưng không, Việt-Hương quả thật đã chích đầu bút bi vào tay cô. Hà quay lại, kinh ngạc khi thấy gương mặt lạnh lợi của cô bạn... xanh như tàu lá, chắc chắn không kém gì mặt Hà bây giờ. Hương chỉ vào tờ đề, sau đó kín đáo chìa lên sáu ngón tay như một nỗ lực tuyệt vọng tìm kiếm... đáp án câu sáu. Cũng may mắn thế nào, câu đó lại nằm trong phần nửa mà Hà làm được, cô động lòng chỉ cho bạn đáp án, dĩ nhiên cũng bằng ký hiệu bàn tay. Sau đó Hương còn chọc bút bi vài lần nữa, nhưng lực bất tòng tâm, Hà chỉ còn biết xua tay, lắc đầu cho đến khi giờ làm bài kết thúc.

Cũng là khi ngày học đầu tiên kết thúc. Hải Nam theo lịch hẹn sẽ ở lại để làm bài kiểm tra đầu vào của CLB bóng đá (lại kiểm tra, cái trường này thật ưa thích kiểm tra). Hà định theo cùng nhưng chưa bước ra khỏi cửa thì Việt Hương đã kéo tay giữ lại, nên đành để Nam đi trước.

“Cảm.. cảm ơn vì hôm nay.” Khi chỉ còn hai đứa trong lớp. Hương ngập ngừng mở lời.

Thì ra cô bạn chính xác cũng là một thành phần “thứ dân” như Hà, cũng học gạo điên cuồng để thi được vào trường, chỉ khác là trước Hà một kỳ, chứ không phải vốn thông minh sáng láng gì cho cam. Theo lời Hương, vào Gallet là mơ ước của... bố mẹ cô, ba đời làm nghề nông ở ngoại thành Hà Nội, nên muốn con gái phải chắc chắn có được một tương lai rực rỡ, như những phóng sự về các lứa học sinh đã tốt nghiệp ở ngôi trường danh giá này.

“Nhưng cậu biết đấy, học gạo thì không thể đối phó với những tình huống bất ngờ thế này được, hơn nữa cả một mùa hè qua tớ lại tranh thủ xả hơi là chính...” Cô nàng phân trần.

Nói chuyện thêm một lúc, Hà được biết rằng Hương cũng chưa thật sự có bạn thân cùng trường dù đã học được một kỳ. Điều duy nhất cô có thể làm cho đỡ lạc lõng là nghe nhạc mỗi khi có thời gian trống và làm bộ làm tịch “lạnh lùng, xa cách”. Hương thật ra là người hoạt bát, lại nghĩ gì nói đấy đúng phong cách dân dã, thật thà của làng quê.

Bấy giờ hai đứa con gái, chẳng khác gì gặp đồng hương nơi đất khách quê người, mới đó đã thấy thân quen. Hai ngày sau lại càng thân hơn khi kết quả bài kiểm tra của Hương vừa tròn được mức trung bình 5 điểm, đủ để không bị... triệu tập phụ huynh, mà công rất lớn là nhờ sự giúp đỡ của Hà hôm ấy.

...

Phạm Hải Nam vượt qua bài tuyển chọn dễ dàng để được xếp vào một vị trí chính thức trong đội hình Gallet trước ánh mắt có phần nể trọng pha lẫn ghen tị của nhiều thành viên. Rõ ràng đây không phải một ưu ái thường thấy ở CLB giàu thành tích nhất toàn quốc này. Minh Hà với tư cách là người đã sát cánh bên cậu ấy nhiều năm lại hoàn toàn không lấy làm ngạc nhiên. Hải Nam so với Bảo Long, đội trưởng hiện tại của Gallet, hoàn toàn không thua kém. Hai người đã từng vừa là đồng đội, vừa là đối thủ suốt năm năm dù chơi ở hai vị trí khác nhau. Cái ghế đội trưởng có thể cũng đã là mục tiêu cạnh tranh giữa hai người, nếu như ngay từ đầu Nam không từ chối những lời mời gọi đến từ Gallet.

Về phần Việt Hương, cô nàng có vẻ ngưỡng mộ việc Hà được làm quản lý cho đội bóng đá. Và ngay lập tức bổ sung thông tin về CLB cho Hà. Có một cô bạn như Hương cũng có cái lợi cho việc mở mang tầm nhìn (trong những giờ nghỉ trưa ở canteen). Cô ta đích thực là một “thông tấn xã” thu nhỏ, chỉ trong một học kỳ đã am tường mọi thông tin, lẫn nhân vật đáng chú ý trong trường. Có lẽ đó là hiệu quả (hoặc hậu quả) của việc không có bạn, suốt ngày nghe nhạc một mình ra về lạnh lùng, thực chất mắt đảo tía lia quan sát thiên hạ.

Qua Hương, Hà được biết hóa ra cô gái xinh đẹp “siêu mẫu” xuất hiện hôm khai giảng chính là trợ lý huấn luyện viên của đội, tên là Như Nguyệt. Cô là một trong những tiếng nói giá trị nhất trong CLB, ngoài ra còn nổi tiếng vì sắc đẹp và trí thông minh. Vừa tài giỏi, lại có khí chất hơn người, đến cái tên cũng đẹp. Hà nghĩ bụng. “Không biết cô ấy nhìn những đứa như mình thấy thế nào.” Chợt cô nghe một cú huých tay đau điếng. Việt Hương nhe răng cười, nói thẳng tưng:

“Lo phát sốt lên rồi hả? Ai chả biết nàng một mực xin vào đội là để kèm anh Hải Nam khỏi bị siêu mẫu hút hồn...”

Hà đỏ mặt, phủ nhận ngay:

“Không phải thế!”

“Vậy tại sao đỏ mặt? Đừng bảo cậu đơn thuần là đam mê ba cái việc giặt khăn mua nước này nhé.”

“Thật ra...”

Dù sao Hương cũng là người bạn đầu tiên của Hà ở trường mới. Đúng ra là người bạn nữ đầu tiên của Hà từ rất lâu rồi. Những năm trước đây do quá bận rộn với cả việc học tập lẫn công việc ở CLB nên những mối quan hệ bạn bè của Hà rất lỏng lẻo, gần như không có. Thân nhất chỉ là với Nam và Long. Nhưng giờ đây cô thật lòng muốn một người bạn lâu dài, nên nghĩ lợi hại một hồi đã quyết định đến nước này cũng không giấu giếm gì nữa mà dốc bầu tâm sự. Từ quá khứ thân thiết của ba người cho đến nguyên nhân thực sự khiến cho Hà quyết định chuyển trường...

Hương nghe đến đâu mắt tròn mắt dẹt đến đấy. Thoạt tiên Hà cứ sợ cô bạn sẽ chê bai cái mục tiêu “lãng nhách” của mình. Nhưng ngược lại, đôi mắt Hương ta còn sáng trưng lên như đèn pha. Cô nàng nhân tiện kể về những thành tích của Bảo Long trong học kỳ trước ở Gallet mà Hà và Nam không có cơ hội chứng kiến, ca ngợi cậu hết lời như một ngôi sao chói sáng cả về thể thao lẫn học tập, chưa kể ngoại hình đẹp trai, phong thái trang nhã điềm đạm dù có hơi khó gần. Mới chỉ xuất hiện một học kỳ nhưng đã thu hút một lần sóng nữ sinh hâm mộ, xét về mức độ hoàn hảo chỉ thua đúng một người trong học viện...

Câu chuyện tưởng như kéo dài vô tận khi họ còn đang xếp hàng để đặt đồ ăn trong canteen. Đột nhiên, Việt Hương nhìn thấy gì đó sau lưng Hà, bỗng đứng dạt sang một bên. Không khí ồn ào trong hàng bỗng trầm xuống thành những tiếng xì xào, mọi người cũng nhanh chóng dạt ra, đâu đó vài giọng con gái khẽ rú lên kinh ngạc, mừng rỡ. Minh Hà lúng túng không hiểu chuyện gì, thì bị Hương nắm tay áo kéo sang bên, ai dè cô nàng kéo hơi mạnh khiến Hà mất đà, loạng choạng. Cô trượt chân ngã, tay còn cầm cốc nước táo uống dở, vấy bẩn lên ống quần người trước mặt.

Trong giây lát, gian phòng ăn rộng lớn chìm trong yên lặng, như thể mọi người đều nín thở. Vừa hoang mang, vừa xấu hổ, Hà ngẩng đầu ngược nhìn người đối diện.

Người con trai như bức tượng hoàn mỹ được tạc bằng khối sáp, một vẻ đẹp lạnh ngắt. Bên dưới mái tóc nâu hạt dẻ phủ trán, là gương mặt thanh thoát, da trắng, mũi thẳng, phảng phất nét thư sinh. Nhưng đôi mắt màu xám tro đang nhìn xuống phía Hà, với một bên chân mày nhíu lại, đủ khiến cô rùng mình. Đôi mắt như không hề phản chiếu gì trong đó.

Khi chưa ai có mặt tại hiện trường dám lên tiếng, thì bác bán hàng của canteen vội vã chạy ra, thốt lên: “Cậu Khanh!”

Người con trai nọ không hề rời mắt khỏi Hà, tuy vậy đã mở lời, giọng nói không biểu lộ bất cứ thái độ gì:

“Cho tôi như lần trước.” Đoạn, cậu ta chậm rãi ngồi xuống, gần như đối mặt với Hà, làm cô sợ chết khiếp. Đột nhiên, một bàn tay rắn chắc đã xốc vai Hà dậy trước khi nhân vật tên Khanh kia toan nói điều gì đó.

Bàn tay ấy không của ai khác, ngoài Nguyễn Nhật Bảo Long.

“Cậu đi đứng phải cẩn thận chứ, đi thay đồ đi.” Long nói khi nhìn bộ dạng của Hà. Bấy giờ cô mới nhận ra áo đồng phục của mình cũng dính rất nhiều vết nước táo màu nâu nhạt. Hà còn chưa kịp hoàn hồn, liền bèn lên định đi theo tay chỉ của Long.

“Tôi chưa cho đi.” Lại là giọng nói lạnh băng cắt ngang sự xáo động mới nhen nhóm của đám đông.

Hà thoáng thấy gương mặt lo lắng của Việt Hương, biết càng kéo dài việc càng chẳng lành, bèn nỗ lực làm hòa:

“Dù sao cũng là lỗi của tớ, thật không phải. Thật xin lỗi. Liệu tớ có thể...”

“Cậu không cần phải như vậy!” Long cắt ngang rồi đẩy Hà đi.

Điều này thu hút sự chú ý của người tên Khanh, kéo theo một câu hỏi bất ngờ:

“Cô ta là gì của cậu?”

“Bạn tôi.”

Khanh nhếch môi cười nhạt, nhìn theo hình bóng Hà đang chạy về hướng cửa canteen, Việt Hương rồi rít theo sau.

“Nếu cậu cảm thấy đó là một sự thiệt hại. Tôi sẽ trả tiền giặt. Hoặc mua đồ mới.” Long nghiêm túc.

Khanh không nói gì thêm. Tiến đến quầy hàng cầm chiếc túi đựng hộp trà đào đã đặt sẵn ở đó từ lâu, quay lưng bỏ đi. Khi tấm lưng của cậu khuất dạng, đám đông mới từ từ giải tán.

Tất cả sự nhốn nháo này không qua khỏi tầm mắt một cô gái tóc nâu có gương mặt xanh xao ở phòng học nhạc tầng hai.

3. Chương 3: Hấn Chỉ Là Một Thăng Ngốc

“Cậu làm tớ sợ hết hồn!” Hương vừa nói, vừa đập vào lưng Hà một cú mạnh như trời giáng khiến cô nàng kêu oai oái.

“Chính thái độ kỳ lạ của các cậu mới làm tớ sợ đấy! Tự nhiên dạt hết ra rồi lại còn xì xào nữa chứ! Mà người đó rốt cuộc là ai vậy?” Hà xoa xoa lưng, mặt nhăn nhó. Cô vừa thay tạm áo thể dục để thay cho chiếc áo sơ mi dính nước táo lúc nãy.

“Còn ai vào đây nữa! Vũ Trọng Khanh chính là con trai độc nhất của tỷ phú Vũ Trường Thịnh, nhà đầu tư sáng lập học viện này. Nên có thể coi cậu ta là nhân vật có tầm ảnh hưởng nhất trong trường, nếu không kể đến giáo viên. Mà giáo viên cũng phải dè chừng nữa là...”

“Có vậy mà cũng sợ sao? Chẳng qua chỉ là may mắn sinh ra trong gia đình tỷ phú, rồi nhờ ô dù đó mà được hưởng quyền lực thôi.” Hà chưng hững, không vẽ gì là bị hấp dẫn bởi “bí mật vừa được hé lộ”.

Việt Hương thấy vậy phẩy tay, mặt vẫn nguyên cái vẻ nghiêm trọng, “sát khí” đằng đằng:

“Những người trong trường này cũng đâu có ngu mà không dưng đi nề trọng một người đến vậy. Căn bản là cậu ta hoàn toàn xứng đáng với vị trí đó. Không ai đánh bại được cậu ta trong học tập, kể cả học sinh khối trên. Là át chủ bài của CLB bóng rổ năm ngoái. Chính là người ở vị trí độc tôn ngay cả Bảo Long của cậu cũng không qua mặt được, mà tớ từng nhắc đến.”

Hà nghe đến chữ “Bảo Long của cậu” bất giác đỏ mặt. Nhớ tình huống vừa rồi trong canteen, cậu ta thể nào lại xuất hiện đúng lúc, giải thoát cô như vậy, khiến cho cô cảm kích vô cùng. Hà miên man suy nghĩ, nhưng để cho thấy mình vẫn theo kịp câu chuyện, cô hỏi Hương:

“Cứ cho là cậu ta tài giỏi đáng nể, nhưng sao lại phải sợ như sợ cọp vậy?”

“Cậu không thấy khí chất của cậu ta lạnh lùng rất dễ sợ ư? Hơn nữa còn có tin đồn rằng dưới trướng cậu ta còn cả một băng nhóm ngầm, xử lý mọi việc theo luật riêng, ai làm phật ý cậu ta có thể bị đuổi khỏi học viện không thương tiếc đấy... Cậu có nghe danh Cường Lava của trường dân lập Khởi Nguyên không?”

“Không?” Hà trở mắt.

“Đúng là chỉ biết học với tham gia câu lạc bộ có khác.” Hương bĩu môi. “Anh ta cách đây một năm còn khét tiếng trong giới lưu manh cấp ba toàn thành phố, là một đại ca chính hiệu lại kiêm con ông cháu cha bộ công an nên càng coi trời bằng vung. Chiến công sát phạt cùng lượng đệ tử thì đến cả giang hồ thứ thiệt cũng phải gật đầu công nhận. Không tin cứ google.”

“Chẳng có gì mà không tin, nhưng chúng ta đang nói về...”

“Bình tĩnh, đừng có nhảy vào mồm người ta.” Cô gái tóc ngắn hừ giọng, rót cuộc đi vào trọng tâm. “Cách đây một học kỳ Cường Lava đã gửi đến nhà Vũ Trọng Khanh một lá thư thách đấu.”

“Sao tự dưng lại thách đấu?!!” Ai đó há hốc miệng.

“Không rõ nguyên nhân.” Hương bí hiểm. “Nhưng dân lưu manh làm gì cần nguyên nhân chứ. Đơn giản thấy người ta đẹp trai, nhà giàu được hâm mộ, gia thế lại vượt trội hơn cả mình thì ghen tị, chắc vậy.”

“Rồi sao nữa?”

“Chuyện xảy ra ngay trong khuôn viên Gallet, đã trở thành một dạng huyền thoại truyền miệng. Lava kéo đàn em trên dưới hai mươi người vào trường, để chứng kiến lá thư thách đấu của mình bị chính tay Vũ Trọng Khanh xé toạt. Kết quả là một trận bạo lực đẫm máu diễn ra ở sân sau mà kết quả là bố mẹ của Cường và đồng bọn phải đến khiêng con cái mình về. Tin được không? Một nhóm nhỏ nam sinh thường ngày không bao giờ nói đến bạo lực đối đầu hơn hai chục tên côn đồ, trong đó tên thủ lĩnh do đích thân Trọng Khanh dẫn bại.”

“Chuyện động trời như vậy, ngay trong sân trường mà sao không thấy lên báo?” Hà kinh ngạc. Thật vậy, danh tiếng của Gallet vẫn luôn hoàn hảo.

“Bởi vì có tiền mua tiền cũng được.” Việt Hương nhún vai. “Kể từ vụ đó, Cường Lava không hiểu do nhục nhã, sợ hãi hay bị ép buộc đã biến mất tăm hơi khỏi thành phố, danh tiếng đi tong, còn Vũ Trọng Khanh của Gallet thì ai cũng biết, mà tự giác bảo nhau nếu muốn toàn mạng thì đừng dấn động vào.”

Hương ngừng một lát lấy hơi, rồi đôi mắt cô nàng đột nhiên mơ màng: “Nhưng e sợ là một chuyện, con gái ai chẳng mê cái mặt cậu ta như điệu đờ. Hơn nữa còn là người thừa kế duy nhất của tỷ phú Việt kiều, sau này sẽ đứng đầu tập đoàn kinh doanh xuyên lục địa của nhà họ Vũ, dù là tiểu thư hay mấy đứa con gái thứ dân, may mắn vợ được cậu ta đều là đổi đời.”

Hà chẳng ham đổi đời theo cách đó. Nhưng đúng là có vào cái trường này mới được tận mắt chứng kiến loại thiếu gia mới chào đời đã được nhét thìa vàng trong miệng, tưởng như chỉ có trên sách báo, phim ảnh. Đã thế còn không phải phá gia chi tử, việc gì làm cũng tốt, ngoại hình anh tuấn tác phong lịch lãm, rốt cuộc có phải người không? Dù sao, thay vì nhân vật xa lạ đó thì tâm trí Hà vẫn nghĩ đến Bảo Long nhiều hơn. Cô buồn vì lần nào gặp nhau cũng làm phiền đến cậu ấy, nhưng vui vì Long vẫn chưa quên mình.

“Lại đang nghĩ đến Bảo Long chứ gì?” Hương đọc trúng tim đen khiến Hà giật thót. Cô nàng nhiều chuyện tặc tặc lưỡi: “Xem ra cậu ta vẫn quan tâm đến cậu lắm. Cậu trông thể mà thật có duyên với mấy người xuất chúng. Mỗi tuần học đầu tiên chứ mấy. Long và Khanh đều ở lớp tài năng A01. Tổ học cả kỳ trước đã bao giờ được mặt đối mặt với họ đâu. Mà nghe nói kỳ này Trọng Khanh sẽ tham gia CLB bóng đá đấy...”

“Nhắc đến CLB bóng đá, còn cái cậu gì gầy gầy, đeo kính, tóc húi cua mà hôm khai trường tổ gặp ở bàn đăng ký thành viên mới, là ai vậy?”

Việt Hương đang thao thao bất tuyệt bỗng như quả bóng xệt, ngừng ra một hồi rồi ngắn gọn:

“Hắn chỉ là một thằng ngốc, cậu không phải quan tâm.”

...

Sau tuần học đầu tiên. Các CLB chính thức đi vào hoạt động, cũng là khi công việc quản lý của Minh Hà thực sự bắt đầu. CLB của Gallet thực sự lớn hơn đội bóng nhỏ bé của Đăng Khoa rất nhiều. Ngoài số lượng thành viên gấp đôi thì lịch trình tập luyện cũng dày đặc hơn, lên đến 4 buổi một tuần, sau giờ học. Công việc chính của Hà khởi đầu từ kiểm tra bóng, chuẩn bị nước, khăn mặt cho thành viên... theo thời gian bắt đầu mở rộng ra ...bằng bó chấn thương cho đến phối hợp với trợ lý HLV kiểm soát khẩu phần dinh dưỡng của cầu thủ. Dọn dẹp tất nhiên cũng là điều không thể thiếu. Nhưng nhờ các đồng đội nam nhi không chỉ có cái danh hào, chưa bao giờ cô phải động tay vào những việc quá nặng. Hà dễ dàng hòa nhập được với gần ba mươi thành viên để làm tốt công việc và trở thành cổ động viên trung thành của đội.

May phước là Hải Nam cũng vậy. Ngoại trừ anh bạn gầy gò đeo kính mà giờ đây Hà đã biết được tên là Tuấn Anh luôn tỏ thái độ hằn học bất mãn, thì những thành viên khác đều dễ dàng chấp nhận khả năng của Hải Nam và vị trí xứng đáng trong đội hình chính của cậu. Ngay cả Bảo Long, có vẻ như hai người bọn họ

vẫn chưa thực sự có thể nói chuyện thoải mái với nhau, nhưng ít nhất là đều không né tránh những giao tiếp tối thiểu khi làm đồng đội.

Trận giao hữu “khởi động” của năm học diễn ra vào chiều thứ bảy, đối thủ là trường chuyên giàu thành tích Hướng Minh đến từ Nghệ An. Đến xem có khá đông học sinh và giáo viên vì trận đấu được tính là một hoạt động trong tuần lễ giao lưu văn hóa giữa hai trường. Gallet chỉ đưa vào sân các cầu thủ dự bị và thành viên mới gia nhập. Nhưng nhờ có Hải Nam thế trận tương đối cân bằng. Tuy vậy, một chuyện không ai ngờ đến lại xảy ra...

Phút thứ 79, sai lầm của hàng phòng thủ Gallet khiến ột tiền đạo Hướng Minh có bóng và dễ dàng tiến vào khu vực cấm địa, may mắn là Hải Nam đã kịp thời quay về phòng ngự. Hai cầu thủ tranh giành quyết liệt hồi lâu thì Nam cũng phá bóng thành bóng. Nhưng do họ ở quá gần đường biên nên trái bóng bật ra bay thẳng lên khán đài với tốc độ rất cao, đập thẳng vào mặt một cô gái ngồi trên hàng ghế danh dự.

Đó chỉ là một trái bóng. Không phải một tảng đá. Nhưng cô ta đổ vật xuống là thật.

Tệ hơn là dường như mọi người trên khán đài bắt đầu nhận ra nạn nhân của đường bóng là ai. Lác đác những âm thanh rú lên kinh sợ. Minh Hà bấy giờ đang ngồi trên hàng ghế chỉ đạo cùng Như Nguyệt và HLV, nhận thấy mình là người duy nhất có thể rời vị trí bèn chạy lại hướng xảy ra vụ việc. Nhưng Hải Nam đã nhanh hơn cô. Cậu lập tức rời sân, nhảy khỏi rào chắn, lo lắng đến chỗ cô gái nọ.

Một thầy giáo đứng tuổi ngồi cạnh đang đỡ lấy cô, trợn mắt lên khi trông thấy Nam: “Cậu gây ra chuyện lớn rồi...”. Cô gái nhỏ bé, hao hao gầy, làn da trắng nõn như sứ lúc này mang vẻ xanh xao bệnh hoạn, mớ tóc nâu dài rũ sang một bên. Hải Nam không hề dao động trước sự ồn ã của đám đông đang dần ken dày xung quanh. Cậu bế xốc cô gái lên và chạy về hướng phòng y tế. Sau lưng cậu văng vẳng tiếng loa báo hiệu thay người bên phía Gallet. Trận đấu lại được tiếp diễn như bình thường.

...

Phạm Hải Nam ngồi bên chiếc giường của phòng y tế, kiên nhẫn chờ đợi cô gái trước mặt tỉnh dậy. Cậu có hơi sốt ruột vì năm lần bảy lượt phải nghe điệp khúc trấn an của cô y tế với những cuộc điện thoại gọi đến hỏi thăm vọng vào từ gian ngoài. Tất nhiên quả bóng không phải là một hung khí nguy hiểm gì cho cam. Cô ta chỉ là shock nhẹ, kết hợp với cảm nắng do ngồi quá lâu không mũ nón, cộng với thể trạng vốn yếu nên choáng rồi ngất đi.

Những lọn tóc nâu tơ gợn sóng phủ dài trên tấm ra giường trắng muốt, lấp lánh dưới nắng chiều, cô gái trước mặt cậu nom yếu ớt mỏng manh, nhưng có thể nói là rất xinh đẹp, tựa như một nàng công chúa ngủ trong rừng. Thấy cô ta ngủ được vậy Nam cũng yên tâm phần nào, dù bụng vẫn rửa mình hơi tã đã gây ra chuyện rắc rối không đáng có.

Mãi một lúc lâu sau, cô gái mới cựa mình, môi mấp máy: “Anh... anh...” rồi từ từ mở mắt, chân mày nhíu lại vì bị chói.

Nam vội đứng dậy vươn người kéo rèm. Khi cậu trở về vị trí cũng là lúc cô hoàn toàn tỉnh dậy. Gương mặt xinh đẹp trở nên kinh ngạc khi thấy người bên cạnh hoàn toàn lạ lẫm:

“Cậu... cậu là ai?” Khó khăn lắm, cô mới mấp máy môi thành tiếng.

Nam nhìn đôi mắt nâu thẳng thốt của cô bạn, sống mũi và gò má lại hơi có vết đỏ, hẳn là dấu tích của quả bóng, ấy vậy không để đâu cho hết, chỉ biết đưa tay lên xoa xoa mái tóc rối bù, thật thà thú nhận:

“Tôi là người... đá bóng trúng vào mặt bạn. Thật lòng xin lỗi. Bạn cũng biết đó không phải là cố ý..”

“Bạn đưa tôi vào đây hả?”

“Đúng thế.”

Yên lặng.

“Vậy còn trận đấu?”

“Không biết nữa. Khi tôi bế bạn chạy đi thì họ thay người. Tôi ngồi đây từ lúc ấy đến khi bạn tỉnh dậy.”

Yên lặng. Cô bạn có vẻ lúng túng, hơi xấu hổ khi biết mình bị người lạ nhìn trong lúc ngủ. Đã thế lại còn trong một lúc lâu. Nên không dám nói năng gì nữa.

“Tôi là Phạm Hải Nam, lớp 11B04. Còn bạn?”

“Tôi là Vũ Thủy Linh, lớp 11A01.”

...

Mặc dù đã định đi theo Nam ngay lúc xảy ra chuyện, nhưng do chị Như Nguyệt giữ lại, cộng với sau trận đấu phải lo việc hậu cần, trà nước cho các thành viên đội bóng, kể cả đội bạn, nên mãi hơn nửa tiếng sau Hà mới có thời gian chuồn đến phòng y tế. Vào đến cửa thấy cô gái kia đã tỉnh dậy, hơn thế nữa còn có vẻ trò chuyện bình thường được với Nam, cô phần nào đã yên tâm, liền gọi:

“Nam!”

Nam quay lại, gương mặt có phần lem nhem rạng rỡ hẳn lên. Hà tiến đến gần hai người họ, thân thiện hỏi thăm cô gái ngồi trên giường, nay đã lấy lại phần nào sắc diện. Nhưng cô gái kia lại có chút không thoải mái, nhìn Hà bằng ánh mắt là lạ, trả lời nhát gừng mấy câu rồi kêu mệt, nằm quay đầu vào tường không có ý định tiếp chuyện nữa.

Hà và Nam lúc này có hơi khó xử, họ không nỡ bỏ về để cô gái lại một mình. Nhưng ở lại thì không biết đến bao giờ. Hơn nữa sắp đến giờ tan trường, liệu cô có tự về được không.

Trong lúc Hà đưa khăn ướt cho Nam lau mặt, cả hai tần ngần nhìn nhau chưa biết giải quyết ra sao, thì gian phòng ngoài có tiếng lao xao như ai đó vừa mới đến, thoáng chốc, cô y tế bước vào dẫn theo một người. Hà ngạc nhiên khi đó lại là... Vũ Trọng Khanh. Căn cứ vào chiếc cà vạt như chỉ vừa mới nới lỏng trên cổ áo sơ mi sang trọng không phải đồng phục, và nhịp thở có chút ngắt quãng, cậu ta có lẽ đã vội vàng, chắc chắn không phải chỉ đi chuyển từ trong trường.

Khanh như không nhìn thấy hai người Nam và Hà, lặng lẽ tiến đến bên giường bệnh. Có lẽ mới đây cô y tế đã trấn an cậu ta rằng tình trạng của Thủy Linh không có gì nghiêm trọng. Khi đã tận mắt nhìn thấy cô bé có vẻ đang bình yên say ngủ, cậu mới hướng ánh nhìn sang phía Hải Nam, “thành tích” của Nam có vẻ như cũng đã đến tai Khanh. Hà đứng bên, cho rằng rơi vào tầm nhìn của đôi đồng tử xám lạnh kia không phải chuyện gì hay ho, nên chưa kịp để ai trong hai chàng trai kịp lên tiếng, cô đã bước lên trước:

“May mắn là bạn ấy đã khỏe lại. Chúng tớ thành thật xin lỗi, đây hoàn toàn là sự cố ngoài ý muốn.”, đoạn cô kéo tay Nam: “Cậu đã đến đây rồi, chúng tớ xin phép ra về. Sau này nhất định sẽ lại liên lạc. ”

...

“Ao lại phải nhặng ề... ậu cứ ể yên xem ằng đó ý kiến gì...” Hải Nam làu bàu, miệng nhồm nhoàm bánh mì. Bao tử trống rỗng từ tận trưa lúc này mới được xoa dịu.

“Nuốt trôi đi rồi nói!” Hà ngán ngẩm nhìn bạn. “Người đó tốt nhất cậu đừng nên dây vào.”

“Hả? Đừng bảo là một tay anh chị máu mặt nào nhé? Cái tướng thì bạch diện thư sinh trời gà không chặt...”

“Suyttttttt!” Cô đến chết với miệng lưỡi coi trời bằng vung, coi thùng bằng chai của cậu bạn quý hóa. “Cậu ta không c-h-i là một tay anh chị đâu.”

Cô không rõ những lời thao thao bất tuyệt mấy bữa trước của thông tấn xã Việt Hương độ chính xác được bao nhiêu phần trăm. Nhưng tránh voi chẳng xấu mặt nào. Cô cũng không muốn Nam tự dưng bị đuối học hay “xử theo luật riêng” chỉ vì một lý do vớ vẩn. Nên Hà quyết định thuật lại tất cả những gì mình biết về Vũ Trọng Khanh cho Hải Nam nghe. Nhưng xem ra cậu ta chẳng coi cái tiểu sử trong mơ kia ra cân gạo nào. Vừa thấy xe bóng ngô đi qua đã sà ngay vào, ăn vặt gì còn hơn con gái.

4. Chương 4: Tại Sao Cậu Lại Chuyển Đến Đây?

Chẳng phải vô tình mà kể từ buổi tập đầu tiên sau trận giao hữu, mà kết quả là Gallet đã để thua sát nút trong mười phút cuối cùng của trận đấu, Hải Nam đột ngột mất vị trí trong đội hình chính, và bị đẩy đọa làm những công việc tiểu tốt như bơm, nhặt bóng hay dọn dẹp, cùng với Minh Hà. Không phải trước đó cậu ta không bao giờ làm. Chỉ là đột nhiên đó dường như là nhiệm vụ chính của Nam, thay vì tập luyện cùng đội.

Thoạt tiên, Hà có lấy làm ngờ ngợ, phải chăng thứ “quyền lực ngầm” của (thành-viên-chính-thức-chưa-bao-giờ-xuất-hiện-ở-các-buổi-tập) Trọng Khanh chính là đây. Lợi dụng hành động “cứu người như cứu hỏa” của Nam để coi rằng cậu ta vô kỷ luật, ra tay trừng phạt. Nhưng rồi cô vội dẹp bỏ ngay suy nghĩ đó. Chẳng gì thì nếu như Nam không nhanh nhẹn rời vị trí, thì cô gái kia là người thiệt thòi chứ ai? Mà một trái bóng chứ có chết chóc gì đâu, cậu ta không thể tiểu nhân như vậy được...

Ngoài ra thì nhân vật Tuấn Anh có vẻ cũng rất hả hê với quyết định này, thường không bỏ lỡ bất cứ cơ hội nào để “vô tình” sai vặt Hải Nam. Trước đây cậu ta lớp góp mãi mới lên được hàng tiền vệ, khi Nam vào đội, trở thành một trong hai tiền đạo chính, thì tiền đạo trước đó phải lùi xuống làm tiền vệ. Tuấn Anh kia không còn lựa chọn nào khác là... xuống dự bị. Nay một lần nữa được cất nhắc lên đội hình chính, anh chẳng những mừng ra mặt, còn muốn ăn mừng trên sự sa cơ của người khác cho hả hê.

Điều đáng ngạc nhiên là một cá tính như Hải Nam lại hoàn toàn tuân theo sự sắp xếp có phần quá đáng này, cậu ta thậm chí còn dễ dãi thực hiện những “mệnh lệnh” sắc mùi bắt nạt của Tuấn Anh, thay vì túm áo cho cậu ta một đấm, hay chí ít là gân cổ cãi.

Minh Hà cũng không thắc mắc gì hơn, còn lấy thế làm mừng, như người mẹ hiền mừng cậu con ngõ nghịch đã rút cuộc chín chắn trưởng thành. Cho dù cái lối ăn nói không thể khen vào đâu được của cậu ta đối với Hà thì vẫn còn nguyên.

...

Chiều hôm đó buổi tập kết thúc khá muộn, Hà và Nam dọn dẹp xong xuôi thì bầu trời đã bắt đầu chuyển sắc hồng, hai chiếc bóng đổ dài trên sân tập vắng tanh.

“Chị Nguyệt đã bảo về, thì về đi cho sớm chợ. Cứng đầu ở lại muộn thế này. Cậu thì giúp được gì nhiều chứ, chỉ tổ khiến người ta đánh giá thấp.” Nam đá sập cửa phòng kho chứa đồ, sau khi tắt cả bóng bánh, chổi chà đã yên vị gọn ghẽ bên trong, miệng lầu bầu không ngớt.

“Nói thế mà nghe được! Hồi cấp hai ai là người chuyên tập xong bày bừa ra đấy, để mất bao nhiêu là bóng? Tôi mà không suốt ngày tò tò đi theo thu dọn chiến trường cho các cậu...” Hà bực mình, làm phúc phải tội.

“Ha, cứ làm như cô dọn một mình, cô bé Lọ Lem không bằng, ai chả biết hoàng tử Bảo Long lúc nào cũng ở lại cùng cô. Người ta chạy trước là để hai người có không gian... Á!”

Hải Nam chưa nói hết câu đã bị ăn ba lô vào lưng. Hà đập thật lực, ra điều ta đây giận dữ ghê lắm, cái chính là để che giấu đi gương mặt đang hồng lên của chính mình:

“Còn cậu là cái đồ anh kếp! Cha dượng! Lão phù thủy ác ôn, lừa dối thầy!” Ngừng một lúc, nhìn cái bộ tịch thâm hại mặt nhăn nhó, tay xoa lưng như thể vừa bị bạo hành của Nam, Hà hừ giọng, “Làm bộ làm tịch! Ba lô của người ta nhẹ tên thế này...”

Nhưng chưa nói hết câu, cô đã ngớ ra. Hôm nay là ngày đi học bình thường, sách vở mang đầy đủ, có sao lại nhẹ bất thường như vậy?

Câu trả lời là từ điển cùng vài cuốn sách giáo khoa, vẫn nằm trong ngăn bàn lớp học.

Hà từ bao giờ đã trở nên đáng trí như vậy, xách một cái ba lô nhẹ tên cứ thế đi xuống sân bóng không mấy may chú ý. Hải Nam thấy cô nàng mở ba lô ra lục lọi một hồi, mặt ngẩn ngơ, là đoán ngay ra sự vụ. Cậu than trời, không bỏ lỡ cơ hội chế nhạo cô vài câu, rồi dậm chân trịch thượng... chỉ xuống đất. “Đứng yên đấy! Người ta lên lấy cho. Để cậu bò lên thì đến bao giờ mới về?” Đoạn cậu quay mình vụt chạy. Thoáng chốc đã khuất sau tòa nhà thể chất nằm bên cạnh sân bóng.

Còn một mình cô ngồi ngẩn ngơ trên băng ghế chỉ đạo bên rìa sân, vẫn chưa hết xấu hổ. Tuy nhiên, chỉ trong một thoáng chốc, sự việc quên sách nhỏ nhặt đó đã hoàn toàn bốc hơi khỏi tâm trí Hà, khi cô nhận ra dáng người cao lớn đang tiến lại gần.

Mắt đen thẳm, cái nhìn pha chút ngạc nhiên. “Cậu chưa về cơ à?” Bảo Long là người lên tiếng trước.

“Chưa... Tớ ở lại phụ Nam dọn dẹp. Bây giờ xong rồi. Có điều quên sách trên lớp, đang đợi Nam lên lấy hộ.” Hà cố gắng nói chuyện với vẻ tự nhiên nhất có thể, bao gồm cả việc phải thú nhận sự đãng trí của mình.

“Tớ cũng đang muốn gặp cậu ấy đây.” Long mỉm cười. Nhìn xấp giấy có những nét gạch xóa và sơ đồ như mê cung trên tay Long, Hà chắc rằng đó sẽ là việc bàn bạc chiến thuật, hay đại loại thế. Bất chấp hơn năm năm kinh nghiệm làm quản lý, kiến thức về môn thể thao này của cô rất mơ hồ.

Nhưng cậu ấy đã cười. Tự nhiên như giữa họ chưa từng có chuyện gì xảy ra. Trái ngược với Hải Nam, Bảo Long vốn luôn là người ít nói, cũng ít luôn cả biểu hiện cảm xúc. Nụ cười dịu dàng, tử tế ấy, ngoài Hà và Nam là hai người bạn thân thiết, trước nay không mấy ai được thấy.

Cậu lặng lẽ ngồi xuống bên cô.

“Hết như những ngày cấp hai. Tớ và cậu cũng hay ở lại thu dọn đến cuối cùng. Không ngờ có ngày ông tướng Hải Nam lại thay vào vị trí đó.” Long mở lời, phá tan sự yên lặng.

Hà bật cười. Cũng là cái trọng trĩu trĩu ấy, khi cậu ấy nói ra quyết định chuyển đến Gallet, hay lần gặp nhau hôm khai giảng, lạnh lùng, hồ hững đến chừng nào. Vậy mà giờ đây, lại ấm áp, thân quen biết bao nhiêu, đối với Hà có sức trấn an ghê gớm.

Thời gian tô đẹp ký ức. Họ ngồi trò chuyện hồi lâu về những tháng ngày đã qua trong ráng chiều rực đỏ. Hà tuyệt đối không muốn phá vỡ giây phút mong manh quý giá này. Cô tuyệt đối không nhắc đến việc Long đột nhiên chuyển trường, cũng chính là nguyên nhân gây rạn nứt tình bạn của ba người họ. Cô nói chuyện như thể cái ngày kết thúc học kỳ một năm lớp mười buồn bã ấy chưa bao giờ tồn tại. Cô cứ làm như Đăng Khoa hay Gallet đơn giản chỉ là một cái tên. Một ngôi trường, một câu lạc bộ nơi hai chàng trai và một cô gái ấy đã đốt cháy phần lớn năng lượng tuổi trẻ của mình.

Cô ấy tránh. Nhưng cậu ấy không tránh. Bảo Long chứ không phải Minh Hà, đột ngột lại đưa câu chuyện về hướng đó, sau vài khoảnh khắc sống trong kỷ niệm.

“Hà này, tại sao cậu lại chuyển đến đây?”

Lần đầu tiên từ cả một năm rồi, cô mới nghe cậu gọi tên mình. Lại càng ngạc nhiên khi cậu hỏi cô điều đó, chứ không phải là ngược lại. Giọng nói chỉ hơn mức trầm thì một chút, nhưng giữa khoảng sân yên lặng, Hà còn nghe được cả cái man mác buồn, đầy hoài niệm trong câu hỏi đó.

Cô nhìn gương mặt cậu nghiêng. Sống mũi cao. Tóc đen. Đôi mắt đen nhìn thẳng xa xôi như đang dõi theo một đường chân trời trên mặt biển, chứ không phải những tòa nhà lớn bên kia sân bóng. Gần như thế này, lần đầu tiên từ cả một năm rồi.

Bởi vì tớ thích cậu. Hà thật lòng đã muốn nói như vậy. Chắc gì sau này đã còn cơ hội khác? Nhưng cô sợ, cô tưởng như chưa hề trải qua mọi nỗ lực trong nửa năm rông để có thể đến gần bên cậu ấy, lúc này đây cô chỉ thấy mọi chuyện xảy ra... quá nhanh, và cô chưa hề sẵn sàng ột lời từ chối. Cô không muốn để tình cảm đơn phương của mình kết thúc nhanh chóng như vậy. Khi cô có cảm giác chưa hiểu hết về Bảo Long, còn rất nhiều câu hỏi chờ cậu ấy trả lời, cũng như còn rất nhiều chỗ trống để hoàn thiện chính bản thân mình. Không, chưa phải lúc này.

Cuộc nói chuyện của Hà và Bảo Long không qua mắt được một lớp học sinh nữ. Tuy nhiên ta chưa vội nhắc đến họ, bởi vấn đề lớn nhất ở đây là Hải Nam đã di chuyển với tốc độ nào, khi hơn-nửa-tiếng trôi qua vẫn chưa đem được đồ về cho Hà. Trường Gallet quả thật rất rộng. Nhưng tuyệt đối không có diện tích hoang đường đến mức cần hơn-nửa-tiếng đi bộ để có thể lên và xuống một lớp học.

Chậm rãi khác thường, giai điệu đẹp đẽ du dương như cất lên bởi một đôi bàn tay mỗi một. Những âm thanh phát ra từ tầng hai trong khuôn viên tòa nhà chính. Nó lôi kéo Nam, đã cầm trên tay đồng sách,

bằng một niềm đồng cảm không lời. Bất giác, cậu tò mò muốn thấy. Khi đã thấy rồi thì lặng người nghe cho đến nốt cuối cùng.

Một bản nhạc được chơi chậm và rời rạc như vậy. Nếu diễn trước công chúng chỉ đáng nhận lời chỉ trích. Nhưng Nam đã vỗ tay.

Dù bị ngăn cách bởi một khung cửa sổ. Cô gái vẫn nhận ra âm thanh tán thưởng trong không gian yên tĩnh.

Cửa mở. Người vẫn trong, kẻ vẫn ngoài.

“Tớ phải đi bây giờ, nên không vào đâu. Nhưng cậu chơi hay lắm, dù vẫn còn sớm.”

“...”

“Từ hôm ấy đến giờ, tớ cũng định tìm cậu. Đã khỏe hẳn chưa? Trông cậu hơi xanh đấy.”

“Tìm tớ?” Linh ngáp ngừng hỏi lại, như không tin vào tai mình.

“Thì muốn hỏi thăm cậu, không được sao? Dù là vô tình, nhưng nói gì thì nói, tớ vẫn áy náy chứ.” Theo thói quen, Nam lại đưa tay lên xoa tóc rối, miệng cười cười.

Bản nhạc vang lên cắt ngang cuộc trò chuyện, cô gái tiến lại phía chiếc điện thoại di động nằm trên cây đàn piano. Nam thấy vậy ra dấu chào tạm biệt, nhưng Linh đột ngột gọi giật trước khi cậu kịp quay lưng:

“Đừng đi! Đợi một lát!” , rồi mới bấm phím nghe.

“Linh đây.”

-

“Em đang đợi anh đấy.”

-

“Lại nữa?”

-

“Hết lần này đến lần khác.”

-

“Được thôi.” Tắt máy.

Cuộc trò chuyện vãn vãn năm câu. Nhưng kết hợp với biểu cảm thất vọng, lẫn giọng nói đã quá mệt mỏi để biểu lộ sự giận dữ của cô gái, bất cứ người thứ ba nào cũng có thể hiểu được phần cơ bản của câu chuyện.

“Người hôm trước?” Nam bắt chuyện, làm lơ đi không khí.

“Ước gì còn ai khác.” Linh thở dài, với lấy quyển sổ ký âm bỏ vào túi xách, rồi đóng nắp phím đàn. Đoạn cô tiến lại ra cửa, ngay trước mặt Hải Nam như lúc này.

“Cậu cũng về bây giờ hả?” Nam hỏi hơi thừa thãi.

Linh không trả lời, cô hơi cúi đầu, nhưng vì rất gần nên cậu thấy đôi mắt nâu hơi ươn ướt.

“Cậu ta cũng quan tâm đến cậu lắm đấy, hôm đó chạy hốt hải vào phòng y tế, còn túm áo tớ, sợ muốn chết.” Nam phóng đại, mỗi tội đến chậm mất gần một tiếng, cậu nghĩ thêm.

“Cậu bịa chuyện có lý một chút. Con người đó giờ đây ăn cơm nhà cũng hiếm khi. Lo cho tớ? Nực cười.” Nói xong, cô ngạc nhiên với chính mình khi đã bộc lộ quá nhiều với một người gần như xa lạ.

“Các cậu... sống chung?” Nam trở mắt.

“Cậu hỏi thế có ý gì?” Linh ngẩn ra trước thái độ của Nam. “Bố mẹ đều ở nước ngoài. Còn hai anh em không sống cùng nhau thì sống với ai?” đoạn cô quay sang bên, xì mặt, “Nhưng giờ thì ngoại trừ việc ngủ dưới một mái nhà, thì cũng không khác ở riêng là mấy.”

Nam tên tò nhận ra mình đã hiểu lầm tai hại một thời gian dài. Hèn gì khi nghe Hà kể về cậu ấm nhà họ Vũ, Nam cứ thấy cái họ ấy... quen quen. Hôm trước Hà chỉ nói Trọng Khanh là con trai duy nhất, chứ cũng chưa lần nào đề cập đến việc cậu ta là con một. Tức là còn có một tiểu thư. Đúng là lá ngọc cành vàng có khác, mới có một bóng vào mặt đã lặn đùng ra đất. Chả bù cô nàng Minh Hà từ hồi chơi với Nam và Long năm năm nay, ăn không biết bao nhiêu bóng, có lẽ vì thế mà mặt mới tròn như cái bánh bao, nào có biết ngất là gì...

Nghĩ đến đây, Nam sức nhớ ra Hà còn đợi mình ở sân bóng.

“Tớ phải đi rồi, có người đang chờ. Cậu về một mình được không? Để lần khác...” Cậu nói, vừa chực quay bước.

“Tớ không giận cậu chuyện hôm trước.” Linh nói rất nhanh. “Nhưng...”

Cô hạ giọng. Chân mày nhíu lại, gương mặt đầy vẻ khó xử, ngược nhìn Nam.

“Cậu giúp tớ một việc được không?”

5. Chương 5: Là Cô Gái Hôm Trước, Đúng Không?

Năm phút trôi qua.

Giờ thì Nam lại là người khó xử. Cô nàng mong manh yếu đuối này hóa ra cũng chẳng vừa. Muốn cho ông anh “hờ hững cũng như không” một bài học. Bình thường, tài xế của gia đình họ cứ đến tầm năm rưỡi chiều là đến đón. Lần này, cô quyết tâm ...đi trốn, đến tối mới lẳng lặng quay về “cho anh ấy sợ”.

“Tớ muốn thực hiện chuyện này lâu rồi. Nhưng không biết làm sao. Xe của bác tài xế đậu ngay cổng trường, lộ ra là bị phát hiện ngay. Công sau thì giờ này đã khóa. Mà ra được rồi thì đi đâu cho đến tối. Từ trước đến giờ tớ chẳng bao giờ được ra ngoài một mình cả... Ở Việt Nam được một năm rưỡi rồi nhưng đường xá vẫn chưa thông thuộc...”

Tôi xin cô. Nam không đội nón. Nếu có đội thì chắc cũng tháo xuống vái vái cô nàng trước mặt. Loại tiểu thư bị cách ly khỏi thế giới bằng những bức tường biệt thự hay khung cửa sổ xe hơi, nay lại muốn sổ lồng. Chưa hết, vấn đề là không ai khác ngoài Nam lại bị nhầm làm... đồng phạm. Cách đây hai năm, cậu cho rằng mình đã ném đủ rắc rối cho cả một đời người, những ngày tháng sau này hẳn sẽ được bình yên. Suy nghĩ đó xem ra khá ngây thơ rồi.

“Đó không phải là phương án tối ưu đâu.” Nam khỏ sở diễn giải. “Bác tài xế gì đó cũng sẽ bị liên lụy. Hơn nữa, cậu không biết đường thì về thế nào chứ. Tớ đưa cậu về để quản gia, bảo vệ, hay đàn em gì gì đó của anh cậu cho vào bao tải đem ra sông Hồng chìm chết hả? Sao cậu không nói chuyện tử tế, đặt vấn đề thẳng thắn với anh cậu có hơn không?”

“Đối với anh ấy, quan trọng chỉ là làm vừa ý ba mà thôi.” Linh chớp mắt ươn ướt, nhìn Nam cầu khẩn.

“Tớ xin cậu đấy, hay là cậu chỉ cần giúp tớ ra khỏi trường mà không cần đi cổng chính thôi, rồi tớ sẽ tự xoay xở. Về bác tài xế thì đừng lo, tớ chỉ cần đứng ra nói thì anh ấy không dám làm gì đâu.”

Nói thì nói vậy. Nam biết thừa là để cô tiểu thư “cá chậu chim lồng” này ở ngoài một mình, lỡ ngớ không xảy ra chuyện mới là lạ. Mà cái nhà này đúng là quái dị, con trai còn đang tuổi đi học, rồi cuộc bận công chuyện đến đâu mà bữa cơm gia đình cũng bỏ bê. Công tử nhà giàu, không phá gia chi tử đã là hiếm thấy, có lý gì phải gia nhập thương trường, thực tập học hỏi quá sớm như vậy... Mặc dù biện pháp hơi... tiêu cực. Nhưng nếu nhờ thế mà “đánh động” được thiếu gia nhà kia, thì cũng đáng thử lắm. Xét cho cùng Nam đã từng ở trong hoàn cảnh gần giống với cô gái trước mặt, nên thông cảm phần nào. Nghĩ tới lui một hồi, cậu nhượng bộ.

“Thôi được, tớ sẽ giúp cậu ra ngoài. Không đi xe của nhà cậu. Tuy nhiên cũng không được đến tối mới về. Cậu phải về ngay, tớ sẽ chỉ cho.” Rồi như sợ Linh phản đối, Nam lật đật bỏ sung. “Không thấy cậu là bác

tài cũng đủ nặng xi lên rồi, thế nào cũng gọi điện cho ông anh quý hóa, khiến cho anh ta sợ. Vậy thôi, đâu nhất thiết phải để đến tối cho to chuyện.”

“Thế cũng được.” Linh mau mắn gật đầu, vẻ mặt cô tươi lên thấy rõ.

Bị dính vào một chuyện không đâu, Nam ngại muốn chết nhưng đã đâm lao phải theo lao, liền rút điện thoại ra định bảo Hà về trước, rồi mình sẽ mang sách đến trả sau. Nhưng điện thoại hết pin. May-mắn đến thế là cùng. Nhìn đồng hồ thì nửa tiếng đã trôi qua kể từ lúc Nam lên lấy sách. Không thấy Hà lên tìm, nhiều khả năng cô nàng đã giận mà bỏ về trước.

“Thế này không ổn, tớ lên lấy sách hộ bạn, để người ta đợi nửa tiếng rồi, có khi chúng ta phải xuống tìm cậu ấy trước đã.”

“Là cô gái hôm trước, Minh Hà, đúng không?”

“Ừ.”

“Cậu lấy của tớ mà gọi.” Cô chìa ra chiếc Iphone trắng có vỏ hình những phím đàn màu hồng phấn.

Không bắt máy.

Nam thở dài.

“Thoại được rồi, dù sao chúng ta cứ theo kế hoạch, để tối tớ mang đồ trả cô ấy rồi trình bày sau.”

...

“Ôi trời, đã hơn nửa tiếng rồi! Mãi nói chuyện với cậu, tớ quên mất Nam, cậu ta làm cái gì trên ấy vậy!” Hà thốt lên khi nhìn đồng hồ trên màn hình di động, cô để ý thấy cuộc gọi nhỡ của một số lạ, nhưng không cho rằng nó liên quan đến sự “mất tích” của Nam.

“Muộn thế rồi sao? Tớ cũng quên mất.” Long thật thà. “Chúng ta có nên lên tìm cậu ấy không?”

“Đi chứ! Sách vở của tớ...” Đang nói dở, đột nhiên Hà lại nhớ cách đây một tiếng, khi Hà nhắc lại chuyện Nam vẫn hay trốn việc dọn dẹp sau khi tập luyện. Người ta chạy trước là để hai người có không gian... Trời ạ! Đừng nói rằng cậu ta xuống tới nơi, thấy Hà và Bảo Long đang ngồi nói chuyện, liền lẳng lặng chuẩn về. Nghĩ đến đây Hà đỏ mặt, chớp mắt đã đổi ý.

“Hừm! Tớ bực mình rồi! Chắc lại gặp em nào, đừng tán tỉnh quên thời gian. Cứ về nhà đi, tối nay cậu ta khôn hồn thì phải mang sách vở đến nhà tớ, lúc ấy mới xử lý.”

Thấy gương mặt đang vênh lên bực bội của Hà, Long chỉ cười. Hai người sánh vai nhau băng ngang qua sân trường vắng tanh, điềm nhiên đi lướt qua chiếc xe hơi sang trọng đang đậu trước cổng trường, cho đến khi người tài xế già đang vừa ngó quanh, vừa nhìn đồng hồ.

“Cậu Bảo Long!”

Dường như nhận ra chủ nhân của tiếng gọi, Long quay lại một cách không mấy hào hứng, nhưng khi nhìn thấy nét mặt lo lắng của người tài xế, cậu chủ động hỏi:

“Có chuyện gì vậy?”

“May quá gặp được cậu! Lớp học giờ này mới được về sao? Cậu có thấy cô Linh nhà này không? Tôi đợi hơn hai mươi phút mà chẳng có ai ra khỏi cổng.”

“Tan trường cách đây hơn nửa tiếng rồi. Chưa kể hôm nay chỉ có ba tiết học, còn lại là sinh hoạt CLB không bắt buộc ở lại. Có khi nào cô ấy về trước, hay Khanh đến đón rồi không? Bác gọi điện chưa?” Long đặt vấn đề, bán tín bán nghi.

“Cậu biết tiểu thư nhà này mà, cô bé tự về thế nào được chứ? Mà chính cậu Khanh vì không quay lại trường được nên mới cử tôi đi đón, chẳng thể có chuyện đến trước được. Tôi gọi điện thì cô Linh không bắt máy. Còn cậu Khanh thì thú thật tôi... chưa gọi.” Khi nói ra câu cuối, giọng bác tài xế hơi thấp xuống, có chút lúng túng.

“Để tôi gọi thử xem.” Bảo Long rút di động từ trong cặp sách.

...

“Cậu lại có điện thoại kìa! Cái nhạc chuông gì mà nẫu ruột.” Nam cầu nhàu. Điệp vụ hiện tại quá nan giải khiến cậu ta quên cả khách sáo với cô nàng mới quen.

“Kệ đi. Bác tài xế đấy.” Linh trả lời khi mặt xanh như tàu lá, và mồ hôi lấm tấm trên gương mặt. Chẳng là Nam đang tìm cách giúp cô bé... trèo tường ra ngoài. Nhưng với một cô nàng chân yếu tay mềm dưới mức trung bình như Linh thì đây quả là một nhiệm vụ gần như bất khả thi.

Bao quanh học viện là bức tường gạch đỏ kiên cố, dù đối với những học sinh thanh lịch gương mẫu này thì ý tưởng trèo tường trốn học hầu như là không có. Chỗ thấp nhất cũng cao tầm hai mét. Chiều cao của Thủy Linh chỉ là 1m57. Nam lôi ra chiếc bàn cũ trong nhà kho của trường, kê bên cạnh tường, kê cả ghế bên cạnh bàn để Linh trèo lên. Bàn cao chừng 65cm, cộng vào thì Linh đứng kiễng lên bàn cũng chỉ nhỉnh hơn bức tường một cái đầu, trèo ra là chuyện hết sức khó khăn, hơn nữa cô còn mặc váy đồng phục. Nghĩ ngợi một hồi Nam khiêng cả cái ghế đặt lên bàn, rồi bảo Linh đứng cả lên đấy. Lúc này thì chiều cao đã tăng đáng kể, Linh có thể dễ dàng trèo qua bức tường. Nhưng có lẽ vì cao quá nên cô nàng sợ xanh mặt. Chưa kể vấn đề phát sinh, chênh vênh giữa hai bờ tường thì dễ mà xuống mặt đất thế nào mới khó. Có cho vàng cô tiểu thư này cũng không dám nhảy từ độ cao 2m xuống dưới đất.

Đang “gian nan bắt đầu nản” thì Nam nảy ra một ý, cậu nhảy phóc qua bên kia bức tường ra ngoài. Đoạn nhìn lên Linh vẫn đang ngồi sợ sệt trên mép tường, dang hai tay ra:

“Nhảy xuống đi, tớ đỡ.”

“Đỡ thế nào được chứ! Tớ sợ lắm.” Linh run run, lắc đầu.

Nãy giờ đã hơn mười lăm phút. Nam bắt đầu sốt ruột, sẵn giọng:

“Được! Tớ có học võ mà, không chết đâu! Cậu không nhảy thì thôi, đi qua cổng chính mà về với tài xế nhà cậu! Vậy mà lúc nãy nói rõ hăng! Làm mất thời giờ... Á!”

Trong chớp mắt, Nam thấy mình ngã xuống, nằm đè lên trên ngực là Linh. Lưng đau điếng.

“Tính giết người à! May mà kịp chống tay, không thì đầu đập xuống đất vỡ nát rồi!” Mãi một lúc Nam mới lồm ngồm ngồi lên được, tiện thể dựng luôn cô bạn vẫn đang nhắm tịt mắt vì sợ hãi. “Cậu có sao không hả?”

“Không sao, ngã vậy mà cậu bảo biết võ.” Linh bấy giờ mới mở mắt ra.

“Lấy người ta làm đệm vậy có sao mới lạ đấy!” Nam nổi cáu. “Ai bảo cậu nhảy đột ngột vậy chứ. Cậu trước bảo không dám, cậu sau đã nhảy như đúng rồi. Ít nhất cũng phải hô một, hai, ba chứ!”

Linh cúi đầu ra vẻ biết lỗi.

“Tớ sợ làm cậu mất thời gian...” Rồi chợt nhìn thấy cùi chỏ... bết máu của Nam, cô hoảng sợ. “Ôi trời! Chảy máu nhiều quá! Làm thế nào đây!”

“Được rồi! Mấy cái vết thương ngoài da vớ vẩn này ăn thua gì. Hồi xưa... Mà thôi, cậu đứng lên đi, định ngồi đè lên tớ đến bao giờ?”

Linh nghe nói thế hốt hoảng đứng dậy, mặt hơi đỏ. Cô chưa bao giờ tiếp xúc với một người con trai gần như vậy.

Cả hai người lúc này người lem nhem đất cát, chưa kể đầu tóc rối bù, giống như... vượt ngục hơn là trèo tường học viện.

“Chúng ta về thôi, nhà cậu ở đâu?”

Hai anh em Thủy Linh sống trong một căn penthouse tầng mười hai thuộc khu chung cư cao cấp Bảo Kim nằm khá xa trường. Khu chung cư này mới xây cách đây mười năm cũng nhờ nguồn vốn đầu tư của đại gia họ Vũ, tức là bố mẹ hai người. Một khu chung cư lộng lẫy xa hoa, tọa lạc trên một mặt bằng rộng rãi bao gồm cả vườn tược, sân golf... chủ yếu dành cho những nhân vật quan trọng trong xã hội, hoặc người giàu có vách nhưng đơn thân và không có nhu cầu ở biệt thự trồng trãi.

Thoạt tiên Nam định gọi taxi cho Linh, nhưng cả hai đều không có đủ tiền. Linh tuy là tiểu thư, nhưng chính vì quá đầy đủ mà cô hoàn toàn không có nhu cầu chi tiêu. Thẻ tín dụng đứng tên mẹ thì anh trai giữ. Ban đầu cô cũng được ột cái, nhưng Linh chủ động từ chối vì không nghĩ sẽ dùng đến.

Thế nên cậu dẫn cô ra bến xe bus. Tra bảng một hồi, may phước có một xe dừng trước khu chung cư quý phái của họ, dù những người đã sống ở nơi đó thì chẳng bao giờ có chuyện đi bus. Nhưng vấn đề là không có xe chạy thẳng, phải đổi một lần ở bến Minh Tiến. Nơi này gần trường đại học, đang giờ cao điểm xe bỏ bến là chuyện như cơm bữa. Loại sống trong lồng kính như cô Linh này làm sao hình dung nổi xe bus ở Việt Nam, vợ vẫn đứng lơ ngơ đến tối cũng không về được đến nhà. Chưa kể chuyện chen chúc, sàm sỡ...

Không yên tâm để cho Linh đi một mình, Nam tắc lưỡi đi cùng. Tính ra lộ trình đi xe giờ cao điểm đến nhà Linh cũng phải mất chừng ba mươi phút, nhiều đó là đủ “đánh động” rồi.

Băng qua nhiều... sóng gió, lúc này chiếc xe 121 cách khu chung cư Bảo Kim chỉ chừng một cây số. Ở trên xe đoạn gần Minh Tiến, đông đúc hỗn loạn, cô nàng suýt bị một anh già “vô tình động chạm”. May mà chưa kịp xảy ra Nam đã vịn tay hắt ta cảnh cáo. Cũng trở thành một cảnh tượng đáng chú ý trên xe. Gần đến nơi dù mặt tái mét vì không quen sự chen chúc ngả nghiêng trên bus, có lúc còn phải đứng..., Linh vẫn tỏ thái độ biết ơn Nam ra mặt.

“Thôi, thế là hết trách nhiệm nhé. Vụ đá bóng vào mặt coi như xí xóa luôn nhé. Đã treo tường trăm lần, đi bus cả ngàn lần, chỉ đến hôm nay mới lắm chuyện thót tim.” Nam làm bộ vuốt vuốt ngực.

“Vậy là sau này tớ không gặp được cậu nữa sao?” Linh ngồi nhỏ thó trên ghế xe, mắt ngược nhìn Nam đang đứng, nếu có tai thỏ thì chắc đã cụp luôn xuống rồi.

“Gặp thì gặp, miễn là cậu đừng có nghĩ ra mấy trò kinh dị như hôm nay rồi lôi tớ vào là được.” Nam thấy vậy động lòng.

Nghe vậy, mặt Linh mới tươi lên một chút. Xe đã tiến đến rất gần bến. Linh rút điện thoại xin số của Nam, cậu cũng vui vẻ đọc. Khi chiếc bus 121 đỗ ngay bên lề đường, đối diện chung cư Bảo Kim, Linh xuống một mình. Chưa quay vào ngay mà đứng ngóng theo đến khi xe chuyển bánh. Lần đầu tiên từ khi gặp gỡ, Nam thấy cô bé cười, nụ cười tươi tắn, hiền lành, xinh đẹp khác hẳn vẻ yếu ớt bệnh tật, hay gương mặt u ám lúc chiều.

Trời đã sẩm tối. Bấy giờ Linh mới nhận ra chiếc BMW màu đen của nhà cô đỗ ngay sát lề đường khi chung cư tự bao giờ. Cô lảng lạng sang đường. Người có vẻ đã chứng kiến toàn bộ cảnh tượng chia tay vừa rồi, mở cửa sau xe bước ra. Khi tiếng cửa xe đóng sập vang lên, người con trai đã đứng đối diện cô. Tóc nâu, mắt xám. Cậu đưa tay lấy xuống một cọng cỏ có lẽ đã bám trên tóc Linh từ lúc cô nhảy tường bị ngã, đến bây giờ.

“Em vừa lòng chưa?” Lạnh nhạt.

Nụ cười của cô gái tắt ngấm.

...

Rành mạch ra mà nói thì sóng gió ngày hôm ấy của Phạm Hải Nam chưa phải đến đó là hết, cậu còn phải trải qua thử thách đem sách trả cho Hà và đưa ra một lời giải thích cho sự chậm trễ đến độ ngớ ngẩn vừa rồi. Nhưng một cách đáng ngạc nhiên là Hà có vẻ không muốn gây khó dễ cho Nam, cô thậm chí không buồn nghe giải thích, chỉ nói một câu khó hiểu “lo cái thân cậu đi, đừng lo chuyện bao đồng”, khiến cho Nam có hơi chột dạ “không lẽ cô nàng biết?”.

@Về cái tên trường, tớ không phải người sinh ngoại gì, nhưng do nhà đầu tư- sáng lập là Việt kiều nên đặt nghe cho có vẻ thôi. Roger & Gallet là một loại nước hoa tổ dùng. Gallet là một cái tên Pháp cũng rất thích hợp với gia đình ông Trường Thịnh là Việt kiều Pháp, vợ ông là bà Lưu Thủy có một phần tư dòng máu Pháp.

6. Chương 6: Nguyên Tắc Là Nguyên Tắc!

Giai đoạn “mào đầu” kết thúc, học kỳ một chính thức vào guồng. Hà quay cuồng với học chính, học thêm ở nhà, cộng với hoạt động của CLB. Chỉ còn mấy tuần nữa là giải bóng đá giữa các trường trung học toàn quốc bắt đầu khởi động. Cũng may giải lần này được tổ chức ở Hà Nội nên họ không phải mất công di chuyển nhiều.

Một tin vui là Hải Nam lại được xét vào đội hình chính, chắc hẳn là do ý thức “cải tạo tốt”. Giờ nghĩ lại thì Hà mới hiểu đây là cách làm việc của Gallet, đều có nguyên nhân của nó, chưa cần đến sự tác động của bất cứ “quyền lực ngầm” hay “lực lượng bắt nạt” nào hết.

Nhưng chính tác phong chỉ cần lý mà không mấy may chú ý đến tình này, đã dẫn đến một rắc rối khác, mang tên Mai Tuấn Anh.

Người này, lại một lần nữa phải xuống dự bị, nhường chỗ cho Nam, chuỗi ngày hã hê sai vặt, bắt nạt “kẻ chiếm chỗ đáng ghét” cũng vì thế mà kết thúc.

HLV chỉ xuất hiện đầu buổi tập, để đọc danh sách đội hình chính thức cho trận ra quân sắp tới và giao bài tập. Sao khi thầy đi khuất, Tuấn Anh tỏ thái độ hậm hực ra mặt, dẫn đến buổi tập chệch choạc với vô số lần sút cầu môn lẫn đường chuyền hỏng. Cậu ta cũng là người duy nhất không vượt qua bài sát hạch định kỳ.

Cuối buổi tập, đội trưởng Bảo Long nói đơn giản, từ giờ cho đến tuần sau sẽ lại kiểm tra một lần nữa, thành viên nào không đáp ứng được các tỷ lệ cơ bản sẽ phải ra khỏi đội. Không ám chỉ ai khác ngoài Tuấn Anh.

Đó là giọt nước tràn ly, khiến cho anh chàng nổi cơn tam bành:

“Bị đuổi? Tôi, người không bao giờ bỏ một buổi tập nào từ khi gia nhập đến nay, kiên nhẫn ngồi ghế dự bị cả một năm trời, luôn đóng góp ý kiến nếu có thể?”

Long không hề thay đổi sắc mặt, trả lời lạnh lùng:

“Nguyên tắc là nguyên tắc, chúng ta nhắm đến mục tiêu duy nhất là ngôi vô địch, giữ gìn danh tiếng cho trường.”

Tuấn Anh thấy vậy càng điên tiết:

“Trọng Khanh không tham gia bất cứ một buổi tập nào từ đầu năm đến giờ, tôi không chấp. Nhưng thằng đó?” cậu chỉ thẳng vào mặt Nam. “Mới vào đội chưa đầy một tháng. Đã thế còn vô kỷ luật, giữa trận đấu quan trọng còn dám bỏ dở, nó tưởng nó là ai? Còn tôi... Đầu óc đã chẳng thông minh gì, vào trường chỉ vì muốn tham gia đội bóng, nên cố gắng đến tận bây giờ. Các cậu nói đuổi là đuổi sao?!”

Nam chỉ nhìn sang bên, cười khẩy. Những thành viên khác, người thì ngáp, người thì ngồi vắt chân, uể oải như đang xem một bộ phim nhàm chán.

Chỉ có Minh Hà là người duy nhất xúc động khi nghe cái lý do tưởng chừng vô vớ vẩn, nhỏ nhặt ột quyết định chọn trường của Tuấn Anh. Cô chợt cảm thấy căm ghét cái thái độ xem thường của các thành viên trong đội, kể cả Hải Nam, và thấy mình đứng bật dậy:

“CLB không phải là để các thành viên thỏa mãn sở thích, đam mê sao? Tâm trạng thoải mái có tốt hơn không? Chúng ta đâu phải là chuyên nghiệp để nhất nhất ăn thua như vậy?”

Long thở ra, vẻ ko muốn tranh luận:

“Chúng ta được hưởng đãi ngộ, điều kiện luyện tập tốt nhất thì cũng phải đáp ứng. Còn nếu muốn một CLB để cho vui, ai vào cũng được thì các cậu tự lập với nhau.”

Đã đâm lao phải theo lao, Hà trở nên dạn dĩ hơn thường ngày, cô quay sang Nam, gắt:

“Còn cậu, cậu nói gì đi chứ!”

“Nói gì? Trong chuyện này thì tớ cũng nghĩ như Bảo Long đấy.” Cậu trả lời đơn giản đến không ngờ.

Hà cảm thấy vô cùng thất vọng? Không lẽ cô mới sai? Đã bị kích động thái quá khi nghe cái lý do chuyển trường nhỏ nhặt của Tuấn Anh. Hà đồng cảm, vì cậu ta quá giống cô.

“Không phải việc của cậu đâu, quản lý!” Tuấn Anh ném chiếc khăn mặt vắt trên cổ xuống đất một cách thô bạo, rồi lồm lũi bước ra khỏi sân.

Cho đến khi bóng dáng gầy gò của cậu ta khuất sau nhà thể chất, như thể bản năng xui khiến, Hà đột ngột chạy theo. Bảo Long định đưa tay giữ cô lại, nhưng Nam đã kéo áo cậu, gạt đi.

Chẳng mấy chốc, Hà đã nhìn thấy Tuấn Anh, đang lom khom mở khóa chiếc xe đạp vẫn còn dựng chân chống ở nhà để xe. Cậu cũng vừa mới nhận ra cô.

“Lại cái gì nữa đây!” Giọng nói hằn học, không khác gì ngày khai trường ở bàn đăng ký.

Lúc này Hà mới thấy mình dở. Tự nhiên chạy theo người ta làm gì không biết. Những lúc thế này, 99% Tuấn Anh sẽ cho rằng Hà đang thương hại cậu ta. Tâm trạng đã tệ, chắc chắn sẽ còn tệ hơn gấp bội.

“Mọi việc... không phải như cậu nghĩ đâu” Hà ấp úng, chính cô cũng không hiểu mình đang định triển khai ý gì. “Tớ cũng như cậu... Không thích cách làm việc đó của họ. Nên tớ thấy bức mình lắm. Thật ra tớ vào trường này... cũng chỉ vì muốn... làm quản lý đội bóng thôi.”

Nhìn biểu hiện một phần tín, chín phần nghi, đôi mắt nheo tí của Tuấn Anh dưới cặp kính dày cộp, Hà thừa biết rằng lý do mình đưa ra rất dở. Chuyển trường để tham gia đội bóng còn có thể méo mó tin được, chứ để làm quản lý thì chẳng còn gì vớ vẩn hơn.

Nhưng đứng trước dáng vẻ khổ sở phân trần đến tội nghiệp của Hà, gương mặt cậu có phần hơi dãn ra. Nhưng chưa kịp lên tiếng thì một giọng trong trẻo đã cắt ngang:

“Tuấn Anh, Minh Hà, anh Quang có còn ở sân tập không?”

Người vừa hỏi là trợ lý HLV Hồng Như Nguyệt, đang dắt xe đạp từ cổng trường tiến vào. Dường như cô vừa trở về từ lớp đào tạo huấn luyện viên bóng đá sơ cấp chiều thứ sáu. Cô mặc áo sơ mi màu xanh pastel và quần jeans đơn giản tôn được dáng dấp cao, thân hình chuẩn như người mẫu, mái tóc dài, đen được cột cao gọn gàng. Ăn mặc giản dị như vậy mà vẻ đẹp vẫn sang trọng thanh lịch hơn xa những hotgirl lòe loẹt trên báo lá cải.

“Anh Quang” ở đây là thầy Nguyễn Chính Quang, chính là HLV đội bóng Gallet, trước đây là một cầu thủ nổi tiếng đã có thời gian thi đấu ở nước ngoài, ba năm trước mới giải nghệ vì chấn thương. Vì tuổi của thầy còn khá trẻ, chỉ tầm ngoài hai lăm, nên đa số thành viên vẫn gọi thầy là “anh”, không vì vậy mà giảm đi sự tôn trọng.

“Thầy hôm nay hình như cũng có việc bận trên sở, chỉ đến một chút đầu giờ thôi chị ạ.” Hà trả lời, cô không rõ mình có nhìn nhầm không, khi thoáng thấy trên gương mặt thanh tú của Nguyệt một nét gì như là thất vọng.

“Thế thì chị cũng về đây...” Nguyệt ngắt ra, rồi như thể nhớ ra điều gì, cô nhìn Tuấn Anh. “Trận ra quân sắp tới rồi, các cậu cố gắng nhé.”

Mặc dù giọng nói của Nguyệt hoàn toàn nghiêm túc, nhưng Tuấn Anh lại nghe như một sự chế giễu, cậu chưa chất:

“Có cái gì trên ghé dự bị? Mà thôi, bỏ đi, tôi cũng sắp bị đuổi rồi!”

Như Nguyệt nhìn Hà ra ý hỏi. Hà cho rằng lúc này yên lặng là trên hết. Người không chịu yên, lại là Tuấn Anh, cậu hằn học tiến đến trước mặt Nguyệt:

“Cái gì là tỷ lệ cơ bản? Và cả những bài kiểm tra thể lực ngu ngốc đó? Các người điên hết cả rồi! Tôi chuyển đến đây chỉ vì muốn được đá bóng, vậy mà mất đến 1 năm để gia nhập CLB, và bị dọa đuổi đi chỉ sau 1 kỳ bởi 1 tên nhãi ranh mới đến!”

“Người đưa ra tỷ lệ đó là tôi, soạn thảo bài kiểm tra đó cũng là tôi.”

“Cô?!” Trông Tuấn Anh như muốn nhỏ vào Như Nguyệt. “Một đứa con gái chỉ biết cầm tập giấy vẽ vẽ vạch vạch, và đám lý thuyết ngu ngốc cô học được ở trường. Cô cứ nghĩ ột con số ẩn tượng thì mọi người sẽ coi trọng và tin theo cô sao? Đúng thế, những kẻ điên rồ, những kẻ ko phải là người như Trọng Khanh hay Bảo Long hay cái tên Hải Nam chết dẫm đó, nhưng ko phải là tôi.”

“Tôi đến đây ko phải để níu kéo cậu về nên tôi sẽ ko nghe cậu phàn nàn. Tôi chỉ định trả lời bất mãn của thành viên, hoặc cựu thành viên, nếu cậu muốn từ bỏ, rằng những bài kiểm tra ngu ngốc kia là thành tích của tôi khi vào đội từ đầu năm lớp 10, và tỷ lệ cơ bản cũng là tỷ lệ của tôi khi lần đầu đứng trước khung thành của Gallet.” Nguyệt thần nhiên.

Tuấn Anh sững người. Cậu ta đạp chân chống thô bạo rồi leo lên xe đạp ra khỏi cổng trường, không chào hỏi. Minh Hà cũng thấy rằng chẳng cần nói thêm bất cứ điều gì nữa. Cậu ta chắc chắn sẽ về tập luyện điên cuồng vì xét cho cùng để thua một người con gái mỏng manh như Như Nguyệt thì chẳng còn gì nhục nhã bằng.

“Em phục chị thật đấy!” Hà xuýt xoa, khi chỉ còn hai cô gái ở nhà để xe.

“Em không thấy như thế hơi có vẻ tự mãn à?” Nguyệt cười, đẹp mê hồn. “Mà chị không biết rằng em cũng chơi với Tuấn Anh đấy? Hình như hai em đâu có học cùng lớp?”

“À không, thực ra em đâu có quen biết gì cậu ta, chỉ là hôm nay...”

“Minh Hà! Có cả chị Nguyệt nữa!” Một giọng quen thuộc vang lên. Hải Nam đi cùng Bảo Long đang từ từ tiến lại.

“Chị đi học về à, muộn rồi còn lại trường làm gì vậy?” Nam cười bắt chuyện.

Như Nguyệt hơi chững lại, Hà thấy vậy trả lời thay:

“Hình như chị ấy muốn tìm thầy Quang có gì quan trọng lắm. Nhưng tiếc là thầy về rồi.”

“Thật ra... cũng không quan trọng đâu.” Nguyệt tỏ ra lúng túng, gò má thoáng ửng hồng dù giọng nói vẫn tỏ ra tự nhiên. Nói rồi, cô vội vàng chào từ biệt nhóm bạn rồi đạp xe ra về.

Trên sân trường lúc này chỉ còn lại ba người. Chuyện Tuấn Anh tạm thời đã được giải quyết, nên Hà cũng quên bém cách đây không lâu giữa họ có chút bất đồng. Nên cô ngạc nhiên khi Nam vỗ vỗ vào vai mình: “Không giận bọn này đấy chứ?”

“Có giận, nhưng nếu hai người các cậu về nhà tở ăn cơm, rồi rửa bát thì không giận nữa.” Hà cười. Nhưng chững lại ngay sau đó.

Từ cấp hai, họ vẫn thường làm hòa với nhau theo cách ấy, nếu có xích mích xảy ra. Vấn đề là một năm nay, mọi chuyện đã khác nhiều.

“Nhưng đến không báo trước thế này thì có đủ thức ăn không?” Nam vỗ vỗ bụng rỗng lép kẹp, không hề để ý đến vẻ khó xử của Hà.

“Nếu tở nhớ không nhầm... thì hôm nay mẹ nấu bún ốc với chuối đậu. Mỗi lần như vậy nấu nhiều lắm, để ăn hai bữa. Cùng lắm mà thiếu thì... ra chợ mua thêm bún thôi.” Hà ngập ngừng.

“Vậy thì đi.” Bảo Long kết luận ngắn gọn, đủ làm trái tim Hà lạc đi một nhịp.

...

Sự xuất hiện của Bảo Long trước thềm căn nhà nhỏ nằm sâu trong ngõ của gia đình Minh Hà kéo theo một loạt mắt chữ O, miệng chữ A của hai đứa em, lẫn bố mẹ cô. Họ xúm vào vừa khen ngợi cậu trong một năm đã đẹp trai, chín chắn lên nhiều, vừa trách cậu suốt từng ấy thời gian biến mất dạng.

“Cái thằng này nó được Gallet tuyển chọn, nên tưởng mình cao siêu lắm, định bỏ rơi bạn bè, ai dè cháu với Hà thi vào dễ ợt, xấu hổ chưa con? Mà ai bảo bún ốc của bác ngon quá, nó chỉ kiêng được một năm, giờ kiêng hết nổi lại mò về đây!” Nam khoác vai Long bô bô, tự nhiên như ở nhà. Hà cũng muốn bó tay với cậu ta. Trong khi cô luôn coi đề tài chuyển trường của Long là tối kỵ thì Nam lại thoải mái đem ra tấu hài. Nhưng cũng nhờ thế mà không khí tự nhiên hơn nhiều.

Mẹ của Hà từ lâu đã rất hài lòng về hai người bạn thân của cô, và luôn đặc biệt dành thiện cảm cho tác phong chừng mực, lễ phép của Bảo Long. Em trai và em gái của Hà, thằng Minh con Phương, cũng đều hâm mộ ông anh này ra mặt, vì mỗi lần đến nhà Hà, Long không cho quà thì cũng dành thời gian chơi với chúng. Con Phương bảy tuổi, có bạn còn láu táu: “Anh Long đừng về, lấy chị em rồi ở lại đây luôn đi!”, làm Hà vừa ngưỡng vừa tức, đánh đuổi nó chạy quanh nhà.

Sau khi Long và Nam hoàn thành nhiệm vụ... rửa bát như đã hứa, ba người còn kéo nhau lên phòng Hà ngồi uống trà, nói chuyện một hồi trước lúc hai cậu con trai ra về.

“Nhớ đây là phòng anh Hoàng mà?” Long hỏi khi ba đứa đã ngồi xếp bằng trên sàn gỗ của căn phòng chừng 16m2.

“À, tớ chưa nói với cậu, anh ta sang Đức rồi. Học bổng nhà nước. Nên tớ xin mẹ chuyển sang phòng này rộng hơn. Ngày tên hấp đó khăn gói ra đi, tớ mừng muốn chết. Từ giờ bớt đi một thành viên hội bắt nạt.” Hà vừa nói vừa lườm Nam, khiến anh chàng giãy nảy.

“Đừng có gom tớ với thằng cha đó! Xét về dùng vũ lực để trò chuyện thì cậu mới là giống hắc đấy. Anh nào em này!”

“VẬY CÒN MAI CHI?” Long hỏi đánh lạc hướng, khi thấy Hà bắt đầu thò tay lên giá sách tìm “vũ khí”.

Chiều này tỏ ra công hiệu, khi cô nàng nhảy dựng lên, còn hơn cả lúc bị Nam nói xấu.

“Ai mà để ý chứ! Nếu họ chia tay đi thì tớ ăn mừng đầu tiên. Cứ nghĩ sau này phải gọi con bé cong cong gian xảo đó làm chị dâu thì thật tức muốn chết!”

“Nhưng tớ thấy so với ông anh đẹp người xấu nét bảo bối của cậu, thì trông cũng xứng đôi vừa lứa lắm đấy! Cặp đôi phản diện.” Nam vỗ vai Hà.

“Bảo bối gì chứ! Của nợ thì có! Hy vọng về sau có cưới nhau thì ra ở riêng chứ đừng có về đây, không thì tớ chỉ có nước dọn đi trước!” Hà lườm bâu đưa tách trà lên miệng. Rồi như chợt nhớ ra điều gì, mắt cô trở nên lim dim. “Nếu mà có chị dâu như chị Nguyệt thì tốt nhỉ, người gì đâu mà đẹp người đẹp nét, ăn nói thì ngọt ngào dịu dàng..., hoàn hảo đến thế là cùng.”

“Sợ là hơi khó đấy.” Nam trầm ngâm như ông cụ non, lại còn đưa tay lên làm bộ vuốt râu. “Cậu cũng ở trong đội bóng, chắc phải để ý thấy chứ.”

“Tất nhiên là có. Như chiều nay chẳng hạn.” Hà dăm chiêu. “Tớ tưởng mình nghĩ quá, hóa ra cậu cũng thấy hả?”

Cạch! Tiếng tách trà đã cạn đặt xuống sàn. Bảo Long chỉ lặng yên theo dõi câu chuyện, bấy giờ mới lên tiếng.

“Đừng nói về chuyện của người khác nữa, được không?”

—

Đêm đó, Hà với tâm trạng thoải mái lên giường từ khá sớm. Trong giấc mơ, cô cũng không dám tin rằng mọi chuyện trở lại như trước một cách dễ dàng đến thế này.

Trong bóng tối của căn phòng, nhạc chuông điện thoại đột ngột vang lên dưới chân giường. Hà trong cơn ngái ngủ không hề nhận ra đó không phải di động của mình, mà là của Hải Nam để quên.

“A lô, Minh Hà nghe...” Giọng uể oải.

Ở đầu dây bên kia, Vũ Thủy Linh sững người, đổ dựa vào tường.

7. Chương 7: Đừng Lôi Những Người Không Liên Quan Vào Giữa Chúng Ta, Thêm Một Lần Nào Nữa

Ngày thứ hai, trên các bảng thông báo của Gallet đã dán thông tin về bài kiểm tra xếp lại lớp. Minh Hà cũng như Việt Hương, và số lượng “thường dân” ít ỏi đã may mắn chen chân được vào nơi toàn “hàng tuyển cao cấp” này, dĩ nhiên ghét cay ghét đắng những bài kiểm tra, vốn đã dày đặc hàng tuần. Nhưng khi đọc kỹ thông tin trên bảng một hồi, Hà lại cho rằng đây là một cơ hội hiếm có.

Gọi là kiểm tra trên quy mô toàn khối, thật ra chỉ là thủ tục “thanh lọc định kỳ” ba lớp tài năng A01, A02 và A03. Đây là dịp duy nhất để những học sinh lớp thường có cơ hội chen chân lên hàng ngũ A0, cũng như là dịp đào thải những thành phần lơ là.

Những học sinh A01 có điểm thấy trung bình trên 9,0 được miễn thi. Riêng số này đã chiếm non nửa lớp.

Còn một thành phần cũng thuộc diện “không bắt buộc” thi, chính là học sinh các lớp thường (B). Vì dù không nói rõ ra, nhưng ai cũng biết kỳ thi này thật ra chỉ dành để “tu bổ” ba lớp học nhỏ lẻ trong toàn khối. Nên đối với lớp thường, chỉ có những thành phần đứng đầu mới dám ôm tham vọng.

Việt Hương tất nhiên chẳng thừa hơi. Kỳ trước cô cũng không hề tham gia thi, nên chẳng có lý do gì nán nã, định kéo tay bạn đồng đẳng, nhưng lại ngạc nhiên khi thấy Minh Hà cứ đứng ngó chằm chằm tấm bảng một lúc lâu.

“Này này, nàng ơi, đừng nói với tôi là nàng định đăng ký đấy nhé?” Việt Hương trở mắt.

“Có mắt gì đâu?” Hà lẩm bẩm, mắt vẫn chưa rời khỏi tấm bảng.

“Thôi đi, đừng có điên! Vì tình yêu thì thiếu gì cách, tớ sẵn sàng làm quân sư. Đừng có chọn cái cách tổn công tổn sức, hạ sách n...” Hương la bài hải, trước khi bị Hà bịt chặt miệng.

“Bé bé cái miệng cho tôi nhờ! Cậu nghĩ tớ là ai? Chuyển trường vì cái gì? Chỉ cần có 0,1% hy vọng, cái gì tớ cũng làm hết!”

Trần Minh Hà có ...mười ngày để chuẩn bị.

Những ngày sau đó, Việt Hương vẫn quanh quẩn bên Nam và Hà trong mỗi giờ giải lao, khi hai người diễn bộ phim “anh bạn gia sư”. Rõ ràng chỉ là cảnh học nhóm bình thường, đối với Hương đáng sợ như một cảnh phim ma. Nam cũng nhận ra gương mặt cảm xúc đa dạng của Hương, chỉ thản nhiên:

“Cậu chơi với Hà không lâu bằng tớ, nên chưa hiểu được đâu.”

Ba ngày trước kỳ thi. Trên bảng thông báo đã dán danh sách và số báo danh học sinh đăng ký, bên cạnh là cột điểm trung bình. Hà có hơi xấu hổ khi lớp mình chỉ có Hà và một người nữa thi, trong khi bạn kia thuộc diện bắt buộc vì kết quả đứng đầu lớp, thì điểm của Hà phải nói là quá tệ, chắc chắn là tệ nhất trong những cái tên trên bảng.

Đáng ngạc nhiên là hai cái tên Vũ Trọng Khanh và Vũ Thủy Linh cũng xuất hiện.

“Trọng Khanh thì không nói, bỏ học thì có, bỏ thi thì không bao giờ, chắc là để khẳng định vị trí số một của cậu ta trong trường, không cho ai chen chân lên hết. Nhưng con bé Linh thì lạ nha...” Việt Hương quay sang Hà, đùa. “Hay là cô nàng lại tương tự một anh chân đất mắt toét nào ở lớp thường...”

...

Một tuần ôn luyện đã làm Hà sút đến hai cân, vậy mà ngay trước ngày quan trọng, đầu óc cô còn bị xáo trộn đáng kể.

Tầm một tiếng trước khi kết thúc buổi tập định kỳ của đội bóng, Như Nguyệt có vẻ hơi phân tâm khi nhìn đồng hồ vài lần, mặc dù bài tập lúc bấy giờ không mấy liên quan đến thời gian. Thắc mắc nho nhỏ của các thành viên chỉ được giải đáp sau lần thứ bảy, tám gì đó, cô trợ lý xinh đẹp rời mắt khỏi những chiếc kim đồng hồ trên cổ tay trái, ra tín hiệu dừng ột người trong đội.

Không ai khác ngoài Bảo Long.

“Cậu có thể ra cổng sau ngay bây giờ? Có người cần gặp.”

Những người khác vẫn đang mải mê ở sân tập, ngay cả thầy Quang. Nên gần như chỉ có Hà trên băng ghế chỉ đạo là có thời gian để quan tâm đến tình tiết này.

Đúng là ma xui, quỷ khiến, cũng nhờ có thế, mà lần đầu tiên trong hơn năm năm trời quen biết Long, cô mới thấy gương mặt vốn luôn điềm tĩnh của cậu ta sa sầm xuống. Như mây đen chợt kéo kín bầu trời, vẻ đáng sợ cô chưa bao giờ chứng kiến.

“Nếu như tôi không đi thì sao?” Long lạnh lùng. Toàn bộ gương mặt như đóng băng chỉ có bờ môi là chuyển động.

Ngồi ở vị trí của Hà chỉ có thể thấy được phần lưng của Nguyệt, cô cũng không dám di chuyển vì sợ hai người họ để ý đến mình đang... hóng hớt. Nhưng qua giọng nói Hà cũng có thể đoán được rằng người con gái kia, còn hơn cả bối rối.

“Tôi... tôi chỉ là người đưa tin thôi...” Phản ứng yếu ớt, có chút gì như nài nỉ.

Đoạn hội thoại ngắn ngủi kết thúc ở đó, bởi khi Hà đang đông tai nghe phần tiếp theo thì Long đã nhanh chóng tiến đến giá để đồ cạnh hàng ghế cô ngồi, giật phăng một chiếc khăn lạnh được chuẩn bị sẵn để lau mặt qua loa, rồi lầm lì chẳng nói chẳng rằng bước về hướng cuộc hẹn ngoài ý muốn.

Nguyệt còn lại một mình ở ngay vị trí cũ, thở hắt ra như trút bỏ được gánh nặng, quay lại công việc còn dang dở.

Đến nước này, nếu nói Hà không tò mò, tất nhiên là nói dối. Ông trời có lẽ biết thế nên trao cho cô cơ hội. Khi buổi tập kết thúc, mọi người đã ra về hết, thì Hà với chìa khóa phòng thay đồ và nhiệm vụ khóa cửa nhớ như in rằng Bảo Long vẫn chưa hề quay lại lấy đồ, cũng có nghĩa là cậu ta chưa hề về nhà, kể từ khi có hẹn.

Sau khi xua Hải Nam về một cách dễ dàng, cô cho rằng mình sẽ đích thân ngồi đợi ở sân tập. Nhưng năm, mười, mười lăm phút trôi qua. Hà sốt ruột không biết có nên gọi cho Long không, sau cùng quyết định rằng sẽ mang đồ vòng ra sân sau xem tình hình trước đã, dù không chắc rằng ai đó lại nói chuyện cả tiếng đồng hồ chỉ ở cổng trường.

Đó là một quyết định sáng suốt, bởi không cần phải đi đến tận cổng sau, khi đi men sau lưng dãy nhà chính, cô đã nghe vọng ra từ phòng trữ đồ thí nghiệm ở cuối dãy, nơi rất hiếm khi có người lai vãng, âm thanh của một cuộc trò chuyện, trong đó, giọng nói gay gắt chắc chắn là của Bảo Long, đã đẩy nó đến ranh giới của tranh cãi.

“Nếu ông cho rằng tôi vào học ở cái trường rác rưởi này, đồng nghĩa với việc phục tùng ông, thì lắm to rồi!”

“Bác chỉ muốn tốt cho cháu thôi. Bởi vì cháu là đứa có tài, bác không đành lòng để điều đó trở nên lãng phí.” Một giọng đàn ông trung niên điềm đạm.

“Ông lộ bản chất qua lời nói rồi đấy. Có tài? Tức là trong trường hợp ông không nhìn thấy bất cứ tiềm năng nào ở tôi, thì dù tôi có chết đầu đường xó chợ thì cũng không đáng quan tâm? Thật may mắn vì được- cho- là có tài.” Long bật cười. Giọng điệu không ngừng cay đắng.

“Bác không nói như vậy. Cháu lại nghĩ quá xa rồi...” Người đàn ông có phần chững lại. “Bác chỉ muốn tạo cho cháu điều kiện tốt nhất. Giống như...”

“Giống như thằng con ông.”

“Cháu nói linh tinh gì vậy? Không sợ làm đau lòng người lớn sao?”

“Giả tạo.”

“Bác không muốn tranh cãi. Bác cũng không hợp với việc tranh cãi, và bác tin là cháu cũng vậy. Lý trí của cháu đã bị lấn át bởi cảm xúc bùng nổ. Bởi cháu còn quá trẻ. Thế nghĩa là, cháu từ chối?”

“Ông đã biết câu trả lời từ trước khi thuyết phục tôi. Và tôi cảnh cáo ông...” Ngừng một lát để tạo cho không gian sự yên lặng tuyệt đối, Long rành mạch. “Đừng lôi những người không liên quan vào giữa chúng ta, thêm một lần nào nữa.”

“Chừng nào còn những đứa trẻ khó bảo, thì ta còn có cách làm riêng của mình.” Nói đoạn, người đàn ông xô ghế đứng dậy, báo hiệu cuộc trò chuyện đến hồi chấm dứt, trong đó tiếng bàn tay nện xuống bàn đầy giận dữ của Long như một dấu chấm hết.

Hà vẫn đứng nguyên tại vị trí cũ, chưa có tâm trạng nào để di chuyển, lòng ngổn ngang cảm xúc. Nhắc thấy bóng người trong bộ vest đen vừa xuất hiện ở sân sau và đang hướng về cổng phụ, cô vội núp vào một lùm cây. Đó không phải Long, mà chắc hẳn là người đàn ông mới rồi. Tầm tuổi trung niên đứng như giọng nói nghiêm trang có phần kiêu cách, ông có dáng người cao và đậm, bước đi nhanh nhẹn nhưng vẫn đường hoàng nếu không muốn nói là oai nghiêm. Ông lên một chiếc xe hơi sang trọng đang đậu sẵn bên đường, mà Hà có cảm giác đã nhìn thấy ở đâu rồi...

Nhưng điều đó không quan trọng, cô cần phải gặp Long ngay lúc này, dù có muốn hay không, để trả lại đồ đạc cho cậu. Nhưng trước khi Hà định vòng ra hành lang phía trước dãy phòng học để tìm Long, thì đã giật bắn mình bởi một giọng cộc lốc vang lên ngay sau lưng:

“Đưa đây.”

Hà quay lại, thấy trước mặt mình là một đứa con gái lạ hoắc, nhưng kiêu cách thì quen thuộc vô cùng. Cũng cái gương mặt non choẹt mà trang điểm dày ba lớp đó, cũng màu tóc nhuộm nâu vàng, uốn lượn xoắn đó, cũng váy áo đồng phục được tự may bó sát khoe những đường cong thật giả lẫn lộn đó, cũng móng tay dài ngoằng vẽ vờn đính đá đủ kiểu đó, cũng túi xách nhiều phụ kiện đó... Vâng, trường học nào, danh giá hay cận bã, đều có một vài cô nàng như thế, đều là những bản sao vô tính của “Mai Chi” (nếu đọc giả quên rồi thì tác giả xin chú thích, Mai Chi là bạn gái của anh trai của nhân vật nữ chính). Những cô nàng chải chuốt sành điệu, sắc đẹp giả tạo muôn hình muôn vẻ, mà đặc điểm chung nhất là thái độ coi thường những người “không cùng đẳng cấp” biểu hiện rõ trên gương mặt.

À, chính là thái độ này đây. Đừng hỏi tại sao Hà lại thấy ác cảm với đứa con gái trước mặt ngay từ cái nhìn đầu tiên.

“Đưa cái gì?” Nữ chính của chúng ta cũng không vừa. Đừng đòi hỏi lịch sự từ người khác khi chính bạn... bất lịch sự. Hà tâm niệm. Cả bốn năm cấp hai học cùng M-A-I-C-H-I không phải... chỉ để học.

“Đồ của anh Long chứ gì. Còn phải hỏi nữa?” Cô nàng nọ hơi bị dối, nhưng vẫn lên giọng ta đây cứng cỏi.

“Anh Long? Thế EM là cái gì của anh Long? Bạn cùng lớp hả? Hay bạn gái?” Hà không có ý định thân thiện, dù chỉ một Hà. Tất nhiên, cô cũng giữ giọng nói của mình điềm đạm chứ chẳng hề chua ngoa đanh đá.

“Chị lắm chuyện thế nhỉ? Anh Long nhờ tôi đi lấy đồ, đến nơi thì cửa khóa, chạy khắp nơi hỏi han mới tìm được chị đây! Được chưa? Giờ thì đưa đây.” Đứa con gái hừ giọng, nếu có lông mèo thì nó đã xù lên rồi.

“Chị đưa trực tiếp thì không được hả? Chị là bạn của anh ấy đấy.” Hà... chưa muốn buông tha. Điệu bộ chìa tay của con bé trước mặt khiến cho cô buồn cười, xem ra còn “non” hơn Mai Chi nhiều.

“Trời ạ! Bởi vì tôi sẽ về cùng anh ấy, nên đưa cho tôi thì tiện hơn, hiểu chưa hả?” Mặt hoa da phấn bắt đầu đỏ lên vì tức. “Và hơn tất cả là anh ấy không muốn gặp chị lúc này.”

“Thôi được rồi...” Hà nhượng bộ, chìa túi đồ đạc của Long cho đứa con gái.

Con bé ác nhơn, sau khi đạt được mục đích, ngúng nguẩy bỏ đi được ba bước, còn quay lại nhả bằng được một câu:

“Người đâu mà phiền phức, bảo sao ai cũng ghét!”

Hà không thèm chấp loại ranh con lớp mười. Chỉ hơi thắc mắc vụ “ai cũng ghét”. Ngoài đứa con gái kia, thì còn ai ghét mình? Không phải Bảo Long. Không thể là cậu ấy được. Hà không phải loại nhân vật nữ chính nhạy cảm dễ hơi, dễ bị lung lạc, ngồi khóc lóc bởi một vài lời tung hỏa mù của nữ phản diện, nữa là nữ phản diện “ranh con”, nên cô nhanh chóng bỏ qua câu nói “mờ ám” đó. Cô cũng hoàn toàn thông cảm

cho việc Bảo Long không muốn gặp mình lúc này, khi tâm trạng của cậu ấy đang không tốt, cũng hoàn toàn chẳng hề ghen tị với đứa con gái cong cong có lẽ giờ này đang ở bên cậu ấy. Thể loại đó, sống chết gì, cũng không phải là dạng Bảo Long thích. Cô vẫn còn nhớ cái điệu lạnh tanh của Long khi Mai Chi từng xấp đến tán tỉnh cậu.

Điều làm Hà suy nghĩ rất nhiều, suốt cả ngày hôm ấy, cả đêm hôm ấy, choán đầy tâm trí cho đến tận ngày thi hôm sau, đó là câu chuyện giữa Long và người đàn ông nọ. Hà không mấy tò mò về tình tiết cụ thể, về sự thật ẩn giấu đằng sau đoạn hội thoại câu được câu chăng ấy. Nhưng lần đầu tiên trong sáu năm, Hà mới được trông thấy một gương mặt khác của người bạn mà cô cho là thân thiết nhất, người con trai tuyệt vời mà cô đã đem lòng yêu thích đến độ không thể chịu đựng nổi cái suy nghĩ phải rời xa cậu. Đằng sau quyết định có phần vô tình ngày ấy, có lẽ là cả một câu chuyện đau lòng, mà vì nhiều lý do cậu không thể nói ra. Trong lòng cô trào dâng một nỗi buồn thấm thía, chẳng phải vì tượng đài hoàng tử hoàn hảo của thời thơ ấu đã sứt mẻ, mà vì biết rằng mình chẳng thể giúp gì cho những khó khăn mà hoàng tử ấy hiện phải đương đầu.

8. Chương 8: Tổ Không Thích Câu Nói Đó

Đề thi xếp lớp, đầu óc tỉnh táo bình thường nhìn vào còn nghe chóng mặt, nữa là đầu óc đầy những suy nghĩ, dần vật ngoài lề. Nên quyết tâm là một chuyện, kết quả là chuyện khác. Hà đã trượt, như một điều tất yếu, không những thế điểm số còn bết bết.

Bên cạnh đó, bất chấp việc anh trai mình vẫn giữ vị trí đầu bảng, điểm của Thủy Linh “đu kém” để cô nàng bị chuyển xuống 11B04, cùng lớp với bọn Minh Hà.

Vài ngày sau những thay đổi nhỏ của trật tự lớp, Việt Hương tay chống cằm, nhìn qua cửa sổ nơi Thủy Linh và Hải Nam đang đứng trò chuyện, cười cười huých cùi chỏ vào Hà đang vội vàng giải quyết bữa sáng:

„Hai năm rồi nhé, công chúa đã rời khỏi cung điện để đến bên chàng lang thang. Người bạn thời thơ ấu của chúng ta bắt đầu lo lắng đi là vừa...”

Hà tròn mắt trước giọng điệu lấp lửng ẩn dụ của Hương.

„Cậu nói gì vậy? Lo lắng gì chứ? Mà cậu thật tình cho rằng Thủy Linh cố tình thi rớt xuống lớp này chỉ để học cùng Nam?”

„Điều đó có gì lạ lắm không, so với cô nàng đứng trước mặt tớ đã chuyển trường chỉ để học cùng người cô ấy thích?”

Hà làm thinh không nói. Thật ra hai hôm nay cô cũng đã ngờ ngợ ra rồi. Gì chứ, không như những nhân vật nữ chính bình thường rất kém cỏi về mặt tình cảm, nhưng cứ hay mè nheo cá rán, Hà có cái năng khiếu đặc biệt chẳng hiểu bẩm sinh hay do... kinh nghiệm bản thân: cứ thấy ai thích ai, qua ánh mắt, cử chỉ là tia được luôn và ngay. Theo cái kinh nghiệm đáng buồn này thì, cô có thể kết luận rằng nàng tiểu thư mong manh yếu đuối nhà họ Vũ đã mê tít anh chàng Hải Nam đầy vẻ... lang thang rồi. Đó, nhìn cái ánh mắt long lanh, gương mặt bừng sáng kia là đủ biết. Đây là chưa kể chi tiết phụ, rằng cô nàng nhút nhát bé bỏng này thực ra chưa hề nói chuyện ra hồn với bất-cứ-ai ngoài Nam từ khi chuyển lớp.

Mặc dù, Hà có “kinh nghiệm đầy mình” cũng không đời nào đoán nổi tại sao nàng lại thích chàng. Chẳng nhẽ sống trong nhung lụa yêu chiều chịu không nổi, bị một bóng vào mặt, “cảm giác mạnh” chính là tiếng sét ái tình?

“Nam à, chuyển này mè nheo mè nheo cá rán rồi phải không?” Khi chuông reo vào lớp, Hà đi qua chỗ bạn ngồi, tiện thể vỗ vai cười cười.

Rồi cô cứ theo đà đi tiếp, không ngờ đến chuyện bàn tay mình đột ngột bị nắm chặt, giữ nguyên ở vị trí cô vừa đứng.

Rất chặt là đằng khác. Khiến Hà thấy có chút đ-a-u.

Nhưng điều đáng ngạc nhiên hơn là gương mặt Nam, nghiêm túc đến khác thường trước một lời trêu chọc nhẹ nhàng. Chứ không phải là cười cợt hòa theo hay nhảy dựng lên phản ứng như mọi khi.

“Cậu nói thế là có ý gì?” Nam không hề có ý định thả tay Hà ra.

“Đau nào... Tổ trêu cậu thôi...” Hà nhanh như chớp muốn lục tìm trong đầu nguyên nhân cho cái thái độ kỳ lạ của Nam...

“Tớ không thích câu nói đó.”

“Không thích thì thôi... À, ờ, tớ xin lỗi, đã ăn nói thiếu suy nghĩ.” Hà nhận thấy mình đã rất bậy bạ, khi chợt nhớ ra hoàn cảnh không mấy khá giả của Nam. Mặc dù khi nói câu đó, cô chỉ có ý là một anh chàng ngốc vớ được cô nàng xinh đẹp, chứ chẳng hề nghĩ đến chuyện giàu nghèo.

Nhưng Nam đã mỉm cười, nụ cười tuyệt nhiên không giống thường lệ, mà thoáng buồn. Ngay cái cách cậu nhìn Hà cũng có vẻ khác lạ. Nam chỉ nói, trước khi thả tay Hà ra.

“Ý tớ không phải thế. Tớ và Linh không có gì hết. Cô ấy cần được giúp đỡ, có thể thôi.”

Hà lững thững về chỗ, thấy những ngày này phải chăng vì trái gió trở trời nên ai cũng có vấn đề, ngay đến cả Nam cũng bắt đầu hành xử... ngoài tầm hiểu biết của cô.

Nam ngồi dãy ngoài cùng, vị trí gần cửa sổ. Chuyện xảy ra giữa hai người mới rồi khuất giữa chỗ ngồi của cậu và bức tường phòng học, lớp học bấy giờ ồn ào không ai để ý. Vậy mà vẫn không thoát khỏi tầm nhìn của một cặp mắt nâu dõi theo chăm chú.

...

Một vài ngày sau đó, Hà nhận thấy rằng Long cư xử không có gì khác lạ. Đối với thành viên trong đội bóng vẫn nghiêm trang chừng mực, nhưng chẳng kém phần hòa nhã. Đối với Nam và Hà vẫn thân quen ngoại lệ, chưa kể sự dịu dàng đặc biệt dường như chỉ dành riêng cho Hà, cô bạn thân thiết lâu năm.

Nhưng bởi vì Hà đã tình cờ chứng kiến cái buổi chiều kỳ dị trước ngày thi ấy, nên cô không thể nhìn những nét tính cách tuyệt vời này như trước đây được nữa. Giờ đây trong mắt Hà, Long ứng xử quá khéo, quá tốt, cái gì cũng vừa đủ, không hơn không kém. Cô những tưởng đã thân với Long sáu năm là không có đối thủ, nhưng hóa ra lại chẳng biết gì về cậu ta. Một đứa con gái lớp mười vớ vẩn, một người đàn ông xa lạ, hay thậm chí là trợ lý Như Nguyệt chẳng có chút liên quan, còn được thấy dù ít dù nhiều những nét tính cách của Long mà Hà chưa bao giờ thấy...

Xét thấy cứ ngồi nghĩ một mình chỉ càng làm vấn đề thêm rối, cô đem tâm sự hết với Việt Hương. Chẳng gì thì cô đã mặc nhiên coi Hương là người bạn gái thân nhất ở Gallet, và dù sao thì trong những vấn đề nội tâm nhạy cảm này, bạn gái với nhau không chỉ dễ thông cảm hơn, mà người ngoài cuộc như Hương cũng dễ có cái nhìn khách quan làm sáng vấn đề hơn.

“Vấn đề của cậu, là hoang mang vì tưởng mình đã đến gần, nhưng hóa ra lại ở rất xa chứ gì?” Việt Hương tóm gọn nhanh chóng vấn đề. Cô gái này học hành chữ nghĩa thì không được chần chu cho lắm, nhưng cái trán cao và đôi mắt sáng không phải để làm cảnh.

Ngưng một lát, nhìn Hà gật đầu lia lịa như trò ngoan nghe giảng, Hương hắng giọng tiếp tục.

“Có hai khả năng. Tớ không có cơ hội tiếp xúc với cậu ấy trực tiếp như cậu, nên không thể nói chắc được khả năng nào đúng hơn. Long không muốn cho cậu biết, một là vì quá yêu mến, quý trọng cậu, không muốn cậu phải dây dưa vào những rắc rối của cậu ta. Ai dây thì dây, ngoài cậu ra.”

“Và?”

“Hai là, vì cậu không quan trọng, chẳng đóng vai trò gì, cũng chẳng giúp được gì trong câu chuyện nên cậu ta chẳng muốn thêm cậu vào làm gì cho rối tình hình.”

Hai lý do này, lúc ở một mình, không phải là Hà chưa từng nghĩ đến. Nhưng hướng giải quyết sau đó mới là quan trọng.

“Biết thế, theo cậu, tớ làm gì bây giờ?”

Hương gõ thước kẻ xuống bàn đánh “chát” như Bao Công xử án.

“Kém quá đi! Học sinh Gallet mà thế à.”

“?!”

“Nếu cậu ta đẩy cậu ra xa chủ yếu vì cho rằng cậu vô dụng trong vấn đề của mình, tức là khả năng thứ hai. Thì cậu phải tìm cho được chân tướng câu chuyện để từ đó tìm cách trở nên có ích. Có thể mới lại gần cậu ta hơn được.”

“ ... ”

“Nhưng theo tớ đây không phải là cách hay. Một tiền gà ba tiền thóc mà chẳng đảm bảo được gì cả. Kiểu như cậu thi bằng được vào lớp A01 ấy. Tình yêu không ăn thua ở chỗ biết nhau từng chân tơ kẽ tóc. Tình yêu cóc nhái học trò lại càng không nên đi sâu vào cuộc đời của nhau như thế.”

“ ... ”

“Tình yêu học trò phải lãng mạn, phải ngây thơ, vui vẻ!” Hương gõ thước sau mỗi tính từ.

Hà càng nghe càng thấy đầu mình ong ong, miệng há hốc còn mắt thì hoa lên. Việt Hương thấy vậy động lòng đưa ra kết luận.

“Ý tớ là, cậu suy nghĩ thì được gì cơ chứ? Quan trọng là cậu thích cậu ấy. Cậu ta cũng quý cậu. Và điều đó không có gì xấu. Dù cậu không giúp được những chuyện kinh thiên động địa, thì hãy cho Long biết là có một cô bạn gái đã luôn luôn, kiên trì thích cậu ấy bất chấp tất cả những bí mật điên rồ mà cô ấy không được biết.”

Trong chốc lát, Hà như nhìn thấy ảo ảnh của một chiếc vòng thánh trên mái đầu tóc ngắn gọn gàng của Hương.

“Trước hết, lấy sổ ghi đầu bài xuống đây.” Hương ngồi vắt chân, như một bà hoàng.

“Để làm gì?” Hà tròn mắt.

“Lên lịch hành động chứ gì!”

...

“Hai mươi tháng mười..., chẳng liên quan. Mừng mười tháng mười một, kiểm tra giữa kỳ. Trời ạ! Mười lăm tháng mười một, xếp loại thi đua... Hai mươi tháng mười một, ngày nhà giáo..., cũng chẳng liên quan. Hai ba tháng mười hai... du lịch ngoại khóa Đà Nẵng- Hội An, chính là nó đấy!” Sau một hồi lẩm bẩm như tụng kinh, Hương vỗ tay đánh “đét”.

“Nó nào?”

“Cơ hội cho cậu tỏ tình chứ gì nữa! Trên con đường đèn lồng thơ mộng chẳng hạn. Chẳng lẽ nàng định chơi luôn ngày phụ nữ, ngày thầy cô, hay ngày thi cử cho nó khác người?”

Hà nghe vậy nghĩ bụng, thực ra đã muốn tỏ tình thì ngày nào mà chẳng được. Hà đã từng có cơ hội cách đây không lâu khi Long hỏi thẳng lý do chuyển trường của cô. Lúc ấy quả thật cô đã luyến tiếc cái không khí nhẹ nhàng êm ái giữa hai người họ, mà cô chỉ vừa mới có lại. Mặt khác cô cũng chưa hề tự tin vào bản thân để có thể trả lời thành thật. Nhưng đó là lúc ấy.

9. Chương 9: Nếu Đúng Thì Sao?

Chiều hôm đó, hai bên khán đài đông người xem một cách kỳ dị, lại toàn là con gái. Mọi ngày không phải là không thiếu những thành phần fangirl rồi hơi dỗi theo các “hotboy” cao ráo đáng thể thao của CLB bóng

đá, nhưng đông đến như hôm nay thì chưa bao giờ có, cứ như thể một trận đấu thật sự chuẩn bị diễn ra, chứ không phải chỉ là một buổi tập thông thường của đội.

“Tôi thay mặt cho huấn luyện viên đề nghị cậu kể từ hôm nay tham gia đầy đủ các buổi tập sau giờ học, vì mùa giải đã bắt đầu. Bên cạnh đó, tôi cũng không muốn mất thời gian nhưng quy định đã đặt ra, phiên cậu thực hiện đầy đủ bài kiểm tra thể lực định kỳ.” Sau khi mọi người hoàn thành khởi động, Long nói ngắn gọn rồi chỉ Khanh ra chỗ trợ lý HLV Như Nguyệt.

Thành-viên-chính-thức-lần-đầu-xuất-hiện nhìn lướt qua tấm giấy vừa nhận từ tay đội trưởng để nắm được sơ qua những điều mình cần phải làm, rồi với một tác phong nhanh gọn, điềm nhiên, cậu thực hiện hoàn hảo tất cả các nội dung yêu cầu mà không cần đến sự chỉ thị của Nguyệt, giữa những âm thanh cổ vũ ầm ĩ chói tai của đám fangirl cuồng nhiệt.

Trên băng ghế chỉ đạo, Hà bắt đầu thấy... nề phục con người này. Không phải vì cậu ta có thể thực hiện những bài tập khắt khe chỉ trong một nửa thời gian cho phép. Mà là vì cậu ta thực hiện nó giữa đám tạp âm của fangirl, hoàn hảo như ở chốn không người. Đến Hà chỉ ngồi không mà còn nhức cả đầu, Vũ Trọng Khanh đứng là thần kinh thép.

Thời gian còn lại của buổi tập với nội dung thường thấy như những bài chuyển, tranh cướp bóng, sút cầu môn... đã trở nên sôi động khác thường. Mà nguyên nhân chính là sự xuất hiện của nhân tố mới với thực lực không thể chối cãi, kéo theo lượng khán giả gấp đôi.

Mười phút trước khi kết thúc, có thể coi là sân khấu trình diễn kỹ thuật cá nhân của Trọng Khanh và Hải Nam, khi hai người mắc kẹt ở giữa sân trong một pha bóng giằng co kéo dài. Cô lẽ vì lý do... thể diện, cả hai đều không có ý định chuyển, và kỹ thuật của họ đẹp mắt đến mức các thành viên còn lại thay vì tham gia vào, hoặc có ý kiến đã đứng dạt cả ra để họ tiếp tục.

“Anh Khanh cố lên!”

“Sang trái! Bên trái!”

“Vũ Trọng Khanh! Vũ Trọng Khanh!”

“Cố lên! Em yêu anh!”

Không rõ ai mới là người đang có lợi thế, trước màn cổ động điên rồ này. Nhưng xem ra chỉ có Hà, và một số thành viên khó tính khác như Tuấn Anh là thấy phiền phức. Nét mặt cả Khanh và Nam đều thể hiện sự tập trung cao độ, bỏ ngoài tai mọi âm thanh, như đang chơi bóng giữa một cánh đồng hoang vắng.

Đôi lúc, Khanh đã vượt lên nhưng Nam không hề tỏ ra sơ hở, thế giằng co không có dấu hiệu gì là kết thúc. Nhưng nếu thật tình ý sẽ thấy Khanh có vẻ nhỉnh hơn, vì Nam hoàn toàn chỉ có thể cầm chân Khanh chứ chưa lật ngược tình thế được một lần nào.

Hà, với đầu óc đơn giản của con gái, thành thật tin rằng đó là do đám fangirl đã làm ảnh hưởng đến sự tập trung của Hải Nam.

Với tư cách quản lý, Hà không nên thể hiện sự thiên vị với bất kỳ thành viên nào. Cô đắn đo không biết có nên lớn tiếng cổ vũ cho Hải Nam không, dù điều đó so với sự cuồng loạn trên khán đài chỉ như muối bỏ bể.

Nhưng lại một lần nữa, bóng lại ở trong chân của Khanh.

“Nam ơi! Cố lên!”

“Nam ơi! Cố lên!”

Hai lời cổ vũ phát ra gần như cùng lúc, một là của Hà, hai là của cô gái tóc nâu đã đứng sát bên cô tự lúc nào. Thủy Linh nhờ danh nghĩa “thân nhân gia đình” đôi khi vẫn vào hẳn khu vực chỉ đạo để xem tập luyện. Xem Nam tập luyện, nói trắng ra là như thế.

Khu vực chỉ đạo, xét cho cùng vẫn gần với sân tập hơn khán đài rất nhiều. Nên chẳng rõ có phải vì những âm thanh “ngoài kịch bản” của Hà và Linh ấy không, lần đầu tiên, Nam đột ngột cướp được bóng và trên đà tiến sang phần sân của Khanh. Trọng Khanh quay mình đuổi theo sát nút, khán đài tưởng chừng vỡ

tung trước cuộc đua tốc độ bất ngờ. Hai cầu thủ di chuyển đến giữa sân, thế giằng co vào hồi kết thúc thì đột ngột tiếng còi vang lên. Khắp nơi là những âm thanh tiếng còi.

Hai chàng trai đứng nguyên tại vị trí chính giữa sân nhìn nhau như còn đang thi đấu, hơi thở ngắt quãng, không nói một lời.

“Vũ Trọng Khanh! Ra ngoài này có người cần gặp. Buổi tập đến đây kết thúc!” Bảo Long vỗ tay ra hiệu.

Nhưng trong lúc Nam và Khanh, hai người cuối cùng từ từ bước khỏi sân tiến về khu vực chỉ đạo. Không “khán giả” lẫn thành viên nào có ý định ra về.

Có lẽ là bởi họ nhận ra, “khách” của Trọng Khanh cũng lại là một nhân vật nổi tiếng, Lê Hoàng Đăng Anh của CLB bóng rổ.

“Tôi biết, là cậu không-có-thời-gian, nên tôi sẽ không lòng vòng mà đi thẳng ngay vào vấn đề. Trở lại CLB bóng rổ đi.” Người con trai có chiều cao nổi bật tầm 1m90 trình bày rành mạch.

“Tại sao?” Khanh vờ hỏi, đôi mắt xám ném cho Đăng Anh một cái nhìn thờ ơ như chưa từng quen biết.

“Cậu biết là bọn này cần cậu. Hai tuần nữa là giải bắt đầu!” Đội trưởng đội bóng rổ gắt.

“Còn giải bóng đá thì khai mạc vào ngày mai.” Tuấn Anh đứng gần đó lầu bầu, chỉ để nhận về cái trừng mắt của Đăng Anh.

“Còn cậu biết là tôi không còn hứng thú nữa, chẳng có lý do gì để tôi phải quay lại cả.” Khanh không buồn nhìn vào mặt Đăng Anh, cậu ta vừa nói vừa tiến về phía Minh Hà, đón lấy chiếc khăn ướt và chai nước khoáng trên tay cô.

“Chúng ta lại gặp nhau, cảm ơn cậu.” Khanh nhẹ nhàng. Không hiểu cậu ta có ý tứ tế thật hay trêu tức Đăng Anh đang bốc khói đằng sau. Chỉ biết rằng chưa kịp cảm nhận sự tử tế, Hà đã phát lạnh sống lưng vì hàng trăm con mắt fangirl đang nhìn cô như ăn tươi nuốt sống trên khán đài.

“Mỗi năm có hứng thú với một môn thể thao khác nhau? Hoang đường. Cậu chỉ đang muốn chứng tỏ. Và điều đó hoàn toàn không cần thiết!” Đoạn quay lên đám khán giả ồn ào, Đăng Anh gắt “Trên kia im lặng dùm đi!”

Chợt nhìn thấy Thủy Linh ngồi lấp ló bên cạnh Nam, dõi theo câu chuyện với vẻ không mấy hào hứng, đội trưởng đội bóng rổ gọi giật.

“Em có ý kiến gì đi chứ! Anh trai của em đang hành động rất vô lý và làm ảnh hưởng đến những người khác đấy.”

Linh tỏ ra hơi khó chịu vì tự dưng bị lôi vào “chiến sự”, cô chỉ ngập ngừng, tay nín áo Nam vẻ sợ sệt.

“Em... không liên quan gì hết.”

“Rốt cuộc thì vì cái gì? Tôi đã nhìn cậu tập và thi đấu cả một năm dài, cậu không hề hợt qua loa, cũng không hề gượng ép. Cậu thậm chí còn không bỏ tập. Vậy thì lý do gì khiến cậu đổi ý?” Đăng Anh lại chìa mũi nhọn về phía Khanh.

Khanh bỏ ngoài tai tràng công kích của Đăng Anh, ngồi xuống bên cạnh Minh Hà và quay sang cô.

“Chìa khóa tủ đồ tôi có thể lấy ở đâu?” Vẫn nguyên thái độ nhẹ nhàng tử tế.

“Vậy không lẽ là vì đứa con gái này?!” Đăng Anh chỉ thẳng vào mặt Minh Hà.

Quả-bom-thứ-nhất.

Khán đài rộ lên những âm thanh bất bình của bọn con gái. Minh Hà choáng váng. Vẫn biết là Đăng Anh chỉ “giận cá chém thớt”, nhưng cô vốn không hề ngờ được có ngày mình lại bị lôi vào một chuyện thế này.

Vâng, ta hoàn toàn có thể thông cảm cho những người như đội trưởng đội bóng rổ cao kều. Ai ai cũng vậy, khi cái đầu sôi sục thì lời nói ra bừa bãi, “giận cá chém thớt” là chuyện thông thường. Cần nhất là một tiếng nói tỉnh táo làm cái đầu cậu ta dịu lại... Không, cậu nói linh tinh gì vậy? Tôi và cô ta thậm chí còn chẳng quen nhau. Đại loại thế.

Khanh bật cười. Có lẽ là lần đầu tiên trước nhiều người thế này, cậu ta biểu lộ một cảm xúc gì khác ngoài vẻ lạnh lùng thường trực.

“Nếu- đúng- thì sao?”

...

Tối hôm đó, Minh Hà, đầu óc lúng búng dĩ nhiên không thể học hành gì được, cô thậm chí còn chẳng nhớ rõ làm sao mình có thể thoát được cái mớ hỗn độn đó để được Bảo Long đưa về đến tận nhà.

trên đường về nhà

“Cậu ta điên, điên thật rồi! Tớ không quan tâm Trọng Khanh bị điên, nhưng đừng lôi t-ớ vào. Tớ không liên quan và không hề muốn liên quan đến cậu ta, và fangirl của cậu ta.” Hà vò đầu bứt tai, từng lời từng lời đều chua chát gắt gỏng khiến cả xe bus quay lại nhìn.

Long ái ngại ra hiệu cho Hà hạ giọng.

“Tớ không phủ nhận là lối suy nghĩ của Khanh khác người, và lần này có thể cậu ta đã đi quá xa. Điều cậu có thể làm là bỏ ngoài tai chuyện đó.”

“Vấn đề không phải ở tớ!” Hà đập tay lên thành cửa sổ xe bus đau điếng, rồi vừa ngồi xuýt xoa vừa nhăn mặt hạ giọng. “Vấn đề là ở những đứa con gái trên khán đài. Cậu nghe phản ứng của họ khi Trọng Khanh nói ra điều đó chứ? Tớ đã phủ nhận hoàn toàn, nhưng không ai chịu nghe tớ cả. Họ chỉ nghe ”thần tượng” của họ, và ném cho tớ sự khinh miệt. Tệ nhất là Khanh, cậu ta không nói gì cả và chỉ đứng đó như thách thức Đăng Anh.”

“Nói đến Đăng Anh, không ngờ cậu ta cũng tin sái cổ. Đúng là giận quá mất khôn.” Bảo Long thở dài.

“Mai đến trường thế nào tin đồn cũng đã lan ra rồi, phiền phức, quá phiền phức.” Hà than trời.

“Hy vọng là không. Mà nếu chẳng may có, thì tớ sẽ tìm cách giúp cậu.” Long trấn an. Đột nhiên, cậu ta mỉm cười. “Trọng Khanh tài giỏi, đẹp trai, giàu có, hoàn hảo, có nhiều cô gái nằm mơ được cậu ta để mắt tới mà không nổi, cậu đã suy nghĩ kỹ chưa?”

Nếu như lời khiêu khích mới rồi của Vũ Trọng Khanh làm Minh Hà shock, thì lời trêu chọc của Bảo Long làm cô tổn thương.

“Long à, lần sau cậu đừng nói như thế nữa.”

Đã kịp nhận thấy sự thay đổi thái độ hoàn toàn của cô bạn gái, qua thanh âm chùng xuống và gương mặt cúi gằm, Long vội vàng đính chính.

“Tớ chỉ đùa thôi, sao vậy?”

“Tớ không quan tâm cậu ta có đẹp, có giỏi, có hoàn hảo hay là siêu nhân đi nữa. Đối với tớ có người vẫn tốt hơn cả ngàn lần. Bởi vì, tớ đã thích người khác rồi.”

“Tớ xin lỗi, Minh Hà.”

“Sao cậu phải xin lỗi chứ? Là tớ đã không nói ra.” Hà cười gượng gạo.

“Hy vọng chuyện hôm nay không ảnh hưởng đến cậu và người đó. Tớ sẽ cố gắng giúp.”

Vẫn dịu dàng, trầm ấm như mọi khi. Sau một buổi chiều với biến cố bất ngờ, nắng chiều xuyên qua khung cửa sổ xe đỏ rực, khiến cho Hà cố gắng để không rơi nước mắt.

cũng trong buổi chiều hôm đó

Bấy giờ, gần như toàn bộ số người có mặt ở sân bóng đá, (ngoại trừ Như Nguyệt, Minh Hà, Bảo Long... và một số thành viên có công chuyện bắt buộc khác phải ra về) đã kéo nhau vào nhà thể chất.

Nơi diễn ra cuộc so tài giữa đội trưởng đội bóng rổ và cựu á chủ bài, không đâu khác chính là sân bóng rổ.

Đăng Anh bởi vì không thể tìm được lý do nào hợp lý hơn đã hoàn toàn tin vào việc Trọng Khanh chuyển sang chơi bóng đá chỉ vì... một cô gái. Thậm chí là một cô gái không lấy gì làm xinh đẹp đặc biệt cho lắm.

Càng tin cậu ta càng giận sôi gan. A, Vũ Trọng Khanh. Vì một đứa con gái xấu xí mà cậu coi đồng đội, coi CLB bóng rổ Gallet lừng danh là đồ bỏ đi. Cậu sẽ phải trả giá.

“Đứng xa ra! Được rồi.” Đăng Anh khoanh tay sừng sững cách Khanh hơn ba mét. “Tôi không phải hạng tiểu nhân. Lẽ ra chúng ta đấu một chọi một. Nhưng cậu đã coi cả-đội chỉ bằng một đứa con gái, thì hãy vượt qua năm-người đi. Muốn làm thế nào thì làm, vào rổ được một lần là thắng. Khi đó cậu muốn đá bóng, bắn cung hay đánh cầu lông thì tùy. Đổi lại, nếu bọn này lấy được bóng và không chế cậu, thì phải quay lại CLB ngay ngày mai. Bắt đầu luôn đi, đỡ mất thời gian.”

Quanh sân rộ lên những âm thanh í ới bất bình. Bốn cầu thủ đứng sau lưng Đăng Anh nhún vai, lắc đầu, ra điều dừng trách bọn này, đi mà trách thằng cha đội trưởng ầm đầu...

“Cậu thấy người ta bất bình thay cho tôi chứ?” Khanh nhếch mép, đón lấy quả bóng từ cú ném thô bạo của Đăng Anh. “Đến người ngoài còn cho rằng chuyện này quá sức vô lý.” Vẫn bằng giọng đều đều vô cảm, cậu nhận xét trong khi đập bóng xuống đất.

“Tôi không cần biết. Cùng lắm là vô lý như vì một đứa con gái mà bỏ rơi cả đội chứ gì. Tôi nói cho cậu nghe, cậu sẽ hối hận nhanh thôi, cái trò bóng đá nhảm nhí...” Đến đây thì “khán giả”, bao gồm toàn bộ thành viên CLB bóng đá và lực lượng fangirl hùng hậu phản đối nhao nhao như tức nước vỡ bờ. Đăng Anh sôi máu hét vọng ra.

“Đăng kia im hết đi! Tôi nói có gì sai hử? So với bóng rổ thì...”

BANG! Bốp!...Bốp!...Bốp!...

Chưa nói hết câu, Đăng Anh sững người vì âm thanh phát ra từ sau lưng mình. Quả bóng đã vào rổ tự lúc nào, trước khi nảy vài lần trên mặt sân và lăn theo hướng ngược lại, trước sự đông cứng của cả năm thành viên trong đội.

Một cú ghi điểm ở cự ly rất xa. Hoàn hảo.

“Tôi đi được chưa?” Kẻ thắng cuộc chỉnh vật áo.

Dứt lời, phòng thể chất đang lặng phắc bỗng như muốn nổ tung bởi tiếng hò reo đỉnh tai nhức óc của những kẻ có mặt.

“Ăn gian! Chơi bẩn! Ai cũng có thể thấy là cậu ăn gian!” Đăng Anh thét lên. Nhưng giọng đã khản đi vì... nói quá nhiều của cậu ta làm sao địch lại với hàng trăm cái miệng đang gào lên sung sướng.

“Năm chọi một thì không có tư cách bảo người khác ăn gian đâu!” Một giọng con gái chua lè vọng vào.

“Rõ ràng lúc này đội trưởng bảo bắt-đầu rồi còn gì. Tôi chứng kiến! Hê hê!” Một giọng con trai cười cợt, chỉ có thể là thành viên CLB bóng đá.

...

“Hahaha! Cậu có ông anh hay thật đấy!” Hải Nam cười không ngớt, trong khi vỗ bôm bốp vào thành lan can tầng hai, nơi cậu và Thủy Linh đứng chứng kiến sự việc xảy ra ở sân bóng rổ ngay bên dưới.

Linh nhìn đám con gái rú hét trên hành lang lẫn bên dưới sân bóng với vẻ thờ ơ. Cô bé này có lẽ là người duy nhất không có bất cứ ấn tượng đặc biệt gì trước màn trình diễn nhuộm màu khôì hài mới rồi.

“Tớ thì thấy... cậu hay hơn chứ...” Linh lí nhí. Giọng nói của cô hòa lẫn vào tiếng hò reo hò nhộn nhạo, nên Nam đã không hề nghe rõ.

“Cậu nói gì cơ?”

“Không... à, tớ thấy cậu có vẻ thích anh Khanh.” Linh đánh trống lảng.

Nam nghe thấy vậy cười cười.

“Nói là thích thì nghe ghê gớm quá. Nhưng cậu ta quá lợi hại. Từ trước đến giờ ngoài Bảo Long ra tớ chưa gặp một người nào cùng độ tuổi mà có tài năng như vậy. Nhưng Bảo Long chơi không cùng vị trí tiền đạo với tớ, mà lại thiên về phòng thủ nhiều hơn. Nếu nói Long là một đồng đội hoàn hảo thì Khanh là một đối

thủ hoàn hảo. Thật không thể tin được là cách đây một năm cậu ta lại chơi bóng rổ. Có thể nói là tớ nể phục cậu ta, bởi vì tớ còn thua xa.”

“Cậu cũng rất lợi hại. Cậu và anh ấy chẳng phải đã ngang ngửa nhau hay sao? Chưa kể đến phút cuối, nếu như không bị gián đoạn thì cậu đã thắng rồi.” Linh tỏ vẻ không đồng tình, khi thấy Nam hạ mình quá mức như vậy. “Anh Khanh, không phải tự nhiên mà biết chơi bóng đâu, nhà tớ là chỗ quen biết với thầy Quang từ nhiều năm rồi...”

“Dù là như vậy, nhưng đáng nể vẫn là đáng nể.” Nam lắc đầu, chẳng hiểu cô nàng trước mặt nghĩ gì mà cứ chăm chăm nói xấu “thân nhân” để bênh chằm chặp người ngoài. “Hơn nữa, ban này ở sân bóng nếu như cậu ta không đột ngột mất tậ...”

Nói đến đó, đột nhiên Nam thấy đám đông bên trái tự động rẽ đôi, nhường lối ột người bước tới chỗ Nam và Linh. Người đó không ai khác chính là trung tâm của sự chú ý, thần tượng của đám đông quá khích này giờ, Vũ Trọng Khanh.

Nam chủ động bước tới, chìa tay ra.

“Lại tiếp tục làm đồng đội.” Nam bật cười lần nữa khi thoáng nghe thấy tiếng chữ thề của Đăng Anh dưới sân.

“Tôi đã gặp may.” Khanh không từ chối bắt tay.

Im lặng.

Thủy Linh lấp ló sau lưng Hải Nam chưa dám thò mặt ra, có lẽ cô nàng hơi thẹn vì vừa nói xấu anh trai mình trước mặt bạn.

“Anh về nhà bây giờ.” Khanh nhìn đồng hồ treo tường.

Hải Nam thấy vậy liền đẩy Linh ra trước, vui vẻ.

“Trả cho cậu.”

Sau vài giây lưỡng lự, thấy Khanh toan quay đi, Linh ngượng ngùng nắm lấy tay áo anh trai mình rồi bước theo.

“Mãi vui, quên mất.” Nam đột ngột lên tiếng, khiến cho hai anh em dừng lại.

Linh tròn mắt khi thấy vẻ mặt cậu bạn hoàn toàn nghiêm trọng.

Nhưng Nam chỉ nhìn thẳng vào đôi mắt xám thờ ơ của Khanh, nói rành mạch.

“Đồng bữa bãi chiều nay ở sân bóng, đề nghị giải quyết.”

10. Chương 10: Điều Đó, Vĩnh Viễn, Chúng Ta Sẽ Không Thể Nào Biết Được

Tại một ngã tư đông đúc giờ tan tầm, trên hàng ghế sau của chiếc BMW màu đen sang trọng.

“Minh Hà có gì hay?” Cô gái tóc nâu lên tiếng.

Người con trai nhún mày, ra ý hỏi.

“Hải Nam, Bảo Long, giờ lại đến cả anh. Sao những người thân quen của em đều có vẻ thích cô ta? Đăng Anh nói đúng đấy. Lý do của anh thật vớ vẩn. Gì mà vào đội bóng vì một đứa con gái.” Những lời cay đắng lảm rảm phát ra từ đôi môi hồng xinh đẹp.

“Ít nhất là anh không cố tình chuyển lớp, giống như em.” Thanh âm đều đều.

“Chuyện đó không liên quan đến anh!” Linh thoáng đỏ mặt.

“Vậy thì chuyện kia, cũng không liên quan đến em.”

Im lặng.

“Em nghĩ, em sẽ giúp anh.”

“Bởi vì điều đó có lợi cho em?” Khanh chậm rãi hỏi.

Bối rối vì bị bắt bài, cô ấp úng.

“Một phần... Phần khác là... em cũng muốn anh... vui vẻ, hạnh phúc. Em là em gái của anh mà.”

Từ đó cho đến lúc về nhà, họ không nói với nhau thêm một câu nào nữa. Chiếc xe hơi bốn chỗ chở họ băng ngang qua một trường tiểu học. Cô giáo trẻ tóc ngắn ngang vai, một tay “lùa” các em đứng gọn vào hàng đợi người thân đến đón, tay kia kiên định đặt lên vai một thằng bé nhếch nhác, thấp nhỏ có bộ tịch lăm lăm trái ngược với sự ầm ĩ xung quanh...

Bằng cách nào đó, trong tâm trí Khanh lại hiện ra hình ảnh Minh Hà trong bộ quần áo thể thao đơn giản không lấy gì làm xinh đẹp, trán ướt đầm, tóc buộc đuôi gà, đưa cho từng người trong đội khăn lạnh và nước đã được chuẩn bị sẵn, với nụ cười khiến cho người ta có cảm giác được tha thứ.

Lần đầu tiên cậu thực sự để tâm tới một cô gái xa lạ. Trong đám con gái muôn hình vạn dạng lúc nào cũng ào ào thềm khát cái nhìn của Vũ- Trọng- Khanh, thì Minh Hà tươi tắn, gọn gàng lại chỉ dõi theo một mình Bảo Long. Bờ môi cậu khẽ động, vẻ nên nụ cười như có như không trên gương mặt đẹp trai. Thú vị. Cậu đã nghĩ.

Khanh là người thông minh. Nếu không muốn nói là thông minh đến khác thường. Lần đầu gặp gỡ, cậu vờ gây khó dễ cho cô, chỉ vì Bảo Long ở đó. Nhưng lần thứ hai, cậu đã tự nhìn ra chính cá nhân cô, giữa đám đông trăm người.

Rồi bất chợt, cậu thấy mình lạc lõng giữa hiện tại, khi linh hồn đã trở về quá khứ tám năm về trước. Và lần đầu tiên, Khanh nghĩ về một người con gái xa lạ, bằng tuổi theo cái cách đó.

Toàn bộ câu chuyện này thật nực cười. Ngu ngốc. Cậu biết.

Nhưng chí ít, đó là tất cả những gì tốt nhất. Cho cậu, và cô ấy.

Nếu thời gian diệu kỳ quay trở lại, đúng vào thời điểm họ gặp nhau lần đầu tiên, liệu cậu có thể làm ọi thứ khác đi?

Điều đó, vĩnh viễn, chúng ta sẽ không thể nào biết được.

...

Trận ra quân của CLB bóng đá vào chiều Chủ Nhật thành công rực rỡ với tỷ số 4-0 nghiêng về Gallet. Nhưng trong suốt mấy ngày liền, đề tài nóng hổi được giới nữ sinh nhiều chuyện bàn tán, hoàn toàn chẳng mấy liên quan đến trái bóng tròn.

Minh Hà bắt đầu phải làm quen với những phút nghỉ giải lao giữa hai tiết học, có hàng tốp hàng tốp nữ sinh thập thò ngoài cửa chỉ để “xem mặt” cô. Xem xong rồi lại bĩu môi xì xào, không giấu giếm vẻ chê bai.

Cảm giác “bỗng dưng nổi tiếng” không hề dễ chịu. Nhưng nếu chỉ có nhiều đó thì Hà chịu đựng tốt. Cho đến khi những mẫu giấy nhắn đỏ chói bắt đầu được dán đầy ngăn tủ để đồ, hoặc “vô tình” được kẹp trong sách vở của cô.

“Tưởng mình là ai hả? Tránh xa Trọng Khanh ra.”

“Một mình đóng đưa cùng lúc mấy hotboy mệt lắm không em?”

“Bọn tao quen cậu ấy trước! Không đến lượt mày!”

“Mày có tin là tao làm à phải chuyển trường được không?”

v.v...

Hà vo từng tờ, từng tờ thành những viên tròn nhỏ, thản nhiên vút vào sọt rác, trong khi Việt Hương tỏ ra lo lắng.

“Như thế này có được không? Tớ bảo Hải Nam nhé? Bọn chúng bắt đầu đi quá xa rồi đấy.”

“Đừng!” Hà đưa tay lên miệng “suyt”, “Đừng làm phiền Nam, cậu ấy đang bận đá giải, Long cũng thế. Mấy trò này chúng làm mãi rồi cũng chán thôi.”

Sau khi “dọn dẹp” sạch sẽ tất cả những vật thể lạ trong sách vở của mình, Hà nhún vai, bĩu môi.

“Tránh xaaaaaaa Trọng Khanh ra. Trời ạ, từ hôm ấy đến giờ tớ thậm chí còn chưa hề gặp lại cậu ta.”

Lúc nói ra câu ấy, cô hoàn toàn quên mất trận đấu tiếp theo của đội bóng Gallet diễn ra vào chiều thứ tư.

Các thành viên của đội chỉ học hai tiết đầu tiên, sau đó tập trung ở sân sau, tại đó họ sẽ được đưa đến sân vận động bằng xe của trường.

Minh Hà ra xe hơi muộn, vì bận ở lại nghe lời dặn dò của trợ lý Như Nguyệt, hôm nay lại có giờ tập huấn nghiệp vụ không thể đi cùng đội. Hậu quả của sự chậm trễ đó là việc phải đụng độ một tốp fangirls âm ỉ với băng rôn khẩu hiệu vây quanh chiếc xe màu trắng như đàn kiến “phong tỏa” một viên đường.

“Làm ơn ỉnh qua với.” Hà hắng giọng.

Cô tin là mình nói đủ lớn, và càng tin là mình đã bị lơ đi. Đám con gái không có vẻ gì muốn nhúc nhích.

“Này! Tôi muốn đi qua! Nhờ tránh ra một chút!”

Sau khi chỉnh thanh âm hết cỡ, lời nói của Hà bắt đầu phát huy tác dụng... ngược.

“Hừ, bắt đầu rồi đấy...!” Một cô nàng dài giọng.

“Ra lệnh cho ai không biết?”

“Có cái chân quét rác, bắt đầu tưởng mình ghê lắm.”

“Nhưng không có, thì không được...” Một giọng thản nhiên đến rùng mình. Đã nghe đến lần thứ ba, người ta bắt buộc phải quen với nó.

Hà rốt cuộc không phải người duy nhất lên xe muộn. Chỉ khác là đối với nhân vật thứ hai này, đám đông tự khắc tách ra trong yên lặng, chẳng cần đến nửa lời nhờ vả.

Một đứa con gái gương mặt non choẹt, có vẻ chỉ mới học lớp mười dường như thu hết can đảm, bước lên một bước.

“Anh Khanh! Tin đồn có phải thật không?”

Tuy vậy, cậu vẫn giữ vẻ mặt lạnh băng, bước qua không thèm để lại câu trả lời. Hà theo lên, có thể nghe thấy sau lưng âm thanh bật khóc rầm rức.

Chẳng mấy chốc, hai người đã yên vị trên hàng ghế cuối. Chẳng còn cách nào khác, chỉ còn lại đúng hai vị trí dành cho họ. Hà cũng đã quá mệt mỏi để phải rụt rè câu nệ, cô đi thẳng vào vấn đề sau khi xe lăn bánh.

“Cậu thấy mấy cô gái đó rồi chứ?”

“Ừ.” Lãnh đạm.

“Ừ? Tôi biết cậu không quan tâm họ. Nhưng thú thật là mấy hôm nay tôi bắt đầu thấy phiền đấy. Và đầu đuôi là do cậu, từ cái hôm cậu chọc tức anh Đăng Anh mà tình cờ lôi tôi vào.” Cô nói một mạch. Chuyện gì đến cứ để cho nó đến.

“Không phải tình cờ.” Khanh tựa vào kính cửa sổ, vẫn không hề nhìn Hà.

“Đừng đùa nữa mà. Cậu thậm chí còn không biết tên tôi.”

“Là Minh Hà.”

“?!”

Im lặng.

“Ừm, nhưng biết tên thì cũng chẳng nói lên điều gì cả. Chúng ta vốn không quen biết. Và cũng không cần quen biết.” Hà hắng giọng.

“Tại sao?”

Cô bắt đầu thấy sững sốt, vì cách nói năng kỳ lạ không rõ là muốn đưa đẩy câu chuyện đến đâu của thiếu gia họ Vũ. Trong suốt thời gian ngồi trên xe, Hà hoàn toàn chỉ thấy gương mặt nghiêng của cậu ta. Đường nét quả thực là thanh tú như điêu khắc, nếu như cô chưa từng thích một người khác thì chắc tim đã nhảy ra ngoài rồi.

“Tại sao ư? Chúng ta khác xa nhau, từ xuất thân, gia cảnh... Những người yêu quý cậu sẽ không thích điều đó.” Hà thở dài.

“Tôi biết.”

Chẳng rõ cậu ta “biết” cái gì, có thật sự hiểu những lời Hà nói không, mà trả lời đơn giản thế. Nhưng giọng nói trầm xuống của Khanh khiến cho Hà thấy mình cần yên lặng. Khi xe dừng tại sân vận động. Họ cũng là những người cuối cùng bước xuống. Khi cậu bước qua cô, Hà cho rằng mình đã nhìn nhầm, khi thoáng thấy nét buồn trong đôi mắt xám.

Mặc dù đối thủ lần này được cho là mạnh hơn hôm Chủ Nhật, nhưng vì trong đội hình ra sân đồng thời có cả Hải Nam lẫn Trọng Khanh trên hàng tiền đạo, nên Gallet vẫn thắng... 7-0.

Nói đúng hơn, thì chỉ có Nam là chơi hết 90 phút, Khanh đã được đưa vào nghỉ ngơi ngay khi kết thúc hiệp một.

“Hôm nay những người-hâm-mộ của cậu không được đi theo cổ vũ, yên tĩnh hẳn.” Hà băng quơ khi Khanh ngồi xuống cạnh cô trong khu vực chỉ đạo.

Thật ra là không “hắn”. Hà vẫn nghe đâu đây những âm thanh trầm trồ kìm nén của cổ động viên nữ... đội bạn mỗi lúc Khanh ghi bàn. Nhưng dù thích đến mấy họ tất nhiên không dám hò hét ầm ĩ.

“Trọng Khanh, tôi không muốn vòng vo nữa. Cậu làm ơn nói rõ ràng với đám con gái trường mình rằng giữa chúng ta không có gì. Chứ cứ để lửng lơ như vậy họ chỉ toàn làm phiền tôi.”

“Tôi không phải là người đã nói, rồi lại đính chính.” Khanh hồ hững đặt chai nước xuống đất.

“Thế sao ngay từ đầu cậu không suy nghĩ trước khi nói?” Hà nhăn mặt.

“Đã nghĩ rồi.”

“Tôi không tin.”

“Nếu cậu thật sự trở thành bạn gái của tôi. Thì họ cũng sẽ không dám làm gì hết. Đây là điều tôi có thể đảm bảo.”

Người con trai ấy. Vũ Trọng Khanh thuộc về một thế giới khác, mà Hà đã chỉ từng được biết qua đồn đại.

Giờ ngồi cạnh bên cô, chậm rãi nói lời chần động như vậy, tỉnh khô như đọc một văn bản được biên soạn sẵn.

Hà nghe qua, dám chắc cậu ta đang đùa. Nhưng nhìn qua, thì nó không đơn giản là đùa hay thật. Nó giống một lời đe-dọa.

Chỉ trong khoảnh khắc, cậu ta đột ngột có lại vẻ đáng sợ hết như trong lần đầu gặp gỡ, đôi mắt màu khói dường như chỉ biết nhìn xuống chứ chưa bao giờ nhìn lên, giờ đang hướng về phía cô, lạnh ngắt.

“Cái... g...”

VÀO!!! Âm thanh hò reo cổ vũ vang lên lần đầu tiên trên khán đài, khi đội bạn vào được một bàn... danh dự. Nó cắt ngang không khí đang đông cứng lại giữa Hà và Khanh. Một phút sau, trọng tài nổi còi kết thúc trận đấu.

...

“Nam! Cậu thi đấu tốt chứ?”

Từ trong chiếc xe hơi màu đen sang trọng đậu trước sân vận động, công chúa tóc nâu xuất hiện, rạng rỡ.

“Trường mình thắng. Nhưng tại tớ mà để vào một quả.” Nam tặc lưỡi, luồn tay vào mái tóc rối bù.

“Lựa ngay phút cuối mất tập trung, nhìn ngang ngó dọc..., chủ quan là quyền của vị trí chính thức mà.” Tuấn Anh gằn đỏ mĩa mai.

Thủy Linh có hơi ngơ ngác trước lời bình luận, nhưng vẫn cười hiền lành.

“Không sao, không sao. Vẫn thắng mà.”

Trong khi đó, hoàng tử tóc nâu sau khi nói lời chào với HLV và các đồng đội, liền lạng lẹ bước ra xe riêng, đi qua Hà để lại đứng một câu.

“Trả lời khi cậu muốn.”

Sau khi chiếc xe chở hai anh em họ đi khuất, Minh Hà lại gần Hải Nam, lần đầu tiên trong ngày hôm ấy.

“Hôm nay không giống cậu chút nào.” Cô vỗ vỗ vào lưng cậu bạn thân.

“Phút cuối trong sân, cậu ta đã nói gì với cậu?” Nam không mấy may lúng túng, lại càng không có vẻ gì là muốn cười.

“Hà?” Hà chững lại trước câu hỏi đột ngột, lại mang sắc thái hoàn toàn nghiêm túc của Nam. “Không lẽ lúc đó... cậu vì nhìn qua chỗ tớ...”

“Cậu ta đã nói gì?” Cậu bạn trở nên thiếu kiên nhẫn.

“Chuyện này...” Hà khổ sở nghĩ ra lời đáp. “Nó... không phải... cái gì xấu. Và cũng không... liên quan đến cậu.”

Nam thở hắt, rồi nhìn ra ngoài cửa kính xe.

“Cậu có biết là khi ấy trông cậu rất không thoải mái không?”

“Ừ, tớ biết. Xin lỗi vì để cậu phải lo cho tớ.” Hà lí nhí.

Nam cuối cùng cũng bật cười, thò tay xoa xoa đầu làm mái tóc xõa của Hà rối tung lên, cũng khiến cô nhẹ nhõm hẳn đi.

“Ngốc này, sao tự nhiên lại trở nên khách sáo thế?”

11. Chương 11: Người Đó, Chị Cũng Biết Đây

“CÁI GÌ?!” Việt Hương hét toáng lên.

“Be bé cái mồm đi ạ!” Minh Hà, như thường lệ, là người bịt miệng.

“Cậu chắc là cậu ta không đùa đấy chứ?”

“Không chắc. Nhưng lúc ấy trông đáng sợ lắm. Tớ đông cứng luôn, không nói năng gì được.”

“Cậu có chắc là đông cứng vì đáng sợ chứ không phải vì đẹp trai chứ?”

“Nguyễn Việt Hương?!” Hà đập bàn, cau mày.

“Thôi được rồi... Nếu đúng như cậu nói... Ham của lạ! Dích thị là ham của lạ! Sinh ra trên đồng vàng, cậu ta đã vô cảm với những cô nàng tiểu thư ông ọ, đó là lý do mười sáu năm không hề có bạn gái. Cho đến khi gặp được bé Lọ Lem nghèo khổ bơ vơ không nơi nương tựa...”

“Ai bơ vơ không nơi nương tựa?! Ăn nói cho cẩn thận nhé. Người ta nhà cửa đảng hoàng...”

Việt Hương nguyệt Hà một cái dài ra điều “thế đã sao?”, rồi ngồi phịch xuống ghế. Lần này cậu ta rút kinh nghiệm, đã biết thì thảo, hay nói đúng hơn là rên rỉ.

“Minh Hà ơi là Minh Hà, cậu ăn cái gì mà mồm thế? Cậu có biết bọn con gái trong trường này mơ được chạm vào hoàng tử đến phát điên mà không được. Cậu chả làm gì mà còn được ngỏ lời hẳn hoi, thế là thế nào hả Hà? Chia cho người ta với đi mà...”

“Chia được thì tớ đã làm rồi. Và xin đính chính, nó không hề giống ngỏ-lời. Nó như tối-hậu-thư ấy. Kiểu như, nếu không theo ý tôi, thì cứ để bọn con gái trừng phạt cô.”

“Tức là cậu sẽ chỉ có thể nhận lời?” Hương trố mắt.

“Không!” Hà cắn môi, dứt khoát. “Tớ thà đối đầu với lũ con gái, còn hơn qua lại với một người không quen, không biết, không thích.”

...

Nói thì mạnh miệng như vậy. Nhưng giờ nghỉ trưa hôm ấy, khi đang cùng với Việt Hương ra canteen, và bị chặn lại ở sân sau bởi một tốp nữ sinh, Hà vẫn thấy quyết tâm và hiện thực còn cách nhau một khoảng khá xa.

Ba cô nàng, một béo hai gầy. Đầu mắt xanh mỏ đỏ chưa nhìn đã mất cảm tình. Đã thế còn chả xinh đẹp gì cho lắm. Trút bỏ phần son kia chắc chắn thua xa cả Minh Hà lẫn Việt Hương. Con bé đứng giữa trông khá dễ nhất, mà cũng có vẻ “sếp sòng”, hất hàm.

“Bỏ qua mọi lời cảnh cáo. Ngang nhiên bám đuôi anh Khanh. Mà được lắm. Thế tức là chấp nhận tuyên chiến?” Nốt ruồi trên khóe miệng nhếch lên.

Minh Hà nghe đến đoạn “bám đuôi” đã cười khẩy.

“Cười? Mà chẳng qua chỉ lợi dụng cái chức nhật rác. Đồ cơ hội! Trèo cao ngã đau đấy con ạ!”

Việt Hương ngay từ đầu đã ngứa mắt nhất con nhỏ gầy như mắm đứng bên phải, nay nghe nó cất giọng tru tréo, nhin không nổi.

“Cơ hội? Bám đuôi? Có mà ”anh Khanh” của bọn mày để ý bạn tao thì có! Nói cho nghe...”

“Việt Hương!” Hà át giọng. Nói ra sự thật lúc này chỉ càng chọc tức bọn chúng. Mà ai thèm tin?

Cô nắm tay Hương, mím môi tính cách. Chẳng ngờ Gallet mà cũng có những thành phần mất nét này. Nhưng hai đứa gầy là một chuyện. Con nhỏ mập ú đang lù lù đứng khoanh tay lại là chuyện khác. Nó chưa hề nói câu gì từ khi xuất hiện, nhiều khả năng làm nhiệm vụ... không cho Hà và Hương chạy thoát.

Lối đi vòng ra canteen bằng đường sân sau này bình thường chẳng mấy ai dùng, vì nó dài hơn so với đi từ sân trước, và đang thi công nên hơi gồ ghề bất tiện, bốn phía còn chẳng vãi bạt. Nhưng Hà và Hương vẫn thích đi vì buổi trưa hai đứa sẽ có khoảng không gian yên tĩnh tuyệt đối để buôn chuyện. Chỉ tiếc là lần này, sự yên tĩnh đó lại phản bội lại cả hai.

“Bây giờ tao ày cơ hội cuối cùng. Rút khỏi đội bóng ngay trong ngày mai. Hoặc là sẽ hối hận vào ngày kia.” Con nhỏ đứng giữa vênh mặt “phản”.

Minh Hà nhìn thẳng, trả lời không do dự.

“Tôi sẽ không-bao-giờ rút khỏi đội bóng. Vì những thể loại mất dạy như các cậu lại càng không. Nghe rõ chưa? Không-bao-giờ!”

“Á à... Mà dám...”

Con bé mập ú mắt long lên, lao đến hung dữ tóm lấy vai Minh Hà. Trong khi hai đứa gầy xúm vào giữ Việt Hương. “Phen này chết chắc...” Hà nghĩ bụng. Chợt ánh đèn flash ở đâu nhá lên mấy lần, kèm âm thanh “tách, tách”.

“Ảnh này mang cho ban giám hiệu, có người bị đuổi học ngay ngày mai. Hoặc là hối hận ngay bây giờ, và đi chỗ khác chơi.”

Cái giọng điệu ghê gớm này, quen lắm.

“Mày...!”

“Bỏ đi Thảo! Nó là Cao Mỹ Kim đấy!” Con bé gầy nhằng tỏ ra lo lắng. Nhỏ mập thấy vậy mới buông Hà ra, trong khi con bé “đại ca” tiến đến chỗ chủ nhân chiếc máy ảnh, nhún nhường.

“Em cho chị mượn lại máy.”

...

“Ghê nha, lại một thế lực gì đây?” Việt Hương trầm trồ.

“Cũng có tí thế-lực. Nhưng quan trọng là đai đen karatedo, huy chương vàng toàn quốc.” Chủ-nhân-máy-ảnh nhún vai.

Chỉ có Minh Hà là ngạc nhiên đến nổi đứng hình. Gương mặt non choẹt ba lớp trang điểm kia, tóc nhuộm vàng loăn xoăn kia, móng tay đính đá, vòng vèo phụ kiện kia. Cao Mỹ Kim đâu phải mới gặp lần đầu. Đó chính là con bé đáng ghét đã tìm Hà để đòi bằng được quần áo của Bảo Long.

“Thế nào? Cảm ơn đi chứ?” Mỹ Kim gắt, đương nhiên là gắt Hà.

“Chị cảm ơn EM.” Hà nhấn mạnh vai vế.

“Hừ, thái độ đáng ghét.” Ngúng nguẩy một hồi, con bé nhếch môi cười. “Chuyển mục tiêu nhanh đấy, cô chị ạ. Cũng phải thôi, con gái trong trường này ai mà không...”

“Chị tưởng em thông minh hơn lũ kia, hóa ra cũng rứa.” Hà nhún vai khi nghe lời châm chích.

“Tức là sao?” Tóc vàng cau mày.

“Hà nó không hề có ý định gì với Khanh đâu. Tất cả là tình cờ thôi.” Việt Hương nhin không nổi, bèn vọt miệng.

“Sao chị dai vậy?” Mỹ Kim đổi giọng từ châm biếm sang hằn học. “Anh Long không thích chị. Đừng có mơ.”

“Thế dễ là thích EM?” Hà không hề nao núng.

Con bé không ngờ bị hỏi ngược, liền đỏ mặt, ấp úng khổ sở.

“Kh...ông...”

Ngưng một lát lấy lại “phong độ”, Cao Mỹ Kim dường như nhớ ra chuyện gì, cười nham hiểm.

“Anh ấy không thích chị, cũng không thích tôi. Nhưng đã thích người khác rồi.”

Hà nghe tim mình như lạc đi một nhịp, nhưng vẫn cứng cỏi.

“Nói dối!”

“Người đó... chị cũng biết đấy.”

Con bé sau khi buông một câu bí ẩn liền quay mình bỏ đi, tay quay quay dây máy ảnh, vẻ thỏa mãn khi để lại hai cô gái sững sờ chôn chân tại chỗ.

...

“Cậu đừng tin. Là nó lung lạc thôi.” Việt Hương trấn an.

“Nếu đơn giản là lung lạc, con bé có thể tự nhận là Bảo Long thích nó. Nhưng lần trước lần lần này, nó đều tỏ ra rất thật thà khi nhắc đến cậu ấy...” Hà ngồi thần thờ trên băng ghế đá, nhìn những chiếc lá trên sân trường như vô sắc.

Người mình biết. Người mình biết. Mà lại có liên quan đến Bảo Long? Suy đi nghĩ lại, Hà cũng không nhớ ra bất kỳ cô gái nào khả dĩ. Cô gặp cậu chủ yếu là trong những buổi sinh hoạt CLB. Ngoài Hà thì chỉ có Như Nguyệt là nữ. Trọ lý HLV quả thật rất rất xinh đẹp, nhưng không những lớn hơn Long một tuổi, mà mỗi giao tiếp giữa họ cũng chỉ lạnh nhạt trong phạm vi công việc. So về độ nổi tiếng trong trường, thì Bảo Long chỉ thua có Trọng Khanh. Nếu có hẹn hò yêu đương với bạn cùng trường, chắc chắn cũng phải bị đồn nhặng xị lên rồi. Hơn nữa tính Bảo Long trầm lặng, khép kín. Hà tự tin, và dám chắc rằng không ai khác, mà chính cô là người con gái được cậu đối xử đặc biệt dịu dàng nhất trong những người cô biết.

Nhưng hôm ấy trên đường đi học về, khi nhìn những chiếc xe hơi lướt ngang qua nơi Hà đứng chờ đèn xanh để qua đường, cô chợt nhận ra một khả năng.

12. Chương 12: Tôi Cẩn Cô Bây Giờ!

“Nam à, hôm nay tập xong cậu có bận gì không?”

“Hôm nay thì không.”

“Đi uống nước nhé. Tổ mời.”

“Ghê vậy? Có gì thì nói xoẹt ra đi. Tổ với cậu chứ có phải ai xa lạ đâu?” Nam trở mắt nhìn cô bạn đang lộ vẻ khó xử.

“Cậu hay chơi với Linh...”

“Lại chuyện đó nữa! Tổ đã bảo tổ với cô ấy chỉ là giúp đỡ...”

“Không! Ý tổ là cậu hay chơi với Linh, cậu... biết nhiều chuyện của cô ấy. Giàu có lại xinh gái, có phải là... có rất nhiều người theo đuổi không?” Hà khổ sở mãi mới sắp xếp được câu hoàn chỉnh.

Nam tỏ ra ngạc nhiên thật sự khi cô bạn Minh Hà, vốn trước giờ chẳng hề giao lưu với Thủy Linh, nếu không muốn nói, chỉ toàn giao lưu với... anh trai cô nàng, đột nhiên lại quan tâm thái quá đến “đời sống tình cảm” của Linh. Thế là thế nào?

Dù vậy, cậu vẫn nhúu mày suy nghĩ một hồi, rồi thở hắt ra.

“Không có vẻ gì là như thế. Lần nào đó từng đề cập đến vấn đề này, cậu ta thậm chí đã than phiền là từ nhỏ đến lớn ngoài gia đình, chưa bao giờ ở tiếp xúc với nam giới trong bán kính một mét. Tính tình khép kín nên cũng hầu như không có bạn bè, nữa là bạn trai.”

“Vậy sao? Thế thì Hải Nam của chúng ta là người đầu tiên được ở trong bán kính một mét rồi...” Hà chăm chọc.

“Nếu cậu thật sự chỉ muốn xoay quanh tổ thì dừng ở đây được rồi.” Nam tỏ ra bực mình.

“Không không! Ý tổ là...” Hà rối rít nín Nam lại khi cậu ta toan bỏ đi. “...Tổ muốn biết giữa Bảo Long và Thủy Linh rốt cuộc...”

Đi thẳng vào vấn đề bao giờ cũng là cách tốt nhất. Nam thoáng ngạc nhiên, chừng lại, dăm chiêu.

“Về trường hợp Bảo Long thì...”

“Thế tức là có, đúng không?” Hà tỏ ra nôn nóng quá mức cần thiết. Trong thâm tâm cô đang cầu nguyện.

“Nói sao, họ chưa bao giờ giao tiếp với nhau khi ở trước mặt tổ cả... Nhưng...”

“Nhưng gì?”

“Có một chi tiết này nhỏ thôi.” Nam chắc lưỡi. “Linh rất thích uống một loại trà đào đóng chai. Thường thì những người giàu không hay thích thứ đồ rẻ tiền vớ vẩn đầy hóa chất như vậy. Một lần do tò mò, tổ đã hỏi. Cô ấy trả lời ngay, chính là Bảo Long đã tập cho Linh uống món này.”

“Như thế là chi tiết nhỏ hả?!” Hà gần như la lên. “Sau đó cậu có hỏi tiếp, giữa hai người là thế nào không?”

“Hình như có, nhưng cô ấy không trả lời. Rồi tớ cũng băng đi.”

Minh Hà như bị dội một gáo nước lạnh.

“VẬY là đúng rồi. Chắc chắn có gì rồi. Họ biết nhau, rất thân là đằng khác. Cái hôm mà cậu bỏ về trước, rồi Linh cũng mất tích. Tài xế nhà Linh cũng tỏ ra có quen biết Long. Cậu ta cũng có số điện thoại của cô ấy...” Hà càng nói càng thấy buồn lặng cả người.

“Tớ không nghĩ thế.” Nam thì trái lại, rất thản nhiên.

“Sao?”

“Đúng là họ có vẻ quen biết từ trước. Nhưng... Tớ nghĩ không phải. Tuy không có bằng chứng. Nhưng nhìn hai người đó, tớ không thấy có vấn đề gì hết. Linh cảm thôi.”

“Linh cảm của cậu chắc gì đúng.” Linh xì mặt, không mấy bị thuyết phục.

“Sao lại không? Ai là người đầu tiên phát hiện ra cậu thích Bảo Long?”

Hà đỏ mặt, đập ba lô vào lưng Nam khiến cậu kêu oai oái.

Nhưng Hải Nam không phải là không có lý. Nếu thật sự Bảo Long thích Thủy Linh. Ở trong cùng một đội bóng, lại thấy Linh công khai bám lảng nhăng theo Nam, cổ vũ một-mình Nam như vậy, chắc chắn phải biểu lộ thái độ gì đó, dù là nhỏ nhất. Con người chứ đâu phải thánh thần.

“Nếu nói đến có-vấn-đề thì phải là...” Nam đột nhiên đứng dậy. “Mà thôi, đến giờ tập rồi.”

“Ý cậu là gì? Nam... Nam! Nói hết câu rồi đi!”

“Không, có lẽ tớ nghĩ hơi quá.” Nam cười xòa, lúm đồng tiền nhạt hiện trên gương mặt, vỗ vỗ lên đầu Hà hồi hướng ra sân, để lại cô nàng quản lý hụi hũ, rồi rời ở đường biên.

...

Chiều 20 tháng 10, sân khấu lớn rực rỡ ánh đèn, cờ hoa, khẩu hiệu chẳng đầy với đúng một nội dung, ngày ca phụ nữ. Ban văn nghệ Gallet, cùng với những đồng nghiệp nam nữ có trách nhiệm liên quan, thật sự đã làm rất tốt.

Mỗi người con gái đến trường vào sáng hôm ấy, sẽ thấy trên bàn một bông hồng trắng kèm thiệp mời tham dự chương trình văn nghệ. Chỉ là một ngày 20 tháng 10, nhưng bởi vì là Gallet, họ dễ dàng mời được cả những người nổi tiếng trong giới giải trí đến góp vui. Và cũng riêng trong ngày vui vẻ này, mở cửa cho phóng viên báo chí lá cải tự do tác nghiệp.

Tất nhiên, không phải cô gái nào cũng chỉ nhận được một bông hồng trắng.

Buổi sáng hôm ấy, thật sự náo nhiệt.

Minh Hà đi đến cửa lớp, đã thấy ngoài hành lang biết bao nhiêu nam thanh, nữ tú xôn xao với những màn tặng hoa, gửi quà kèm tán tỉnh. Quả nhiên một năm phải đến những dịp như thế này, mới lộ ra cô gái nào thật sự nổi tiếng. Công thức chung cũng đơn giản, số lượng hoa và quà tỷ lệ thuận với mức độ dễ nhìn, xinh gái.

Vào trong phòng học, đảo mắt một vòng là biết mặt nhau ngay. Có những bàn tràn ngập “công phẩm” đến độ, không còn chỗ để ngồi. Cũng có những bàn chỉ loe hoe thiệp mời và bông hoa trắng do ban văn nghệ chuẩn bị.

“A, thật là phân biệt chủng tộc mà. Mang tiếng là ngày phụ nữ chung chung. Nên gọi là ngày phụ nữ xinh đẹp mới đúng chứ.” Việt Hương vào lớp cùng lúc với Minh Hà, nhắc thấy mặt bàn đơn điệu hẻo lánh của mình quá đối lập so với ngai hoa lộng lẫy của một cô nàng xinh đẹp ngồi ngay trên, không tránh khỏi lăm bằm bất mãn.

“Ít nhất chúng ta đồng cảnh ngộ.” Minh Hà cười. Cô tất nhiên cũng không kỳ vọng gì khi bước vào chỗ ngồi.

Trước khi định thần nhìn lại, một bông hoa hồng đỏ đặt vắt chéo lên nhành hoa trắng.

“Đồng cảnh ngộ ư?” Việt Hương cũng vừa kịp nhìn thấy “hiện trường” trên bàn của Hà, lập tức nghiêng rằng. “Tôi cần cô bây giờ!”

Hà cũng tròn mắt ngạc nhiên, khi trong lòng bí mật tận hưởng niềm hạnh diện nhỏ nhoi. Con gái mà.

“Có... có thể là ai được nhỉ?” Hà cầm bông hoa hồng đỏ lên, tự thấy mình thật trẻ con, có thể mà má đã nóng lên rồi.

“Thôi đi nàng, đừng vờ vịt nữa. Ai-cũng-biết-là-ai-rồi. Lộ ra thì tất cả con gái trong trường này sẽ xé xác nàng đấy.” Hương bĩu môi. “Một bông hoa hồng đỏ đáng giá hơn tất cả các bó hoa của ngày hôm nay cộng lại, nhiều em gái sẽ đánh nhau đổ máu để có được nó, nên cố mà giấu kỹ vào.”

Minh Hà điếng người. Vũ Trọng Khanh mà đi làm cái chuyện sến súa như đến lớp thật sớm để bí mật tặng hoa hồng. Mà không để ai biết?

“Không thể có chuyện đó được. Hoa hồng đỏ đặt bên trên hoa hồng trắng, chứng tỏ người tặng không phải đến sớm nhất. Chưa kể hôm nay nhiều người vào lớp nộp-cống-phẩm như vậy, có tài thánh mới không bị phát hiện...” Hà trầm ngâm. “Nếu thật sự là cậu ta, thì bây giờ hẳn đã có người muốn xé xác tớ rồi.”

Những nam nhi khác tặng hoa theo kiểu bí mật, đa số vẫn để lại thiệp mừng, tên tuổi này nọ. Tốn tiền mua hoa là để lưu lại dấu ấn trong lòng người con gái. Hiếm có ai như người này, chỉ đơn thuần đặt hoa ở đó, như một tình cảm không lời.

Trong khi Hà còn đang dăm chiêu nghĩ ngợi, thì Việt Hương đã mồm miệng tép nhảy hỏi quanh, xem có ai thấy “tác giả” của lời tỏ tình âm thầm kia không. Kết quả chỉ là những cái lắc đầu.

Đúng lúc ấy, tầm mắt đảo quanh của cô nàng tóc ngắn lia trúng Vũ Thủy Linh. Cô nàng này vô tình cũng thuộc nhóm mặt bàn... loe hoe hoa trắng. Tuy nhiên, khác với vẻ thất vọng của Việt Hương, trông Thủy Linh có vẻ ngạc nhiên, xúc động. Hết nâng niu bông hoa trắng với nhành nụ trên tay, lại đưa lên mũi ngửi, lại vuốt ve. Như thể cả đời mới được thấy hoa một lần.

“Linh! Có chuyện muốn hỏi bạn.”

Thủy Linh giật thót khi Hương ngồi thụp xuống ngay trước bàn mình. Hai người này vốn chưa từng nói chuyện với nhau. Hơn nữa phong cách bốc chát dân dã của Hương so với tiểu thư eò uột như Linh, quả thật xa nhau ngàn dặm.

“Vâng?!”

“Bình thường bạn vẫn đi học cùng với Khanh, đúng không?”

“Đúng thế...”

“Hôm nay, cậu ấy có... cùng bạn vào lớp không?”

“Không? Để làm gì?” Linh tròn xoe mắt.

“Bạn ngồi trong lớp từ đầu đến giờ?”

“Ừ...” Rốt cuộc nhin không nổi, Linh buột miệng thắc mắc. “Bạn hỏi nhiều như vậy, có ý gì?”

“Ừm... Chuyện là...”

Việt Hương hạ giọng, giải thích qua loa. Dù sao sau khi nhìn thấy Vũ Thủy Linh đích thực là người “đồng cảnh ngộ ế”, Hương đã dễ dàng nảy sinh thiện cảm với cô tiểu thư luôn lủi thủi một mình này.

Không ai hay sau khi Hương đứng dậy về chỗ, gương mặt xinh đẹp của Linh đã sa sầm. Trong vô thức, bông hoa trắng rơi xuống mặt bàn, bờ môi mím lại trắng bệch.

...

“Với khách mời là ban nhạc rock ”Love letter“, hiện tượng The Voice Lưu Ngọc Như Hoa, người mẫu teen Allen, ca sĩ thần tượng Vikko...” Minh Hà giết thời gian bằng cách đọc nội dung thiệp mời, lầm rầm như tụng kinh. Ai dè khiến cho Việt Hương nhảy dựng.

“Vikko?” Tóc ngắn nhăn mặt.

“Ừ, Vikko. Anh ta nổi tiếng mà, cậu không thích hả?” Hà ngạc nhiên. Việt Hương người luôn nắm vanh vách họ tên lẫn tiểu sử của các “traị đẹp” trong trường, lại tỏ ra ghê tởm một ca sĩ thần tượng.

“Không thích. Đồ gốc đỏ. Trường này nghĩ gì lại đi mời anh ta chứ.”

Gallet nghĩ gì? Một nửa đều là những cô gái ăn chưa no, lo chưa tới. Có thông minh, thanh lịch đến đâu, cũng không vô cảm trước cái gọi là ca-sĩ-thần-tượng.

Chẳng thế mà khi người này xuất hiện hoành tráng trên sân khấu cùng với vũ đoàn của anh ta, không khí cũng náo nhiệt phải biết. Một vẻ ngoài đẹp trai, cao ráo, dễ nhìn, mái tóc dài tĩa kiểu Hàn Quốc, buộc đuôi ngựa, không hút hồn các em gái ngây thơ, không ăn tiền.

“Vikko! Vikko! Em yêu anh!”

“Kinh tởm.” Nếu là ở giữa... ruộng, có lẽ Việt Hương đã nhổ nước bọt.

Anh ta nhảy và hát (nhép) liền hai bài, trước khi bước vào sân khấu còn hôn gió “gửi tình yêu của Vikko cùng lời hẹn gặp lại với các bạn nữ Gallet”.

Trong hậu trường.

“Thủy Linh à, đến lượt cậu rồi đấy.” Hải Nam nhìn lịch chương trình, đánh dấu. “Mấy bạn con trai khiêng đàn lên sân khấu đi.”

“Tớ... không được rồi...” Bàn tay nhỏ nắm chặt thành ghế, vẻ mặt căng thẳng. “Tớ đau đầu.”

“Sao vậy chứ? Rõ ràng lúc nãy, em còn bình thường lắm mà.” Một cô giáo trẻ lo lắng. “Cô đánh gió cho em nhé?”

“Không có tác dụng đâu. Đây là bệnh từ nhỏ. Em ngồi nữa tiếng, tự nhiên sẽ hết.” Linh vẫn ngồi lì tại chỗ.

“Vài tiếng? Chương trình thiếu cậu sẽ bị trống khá lâu, vì hai mươi phút nữa khách mời tiếp theo mới xuất hiện. Hay cậu cố gắng lên đàn qua loa một chút thôi. Rồi sau đó tớ đưa cậu vào phòng y tế nằm nghỉ?” Nam nhẹ nhàng khuyên bảo. Cậu đã được biết qua về “bệnh” của Linh. Đó chỉ là triệu chứng tâm lý ngại đứng trước đám đông, không quá nguy hiểm.

Vốn dĩ Nam muốn Linh tham gia tiết mục văn nghệ, cũng là để giúp cô nàng vượt qua điều đó. Ai ngờ cô tiểu thư như bị chạm nọc, trả lời sượng ngắt.

“Tớ đau thì cậu biết sao? Không đi đâu hết.”

Thầy giám thị ngồi gần chứng kiến rắc rối, nhác thấy Vikko cùng vũ đoàn rỗng rần kéo vào hậu trường, liền nhanh nhẹn đứng ra đề nghị.

“Cậu Vikko hát thêm một bài nữa được không?”

Người con trai tuấn tú thu hồi ngay vẻ mặt “giao lưu” thân thiện lừa người, đáp lạnh tanh.

“Chuyện này không có trong hợp đồng.”

“Đây là hát chơi cho học sinh thôi mà, cậu có cần chi lý như thế không? Cậu chưa từng đi học sao?”

“Chính vì đã từng đi học, tôi mới càng thích như vậy.” Vikko khinh khỉnh, ném bó hoa được tặng xuống đất.

“Đôi hỡi ca sĩ nổi tiếng như tôi lấp chỗ một chương trình học sinh vớ vẩn ư, quá khinh người rồi.”

Đột nhiên, như nghĩ ra điều gì mới mẻ, ca-sĩ-nổi-tiếng nhếch môi.

“Nếu Nguyễn Việt Hương đứng ra yêu cầu, tôi sẽ hát.”

“Nguyễn Việt Hương là ai chứ?” Thầy giám thị nhăn mặt.

13. Chương 13: Khi Những Kỷ Niệm Quý Giá Đã Bị Cuốn Đi Theo Sóng Nước...

Tiệc tàn, không phải ngẫu nhiên mà Minh Hà và Việt Hương “được” phân công ở lại, nặng nhọc xếp ghế. Lớp trưởng 11B04 cũng là fangirl của Khanh.

Nhưng khi trên sân chỉ còn loe hoe vài người, Hải Nam đột ngột xuất hiện, kêu là cần thêm người quét dọn trong hậu trường, rồi cuộc Hương và Hà bị bắt đi, ghế trên sân để lại cho tổ đạo cụ toàn nam giới xử lý.

“Em yêu của aaanh!”

Vừa bước một chân vào gian phòng phía sau sân khấu, Minh Hà kinh hoàng nhận ra ca sĩ Vikko bằng xương bằng thịt đang lao về phía mình. Không, chính xác là lao về phía Việt Hương. Trong khoảnh khắc, cô gái tóc ngắn đã bị ôm cứng trong vòng tay của Vikko.

“Tránh ra! Đồ điên!” Hương vùng vẫy thoát ra không nổi, ngoác miệng cắn vào bắp tay của anh chàng nổi tiếng.

“A! Không ngoan tí nào!” Anh ta nhảy dựng lên. “Anh nhớ em đến thế... Đã phải hủy show phòng trà để ở lại đây chờ em...”

“Đó là chuyện của anh!” Việt Hương lại có cái điệu muốn nhổ nước bọt.

“Hương à, hai người là...” Minh Hà mắt tròn mắt dẹt.

“Tình nhân!” Vikko hào hứng.

“Anh tắt đài đi cho thiên hạ được nhờ!” Việt Hương nghiêng răng. “Tình nhân gì chứ? Anh ta là anh trai tớ đây! Vikko cái của nợ gì? Anh ta tên là Nguyễn Việt Khôi!”

A, bây giờ Minh Hà mới để ý thấy, đôi mắt sáng của hai người họ, quả thật rất giống nhau.

“Em làm anh mất hình tượng quá đấy!” Vikko, à, Việt Khôi bẹo má Hương. “Chẳng dễ thương chút nào! Cả thằng nhóc này nữa, dám đem em ra làm điều kiện trao đổi, bắt anh biểu diễn không công.”

Khôi vừa càu nhàu, vừa vỗ vỗ lưng Nam. Hương bấy giờ mới đánh hơi ra, tại sao hậu trường vốn đã nhiều người như vậy, còn cần thêm “lực lượng quét dọn”, ra là do ông anh trời đánh này muốn gặp cô, đã bắt Nam làm trung gian lừa gạt.

“Anh thì có hình tượng gì để mà mất?” Hương bĩu môi, đoạn quay sang Hà, “Chúng ta về thôi.”

“Sao lại về? Anh phải hủy show, hủy show đấy! Chúng ta đi tăng hai đi, anh, em và các bạn tốt của em!” Việt Khôi náo nhiệt, đoạn quay sang Minh Hà. “Em có đi disco bao giờ chưa hả?”

“Việt Khôi! Tất cả chúng tôi đều chưa đủ tuổi lên sân đâu!” Hương gào lên. Đột xuất, như nghĩ ra điều gì, cô cười cười gian xảo. “Hay là đi karaoke, có được không?”

Nhưng nằm ngoài dự đoán của Hương, Khôi dễ dãi tán thành.

...

Sau khi gọi điện thoại thông báo cho bố mẹ, Minh Hà vẫn còn chưa thôi耿耿 ngơ khi đi theo Hải Nam, Hương và Việt Khôi ra xe đỗ tại cổng sau của chàng ca sĩ. Từ nhỏ đến giờ Hà cũng chưa bao giờ đi chơi đêm, chính xác là chưa bao giờ được ra ngoài đường muộn hơn chín giờ, mà không cùng gia đình, ngoại trừ một lần duy nhất cách đây đã bốn năm... Cô cũng không ngờ mẹ lại đồng ý dễ dàng, sau khi biết sẽ có Hải Nam đưa về.

Bốn người họ, ra về gần như muộn nhất, bất ngờ đụng mặt anh em họ Vũ cũng đang lạng lẹ đi về hướng chiếc BMW đỗ ngay phía trên xe thể thao của Việt Khôi.

“Đi karaoke có bốn người thôi thì chán lắm.” Việt Khôi nhác thấy dáng quen, vừa ngồi vào trước tay lái đã mở cửa bước ra, tiến lại chỗ chiếc xe màu đen.

“Này, anh và các bạn của Việt Hương đi tầng hai. Công chúa hoàng tử có muốn đi cùng không?”

Khanh không hề để tâm đến sự xuất hiện của “ca sĩ nổi tiếng”, cứ thế mở cửa sau xe chờ đợi. Trong khi Linh vẫn tần ngần đứng lại.

“Bạn của Việt Hương là ai ạ?”

“Một bạn gái, một bạn trai, anh chưa kịp hỏi tên.” Khôi hất ngón tay cái chỉ về xe của mình.

Nhận ra Hải Nam ngồi cạnh Minh Hà trên băng ghế sau, Thủy Linh mím môi.

“Em đi.”

“Được, số 116 đường Bạch Vân nhé.” Khôi nháy mắt.

“Em không khỏe, đừng thức khuya. Hơn nữa mai anh phải đi sớm.” Giọng nói lạnh lùng vang lên.

“Anh biết là em chỉ giả vờ nhức đầu thôi mà.” Linh thản nhiên, sau khi đã yên vị trên hàng ghế sau. “Chỉ cần thả em ở đây thôi, rồi anh về trước. Em sẽ tự về được.”

...

“Trong ban tổ chức, bận suốt từ sáng sớm. Đến giờ mới có dịp chúc mừng bé gái Việt Nam, chúc em ngoan, học giỏi để sớm được chuyển vào A01, chúc em giảm được 3,5 cân như mơ ước, chúc tình yêu của em... Á! Đau quá! Quái vật!” Nam đang ba hoa sượng miệng, chợt la lên bài hải vì cánh tay bị Minh Hà nhéo đau điếng.

“Ai anh em với cậu?” Hà vừa tức vừa xấu hổ. Đây là trong xe của người lạ đó. Nhất là khi người lạ nghe đến đâu, lại cười ha ha đến đấy.

Không khí trong xe vui vẻ náo nhiệt bởi màn giới thiệu làm quen. Việt Khôi rõ ràng muốn làm người phụ huynh mẫu mực, đối với bạn bè của em mình, hỏi han cặn kẽ từng ly. Cho đến khi anh ta tò mò đến cả “bạn gái của anh trai Minh Hà học ở đâu” thì Việt Hương bực mình cốc đầu ông anh bảo bối “anh tốp cái miệng khẩu cung lại được rồi đấy, các cậu ấy không phải tội phạm!”

Dáng điệu lạnh lùng này nọ trên báo chí, hóa ra chỉ là để kiếm tiền thôi. Anh trai của Việt Hương có khác, ham vui bất nháo chẳng kém gì, thậm chí còn trên cơ em gái.

Khi chiếc xe đi dọc nửa vòng bờ hồ Sao Sa, nụ cười trên môi Minh Hà vụt tắt.

Ở một vị trí ven hồ, gần nơi những rừng liễu ngả mình trên mặt nước. Là một đôi nam nữ. Đó không phải là một cảnh tượng táo bạo hay lạ lùng ở thời đại này. Cô gái có mái tóc dài vắt qua một bên vai chỉ đơn giản là nhón chân hôn lên má người bạn cao ráo của mình. Trên tay cô còn cầm một bó hoa vàng và một hộp quà gì đó. Họ đều mặc đồng phục Gallet. Nhưng Minh Hà hóa đá, là bởi nhận ra người nam, đáng vốc ấy, gương mặt trầm mặc ấy, cô đã dõi theo năm năm, làm sao có thể lẫn lộn cùng ai khác. Chính là Bảo Long.

Đôi nam nữ đứng yên, nhưng chiếc xe thể thao của Việt Khôi cứ vô tình lướt đi, nên Minh Hà không thể nhìn thấy đoạn sau của phần cảnh tượng chừng rất đẹp đến nao lòng này.

Bảo Long đẩy cô gái trước mặt ra, không hề nhìn thẳng vào cô, chỉ quay đầu ra mặt hồ, lạnh nhạt.

“Lần sau đừng làm vậy nữa.”

Cô gái ấy, mái tóc đen dài. Gương mặt xinh đẹp dưới trăng long lanh vì nước mắt.

“Là bạn, cũng không thể?”

“Nhiều việc như vậy, tôi không phụ trách được.” Long nhếch môi.

“Vậy tại sao vẫn tặng cho tôi thứ này?”

Như Nguyệt cầm lên chiếc hộp, như một bằng chứng.

“Ngày ấy tôi đã hứa, và tôi không muốn nuốt lời. Nhưng quan hệ của chúng ta, tuyệt đối không phải như hai năm về trước. Nên hy vọng là cô đừng hiểu lầm.” Long hướng đôi mắt đen thẳm về phía bàn tay trắng

trẻ còn lại đang giữ khư khư bó hoa vàng của Nguyệt, cười u ám. “Cô, đâu phải thiếu bạn-bè-tốt có thể tặng những thứ phù hợp hơn.”

...

“Minh Hà, nếu không khỏe, tớ đưa cậu về trước nhé?” Ngồi xuống bên cạnh cô bạn gái vẫn như thất thần trong phòng karaoke, Nam nói nhỏ.

“Không, không về. Hôm nay tớ nhất định phải hát mười bài.” Hà bình tĩnh, cắn môi.

Việt Khôi đang với lấy chai bia, nghe thấy liền bật ngón tay khen.

“Được được! Thế mới là tuổi trẻ chứ! Anh thích em rồi đấy!”

Nam thở hắt ra, nhìn Minh Hà cầm đầu ghi tên bài hát. Khoảnh khắc đó, cậu không phải là không nhìn ra Bảo Long. Cậu còn biết rõ cô gái kia chính xác là Như Nguyệt, điều mà Hà không thấy.

Thủy Linh cùng anh trai mình bước vào. Cô công chúa lập tức sà xuống khoảng trống còn lại bên cạnh Hải Nam như sợ ai chiếm mất.

Rồi cứ thế, hơn một tiếng trôi qua, ba thành viên chủ lực làm công tác tra tấn, đã hát không hay còn hay thích hát: Minh Hà, Việt Khôi, Việt Hương. So với ba thành viên thuộc tổ chịu đựng: Hải Nam, Thủy Linh, Trọng Khanh. Rốt cuộc kết quả vẫn chưa ngã ngũ.

“Em ơi anh rất nghèo, tiền tiêu anh không có nhiều, mà tình yêu thì anh không bao giờ thiếu.” Khôi vừa hát vừa bày trò, rút một bông trong lọ hoa nhỏ trên bàn, chìa ra trước mặt Minh Hà làm động tác như cầu hôn. Cũng may Hà trước giờ chưa từng là fan của anh chàng, nếu không đã ngất tại chỗ rồi.

“Thời đại bây giờ mà cầu hôn kiểu đó thì ma nó lấy anh.” Hương phá lên cười.

“Ê ê, chán thế! Ba đứa kia chỉ biết ngồi thôi hả?” Sau khi hoạt náo với “Cho anh xin số nhà”, ca sĩ Vikko bắt đầu nhận ra sự thụ động lười biếng của phe kia.

“À, về nhạc nhẽo thì em dốt lắm.” Nam gãi đầu, cười.

“Nói dối.” Linh buột miệng.

“Trời ạ! Đây là karaoke, karaoke đấy, không phải The Voice hay Idol đâu, em chỉ cần biết đọc chữ trên màn hình rồi muốn hét hay rống đều được mà! Càng to càng tốt.” Đoạn quay sang Thủy Linh. “Vậy thì em gái, biết đàn chắc cũng biết hát chứ?”

Linh bối rối xua tay.

“Em từ nhỏ hầu như ở nước ngoài, không biết bài tiếng Việt nào hết.”

“Tiếng gì cũng được!” Việt Khôi sốt ruột, giật cổ nước tinh khiết khỏi tay... Khanh, giúi một trong hai chiếc micro cho thiếu gia họ Vũ, rồi đứng lên phán như thánh.

“Sau những bản tình ca mùi mẫn, tôi và bạn Vũ Trọng Khanh quyết định nhân danh những người anh trai gửi đến các cô em gái một ca khúc tiếng Anh.” Thò tay ôm eo rồi hôn lên má Việt Hương, làm cô nàng ghê tởm suýt cầm lên lon nước gây ra án mạng.

“Hãy rời bến đi em, bơi ra ngoài biển lớn. Biết đâu em sẽ tìm thấy, một người yêu em bằng nửa anh (?!!). Cho đến khi người ấy làm em thất vọng. Hãy quay về vòng tay anh, vẫn luôn đón chờ em!”

Sau màn độc diễn (vâng, độc diễn) “Sail away sweet sister” bằng thứ tiếng Anh nặng accent dở tệ, Việt Khôi thậm chí còn tự cảm động “hức, hức” quay sang em gái.

“Thế nào hả em? Khóc chưa? Đây là bài tiếng Anh duy nhất anh biết đấy. Em thấy tình cảm gia đình có bao la không?”

“Biến thái thì có! Anh say rồi đấy!” Hương lè lưỡi.

...

Ở đằng kia, một cô em gái khác hơi thất vọng.

“Sao anh không hát?”

“Không có hứng.” Người anh trai thở dài, ngả mình tựa vào lưng ghế sofa, hờ hững liếc qua chỗ Việt Khôi. Đã mấy năm rồi, ngoại trừ ông anh họ Tường Lâm, mới có người dám lôi kéo Vũ-Trọng-Khanh vào mấy chỗ giết thời gian này.

“Chúng ta đã cất công đến đây rồi... Có nhớ cái bài gì, mà hồi nhà mình ở Nhật, hay nghe trên các chương trình đón năm mới...” Linh nhỏ nhẹ ngân nga. “Ở đâu đó trong vũ trụ bao la, có một thế giới rộng lớn trên bề mặt địa cầu xanh...”

“Linh hát bài này cùng tớ nhé.” Hải Nam đột ngột lên tiếng, tay chỉ vào một trang trên quyển danh sách nhạc đặt mở trên bàn.

Khỏi phải nói, cô nàng tiểu thư gần như muốn rút tim ra khỏi lồng ngực. Nhìn sang phía Minh Hà đang mệt mỏi, tựa đầu lên vai Việt Hương, Linh tần ngần, hỏi giọng ngờ vực.

“Cậu chắc chứ?”

“Sao lại không, nếu như cậu đồng ý.” Nam cười dễ dãi. “Và bài này tớ chắc chắn, cậu biết.”

Hai người trong nhóm “chịu đựng”, rốt cuộc khiến nhóm “hay hát” tâm phục khẩu phục với bản song ca “Time after time” cực kỳ đồng điệu. Đừng nói Hương, ngay cả “ca sĩ” Việt Khôi cũng lặng người vì lần đầu tiên nghe live, bằng tiếng Anh, chất lượng đến như thế.

Để rồi ngay cả khi nhạc bài mới nổi lên, vẫn không ai nói câu nào. Cho đến khi Minh Hà vỗ tay đôm đốp.

“Hay! Hay lắm! Xuất chúng! Haha! Bây giờ đến lượt tớ!”

Gương mặt đỏ lựng. Mắt ướt ướt, tướng đứng lìu xiêu đưa tay ra giật lấy micro từ tay Thủy Linh.

“Cậu say rồi! Ai cho cậu uống bia hả?” Hải Nam chỉ vừa kịp nhận thấy điệu bộ khác lạ của Minh Hà, phát hoảng đẩy cô ngồi xuống.

“Không đâu, tớ nhất định phải hát tiếp!” Hà gất.

”Em đã cố công vun đắp một tình yêu, nhưng tình yêu đó lại tan vỡ, và bóng tối bao trùm những khoảng thiên đường... Hãy lắng nghe trái tim mình, khi anh ấy gọi tên em. Hãy lắng nghe thật kỹ, bởi em chẳng thể làm gì hơn nữa... Đôi lúc em tự hỏi, tranh đấu có đáng không,

Khi những kỷ niệm quý giá đã bị cuốn đi theo sóng nước...”

Minh Hà hát “Listen to your heart” phiên bản Edméc, vừa hát vừa tự thay đổi lời lung tung, đến giữa chừng thì ngưng lại, ngồi xuống thở dài, gạt nước mắt.

Ngày 20 tháng 10 náo nhiệt, rốt cuộc đã kết thúc như thế.

14. Chương 14: Tớ, Chính Là Vì Lý Do Ngu Ngốc Ấy

Ngày 21 tháng 10 là Chủ Nhật, Trần Minh Hà thức dậy đầu đau như búa bổ, hầu như không nhớ làm thế nào mình về được tới nhà. Chậc, hôm qua mình bầy bạ quá, lại còn dám uống bia nữa chứ.

Ngoài cửa sổ, mặt trời đã lên đến đỉnh đầu, căn ngõ ngỏ yên tĩnh lạ thường. Hà sau khi đánh răng rửa mặt, rốt cuộc tần ngần không dám xuống ăn cơm, vì sợ đối diện với cơn giận dữ của ba mẹ.

Chợt, nhạc chuông điện thoại vang lên phía đầu giường.

“A lô, Minh Hà nghe.”

“Tớ xin lỗi vì cả ngày hôm qua không gặp cậu được một lần. Chúc mừng bây giờ có quá muộn không?”

Từ đầu dây bên kia, vang lên một giọng trầm ấm, dịu dàng quen thuộc. Minh Hà tuyệt đối không cần nhìn đến màn hình di động, để biết là ai đang nói.

“Ừ, không sao. Hôm qua ai cũng bận hết. Nam học cùng lớp, mà mãi đến tối tớ mới gặp mà.” Hà nghe giọng mình nhẹ bằng. “Cảm ơn cậu.”

“Hôm nay, tớ mời cậu đi uống nước, được chứ?”

“Được. Long à, tớ cũng có chuyện muốn nói với cậu. Mình gặp nhau ở đâu?”

...

Minh Hà mở tủ, lôi ra bộ váy đi chơi đẹp nhất cũng gần như là duy nhất (ngoài váy đồng phục), mà Hà chưa từng đụng đến. Say mê một công việc như quản lý đội bóng đá năm năm liền, cô chưa bao giờ là người chú trọng nhiều đến ăn mặc. Ngoại trừ Việt Hương, so với tất cả những người con gái ở Gallet mà Hà từng gặp qua, cô đều giản dị hơn, xoàng xĩnh hơn. Lúc nào cũng chỉ giữ được mình ở mức tối thiểu, sạch sẽ gọn gàng.

Lần đầu tiên tiếp xúc với mỹ phẩm là hè năm mới rồi, khi anh trai bên Đức tình tẻ gửi về một set đồ trang điểm Benefit để làm quà cho em gái mới lớn.

Còn chiếc váy này, là đi mua cùng với anh Hoàng và Mai Chi. Con người đánh đá xấu bụng, lúc nào cũng khinh bỉ về quê mùa của Hà đó, thật sự có mắt thẩm mỹ không tồi. Bỏ tiền tiêu vặt để dành cả tháng ra mua một chiếc váy đắt đỏ vì bị anh trai và bạn gái của anh trai kích động, Minh Hà thật ra, cũng thầm kín mong rằng mình có nhiều cơ hội mặc nó.

Nhưng, đã tròn một năm rồi, đến mức giá còn chưa cắt. Một quản lý đội bóng, chỉ có độc nhất hai người bạn thân là con trai, sau một mùa hè chỉ còn lại một. Nếu không ngược xuôi trên sân bóng, thì cũng ở nhà, hoặc trong thư viện học điên cuồng. Mặc váy này vào dịp gì, nếu như không phải hôm nay?

Thế nhưng, suy nghĩ một hồi, cô lồng chiếc váy vào mắc áo, treo lại vào tủ. Cũng quyết định, sẽ không trang điểm gì hết. Đơn giản mặc chiếc quần jeans lửng, áo phông trắng và cardigan màu be có mũ mặc ngoài.

Cô đã luôn mặc kiểu như thế này trước mặt Long, những khi không ở trường.

Việc còn lại, là làm thế nào để thành công ra khỏi nhà.

May phước, tuy cô không phải loại con gái hư hỏng thích trốn nhà đi chơi, nhưng cũng không phải dạng thánh thiện thiên thần quá đỗi thật thà. Nhìn chồng sách trên bàn, lập tức nghĩ ra một kế.

Tay cầm quyển tập toán, gương mặt ngoan ngoãn hối lỗi đứng trước mẹ đang ngồi xem ti vi.

“Con xin lỗi, hôm qua đã quá trốn. Con không cố ý.”

“Cô vui vẻ bên ngoài, lúc đó có nghĩ đến bố mẹ ngồi nhà tâm trạng thế nào không?”

“Con biết, con xin lỗi, tuyệt đối không có lần thứ hai.”

“Mẹ đã gọi cho cô bao nhiêu lần, là làm phiền cô sao?”

“Trong giờ học con đã tắt chuông, rồi quên bật lại.”

“Mặc quần áo định đi đâu?” Người mẹ bấy giờ mới rời mắt khỏi màn hình, liếc từ đầu đến chân cô con gái.

“Con xin phép ra ngoài, có một số bài tập định hỏi Long.”

“Làm sao mẹ tin được?”

“Mẹ có thể gọi điện hỏi cậu ấy.”

“Đi đi.” Bà Hoa, mẹ của Hà vốn không phải là người khó tính trong mối giao lưu của giới trẻ, nhất là đối với những đối tượng bạn bè của Hà, mà bà rất hài lòng giống như Bảo Long. “Nhớ về trước bữa tối. Tiễn thể ghé qua chợ mua ẹ mấy ngàn cà pháo. Loại muối xối ấy.”

“Vâng ạ. Con xin lỗi chuyện hôm qua lần nữa.” Hà bèn lên cấp tập vờ quay ra khỏi nhà.

“Mai đi học, nhớ cảm ơn thằng Nam một tiếng. Nó đưa con về nhà. Nhận hết lỗi về mình, lại còn ép mẹ đừng mắng con.” Bà gọi với theo, khi cô con gái đang buộc dây giày bên ngưỡng cửa.

Bà thương con cũng đâu phải không biết suy nghĩ. Con gái bà về nhà mặt đỏ ửng, nồng nặc mùi bia, trong khi cái cậu bé nằng nặc tự nhận rằng “chính cháu đã ham vui ép cậu ấy” kia, đâu có vẻ gì là đã uống.

...

Nơi mà họ sẽ gặp nhau, không phải là một quán kem như dự định ban đầu, mà chính là cổng trường học cũ Đăng Khoa, của ba người.

“Tớ không cần hoa, quà, cũng không cần uống nước, ăn kem. Tớ chỉ có một nguyện vọng thôi. Về thăm trường cũ. Cậu có đồng ý không?” Qua điện thoại, giọng nói thanh thanh của cô gái, an nhiên đưa ra một lời đề nghị tưởng như vô thưởng vô phạt.

Im lặng một thoáng.

“Được.” Người con trai đơn giản trả lời.

Khi Hà đến nơi, đã thấy dáng dấp cao ráo của Long đứng đợi ở cổng trường. Ăn vận đơn giản, áo sơ mi kèm áo khoác mỏng, và quần jeans. Cũng như Hà thôi. Nhưng người này lại nổi bật đến mức nào. Sự cô đơn, tĩnh tại, trầm mặc, đầy nam tính, thu hút ánh nhìn của tất cả mọi người qua lại. Khi Hà xuất hiện, cô không ngạc nhiên khi bắt đầu nghe thấy những âm thanh xì xào của mấy bạn học ngồi quán nước ven đường, những cô gái hẳn đã quan sát cậu được một hồi.

Cứ ghen tị đi. Tôi, trông bình thường thế này thôi. Nhưng chính tôi, mới là bạn thân nhất luôn luôn ở bên cạnh, được cậu ấy đối xử dịu dàng. Cô nghĩ.

“Chào cậu, đợi lâu chưa? Tớ xin lỗi.” Hà cười, thật lòng. Mỗi lần nhìn thấy người này, cô đều hạnh phúc.

“Mới đến thôi, ta vào chứ?” Một phản ứng đoán trước được.

...

Chủ Nhật, trường vẫn mở cửa, nhưng vắng hoe. Đâu đó trên dãy hành lang vang lên âm thanh thực hành tiếng Anh, tiếng Pháp. Một trung tâm ngoại ngữ đã thuê những lớp học để hoạt động giảng dạy cả trong ngày nghỉ.

“Tiếc quá, canteen đóng cửa rồi.” Hà cười khi nhìn cánh cửa gỗ im ỉm mọc rêu vẩy y như cách đây nửa năm. Họ đành tạm hoãn kế hoạch uống nước.

Đăng Khoa chỉ là một trường cấp ba bình thường. Không nổi tiếng. Điểm đầu vào không cao. Đơn giản là dành cho con em dân lao động quanh khu vực. So với canteen xập xệ bốn phía là những bức tường vôi xanh bong tróc, loe hoe vài bộ bàn ghế nhựa này, thì canteen hoành tráng của Gallet như một nhà hàng sang trọng.

Họ ra đến sân bóng. Gọi là sân bóng. Đơn giản chỉ là một khoảng trống loe hoe cỏ, vạch vôi lúc mờ lúc tỏ. Cột gôn rỉ sét, lưới sờn rách. Đường nhiên cũng không có khán đài.

Hai người đương nhiên không nhắc đến chuyện Đăng Khoa năm nay đã sớm bị loại từ vòng bảng, mà chỉ đơn giản ngồi lên mấy cái ống bê tông đã tồn tại ở đó đến mấy năm trời, cùng ôn lại chuyện cũ.

“Nam thường hay ngồi khoanh chân ăn bánh bao ở chính chỗ này đây.” Long đập đập tay xuống mặt ống nước.

“Và sau đó sẽ bị cậu kéo tai lôi xuống, để cùng tớ dọn dẹp.” Hà phá lên cười, cô nghĩ đến bộ dạng ngốc nghếch của Nam, kêu lên oai oái từng chap như gà bị cắt tiết.

“Luôn luôn lưỡi biếng, chỉ toàn bày bừa. Sức chịu đựng kém, phải làm việc mình không thích sẽ càu nhàu cả buổi. Vô kỷ luật, hay đi trễ, dễ phân tâm. Lại hoàn toàn không tâm lý, để con gái làm việc còn mình ngồi ăn.” Long đột ngột liệt kê, nghiêm túc chính xác như một đội trưởng khó tính đang kiểm điểm đội viên cá biệt.

Lần đầu tiên, Hà thấy Long nói xấu người khác, sau lưng. Lại không có vẻ gì là nói đùa. Ồ, nhưng mà cậu ấy nói đúng đấy chứ.

“Ai đó đang hắt xì liên tục đấy.” Hà tủm tỉm. “Chưa kể cái lần đánh nhau kinh thiên động địa với mấy anh lớp mười hai, rồi cả ba đứa lên phòng hiệu trưởng nhỉ? Cũng là từ ông tướng ấy mà ra chứ ai.”

Nam à, xin lỗi, xin lỗi, chỉ một lần này thôi, cần có cậu làm công cụ dẫn dắt câu chuyện. Hai người không hện, đều nghĩ thế.

“Cậu có nhớ một lần, đang dắt bóng, cậu ta đứng sững lại. Vẻ mặt nghiêm trọng. Mọi người tưởng gì ghê gớm...” Long thở dài.

“Hóa ra cậu chàng nghe thấy tiếng chuông của xe bò búa mới đi qua. Trời ạ, còn đòi trèo tường ra ngoài nữa chứ!” Hà phá lên cười.

Long cũng cười.

“Một người như vậy...”

Đúng thế. Đến lúc rồi.

“Một người như vậy rốt cuộc lại ở bên cậu, chứ không phải tớ.” Mắt đen nhìn ra xa, từng lời đều thật lòng.

“Hải Nam, hành động của cậu ấy tớ có thể đoán được. Môi trường bình dân thoải mái này, rõ ràng là hợp với tính cách của cậu ấy hơn. Cậu ấy rốt cuộc cùng với tớ đến Gallet, chỉ vì không chỉ một mà hai người bạn thân nhất của cậu ấy đã ra đi, nên cậu ấy bất đắc dĩ mà đi cùng thôi.” Cô cúi đầu, hai tay siết chặt vào nhau.

Đã đến lúc, Minh Hà vào thẳng vấn đề.

“Còn cậu, tớ đã không hiểu. Tớ đã hoàn toàn mất phương hướng. Cậu không có tính cách thoải mái như Nam, nhưng tuyệt đối cũng không phải loại người dễ dàng đi theo cảm dỗ. Vậy mà thật đột ngột...”

“Tớ xin lỗi.”

Long muốn nói điều này từ rất lâu rồi. Cậu biết rõ, một đoạn hội thoại giống như thế này sẽ xảy ra không sớm thì muộn. Nên khi Minh Hà, người luôn luôn né tránh đề tài trường cũ đột nhiên muốn quay lại Đăng Khoa hôm nay, cậu đã dễ dàng đồng ý.

“Long này, coi như một món quà ngày 20 tháng 10. Cậu hứa phải trả lời thành thật nhé?”

“Được.”

“Cậu chuyển đến Gallet, có phải do thích một cô gái học trường này, muốn ở gần bên cô ấy không?” Giọng Hà nửa đùa, nửa thật.

“Không.” Rõ ràng, thẳng thắn. “Tuyệt đối không phải.”

“Nhưng tớ, chính là vì lý do ấy.” Hà quay sang, ngẩng đầu nhìn thẳng vào đôi mắt đen sâu thẳm ánh lên vẻ ngạc nhiên trên gương mặt tuấn tú thân thương của người bên cạnh.

Cô nhìn cậu không chớp mắt, cảm thấy những giọt nước nóng hổi như trào ra rơi xuống hai gò má.

“Tớ, chính là vì lý do ngu ngốc ấy. Người con trai tớ thích từ rất lâu rồi, đột ngột rời khỏi tớ và chuyển đến trường khác. Không hề giải thích với tớ một câu. Coi tớ như bạn thân, nhưng không san sẻ những lo nghĩ của mình với tớ. Nhưng tớ đã thích người ấy rất nhiều, tớ đã chuyển trường, vì muốn ở gần bên người ấy.”

Bảo Long bối rối. Đây không phải là điều cậu không đoán trước được. Nhưng khi nó đến, dưới hình dáng của những giọt nước mắt, người con trai luôn rất điềm tĩnh này, đã không biết phải làm gì, ngoài lặng lẽ đưa tay áo lên lau nước mắt cho cô bạn gái.

“Chuyển đến trường này rồi, tớ vui vẻ cho rằng ba người lại ở bên nhau như xưa, cũng như tớ tiếp tục có quyền mơ mộng viễn vông về cậu ấy. Nhưng rồi lần thứ nhất, tớ thấy bộ mặt giận dữ của cậu ấy khi cãi nhau với một người lớn tuổi xa lạ. Lần thứ hai, tối hôm qua, tớ thấy cậu ấy thân mật ở bên cô gái khác.”

“Đừng nói nữa!” Long gần như cầu khẩn, cậu bắt lực trong việc lau những giọt nước mắt, nên vòng tay ôm choàng lấy Minh Hà, giọng khàn đi.

A, lần đầu tiên, Hà được một người con trai kéo sát vào lòng thể này. Lại chính là người cô thích. Mới trực tiếp cảm nhận bờ vai cậu ta rộng, hai cánh tay cậu ta rắn chắc đến thế nào. Vô thức, Hà đưa tay lên siết chặt tấm lưng to lớn ấy.

Một lúc lâu, trên những chiếc ống bê tông, ở một góc sân bóng vắng hoe, họ cứ ôm nhau như thế. Yên lặng đến độ, nghe rõ cả từng hơi thở. Long nhẹ nhàng đưa tay vuốt tóc Hà, cho đến khi cô ngừng khóc.

“Tớ xin lỗi. Tớ sai rồi. Cậu cứ đánh, cứ trách. Nhưng đừng khóc. Cậu là một trong hai người bạn quan trọng nhất đối với tớ. Luôn đối tốt với tớ, chấp nhận tớ. Điều đó không bao giờ thay đổi, dù có những chuyện tớ không thể kể với cậu được.”

Họ buông nhau ra, nhưng tay Long vẫn đặt trên vai Hà. Nhìn cô chân thành.

“Tớ và Như Nguyệt, đúng là đã từng ở bên nhau, trong một năm. Xin lỗi vì đã không công khai để cho cậu và Nam biết.”

Như Nguyệt ư? Cô gái cao ráo, tóc dài xinh đẹp tài năng đó. Như Nguyệt ư? Nếu là Như Nguyệt thì Minh Hà làm sao mà thắng nổi?

“Nhưng hiện tại, đã không còn gì nữa rồi. Không còn gì hết. Đó chỉ là tình cảm trẻ con, là những ngày đại dột.”

“Nói dối, ngay hôm qua, tớ còn thấy cậu và chị ấy!” Hà gắt. Mặc dù cô biết mình hoàn toàn không có quyền gắt. Cô chẳng phải là gì của Long để ngăn cản cậu ấy và một người con gái, nhất là người con gái xinh đẹp toàn diện gấp mười lần cô. Long cũng không có nghĩa vụ phải thanh minh, giải thích.

Nhưng cậu ta đã giải thích.

“Trước đây, tớ đã hứa vào đúng ngày này, năm nay, sẽ đưa cho cô ấy một món quà. Tớ chỉ không muốn nuốt lời. Không hơn một thủ tục.”

“Hoa và quà.” Hà lạnh nhạt

“Hoa là của người khác tặng.”

“Tại sao cậu phải giải thích? Nếu cậu thật sự ở bên một cô gái xinh đẹp. Tốt cho cậu. Tớ đâu có tư cách gì?”

“Tớ không biết.” Long thật thà thú nhận. “Tớ không muốn làm cậu buồn. Thấy cậu khóc, tớ không chịu được.”

Người con trai này, luôn dịu dàng, tử tế như vậy.

“Tớ thừa nhận tình cảm, đã đặt cậu vào thế khó xử rồi. Từ nay về sau, giữa chúng ta phải làm thế nào đây?” Hà không khóc nữa, chỉ thẫn thờ hỏi.

“Tớ không thể là bạn trai của cậu. Nhưng nếu cậu không chê, chúng ta có thể cứ như trước được không?”

Im lặng.

“Sao lại không?”

Hà rất cuộc, mỉm cười vỗ vai Long. Chính cô cũng ngạc nhiên về cách cư xử của mình. Không, tớ không thể. Tình cảm đầu đời kéo dài bốn năm của tớ bị từ chối dễ dàng như thế. Bất tớ xem như chưa có chuyện gì xảy ra ư? Tớ đã chuyển trường vì cậu. Mỗi ngày xa xôi lặn lội đến trường đều vì cậu. Thế nào là như trước? Cô đáng nhẽ phải khóc lóc một trận, phải ăn vạ cho bố công, để cậu ấy phải ôm mình đến tối.

Nhưng không, cô đã không như vậy. Bởi cô cảm thấy bên dưới những lời xin lỗi, là nỗi khổ tâm của người con trai cô thích. Người ấy, có lẽ đã phải chịu đựng còn nhiều hơn cả cô.

Chuông điện thoại. Của Long.

“A lô?”

-

“Vâng, cháu Long đây ạ.”

-

“Đúng thế, bạn Hà đang ở đây, bọn cháu làm bài. Bác có nói chuyện với bạn ấy không ạ?”

-

“Vâng, cháu chào bác.”

Hà thở hắt ra, mẹ cô thật biết chọn thời điểm để gọi điện.

“Cảm ơn cậu, đã bao che cho tớ. Thú thật là hôm qua đi chơi với bọn Nam, Hương đến đêm mới về, lại còn uống nhầm bia nữa. Mẹ tớ giận lắm. Nên hôm nay phải nói dối mới ra khỏi nhà được.”

“Cậu có muốn học một chút, để đỡ mang tiếng không?” Long đùa.

“Cậu thật là, lúc này còn đùa được.”

“Vậy chúng ta đi uống nước, để bù lại lượng cậu đã khóc?”

“Thế thì được. Tớ sẽ uống rất nhiều nên cậu chuẩn bị mà trả tiền đấy!” Hà hừ giọng, nhảy xuống khỏi ống nước.

...

“Long à, cậu thấy Vũ Trọng Khanh thế nào?” Hà vừa mút trà sữa, vừa nhìn xa xăm ra dòng xe cộ qua lại ngoài cửa kính của quán trà sữa quen thuộc. Buột miệng hỏi một câu không chút liên quan tới chủ đề trước đó.

“Thế nào ư?” Long thoáng ngạc nhiên.

Hà hơi đỏ mặt trước phản ứng thành thật của Long, cô xua tay.

“Không phải là tớ để ý đến cậu ta, chính là Khanh, nói rằng muốn tớ làm bạn gái.”

“Rốt cuộc có thể nói như vậy với cậu...” Long cầm thìa khuấy vào tách cà phê không đường sữa, chỉ để nhìn thấy những gợn sóng nổi lên. Miệng lẩm bẩm không đầu không cuối.

“Nào nào, với tư cách là người học cùng lớp với Khanh, ít nhất hãy góp ý nghiêm túc cho tớ, về người con trai đang có ý với tớ đi chứ.” Hà nhún mày, đòi hỏi. “Không phải những thứ đại khái như đẹp trai, nhà giàu... Mà là cụ thể hơn về tính cách chẳng hạn.”

“Sao cậu không hỏi Linh?” Long vẫn tỏ ra muốn tránh né chủ đề.

“Linh có vẻ không thích tớ.” Hà nhún vai. Mà nhìn chung nàng tiểu thư này chẳng thích nói chuyện với bất cứ ai ngoài Nam.

Người con trai đối diện trầm ngâm, thở dài miễn cưỡng.

“Nói sao? Tớ không ghét Trọng Khanh. Tớ không ghét cậu ta được. Khanh là một người tốt.”

Hà ngạc nhiên quá đổi. Người tốt thì nói đại là người tốt. Sao phải chêm vài bạn “không ghét, không ghét” vào? Có uẩn khúc gì không?

“Thực ra, tớ đã nghe một số tin đồn về Trọng Khanh. Về những thứ như ‘quyền lực ngầm’ gì gì đó. Bản thân tớ mỗi khi tiếp xúc với cậu ta, đều thấy sờ sột...” Cô thành thật.

Bảo Long chỉ cười.

“Về ‘quyền lực ngầm’ thì tớ không rõ, cũng không quan tâm. Chỉ biết rằng lạnh lùng cao ngạo đó, vừa là tính cách từ nhỏ, vừa ảnh hưởng rất nhiều từ bố cậu ta. Nhưng, khác với ông bố, tớ có thể khẳng định với cậu, Vũ Trọng Khanh tuyet đối không phải là người xấu.”

“Khác với bố cậu ta, nghĩa là khác với ông giám đốc Trường Thịnh ấy ư?” Hà thắc mắc.

“Coi như tớ chưa nói gì. Chuyện nhà người ta, mình không nên bàn luận nhiều.” Long đưa tách cà phê lên miệng. “Nếu cậu muốn biết rõ về Khanh...”

Cạch! Là âm thanh của tách đã cạn đặt trở lại đĩa.

“...sao không thử tìm hiểu xem?”

15. Chương 15: Khi Thật Lòng Yêu Một Ai Đó, ...

Nếu muốn biết rõ về một người, không gì hơn là tự mình tiếp xúc, tự mình cảm nhận. Nếu là Minh Hà, chỉ cần là Minh Hà, tớ biết, sẽ tốt ột-người-như-Khanh. Long nói.

Từ chối, thì cũng đã bị từ chối rồi. Nhưng chỉ vừa mới bị từ chối bởi mối tình đầu kéo dài bốn năm, lại lập tức đi “tìm hiểu” một người con trai khác?

Nghĩ lại thì, người này, thực chất vẫn đ-a-n-g chờ câu trả lời của cô.

Ngày 20 tháng 10. Trọng Khanh, dù có phải là chủ nhân của bông hoa hồng đỏ kia hay không, cũng đã thật sự quan tâm đến Hà.

Vì hoàn cảnh lộn xộn, cũng vì trách nhiệm phải đưa cô em tiểu thư về ngủ sớm, cậu ta chỉ để yên cho Nam, Hương và Khôi lo lắng chuyện đưa Hà về nhà, trong khi mình lẳng lặng rút thẻ trả tiền karaoke cho cả hội, bất chấp sự phản đối của Việt Khôi, như một lẽ tất nhiên. “Coi như quà của chú ấy đưa con gái. Nhưng thế này đồng nghĩa với, lần sau cũng phải cùng đi, để anh gỡ lại thẻ điện.” Khôi lâu bầu.

“Được.” Trọng Khanh, chưa bao giờ là một người nói nhiều.

Lý do mà, sau khi đã cân bằng lại ít nhiều cảm xúc, ngồi yên vị ở quán trà sữa, Hà đột ngột nhớ đến Khanh. Là vì nhớ ra trưa hôm nay, sau khi nhận cuộc gọi của Long, cô đồng thời nhận thấy một tin nhắn số lạ đến từ tối hôm qua.

[Chiều mai, nếu cậu có thời gian, tôi muốn chúng ta gặp nhau.]

Khanh.

À, như đã nói, Hà không có thời gian, chiều nay, cô đi làm công việc tổ tình trọng đại còn gì.

Nhưng Vũ Trọng Khanh rốt cuộc là thần thánh phương nào lại có được số điện thoại của Hà chứ?

...

Quay ngược trở lại đêm hôm đó. Nhìn Phạm Hải Nam gương mặt tận cùng lo lắng, một tay bế xốc Minh Hà lên đưa ra xe, nỗi khó chịu vốn âm ỉ trong lòng công chúa tóc nâu, tưởng như đã tiêu tan sau bản song ca ăn ý của hai người, lại bùng lên như... lò than gặp gió.

“Cảm ơn anh, đã đi cùng với em.” Giọng điệu cảm kích. “Thế nên đưa di động của anh đây, có được không?”

Câu hỏi rất không liên quan. Nhưng quá biết tính em gái, hoàng tử tóc nâu chẳng buồn căn vặn, chỉ làm theo yêu cầu với một vẻ thờ ơ.

Số điện thoại của Hà đã được lưu vào máy Khanh như thế. Tuy nhiên tin nhắn, chính là đích thân thiếu gia họ Vũ đã soạn.

Nhìn anh trai lẳng lẽ soạn tin, lẳng lẽ nhắn gửi. Có lẽ là lần đầu tiên, cô mới thấy anh nhắn tin ột người con gái. Linh mỉm cười dịu dàng, lại có phần cao hứng.

“Em luôn đứng về phía anh. Anh trai của em, muốn cái gì, chưa bao giờ không có được.”

...

“Muốn cái gì. Chưa bao giờ không có được.” Sau khi lặp lại từng từ, bằng loại thanh âm lơ lớ đặc trưng của Việt Kiều đời thứ hai. Ở đầu dãy bên kia, người con trai... phá lên cười.

Thủy Linh chưng hửng. Cô chỉ đơn giản là nhắc lại điều mà mình luôn tâm niệm. Ai ngờ bị Tường Lâm đem ra nhạo báng.

Ông anh họ quý báu Nguyễn Vũ Tường Lâm, nổi tiếng ăn chơi trác táng, lễ Tết còn chẳng bao giờ quan tâm đến gia đình họ hàng, chiều nay chẳng hiểu làm sao đột ngột gọi cho Linh. Hóa ra tin đồn thiếu gia Trọng Khanh của dòng họ Vũ có-vấn-đề-này-nọ với một cô Lọ-Lem-cùng-trường đã bay đến tận thủ phủ Boston của tiểu bang Massachusetts xa xôi trên đất Mỹ.

Vậy mà khi nghe chuyện lại ngạo mạn cười cợt, không coi người cung cấp thông tin ra cân nặng nào.

“Anh có ý gì?” Linh mím môi.

Tường Lâm từng biết đến hai điều, ngay cả tư cách để mơ về, Khanh còn không có.

“Người lúc nào cũng chơi bời, đại khái như anh có lẽ không thể biết. Khi thật lòng thích một ai đó, bản thân có thể vượt qua rất nhiều giới hạn.” Thủy Linh tỏ ra có kinh nghiệm. Cô nghĩ đến chính mình.

Người anh họ nghe vậy, nụ cười còn trên môi nhưng nét đùa cợt tan biến hết.

“Người lúc nào cũng ích kỷ ở trung tâm vũ trụ như em có lẽ không thể biết. Khi thật lòng yêu một ai đó, những giới hạn ấy lại đau đớn đến mức nào đâu.”

“...”

Những lời của Tường Lâm ngày ấy, cho đến tận bốn năm sau, Linh mới hoàn toàn hiểu được.

...

Tác giả chỉ muốn nhắc cho các bạn nghe.

Bằng cách nào đó, khi các nhân vật của chúng ta vẫn đang hoặc kiên nhẫn chờ đợi, hoặc bối rối không yên về những trải nghiệm tình cảm, thì giải bóng đá giữa các trường phổ thông trung học vẫn đang đều đều tiếp diễn.

Một đội Gallet có đủ cả Bảo Long, lẫn Hải Nam, Trọng Khanh, thì chẳng có lý do gì mà dừng bước ở đâu đó trước trận chung kết.

Thế nên hôm nay, một buổi chiều giữa tháng 11, tạm quên đi đợt... thi giữa kỳ căng thẳng, tất cả các học sinh Gallet đã tập trung tại sân vận động nơi diễn ra trận chung kết giữa những chàng trai của họ, và những đối thủ ngang tài ngang sức, đã bất phân thắng bại từ vòng bảng đến từ trường cấp ba Thanh Phong.

Thanh Phong là một trường chuyên công lập nổi tiếng, trước khi Gallet xuất hiện thì họ chính là những người đã luôn là số một của giải đấu này. Bảy năm bị soán ngôi vương, nhưng đừng nói là do Thanh Phong xuống cấp. Họ luôn thua một cách sát nút và thuyết phục, khiến cho chức vô địch của Gallet không bao giờ dễ dàng.

Chẳng qua, Thanh Phong không có nhiều thủ đoạn như Gallet. Chỉ cần nhìn vào đội hình ra sân của Gallet hôm nay có đến hai cầu thủ lớp mười hai đã t-ừ-n-g thi đấu cho Thanh Phong, là biết.

Cho đến năm ngoái, khi một nhân tài lớp mười một của Thanh Phong, nhất quyết không quan tâm đến những lời mời mọc của Gallet, đã đưa trận chung kết căng thẳng đến cao độ phải sút luân lưu, đánh dấu lần đầu tiên trong vòng bảy năm, vị trí độc tôn của Gallet bị chiếm đoạt.

Nhân tài ấy, tên là Lương Gia Huy, năm nay còn tỏa sáng hơn năm trước. Hoàn toàn thừa tiêu chuẩn thách thức, từ kinh nghiệm của Bảo Long, đến bản năng của Hải Nam, lẫn... lượng fangirl của Trọng Khanh.

Không khí ở sân khấu, nhằm, sân vận động hôm nay, khỏi phải nói, kinh thiên động địa đến mức nào.

Thế nhưng, mặc kệ các thiên tài. Đáng chú ý nhất trong đội hình của Gallet hôm nay, phải kể đến cái tên Mai Tuấn Anh.

Chuyện là, tiền vệ Văn Sơn đêm hôm trước không biết phá lệ đi chơi bởi quá trốn thế nào, bị huấn luyện viên biết được, kiên quyết loại bỏ. Đó là lý do, Tuấn Anh dự bị cả mùa, lại được đưa vào đá chính trong trận đấu quan trọng bậc nhất này.

“Cậu không phải di chuyển nhiều. Nhớ đấy. Không phải di chuyển nhiều. Đặc biệt chú ý đến Gia Huy!” Thầy Quang phân công.

“Nếu thấy phía trước rối loạn, cậu lui về phòng ngự là được rồi, không cần thiết tham gia.” Như Nguyệt bổ sung.

“Cậu cùng ba người kia để ý nhất cử nhất động của Gia Huy. Phải phối hợp, không cá nhân, không xao nhãng!” Bảo Long nhắc lại.

“Nếu có bạn gái gọi tên, tuyệt đối không quay đầu lại... Á! Đau!” Nam la lên khi bị Tuấn Anh cốc đầu. “Người ta cũng bắt chước những người kia, lên tinh thần cho cậu mà!”

“Lên tinh thần như cậu, bị đánh là đáng lắm.” Minh Hà lườm bâu, cổ nhện cười.

Kể từ sau cái hôm 21 tháng 11 đó, mỗi lần ở đội bóng, đối diện với Long và Như Nguyệt, dù hai người không hề có chút biểu hiện ngoài công việc, Hà vẫn thường thấy lòng mình chùng xuống. Những lúc ấy, nếu không có Hải Nam pha trò, chắc chắn mọi người sẽ nhận ra tâm trạng không tốt của cô.

Lần này nhìn bộ dạng khổ sở đứng giữa bốn bề là lời căn dặn của ban huấn luyện, Hà thông cảm với Tuấn Anh, nhiều lắm. Nên đợi đến khi bốn người kia tản ra hết, Hà mới nhẹ nhàng lại gần cậu bạn gầy gò đeo kính.

“Tớ chẳng biết gì về chiến thuật, nhưng tâm trạng cậu thoải mái, mới là tốt nhất. Tớ phục cậu lắm. Nếu là tớ, bị kỳ vọng như vậy, chắc chắn sẽ không đứng vững.”

Không ngờ, những lời thành thật ấy của Hà lại có tác dụng nhiều hơn màn “lên tinh thần” của cả ban huấn luyện. Về mặt Tuấn Anh đang cau có bắt đầu dần ra, cậu không nói gì, chỉ gật gật, rồi đứng... gãi đầu.

Màn giao lưu chớp nhoáng đó, lại không thoát khỏi tầm nhìn của hai cô gái ngồi trên khán đài.

“Cô bạn đó, là ai vậy?” Người con gái tóc ngắn ôm ngang cằm, gương mặt trầm ngâm lên tiếng hỏi.

“Chính là Minh Hà mà tớ kể đấy. Yên tâm đi, cỡ cậu ta chỉ toàn để mắt tới những hotboy cỡ Bảo Long, Trọng Khanh trở lên, không thèm ngó ngang bạn Tuấn Anh dở tệ của cậu đâu!” Việt Hương phá lên cười, vỗ vỗ lưng cô bạn thời thơ ấu của mình.

“Tuấn Anh không dở.” Cô gái kia mày hơi nhíu lại, vẻ không đồng tình, mắt vẫn dõi theo hình bóng đeo kính, gầy gò đang bắt tay từng người trong đội bạn.

“Chỉ có cậu nghĩ thế thôi. Tớ rất quý cậu Trà My ạ. Tớ tuyệt đối không ủng hộ cậu cứ theo đuổi một kẻ chẳng xứng đáng như cậu ta.”

...

Tuấn Anh không dở. Thật vậy. Cậu đã toàn tâm toàn ý. Đã không ham di chuyển. Đã phối hợp. Đã không mấy may có ý tưởng cá nhân. Đã để ý Gia Huy từng Hà từng tý trong một thế trận căng thẳng nhưng lẩn lút của Gallet. Nhưng tiếc thay, đây lại không phải trận bóng của những người không- dở, mà là trận bóng của những nhân tài bậc nhất quốc gia. Nên thay vì kèm được át chủ bài đội bạn, Tuấn Anh đã nhanh chóng bị coi như một “sơ hở” của Gallet. Nơi cậu ta trấn giữ, bị Thanh Phong coi như một lối đi tắt để tiến vào vòng cấm địa, suốt 45 phút ngắm ngấm công kích.

Giờ giải lao, Trọng Khanh đứng cạnh Hải Nam, vừa hướng mắt sang nơi tập trung của đội bạn, vừa lạnh nhạt buông câu hỏi.

“Trước đây anh ta lúc nào cũng thế này?”

Nam thừa hiểu Khanh muốn nói đến Gia Huy, người đã chỉ đạo hàng tấn công nhắm vào vị trí của Tuấn Anh.

“Cậu quan sát tinh lắm. Tôi cũng đang thắc mắc đây. Trước nay Gia Huy chưa bao giờ có cái kiểu tiểu nhân như vậy. Ngay cả năm ngoài khi Thanh Phong đoạt chức vô địch.”

Dù hai tiền đạo không nói rõ ra, nhưng Tuấn Anh đứng sau nghe, không phải là không hiểu. Bằng chứng là hai bàn tay cậu ta siết chặt. Vì một lý do gì đó, ban huấn luyện không hề đưa ra quyết định thay người.

Hiệp hai, tình thế giằng co không trở nên khác hơn. Gallet những tưởng đã chạm một tay vào chiếc cúp do cú sút xa chuẩn xác (có chút may mắn?!) của Hải Nam, thì năm phút sau Gia Huy lợi dụng sai lầm của Tuấn Anh ở hàng phòng ngự, lập tức như vũ bão băng vào vòng cấm địa gỡ hòa.

Trong giờ giải lao, trước khi hai đội tiến vào loạt đá luân lưu, huấn luyện viên không nói một lời nào. Trợ lý Như Nguyệt đưa khăn ướt cho Tuấn Anh, mỉm cười.

“Cậu đã làm rất tốt. Bây giờ, có thể nghỉ ngơi được rồi.”

“Đúng thế, làm rất tốt.”

“Tuấn Anh, mọi người không ngờ đấy!”

“Phần việc còn lại là của bọn này.”

Bốn phía lại nhao nhao âm thanh động viên, an ủi. Cụ thể của ai với ai, Tuấn Anh cũng không biết nữa. Cậu ta chỉ thấy trời đất sa sầm. Dù là thăng giáng, cũng có thể nhận ra, trong một thế trận tương đối lẫn lút, dẫn trước của Gallet, làm thế nào tình thế lại bị đảo ngược đến bờ vực luân lưu. Thà những người kia xúm vào trách cứ, cậu ta còn có cớ nổi sung cãi lại. Vậy mà...

Cả Minh Hà lẫn Thủy Linh trên băng ghế chỉ đạo đều biết rằng mình không nên phát biểu một câu nào, họ chỉ lặng lẽ đưa khăn và nước uống cho các cầu thủ. Hà có thể thấy trong đôi mắt nâu trong veo của Linh nhìn Nam, Long và Khanh, là tin tưởng không mấy may dao động. Cô biết, đôi mắt mình cũng giống hệt như thế.

Nên, khi Trọng Khanh thực hiện hoàn hảo cú sút thứ tư quyết định, là dấu chấm hết ọi nỗ lực của Thanh Phong, cũng như đánh dấu chức vô địch quốc gia lần thứ tám của Gallet, Hà thấy mình ôm choàng lấy Thủy Linh, hét toáng lên mừng rỡ hòa vào tất cả các cổ động viên Gallet đang bùng nổ.

Niềm vui quá lớn, với tư cách là một người quản lý của Nam và Long đã năm năm liền, mới được ăn mừng chức vô địch cùng với họ, khiến cho Hà hoàn toàn không để tâm đến vẻ mặt sợ hãi bối rối của Thủy Linh khi bị ôm, cũng như hoàn toàn không nhìn rõ lễ trao giải, cũng như bề mặt này nọ đang diễn ra, vì nước mắt trào ra như suối.

Nhưng, khi cơn xúc động tạm thời qua đi, khi mọi thủ tục hoàn thành, và một số thành viên bao gồm cả Bảo Long đã đến bên cô quản lý chăm chỉ nhiệt tình của Gallet để nói lời cảm ơn, Hà lại nhận ra một thành viên duy nhất, trong nỗi vui chung này, chỉ có thể nhếch môi cười lấy lệ.

Nên trong khi mọi người ăn mừng, cô lại lặng lẽ ngồi xuống bên Mai Tuấn Anh, đưa nước cho cậu. Gọng kính đã tháo xuống khiến cho gương mặt cậu ta càng thêm phờ phạc. Tuấn Anh thô bạo gạt chai nước lần xuống đất, gất.

“Không phải làm như vậy! Tôi đã nói, tôi ghét nhất là thư...”

“Tớ phải nói bao nhiêu lần, đây không phải là thương hại? Bởi vì chính tớ cũng vừa trải qua một thất bại lớn! Nên tớ muốn chia sẻ với cậu. Vậy thôi.”

“...”

“Cậu nên biết rằng, những thành viên trong đội khen cậu, không hề có ý định chế nhạo. Bên Thanh Phong chỉ toàn tập trung tấn công cậu, vậy mà cậu vẫn kiên cường chống trả. Ngay trong giờ giải lao cũng không hề có ý kiến phàn nàn. Thầy Quang và chị Nguyệt cũng rất tin tưởng cậu, nên mới không cho thay người. Cậu có quyền được vui vẻ như mọi người.”

Minh Hà rất nghiêm túc, từng lời đều từ tận đáy lòng. Khiến cho Tuấn Anh thoáng chút ngạc nhiên, sao cô gái này lại luôn tử tế với mình đến thế. Cậu ngẩng đầu lên, nhìn gương mặt Hà nghiêng, mờ mờ qua đôi mắt cận khá nặng. Những đường cong vững vàng thẳng thắn. Đôi mắt to, đen nhìn thẳng, không có ý cười,

dù xung quanh đang tán loạn ăn mừng. Một cô gái có ý chí kiên định. Và, tất nhiên, dù không thật xinh gái, trông cô ta cũng có nét dễ thương...

“Tuấn Anh!” Một giọng trong và ấm vang lên. Chính giọng nói này đã gọi tên cậu suốt cả thời thơ ấu.

Tuấn Anh quay lại, không cần đoán cũng biết ai đang đứng trước mặt mình.

Trên tay cầm một hộp cơm tự làm, người con gái bé nhỏ, tóc ngắn ôm lấy gương mặt nom hiền lành nữ tính, trong chiếc váy đồng phục giản dị. Không thể gọi là xinh đẹp, nhưng thanh tú. Đôi mắt một mí dịu dàng nhìn Tuấn Anh đầy lo lắng.

Dù người con trai ấy có đối với cô thế nào đi chăng nữa.

“Cậu đến đây làm gì?” Tuấn Anh hần học.

“Chắc cậu đói rồi, tớ mang cơm cho cậu.” Cô gái nhẹ nhàng.

“Không cần, cậu đi về đi.”

“Tuấn Anh!” Việt Hương bực tức lao tới nhéo tai cậu bạn gầy gò. “Cậu có biết nhà trọ của My ở đâu không? Cậu có biết cô ấy đã đi xa đến thế nào không?”

“A, vậy thì xin chia buồn, ngàn dặm lặn lội đến cổ vũ, vậy mà trường Thanh Phong của- cậu, lại thua Gallet của- tôi.”

Cô gái lặng người. Trong khi đôi mắt Việt Hương long lên, cô gần như nổi giận.

“Cậu không biết xấu hổ hả Tuấn Anh?”

“Hương à...” Minh Hà can thiệp.

“Không phải chuyện của cậu!” Lần đầu tiên, Hương nặng lời như vậy với Hà.

Hà chẳng khờ khạo gì mà không đoán được, cô gái kia đối với Tuấn Anh ra sao. Lại càng chẳng ngu ngốc, thừa biết Tuấn Anh ngược lại, đối với cô bạn này thế nào. Chỉ sau một đoạn hội thoại ngắn ngủi.

Cô quyết định không tham gia vào ba người bọn họ, mà đưa mắt nhìn sang những đồng đội khác, đang tiếp tục náo nhiệt ăn mừng.

Bất chợt, ánh mắt của cô dừng lại ở Khanh, người hùng của trận đấu ngày hôm nay. Mãi cho đến lúc này, cậu ta mới thoát khỏi giới phóng viên, cũng như những cử chỉ tay bắt mặt mừng của đại biểu các cấp, để lặng lẽ tiến vào khu vực chỉ đạo trong tiếng reo hò không ngớt của fangirls trên khán đài. Đi bên cạnh là Hải Nam, cũng được săn đón khá kỹ. Nam vỗ vai Khanh, cười nói thoải mái đúng như cá tính của mình.

Hình dáng bé nhỏ xinh đẹp của Thủy Linh trong chiếc váy suông tay lỡ màu vàng nhạt, tiến lại gần hai người họ. Cô bé nói gì đó với Nam, có lẽ là chúc mừng. Rồi cứ phân vân, ngượng ngùng không biết làm gì một hồi lâu, cho đến khi Nam chìa tay ra cho cô bắt.

Trong khoảnh khắc đó, Hà thấy ánh mắt lạnh lùng của Khanh dừng lại ở chỗ cô và ba người Tuấn Anh với một vẻ trông đợi. Hà bối rối quay mặt đi ngay khi bốn mắt chạm nhau, cô chỉ vừa mới chợt nhớ ra một chuyện quan trọng.

...

[Chiều mai, nếu cậu có thời gian, tôi muốn chúng ta gặp nhau.]

[Xin lỗi, tôi đọc tin nhắn quá muộn. Chiều hôm nay tôi bận rồi. Cảm ơn vì hôm qua đã trả tiền.]

Băng đi một thời gian.

Chiều thứ bảy trước trận chung kết.

[Chiều nay?]

[Không phải ngày mai, các cậu sẽ đá chung kết ư? Nghỉ ngơi và làm tốt nhé! ^^]

[Nếu Gallet thắng, tôi đến tìm cậu. Thời gian, địa điểm cho cậu quyết định.]

A, cậu ta thậm chí không thèm dùng dấu “?” nữa. Tính công tử lại xuất hiện rồi.

Hà đã suy đi, nghĩ lại về những lời của Bảo Long. Nên tự mình tiếp xúc. Tự mình tìm hiểu. Về Trọng Khanh có những điều, vốn không như cậu nghĩ. Mất hàng chục phút đắn đo, cô mới nhấn nút gửi.

[Được.]

16. Chương 16: Gia Đình, Không Phải Là Điều Có Thể Chọn Lựa

Từ sau bận ấy. Khanh hoàn toàn không nhắn tin cho Hà. Hoặc vì cậu ta quá bận, hoặc ngầm ý là cô phải chủ động lên lịch, như đã hứa.

Hà đem chuyện này tâm sự với Hương, lấy làm phiền não.

Trước đó, Việt Hương cũng đã xin lỗi Hà vì đã sẵn giọng không cần thiết vào hôm diễn ra trận chung kết, đồng thời kể cho Hà mọi chuyện.

Trà My vốn là bạn thân từ nhỏ của cả Hương và Tuấn Anh, khi ba người còn học trường làng ở ngoại thành. Những năm cấp 2, My làm quản lý đội bóng, vì thích Tuấn Anh nên luôn ở bên quan tâm giúp đỡ, cậu ta, nhưng hoàn toàn không được coi trọng. Cậu ta thậm chí theo đuổi hết người này đến người khác, toàn là những cô gái xinh đẹp, như để phủ nhận My. Vậy mà bất chấp sự phản đối của Việt Hương, tình cảm của Trà My không có vẻ gì là thay đổi.

“Cũng không lạ. Tình cảm mà. Khó nói lắm.” Hà chặc lưỡi.

“Mọi chuyện đều có lý do. Từ nhỏ cái My nó vừa ngoan vừa hiền, lại nhất ghê lắm. Đại khái như Thủy Linh bây giờ ấy, khác mỗi là, không có phong cách tiểu thư vì nhà nó nghèo. Hơn nữa ba mẹ cổ hủ chỉ thích con trai nên từ khi có thằng em, nó cứ như người thừa trong nhà. Đạo bé, nó sợ nhất mùa hè. Cứ mỗi độ hè đến, gia đình chủ căn biệt thự ở khu đất bên cạnh lại về nghỉ mát. Đồng nghĩa với việc nó lại bị thằng nhãi ranh con nhà đó hành hạ, bắt nạt. Thằng đó rõ ràng không phải dân ở đây, mà nói gì bọn trẻ con trong khu cũng sợ, nghe rầm rập, chẳng hiểu dùng tiền, nắm đầm hay thanh thế của bố mẹ... Cho đến một lần...”

“Tuấn Anh can thiệp?”

“Đại khái.” Hương thở dài. “Tuấn Anh hôm đó không biết ăn phải cái gì mà bất bình ra mặt, còn lao vào đánh nhau với thằng đó nữa chứ. Mặc dù thua be bét, nhưng cũng dám cho thằng kia chảy máu mũi. Từ sau mùa hè đó, không rõ là trùng hợp hay cố ý, gia đình thằng bé kia không trở lại, căn biệt thự cũng được bán cho người khác. Và...”

“Tuấn Anh trong mắt Trà My nghiêm nhiên trở thành một anh hùng.” Hà thay bạn kết luận.

“Chính xác.” Tóc ngắn chặc lưỡi. “Có điều không giống như phim Hollywood, anh hùng ở đây không thích mỹ nhân. Không thích là không thích.”

My vốn chăm chỉ, học giỏi, lên lớp mười thi đậu vào trường chuyên Thanh Phong, một mình lên thành phố vừa làm vừa học. Tuấn Anh ban đầu cũng có ý định thi vào Thanh Phong, nhưng thấy đó là nguyện vọng 1 của Trà My, lập tức đổi mục tiêu sang Gallet.

Tất nhiên, cậu ta phải mất đến một năm mới thực hiện được mong muốn. Cũng may gia cảnh khá giả, lên trung tâm, Tuấn Anh ở nhà một người bác họ giàu có, không phải lo lắng chuyện trang trải, nên lại càng lãng quên Trà My.

“Cậu, xét về mặt nào đó, vẫn may mắn hơn cái My nhiều.” Hương thở dài, kết thúc câu chuyện. “Nó bị từ chối đến hai lần.”

Quay trở lại đề tài Trọng Khanh. Hương đưa ra lời khuyên.

“Bây giờ đang thi giữa kỳ. Cậu bạn. Còn cậu ta lúc nào cũng có vẻ bận. Nên tạm hoãn lại chuyện hẹn hò cũng được. Quan trọng là qua tiếp xúc, cậu thể hiện cho cậu ta biết, rằng cậu có thiện chí tìm hiểu, thể là ổn.”

...

Minh Hà bắt đầu có thiện chí đối với Khanh, nhưng đám con gái Gallet lại chưa bao giờ có thiện chí đối với Hà.

Điều đó đồng nghĩa với, bạn Hà của chúng ta vẫn thường xuyên hân hạnh vinh dự được nhận những món quà không mong muốn, từ những mẫu giấy đồ không hề phát huy tác dụng, đã nâng cấp lên thành... gián chết trong ngăn bàn, và cả keo dính chuột dưới chân bàn học.

Hại nữ chính cả ngày phải học với sách vở bốc mùi thoang thoảng, lại đi tong mất đôi giày thể thao ưa thích.

Nhưng Minh Hà không phải Thủy Linh hay những đứa con gái mang phong cách ông ọo tương tự, cô thậm chí còn khinh thường chẳng thèm báo cho chủ nhiệm lớp.

“Tại sao ư? Đợt giữa kỳ đang nhiều bài kiểm tra, tớ học không giỏi cho lắm nên cũng không muốn gây chuyện gà bay chó sủa. Cứ kiên nhẫn, đợi qua đợt này, mình làm kế hoạch trả thù luôn thể.” Hà chậm rãi phân tích, khi Việt Hương cả ngày không ngừng thắc mắc lèo nhèo.

Nhưng, rốt cuộc, sức chịu đựng của một cô gái. Dù là cô gái tương đối kiên nhẫn. Cũng chỉ có giới hạn mà thôi.

Đầu đuôi câu chuyện là, gần đây trong mục “Chuyện bên lề” của forum trường, đột nhiên xuất hiện một topic chỉ trong hai ngày đã thu hút mấy ngàn lượt xem cùng vài chục trang bình luận. Với tiêu đề “Want to know about the prince’s girlfriend (?!)- This is her real face <3”, chủ=“” topic=“” chẳng=“” nói=“” chẳng=“” rằng,=“” trong=“” bài=“” viết=“” đầu=“” post=“” một=“” loạt=“” ảnh=“” của=“” minh=“” hà,=“” được=“” chụp=“” lên=“” vào=“” đêm=“” 20=“” tháng=“” 10.=“” từ=“” bộ=“” dạng=“” lão=“” đảo=“” suýt=“” ngã=“” khi=“” được=“” viết=“” hương=“” diu=“” từ=“” trong=“” quán=“” karaoke=“” cho=“” đến=“” cả=“” về=“” ngoài=“” bộ=“” rạc,=“” không=“” lấy=“” gì=“” làm=“” đẹp=“” để=“” khi=“” cô...=“” ói=“” lên=“” vai=“” hải=“” nam.=“” hôm=“” đó,=“” đúng=“” là=“” say=“” đến=“” mức=“” có=“” những=“” chuyện,=“” bản=“” thân=“” cô=“” giờ=“” này=“” cũng=“” không=“” nhớ=“”>

Hà kỳ hơn nữa, là ngay cả những hình ảnh xấu xí, lấm lem, ngốc nghếch nhất của cô trong quá khứ cũng được đưa lên ở những post sau đó, đặc biệt là ảnh chụp riêng ở các tư thế dễ gây hiểu lầm với con trai, trong đó có cả Bảo Long, Hải Nam. Chưa kể một “Profile”, liệt kê từ gia cảnh tầm thường đến những thói quen xấu được trắng trợn thêu dệt, mà đáng nói nhất là kẻ viết đã chủ ý xây dựng hình tượng của Hà trở thành loại con gái hư hỏng thay bạn trai như thay áo, lại chuyên ra vẽ “gái ngoan” để mời chào những hotboy.

Đau đầu hơn, những hình ảnh không đẹp nhất của Hà, bắt đầu bị chỉnh sửa qua photoshop làm meme nhạo báng. Từ avatar, chữ kí trên forum trường cho đến facebook, chỉ trong vòng chưa đầy một tuần đã tràn ngập những hình ảnh đáng xấu hổ đó.

Ngay cả những cô gái đẹp, chụp lên hình không phải lúc nào cũng giữ được hình tượng. Nữa là cô gái hết sức trung bình như Hà. Nhưng, thảm họa chỉ thực sự xảy ra khi những hình ảnh đó rơi vào tầm ngắm của cái gọi là “cư dân mạng”.

Một ngày sau khi topic nói trên được lập ra, Minh Hà đăng nhập vào hòm thư điện tử đã nhận được mail từ một địa chỉ lạ, mở ra thì thấy bên trong đính kèm một tập tin ảnh. Ảnh của chính cô. Nói đúng hơn, chỉ có cái đầu là của cô, còn thân mình là của một con lừa.

Hà biết, mình sẽ không phải người duy nhất được xem những bức ảnh thể này.

Độc ác, đáng khinh. Không cần phải khóc vì những trò hạ lưu.

Đó là trên lý thuyết. Thực tế thì, Minh Hà cũng là con gái, có sự nhạy cảm nhất định. Cô chủ động khóa facebook để chặn bớt con đường lây lan của những tấm ảnh. Cô chủ động làm như không để ý đến bộ tịch cười khúc khích của những nhân vật nữ phụ xa lạ mỗi khi họ liếc nhìn cô.

Nhưng, không ngày nào, sau khi tan trường về nhà, vào đến phòng riêng, là không khóc ầm ức.

Đó, chính là sức mạnh của thế giới ảo, nơi mà người ta chẳng mấy khi phải chịu trách nhiệm về hành vi của mình, do đó lương tâm ý thức cũng đã bị chuột gặm từ lâu.

Hà biết, bên dưới gương mặt giồn hót tỉnh queo của Hải Nam là cả một nỗi khổ tâm. Cậu ta chắc chắn cũng đã trông thấy những tấm hình đó lan tràn trên mạng. Cậu ta chắc chắn cũng đã làm gì đó trong khả năng của mình, nhưng điều đó chắc hẳn là không đủ. Nên Nam mới chọn cách yên lặng, làm như không có chuyện gì xảy ra.

Điều Hà không biết, là Nam đã qua Linh có được số điện thoại của Khanh.

Chiều hôm đó, sau khi hoàn thành bài kiểm tra cuối cùng trong đợt sát hạch giữa kỳ, Hà cùng Hương, hai đứa con gái đã gần như bị cô lập trong trường, lững thững ra về. Không ai nói một lời cho đến khi tiếng chuông điện thoại của Hà phá tan bầu không khí.

“A lô?”

“Tại sao không nói với tôi?” Chậm rãi, nhưng sắc lạnh như định tội.

“Khanh đấy ư? Lần đầu nghe giọng cậu qua điện thoại.” Hà cười thân thiện.

“Trả lời đi.”

Hà ầm ức suốt một tuần qua, cho đến hôm nay, “nguồn cơn của tai vạ” mới biết đường hỏi tới. Lại hỏi với cái giọng bễ trên ra lệnh như vậy, rõ ràng là không dễ nghe chút nào. Cô thấy đầu mình nóng lên, còn sống mũi cay cay.

“Nói với cậu? Nói thì được ích gì? Cậu làm được gì? Đây không phải một, hay một nhóm người đơn thuần. Hơn nữa...” Cô bắt đầu trở nên xúc động, không kiểm soát được những gì mình nói. “...đầu đuôi không phải là do họ, ngay từ đầu nếu như không phải do cậu cao hứng, thì đã không có chuyện gì xảy ra rồi.”

Đầu dây bên kia yên lặng một hồi lâu. Cho đến khi Hà bắt đầu lấy lại bình tĩnh và hơi hồi hận về những lời nặng nề vừa rồi, thì Khanh kết thúc cuộc điện thoại bằng một câu rất kém liên quan.

“Thứ sáu, ăn trưa cùng tôi.”

...

Ngay trong đêm hôm ấy, website của học viện Gallet bị đánh sập. Ngay trong ngày hôm sau, đứa con gái chủ mưu mở chủ đề trên forum, và là người đầu tiên post ảnh, bị triệu tập lên phòng hiệu phó, nhận quyết định đuổi học. Cùng một cơ sở nữ sinh bị đình chỉ, cảnh cáo.

Từ địa chỉ IP dẫn đến địa chỉ nhà riêng. Muốn là có thể tra ra.

Mình Hà không ngạc nhiên khi thủ phạm chính là con bé gầy nhẳng cầm đầu nhóm ba người đã chặn đường Hà và Việt Hương ngày trước. Điều cho đến tận giờ mới biết, là cô ta tên Lê Ngọc Mai.

Và điều đáng kinh ngạc nhất, là những bức ảnh trên mạng từ nhiều nguồn khác nhau đều lần lượt biến mất. Nhanh như khi bắt đầu bị phát tán, chúng được cho vào quên lãng.

“Cậu hiểu điều đó nghĩa là gì không?” Việt Hương thở hắt ra, nhún vai khi nghe Hà kể chuyện. “Điều gì không mua được bằng tiền, có thể mua được bằng rất nhiều tiền.”

“Cậu cho là cậu ta dùng tiền để thực hiện tất cả những chuyện này?” Hà trố mắt.

“Tiền, và quyền.” Hương phân tích. “Cứ cho là Khanh đủ khả năng làm những chuyện như truy ra tận gốc kẻ chủ mưu. Nhưng phần còn lại như đuổi học hay xóa sạch vết tích của một thứ đã từng được phát tán trên mạng thì... không đơn giản chút nào đâu.”

Bốn hôm sau, chính vào trưa thứ sáu, Vũ Trọng Khanh lần đầu tiên đích thân đến tận lớp 11B04, giữ lời hứa mời Hà đi ăn.

Khỏi phải nói, hai người họ sánh bước, kéo theo những ánh nhìn phức tạp đến thế nào trên suốt con đường từ lớp học đi vào đến canteen.

Nhà ăn hôm nay, nhờ sự hiện diện của Khanh cùng với bạn- gái- tin- đồn, cũng “vô tình” đông đúc hơn mọi ngày.

Không như bạn- trai- tin- đồn, Minh Hà vốn là người bình thường, rất không quen cái chuyện nhất cử nhất động của mình đều bị dõi theo, tác phong xúc cơm cũng thành một đề tài.

“Cảm ơn cậu.” Hà ngượng nghịu mở lời. “Lần trước tôi đã quá lời.”

“Cậu nói đúng, đều là tại tôi.” Khanh một tay chống cằm, chậm rãi khuấy tách cà phê trên bàn, giọng điệu không phân biệt được là đùa hay thật.

“Hôm hai mươi thì không nói. Tôi vẫn không hiểu tại sao, những bức ảnh riêng tư thời cấp hai, và cả ảnh hồi nhỏ chỉ có trong album gia đình, lại rơi vào tay họ được. Mình coi vậy mà đã quá lạc hậu với công nghệ trộm cắp rồi.” Cô thở dài nhẹ nhõm, lần đầu tiên trong hơn một tuần qua.

“Chuyện đó, cậu sẽ không muốn biết.”

“Những hình ảnh đó, thật xấu hổ, đã bị cậu nhìn thấy hết. Ngoài ra, tôi ngày trước, có phải rất khác không?”

“Khác biệt cỡ con, không đáng kể...” Thờ ơ dùng ngón tay gõ nhẹ tách cà phê.

Như thế này là chế giễu, nhất định là chế giễu? Hà bất giác thấy mặt mình nóng lên. Nhưng cơn giận mới bùng lên, lại xẹp xuống ngay khi Khanh nổi tiếp.

“...không đủ để khiến cho tôi đổi ý.”

“Bữa cơm này, để tôi trả tiền có được không?” Cô ngập ngừng.

Khanh chỉ hơi nhú mày, không đáp. Hà cũng tự thấy mình hơi dở. Lần đầu tiên đi ăn cùng nhau mà con gái tranh trả tiền, có khác nào muốn con trai mất mặt? Nhưng cô cũng không thể thẳng thắn nói ra suy nghĩ của mình. À, tôi muốn trả tiền vì áy náy, vừa qua đã khiến cậu tốn... rất- nhiều- tiền. Không ổn!

“Hoặc thế này đi, hôm nào rảnh cậu đến nhà tôi ăn cơm?” Cô nhanh nhẩu sửa lại.

Chiều này tuy cũ, nhưng luôn phát huy tác dụng. Hà như nhìn thấy nét cười thoáng qua trên gương mặt đẹp trai đối diện.

Bầu không khí nhẹ nhàng kéo dài chưa được đến một phút, thì một tốp ba, bốn đứa con gái mắt xanh mỗ đỏ ngồi ở bàn gần đó, dường như đã rất gai mắt với cảnh tượng. Chịu không nổi liền cùng một lúc đứng dậy, tiến lại bàn của hai người.

“Anh Khanh. Anh thật sự nghiêm túc với con bé này sao?” Lại một giọng nữ chua chát.

Người được hỏi, dĩ nhiên bỏ ngoài tai sự hiện diện của người hỏi, bình thần lướt ngón tay trên màn hình di động.

“Nhà nó ở tít trong ngõ, một khu chỉ dành cho dân lao động! Ba là nhân viên bưu điện, mẹ là nội trợ. Anh không thấy quá chênh lệch so với anh à? Anh không nghĩ nó đang lợi dụng anh à?”

CHOANG!!

Tách cà phê vẫn còn hơn phân nửa, sau một cú gạt tay đã văng xuống sàn vỡ tan tành. Khanh lúc bấy giờ mới chịu ngẩng đầu, đôi mắt xám nhìn xoáy thẳng vào đứa con gái vừa lên tiếng. Cả một canteen rộng lớn lặng phắc, dường như không ai dám thở.

“Nếu nói đến chênh lệch, thì tất cả các cô ở đây không ai có tư cách đến gần tôi.”

Chỉ một câu, sắc lạnh xé nát không gian đông cứng. Mấy đứa con gái đã hồn vía lên mây, lú lú dất nhau chạy khỏi canteen, vừa lầm rầm cầu nguyện ỉn không bị nhớ mặt.

Vừa lúc ấy, bác bán hàng xuất hiện với chổi và cây lau nhà, tươi cười hòa hoãn.

“Phiền cậu Khanh và bạn chuyển sang bàn khác ngồi, để...”

Vì một lý do nào đó, thái độ xu nịnh này lại càng làm cho Khanh khó chịu. Hà nhanh nhay đọc được điều đó trong ánh mắt cậu, dù bản thân cũng cực kỳ sợ hãi, cô vẫn xua tay.

“Lỗi của bọn cháu. Để bọn cháu dọn cho...”

“Để bà ta dọn!” Cậu lạnh lùng cắt ngang.

Cả hai người bọn họ, tuy vậy, không chuyển sang bàn khác. Họ cứ đứng nguyên ở bên cạnh “hiện trường”. Hà nhìn thấy một bàn tay Khanh nắm chặt đến trắng bệch, cô quyết định lên tiếng trấn an.

“Thật ra con bé đó nói cũng đúng mà. Tôi không quan tâm đâu...”

“Nhưng tôi- quan- tâm.” Cậu nhấn mạnh từng chữ.

Minh Hà thật sự ngạc nhiên. Từ trước đến nay chỉ có Long và Nam là nghĩ đến cô nhiều như vậy. Thế nên cho dù người con trai đối diện vẫn toát ra vẻ lạnh lẽo cực kỳ đáng sợ, cô vẫn thấy trong lòng mình thật ấm áp.

“Cảm... cảm ơn cậu.” Hà ngập ngừng.

“Gia đình, không phải là điều có thể chọn lựa.” Đột ngột, Khanh nói trong khi vẫn nhìn chăm chăm vào những mảnh vỡ trên sàn.

“Nếu được chọn, tôi vẫn chọn làm con của bố mẹ tôi.” Cô mỉm cười.

“Từ nay trở về sau, ai bắt nạt cậu, đều có kết quả giống nhau.” Rành mạch. Đôi mắt xám nhìn thẳng vào Hà, nhưng ý tứ trong câu thì không hẳn là nói với cô.

Có thể chỉ là ảo giác của một mình Hà, nhưng trong khoảnh khắc, những đôi mắt vẫn đang tọc mạch dõi theo hai người, đồng loạt lén lút quay đi.

A, đây chính là lý do một thiếu gia như cậu ta muốn ăn cùng với cô ở canteen sao?

Cậu đã làm quá rồi. Không nên, không nên. Tiền và quyền đó cũng đâu phải hoàn toàn của bản thân cậu. Hà rút cuộc đã chẳng thể nói ra những lời lý trí đã biên soạn sẵn. Khi tim cô đột ngột lạc đi một nhịp.

17. Chương 17: Cá Liệt Là Cá Gì Vậy?!

Sau vụ việc này, Hà tuy vẫn thấy sờ sợ con người bí ẩn, cũng như phong thái nói chuyện “không biết đâu mà lần” của Khanh, nhưng rút được ra một điều tốt, là cậu ta, cơ bản thật sự đứng về phía cô. Bên cạnh đó, là con người nói được làm được.

Hà chưa chính thức trở thành bạn gái của Khanh, nhưng đám con gái đã thôi không quấy nhiễu cô nữa.

Quan hệ giữa họ, tất nhiên chưa đến cái mức độ sáng nhẵn tin “chào buổi sáng”, đến bữa nhẵn tin “chúc ngủ ngon”. Nếu không muốn nói là với cá tính lạnh lùng và thời khóa biểu bận rộn của Khanh, chuyện đó sẽ chẳng đời nào xảy ra. Nhưng rõ ràng là có cải thiện, khi mà một buổi chiều đầu tháng mười hai, Khanh đã nhận lời mời “về nhà ăn cơm” của bạn Hà.

Thiếu gia họ Vũ không những không hề tỏ ra ngần ngại khi đi loại hình phương tiện bình dân như xe bus, còn tử tế hết mức, nhường chỗ cho người già như một lẽ tất nhiên. Khí chất sang trọng, nho nhã một bước lên xe là kéo theo mấy chục cặp mắt già trẻ lớn bé ngược nhìn. Hà đã quen đóng vai phụ khi sánh bước cùng Bảo Long. Nhưng phải đến lần này mới thật sự thấm thía cảm giác... làm nền.

“Ôi trời, diễn viên điện ảnh!” Thằng Minh mắt chữ O.

“H... Hoàng tử?!” Con Phương miệng chữ A.

Hai đứa em nhỏ của Hà, vốn chỉ biết rằng hôm nay chị gái dẫn “bạn mới” về nhà ăn cơm. Trước Khanh, Hà mới chỉ đưa có duy nhất Việt Hương là bạn ở Gallet về nhà. Đối chiếu với phong cách... nông dân của Việt Hương, hai đứa có nằm mơ cũng không ngờ “bạn mới” lần này của chị gái lại... như vậy.

Đến bà Hoa, dù đối đãi với Khanh không có gì khác biệt hơn so với Nam và Long, nhưng nhìn thoáng qua những biểu hiện nhún vai, lắc đầu khó hiểu của mẹ, Hà cũng thừa hiểu bà đang thắc mắc chuyện gì.

“Con gái của mẹ, rất có năng khiếu đấy.” Bà chép miệng, trong khi bắc nồi nước xương lên bếp, rồi chỉ thiếu điều há hốc miệng khi thấy Khanh lặng lẽ bước vào bếp, tay áo đã xấn đến khuỷu, mắt nhìn quanh một vòng.

“Không phải giúp gì đâu! Cháu vào phòng khách ngồi xem ti vi đi. Bây giờ trong khi đợi ninh xương thì bác chuẩn bị đặc sản dưa mắm, món nhà nghèo, con trai chắc chưa ăn bao giờ...”

Khanh không có ý kiến, chỉ chủ động tiến tới gỡ dưa chuột từ trong bao ni lông ra.

“Dao để đâu ạ?”

Rốt cuộc, Minh Hà lại là người thừa, phải ra xem ti vi.

...

“Hà này, thằng Khanh đó, rốt cuộc có thật là con nhà giàu, Việt kiều này nọ không?” Bà Hoa lại gần con gái, sau khi Khanh vừa về khỏi.

“Không phải giàu, mà là rất giàu.” Hà đứng rửa bát, ngạc nhiên về câu hỏi. “Nếu mẹ ngạc nhiên về chuyện cậu ta có thể làm bếp, thì bình thường thôi. Trong phim Hàn Quốc mà mẹ xem, công tử nhà giàu đôi khi cũng biết nấu ăn mà.”

“Vấn đề không phải là biết nấu ăn. Nó còn biết, cái bí quyết mắm dưa mà cô bạn mẹ đi công tác mót được, chỉ là công thức cải biên của mấy bà bán, chứ không phải chính xác là dưa nhà nghèo của miền Trung. Nó còn hướng dẫn ngược lại ẹ mà.”

Mẹ Hà vừa giúp con gái lau bát úp lên chạn, vừa tiếp tục.

“Lúc mẹ nhắc đến món canh cá sủ trường, nó còn chỉ mẹ canh cá liệt nấu măng chua. Trời ơi! Lần đầu tiên mẹ nghe. Cá liệt là cá gì vậy?!” Bà thở dài. “Con kiếm ở đâu ra thằng bé này thế?”

Hà không trả lời, chỉ thoáng thấy một chút gì như là hãnh diện.

“Nhưng, biết nói sao nhỉ...” Bà Hoa mỉm cười bí ẩn. “...so ra mẹ vẫn có cảm tình với thằng Long hơn.”

“...”

...

Khanh về đến nhà vào khoảng tám rưỡi hơn, không ngờ rằng có nhiều hơn một người đợi ở phòng khách.

“Ba nhớ, hôm nay con đâu có lịch thực tập ở công ty?” Người đàn ông ngồi trên sofa, ngược nhìn đồng hồ, trầm giọng lạnh tanh.

“Con chào ba mẹ. Đúng vậy, hôm nay con không ở công ty.”

“Từ bao giờ con đã biết bỏ em ở nhà để đi chơi một mình thế?”

“Ba à! Không phải anh ấy bỏ con.” Linh nghe thấy vậy, dừng tay đàn. “Chính là con bảo anh đi đấy.”

Người phụ nữ trung niên, dáng dấp mảnh mai sang trọng, tóc búi cao toát lên vẻ kiêu kỳ vẫn ngồi yên lặng uống trà, bấy giờ mới lên tiếng.

“Đó là điều đầu tiên anh nói với con sau gần hai tháng không gặp đấy hả? Anh muốn bay chuyến sớm một ngày, không phải để tạo niềm vui bất ngờ cho hai đứa nó sao?”

“Nhưng ba mẹ không có ở nhà lại trở nên tự do thái quá như vậy, anh cũng không đồng ý.” Người đàn ông nghiêm giọng.

“Chẳng có gì là thái quá cả. Giới trẻ cũng phải có mối giao lưu riêng của chúng nó. Chính vì anh cứ như vậy nên cái Linh mới chẳng có bạn bè gì cả. Khanh này,” Người phụ nữ mỉm cười. “mẹ nghe thằng Lâm nói, con có bạn gái rồi đúng không?”

“Cái gì?!” Người cha đặt mạnh tách trà xuống bàn, đến độ nước văng bắn ra ngoài.

“Cô ấy không..., chưa phải là bạn gái của con.” Khanh chậm rãi trả lời.

“Các con cũng lớn rồi. Mẹ không cấm đâu. Mẹ vui lắm. Có điều kiện nhớ dẫn con bé đến đây.” Bà trầm ngâm, rồi chép miệng. “Cả Linh nữa. Khi nào có bạn trai nhớ giới thiệu ẹ nhé. Con gái, chẳng mấy chốc mà thành con người ta.”

Con gái nghe thấy vậy, chạy lại nũng nịu sà vào lòng mẹ.

“Không ai thèm lấy con đâu. Con sẽ ở đây mãi mãi.”

“Cô lúc nào cũng nói vậy, để xem được bao lâu.” Người mẹ vòng tay ôm cô bé vào lòng. Vừa vuốt tóc Linh, bà lại dịu dàng dõi theo Khanh, khi cậu lui về phòng thay quần áo.

Có lẽ suốt đời này, bà cũng không thể quên, ánh mắt của con trai mình năm năm về trước, vào cái ngày cậu bé mười hai tuổi lần đầu tiên dám làm trái ý bà. Sẽ nhớ mãi dáng hình cô độc đứng phân vân nơi ngưỡng cửa, và ánh mắt yêu thương đến xót xa, như thể trước mắt cậu là cả một tòa thành sụp đổ đó.

Nên, bà thở dài nhẹ nhõm.

...

Việt Hương nhận bài kiểm tra tiếng Anh giữa kỳ, mặt nhăn như khi ăn ớt, ngó qua bài của Hà, lại la lên bài hải.

“Trời ơi! Tám điểm cơ à? Thất tình cái kiểu gì hay vậy?”

“Từ trước đến giờ, tớ có bao giờ kém tiếng Anh đâu. Bài kiểm tra đầu vào Gallet, cũng nhờ tiếng Anh được 9 mà kéo tất cả lên đấy.” Hà lầu bầu, trong khi lấy ra từ ngăn bàn sách vở môn kế tiếp. “Mà cậu nói nhỏ chuyện thất tình cho tớ nhờ.”

“Sợ bị cho là bắt cá hai tay à?” Hương phì cười, đôi mắt sáng liếc liếc cô bạn thân.

“Không phải!” Hà nhỏ giọng gắt. Nhưng lại thoáng thấy một tia ngập ngừng trong giọng nói của chính mình. “Tớ... đâu có thích Khanh.”

Việt Hương tỉnh quái, thấy vậy phá lên cười.

“Chưa khảo đã xưng.”

Nhận thấy vẻ mặt cô bạn ngày càng khó coi, Hương động lòng chuyển đổi đề tài.

“Sao, đã xin phép bố mẹ chưa?”

“Chuyện gì?”

“Du lịch ngoại khóa chứ gì?” Việt Hương há hốc miệng. “Đừng bảo cậu học nhiều quá quên luôn rồi đấy nhé!”

Đến lúc này, bạn Hà mới như bừng tỉnh giấc.

Sau đợt thi giữa kỳ căng thẳng, vào những ngày cuối năm nhà trường đã sắp xếp một tour du lịch ba ngày hai đêm dành cho học sinh khối mười một, tham quan thành phố Đà Nẵng và đô thị cổ Hội An. Một học viện tư nhân đình đám như Gallet, du lịch ngoại khóa cũng không chỉ quanh quẩn ở ngoại thành như các trường công lập bình thường. Chi phí chuyến đi nhà trường tài trợ hơn phân nửa, đồng thời miễn phí cho những học sinh đạt thành tích đặc biệt cao trong kỳ thi vừa qua.

Mất lướt qua tờ lịch trình vừa được phát, Hà bất giác lặng người khi nhớ ra, cách đây không lâu Việt Hương đã cho rằng dịp này thích hợp nhất để cho Hà tỏ tình với Bảo Long.

Cô một mình cười buồn bã, tự nhủ rằng chớp mắt, mà như cả một thế kỷ vừa trôi qua. Cho rằng khung cảnh lãng mạn dưới ánh đèn lồng kia, sẽ chẳng thể nào diễn ra được nữa.

Hoàn toàn không tính đến trường hợp, những việc mình bỏ lỡ, không có nghĩa người khác sẽ không làm.

...

“Anh nói với ba, cho em đi cùng lớp được không?”

Nửa đêm khuya khoắt, Khanh nghe tiếng gõ cửa, mở ra y như rằng là Thủy Linh đứng ôm gối, giương đôi mắt nâu long lanh cầu khẩn.

“Em có biết vì sao nhà trường tổ chức chuyến đi này vào những ngày cuối năm không?” Cậu không nhìn em gái, chỉ lặng lẽ lại gần bàn nước cầm lên chiếc ly uống dở.

“Em biết. Ba muốn anh em mình sang Đức đón năm mới cùng gia đình bên ngoại... Em không nói là không đi, chỉ muốn đi trễ hơn một chút thôi. Sau khi trở về từ Đà Nẵng, em sẽ đáp chuyến bay trong ngày đến Frankfurt.”

“Em?” Khanh nhú mày.

“Ý em là... em, cùng với anh...” Linh đỏ mặt, ngập ngừng. “Anh, anh không muốn có thời gian thật sự nghỉ ngơi sao? Anh thừa biết ba muốn anh sang Đức vào dịp năm mới, không phải chỉ để gặp gỡ gia đình bác Hải... Hơn nữa, Minh Hà... có đi.”

“Liên quan gì đến em?” Lạnh nhạt.

“Aaanh...” Thanh âm van nài, yếu ớt.

Sớm biết kết quả sẽ như lần đầu tiên, trái tim đã muốn xếp giáp quy hàng.

“Tại sao lại cho rằng, anh nói với ba, sẽ tốt hơn là em tự nói?”

Linh nhìn thẳng vào mắt anh trai, bình thản thừa nhận.

“Điều này từ lâu, chẳng phải đã rõ ràng rồi sao. Ba coi trọng anh hơn em.”

Yên lặng.

“Đi như vậy, sẽ rất mệt.” Khanh nằm vật xuống nệm, tỏ ý muốn kết thúc cuộc trò chuyện.

“Được mà, em chịu được!” Công chúa chỉ cần có thể, mọi chuyện khác đều bỏ ngoài tai, rón rén leo khỏi giường đi về phòng, không giấu nổi nét cười rạng rỡ trên gương mặt.

18. Chương 18: Để Mai Ăn Vặt

Cứ như thế, tất cả những nhân vật có liên quan, rốt cuộc đã hội tụ đầy đủ ở sân bay Nội Bài, đúng sáu giờ sáng ngày ba mươi hai tháng mười hai để đáp chuyến bay đi Đà Nẵng.

Không phải ngẫu nhiên, mà nơi đây được chọn làm điểm đến cho chuyến du lịch ngoại khóa. Xin nhắc lại, một học viện trong mơ như Gallet tồn tại được là nhờ vốn đầu- tư của một tỷ phú. Và đối với người làm kinh doanh một đời như ông Vũ Trường Thịnh, có đầu tư, tức là có thu lợi. Thế nên chuyến đi này, dành cho học sinh khối mười một, không chỉ để... thư giãn.

Những thanh niên ưu tú sẽ gánh vác đất nước trong tương lai ấy, trong vòng ba ngày sẽ được trực quan một biểu tượng đô thị văn minh, hiện đại bậc nhất quốc gia, đang tiến tới mô hình thành phố đáng sống ở Châu Á. Để sau khi kết thúc chuyến đi, mỗi người sẽ phải viết một bản thu hoạch về bất cứ trải nghiệm nào thu thập được, từ văn hóa cho đến môi trường xã hội, hạ tầng cơ sở, chính sách quản lý...

Nhưng tất nhiên, học sinh Gallet, ghé góm đến mấy thì cũng chỉ là những cô cậu mười sáu, mười bảy tuổi. Tâm trạng chung trước lúc lên đường đều thanh thoi, phấn khởi. Còn bản thu hoạch ư? Tính sau. Google, thư viện... bỏ đi đâu?

Tháng mười hai, ngoài Hà Nội gió mùa Đông Bắc đã tràn về, nhưng ở thành phố biển này, thời tiết vẫn cực kỳ dễ chịu và thích hợp để du ngoạn. Đoàn học sinh đến nơi được ô tô đưa về một khách sạn đồ sộ ở trung tâm thành phố. Nam sinh và nữ sinh sẽ chia ra ở hai dãy nhà đối diện nhau. Cứ ba người vào một phòng.

Việt Hương bước vào căn phòng ba giường, vừa xuýt xoa trầm trồ trước nội thất đơn giản nhưng tinh tế, vừa quay sang Hà, thao thao bất tuyệt.

“Nơi này thuộc vào chuỗi khách sạn cao cấp Tường Văn rất nổi tiếng ở châu Á đấy. Nghe nói ông chủ là Việt kiều Mỹ. Riêng ở Việt Nam chỉ có vài căn tập trung ở Đà Nẵng. Trường mình chắc chắn là có sự quen biết gì đó... Chứ bình thường giàu đến mấy cũng đâu rồi hơi vung tiền cho học sinh ở chốn xa xỉ này, mà cũng dễ gì dùng một cái trống nguyên mấy dãy phòng đủ cho cả khối mười một...”

“Chuyện này, hỏi Linh là biết chứ gì?” Hà cười, nhìn sang cô gái tóc nâu đang ngồi lặng lẽ dỡ đồ khỏi vali.

Cần đính chính, rằng ba cô gái của chúng ta tuyệt đối không phải là đã xây dựng được tình chị em thắm thiết đến độ nhất thiết muốn ở chung. Đơn giản là, Hà và Hương vốn đã bị cô lập, chỉ toàn chơi với nhau chẳng có mối giao lưu nào cùng lớp. Trong khi Thủy Linh thì chuyên môn lủi thủi một mình. Thế nên khi tất cả những người khác đã nhận phòng. Việt Hương thấy công chúa vẫn còn đứng bơ vơ, liền nhanh như chớp bắt cóc cô nàng vào nhóm.

Linh chẳng buồn ngẩng đầu nhìn Hương, chỉ miễn cưỡng trả lời. Cô nàng không lên tiếng còn đỡ, nói ra rồi lập tức khiến Hương và Hà chết cứng.

“Bác Tường Văn là anh trai của mẹ tớ.”

À vâng, cái nhà này...

...

Không giống như du lịch theo tour, từng bước đều có người dẫn dắt. Xuống đến nơi học sinh được tự do tham quan thành phố theo lịch trình của riêng mình dưới sự tư vấn của giáo viên hướng dẫn.

Việt Hương cho rằng đi chơi hai người thì chán ngắt, nên bảo Hà gọi cho Nam. Nam đi thì tự khắc, Linh cũng đi. Bốn người gặp nhau ở sảnh khách sạn.

“Tưởng cậu gọi điện cho Long rồi?” Nam ngạc nhiên.

“Ờ... ờ...” Hà quả thật không hề nghĩ đến chuyện gọi cho Long. Từ bận bị từ chối đến nay, cô vẫn rất ngượng khi gặp Long và chưa thể nói chuyện bình thường với cậu ta được.

Nam gọi, nhưng Long không nghe máy. Lần này lại đến lượt Việt Hương dư thừa năng lượng.

“Chúng ta lên tận nơi rủ cậu ta.”

Rất cuộc, để Thủy Linh đợi dưới sảnh, ba người Nam, Hương và Hà rồing rần kéo nhau lên khu vực của nam sinh 11A01.

Đúng như Hà nghĩ, phòng của họ đẹp hơn hẳn các lớp thường. Và mỗi phòng cũng chỉ cho hai người ở.

Được chỉ dẫn đến phòng của Long, Hà để ý thấy cửa ra vào kỳ thực không đóng, hoặc đã đóng nhưng chưa đủ lực nên vô tình chỉ khép hờ. Âm thanh đối thoại bên trong dù không lớn, nhưng bên ngoài ít nhiều cũng lao xao nghe được. Chưa kể, cả hai giọng nói, đều không còn lạ lẫm đối với Hà.

“Về nói với ông ta, đó không phải chuyện của tôi.” Lạnh nhạt.

“Càng không phải chuyện của tôi.” Lạnh nhạt hơn nữa.

“Thế thì đừng dính vào! Cậu từ bao giờ lại đi làm người truyền tin cho ông ta? ” Long mĩa mai. Hà nghe thấy tiếng đồ đạc bị ném xuống giường gần như thô bạo.

Trọng Khanh chắc chắn không mấy may e ngại trước phản ứng có phần gay gắt đó. Hà thậm chí còn có thể mừng tượng ra dáng ngồi ung dung điềm đạm, những ngón tay gõ nhẹ lên bàn và một ánh mắt có phần nhạo báng, trong khi buồng từng lời chậm rãi.

“Đầu tháng có ai- đó đã gửi hồ sơ xét học bổng đại học đến Köln... Cậu có biết hồ sơ đó giờ này đang nằm ở đâu không?”

“Cậu...”

Cộc! Cộc! Cộc!

Người đứng ngoài gõ cửa khí thế, bất chấp không gian đông đặc trong phòng, chỉ có thể là Nam.

Chưa đầy nửa phút, Minh Hà đã thấy mình đứng trước Bảo Long. Đôi mắt đen thẳm của cậu thoáng ngạc nhiên khi trông thấy cô. Nhưng điều đó chỉ kéo dài trong giây lát. Hà lặng yên chứng kiến những biểu hiện căng thẳng trên gương mặt người con trai ấy dần mất đi, nhường chỗ ột sự bình yên. Cậu nhìn cô dịu dàng, không nói một lời, không cả hỏi han, vì sao mấy người các cô lại có mặt ở đây.

“Bọn này qua rủ cậu đi chơi. Nếu trong phòng có cả Trọng Khanh thì lôi nốt ra đây.” Vẫn là Hải Nam, tỉnh queo đi thẳng vào vấn đề.

...

Vậy là sáu người, ba nam ba nữ, xuống phố như chưa có chuyện gì xảy ra. Họ đi dọc bờ Tây sông Hàn trên con đường Bạch Đằng nổi tiếng vì vẻ đẹp uốn lượn hiền hòa, vào thăm một chợ địa phương, lại ghé vào khu phố ẩm thực để dùng bữa trưa. Vừa ăn uống, nghỉ ngơi đến ba giờ chiều, tất cả lại nhất trí bắt xe bus đến bán đảo Sơn Trà.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, khiến cho cảnh thiên nhiên lại càng thêm quyến rũ. Rời khỏi đường bờ biển ôm trọn một vòng cung bán đảo, để lại sau lưng màu xanh ngọc bích lấp lánh tuyệt đẹp dưới nắng chiều. Hà đứng dưới chân những ngọn đồi sim, nhắm mắt nghe lẫn trong gió thổi nhẹ nhàng như có cả tiếng chim ca, suối chảy. Mở mắt ra đã thấy cả một khu rừng nguyên sinh trong tầm mắt.

Càng lên cao, không khí càng mát dịu trong lành. Đặt chân lên thảm lá khô, chứng kiến vẻ đẹp hoang sơ phong phú của thảm thực vật trong rừng, mỗi người một suy nghĩ, nhưng điểm chung là đều không muốn nhớ về những ngày đã qua, và cả những ngày sắp đến.

Minh Hà sinh ra và lớn lên ở Hà Nội, hầu như không thể tưởng tượng được một nơi mà cua bò ven suối, khi chèo thuyền trên đầu lại tồn tại bên ngoài... màn ảnh. Cô chỉ biết bật cười nhìn Nam hái lên bốn, năm cái nắm sặc sỡ, đòi mang về nấu canh, liền bị Long gạt phăng rơi xuống đất lăn lóc.

“Ăn vào, không chết trong ngày mới lạ đấy. Có muốn mãi mãi tuổi mười sáu không?”

Nam phũ tay, phá lên cười.

“Không. Để mai ăn vậy.”

Câu nói không hề có ý nhắc khéo, nhưng lại khiến cho Hà nhớ ra một chuyện quan trọng. Làm sao, năm nay cô lại có thể quên sinh nhật Nam. Hai mươi bốn tháng mười hai. Ban sáng đi trung tâm thương mại còn thấy người ta chẳng đầy đèn hoa, cây thông Giáng Sinh, vậy mà cũng quên được. Tệ thật.

Sáu người luôn cùng đi với nhau, cho đến tận lúc về lại trung tâm thành phố. Biết bao nhiêu địa điểm tham quan, khiến cho Hà không có cách nào tách đoàn để đi mua một món quà trong cả ngày hôm ấy. Tìm kiếm đồng minh cũng hết sức khó khăn, khi Việt Hương lúc nào cũng ở trong trạng thái dư thừa năng lượng, hô hào dẫn dắt mọi người đi hết chỗ này đến chỗ kia. Hải Nam lẫn Thủy Linh coi như gạt sang một bên. Cô vẫn còn ngại nói chuyện riêng với Bảo Long. Chỉ còn một phương án duy nhất là bạn- trai- tin- đồn Vũ Trọng Khanh. Nhưng nhân vật nữ chính của chúng ta chưa ngốc nghếch đến mức độ nhờ một người con trai có ý với mình, cùng đi mua quà cho... người con trai khác.

Cho đến tối, khi tất cả thấm mệt, ai về phòng nấy nghỉ ngơi, thì giờ giới nghiêm lại bắt đầu. Toàn bộ học sinh sau chín giờ phải ở trong khuôn viên khách sạn để đảm bảo sức khỏe cho lịch trình ngày hôm sau. Minh

Hà đứng dưới sảnh, nhìn mấy anh bảo vệ cao to lưng lừng đã nhận chỉ thị của nhà trường, trấn giữ ngay trước cổng khách sạn mà hoàn toàn nản chí.

Nhưng tất nhiên, du lịch ngoại khóa không giống như... tập quân sự, chương trình sát sao đến mấy, nếu khéo léo vẫn có thể tranh thủ thời gian trống để chuồn ra ngoài một mình. Thời gian đó, đối với Minh Hà chính là sau bữa trưa của ngày tiếp theo, khi mọi người lục tục trả phòng để lên xe vào Hội An.

Hà đã nháy trước với Việt Hương, để cho bạn mình vừa trông đồ, vừa lo liệu thủ tục trả phòng, trong khi bản thân cố gắng ăn thật nhanh để tiết kiệm thời gian.

Vì ăn quá nhanh, cô hoàn toàn không để ý đến Thủy Linh, trong bữa ăn đã thì thầm bên cạnh Hải Nam.

“Tối nay ở Hội An, cậu đi dạo phố cùng tớ, được không?”

“Mọi người đều sẽ đi mà.” Nam cười, thông thả gấp thức ăn.

“Ý tớ là, tớ muốn đi riêng với cậu. Tớ có một chuyện... rất quan trọng muốn nói.” Gương mặt xinh đẹp ửng hồng.

19. Chương 19: Không Đến Công An! Em Không Phải Tội Phạm!

Rất may, gần khách sạn là một trung tâm thương mại lớn. Hà không mấy khó khăn tìm ra món quà ưng ý ở khu vực phụ kiện của một shop quần áo, là một chiếc khăn len màu lông chuột rất nhã nhặn, giá cả lại vừa phải. Sau khi nhờ người bán hàng gói cẩn thận, thấy còn thời gian cô liền ghé qua cửa hàng bánh ở tầng hai, mua một số đồ ngọt, định bụng sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ vào tối nay, như đã bí mật bàn với Việt Hương vào tối hôm trước.

Tâm trạng phấn khởi, hoàn toàn không để ý nhất cử nhất động của mình, đều bị một đôi mắt đen trong veo theo dõi.

Nên vừa xuống khỏi trung tâm thương mại, khi đèn xanh cho người đi bộ bật lên, vừa định bước qua đường đã rất kinh ngạc khi thấy đuôi áo bị nín chặt lại.

Trước mắt cô, nói đúng hơn là dưới tầm mắt cô, là một bé gái tóc ngắn chỉ tầm 6,7 tuổi. Cô bé cực kì xinh xắn trong trang phục quần jeans và áo có mũ màu đỏ sậm. Trẻ con vốn đáng yêu, nhưng không phải lúc nào Hà cũng được nhìn thấy một gương mặt tinh tế hoàn mỹ như tranh đến vậy, hoàn toàn không bị lu mờ vì phục trang đơn giản. Cô bé này, mười năm nữa khẳng định là mỹ nhân.

Đôi con ngươi to đen, trong như hai giọt mực, nhìn Hà trân trân như cầu khẩn. Đến khi Hà định thần lại được thì đã thấy nước mắt trào ra từ hai kỳ quan đó. Gương mặt cô bé theo đó trở nên mếu xệch.

Hà hốt hoảng, nhất là khi cô bé nọ không đơn giản là đứng khóc, mà là với một tay vẫn nín chặt áo của cô.

“Sao thế? Nào, nào... Có chuyện gì?” Hà ngồi thụp xuống, theo bản năng ôm cô bé vào lòng, tay vuốt ve mái tóc ngắn mềm mại trong khi miệng cuống quýt dỗ dành. Khỏi phải nói, cô bối rối thế nào trước một vài ánh mắt tò mò của người qua đường. Người ngoài nhìn vào, ai hẳn cũng sẽ cho rằng cô gái này làm cho em mình khóc.

Cô lại càng ngạc nhiên, khi nhận ra sau những thanh âm “hức, hức”, một giọng Bắc chuẩn.

“Không thấy bố mẹ đâu. Mãi mà bố mẹ không đến.”

Biết ngay mà! Trẻ con khóc giữa đường, đến 99% là đi lạc. Hà tuyệt đối không thể mất nhiều thời gian với đứa bé này mà nên về khách sạn ngay, vì không lâu nữa, xe của trường sẽ khởi hành vào Hội An. Nhưng đó là trên lý thuyết. Thực tế, chẳng ai có thể cầm lòng trước một gương mặt xinh đẹp khóc lóc tội nghiệp như vậy.

Cô không buồn tự hỏi sao cô bé lại chọn bám lấy mình, nhưng chưa biết nguyên nhân, không có nghĩa là phủ phàng bỏ rơi con người ta giữa chợ. Hơn nữa, cùng là người Bắc. Gia đình bé này có thể là dân du lịch. Lớn tướng như cô còn thấy bối rối ở một miền đất xa lạ, nữa là nhỏ xíu như người trước mặt.

“Bố mẹ em có phải đi mua sắm trong này không?” Hà chỉ lên trung tâm thương mại đồ sộ. Không ngờ cô bé lắc đầu.

Hà kiên nhẫn tiếp tục hỏi.

“Bố mẹ dặn em chờ ở đây hả?”

Lại lắc đầu.

Thể hiện tinh thần “gian nan không nản chí” của tuổi trẻ, Hà ngồi với em bé bên vỉa hè, hỏi han hồi lâu, hỏi đến đâu mồ hôi lạnh túa ra đến đấy.

Em bé này trông xinh đẹp sáng sủa, nhưng trí nhớ xem ra có vấn đề. Nội chuyện làm sao em có mặt ở đây. Cẩn thận hỏi ba lần, em trả lời ba cách khác nhau. Lúc thì, em ăn cơm xong, ra ngoài chơi đuổi theo một con chó, chạy được một lúc thì ra đây. Lúc thì, một chú chó xe máy để em ở đây. Lúc khác lại chỉ vào chiếc bus to lớn chạy ngang qua, em đi xe này đến đây. Kinh hãi hơn, lần nào cũng trả lời với vẻ mặt thật thà như đếm. Qua lần thứ ba, Hà phát bực bắt đầu có biểu hiện nhú mày, thì lại thấy đôi mắt tròn đen long lanh kia như sắp khóc.

“Chị... Thật sự là em nói vậy, chị cũng không biết tìm bố mẹ em thế nào được. Bây giờ đi theo chị sang tòa nhà màu trắng kia...” Cô chỉ tay sang khách sạn Tường Văn ở bên kia đường, cách đó chỉ chừng năm mươi mét đi bộ. “Ồ đó chị nhờ người đưa em về với bố mẹ nhé.”

“Không. Em không đi. Bố mẹ em không phải ở đó.” Con bé từ chối tỉnh bơ.

Minh Hà trước đây cũng đã trải qua những giai đoạn phải trông em nhỏ, chính là thằng Minh con Phương ở nhà. Nhưng em ruột mình, quấy phá còn tiện cốc đầu, véo tai. Đây là con nhà người ta, nhờ động tay, nó về mách thì cũng chết dở.

Nghĩ lợi hại một hồi, Hà lại khổ sở dụi dãi.

“Bố mẹ em không ở đó, nhưng ở đó có người tốt, họ biết bố mẹ em đang ở đâu và sẽ đưa em về.”

“Không! Ở đó không có người tốt.”

“Vậy chị đưa em đến các chú công an. Các chú ấy cũng rất tốt, sẽ đưa em về...”

“Không đến công an! Em không phải tội phạm!”

Trong khoảnh khắc, trước mắt Hà lại dội lên một ảo ảnh của năm năm về trước. Có một cậu bé với gương mặt lấm lem đã quất vào mặt cô một câu tương tự như thế. Như vẫn còn đây đôi mắt đen tròn ai oán, như thu hết vào trong những chán ghét, hận thù với cả thế giới này.

Đó là một trong những ký ức đã tưởng như chìm vào quên lãng. Bất giác, Hà thấy lòng mình xẹp xuống. Mọi cảm giác bực bội, phiền toái mới đây như bay biến hết.

“Ừ, thì không đến công an.” Cô lại ngồi xuống, choàng tay ôm lấy cô bé như một bản năng.

Bản thân cô bé kia, dường như cũng có chút bất ngờ trước sự dễ tính của Hà. Chững lại một chút, cô bé chớp mắt.

“Gia đình em đã ăn trưa ở nhà hàng Mỹ Thư. Khách sạn nhà em cũng ở gần đấy luôn.”

“Thật chứ? Sao lúc này em không nói với chị?” Hà nửa tin nửa ngờ.

“Thật, lúc này em quên.”

Một cô bé hay quên thế này, tất nhiên là không có chuyện nhớ số điện thoại hay bất kỳ thông tin liên lạc cơ bản nào khác. Tất cả những gì Hà có, chỉ là cái tên của một nhà hàng mà họ vừa ăn trưa.

Một tay dắt cô bé con, Hà quyết định dò hỏi xung quanh về nhà hàng Mỹ Thư. Hỏi đến tận bốn người cũng không có kết quả. Sự nghi ngờ lần... mất kiên nhẫn lại ngập tràn cổ họng, cho đến khi người thứ năm gợi ý.

“Hai chị em thử hỏi giới taxi coi, về vấn đề này họ rành hơn chúng tôi nhiều.”

Ừ, rốt cuộc còn cách nào nữa. Hà tắc lưỡi, quay qua cô bé con bên cạnh thì thấy con bé đã đứng bên đường vẫy lấy vẫy để. Hà vừa ra đến nơi thì một chiếc taxi màu trắng bạc cũng vừa đỗ sát vào lề đường.

Trông chiếc xe hơi có vẻ sang trọng khác thường, Hà đã có chút ngần ngại. Nhưng con nhóc kia chưa gì đã mở cửa xe nhảy tót lên, khiến cho Hà cũng không còn cách nào khác phải lên cùng.

“Cho cháu đến nhà hàng Mỹ Thư.”

Minh Hà không để ý về mặt chứng lại của người tài xế khi nghe con nhóc đồng dạc. Phải đến năm giây sau, ông ta mới hỏi lại.

“Utopia Mỹ Thư thuộc Tường Văn hả?”

“Vâng.”

Người đàn ông nhìn kỹ con nhóc qua kính chiếu hậu, không hỏi thêm gì nữa, đơn giản cho xe chạy. Về phần Minh Hà, nghe thấy khách sạn Tường Văn cũng thở ra nhẹ nhõm. Ừ, không phải Tường Văn mà cô ở, nhưng chắc cũng đâu đây thôi. Cùng lắm mất năm phút ra bờ biển. Trong túi còn hơn một trăm ngàn, có thể trả được hai lượt đi về...

Cô tự nhủ, đến nhà hàng Mỹ Thư gì đó sẽ thật nhanh nhẹn liên hệ với nhân viên, để họ báo cho bố mẹ cô nhóc. Còn cô, sẽ thật nhanh đi về để cùng cả lớp đến Hội An. Thời gian không còn nhiều nữa.

Chỉ không biết rằng, mọi việc đã đi quá xa so với dự định ban đầu.

Chiếc taxi cứ đi ra khỏi trung tâm, miệt mài về hướng Tây Nam. Cho đến hơn mười lăm phút trôi qua, và khung cảnh ven đường bắt đầu đổi khác, Minh Hà mới nhận ra mình có thể đã phạm sai lầm quá lớn.

“Bác à, nhà hàng Mỹ Thư này, rốt cuộc ở đâu vậy?” Cô nuốt nước bọt.

“Hả? Cô muốn đến mà không biết à? Chính là nằm ở khu du lịch Bà Nà bên trong resort Tường Văn đấy.”

“Cái gì?” Miệng Hà mếu xệch đi. Cô hết kiểm chế nổi, quay qua nhìn con nhóc bên cạnh đang ngồi chễm chệ như một ông hoàng con, chân đi giày thể thao gõ gõ lên lưng ghế trước.

Con nhóc bật cười, nhìn Hà không giấu vẻ khoái trá.

“Em nói dối à? Làm sao cách đây nửa tiếng nhà em lại ăn trưa ở típ tận Bà Nà được?”

“Em nói thật. Trưa hôm qua nhà em đã ăn ở đấy.” Tỉnh queo.

“Nhưng bố mẹ em có còn ở đấy không?”

“Còn.”

Đến nước này thì Hà chẳng buồn quan tâm đến những lời khai loạn xà bậy của con nhỏ quái dị trước mặt. Cô ức chế gần như kêu lên.

“Em giết chị rồi! Xa như thế này chị không thể đi cùng em được!”

“Tiền taxi, chị không phải trả đâu. Ba mẹ em sẽ...”

“Vấn đề không phải tiền taxi!” Hà gắt, mặc dù đó cũng là một vấn đề. “Vấn đề là chị phải tập trung cùng lớp trong vòng một tiếng nữa!”

“Vậy bảo bác ấy chở chị về chỗ cũ. Em sẽ đi một mình.” Con nhỏ mặt rầu rầu, đôi mắt đen cụp xuống lại có vẻ long lanh ướt ướt, chưa hết, nó còn tắc lưỡi nói thêm. “Nếu như chị muốn bỏ em...”

Nhìn con bé nhỏ xíu, tay chân lại buông thõng xuống xụi lơ, hình hài cô đơn không tả nổi.

“Chị không bỏ em!” Hà buột miệng, như một bản năng, dù lòng rối bời.

Cô không nói gì thêm nữa, chỉ quay mặt ra ngoài cửa sổ, không để cho con bé nhìn thấy vẻ mặt nhăn nhó khổ sở của mình. Thật tâm không muốn làm con bé khóc.

Mà có ngờ đâu, thiên thần nhỏ đằng sau lại đang nhếch môi cười.

Hà rút điện thoại, gọi cho Việt Hương. Không nghe máy. Thế quái nào trong lúc nước sôi lửa bỏng này lại không nghe máy. Nhưng ngồi năm giây trấn tĩnh. Hà lại nhớ ra cái bộ dạng vò đầu bứt tai than trời của Việt Hương đêm qua vì quên sạc điện thoại, trong khi máy sắp hết pin.

À vâng, tác giả truyện này thật là muốn triệt đường văn minh của nhân loại mà.

Trên thực tế, Hà biết mình có tài thánh cũng chẳng thể từ đây đến Bà Nà rồi trở về kịp để lên xe cùng mọi người, cô chỉ muốn báo để phía nhà trường biết tình hình bất khả kháng của mình, nhằm bớt đi một vụ rối loạn không đáng có, như kiểu “một nữ sinh 11B04 đột nhiên mất tích”.

Hôm nay không phải như ngày thường, hở chuyện gì cũng nhè đầu Hải Nam ra nhờ vả. Hà đã tính đến Bảo Long, Trọng Khanh... Nhưng lại ngần ngại vì nhiều chuyện xảy ra gần đây. Rốt cuộc bấm số gọi cho Thủy Linh.

Hà cứ ỉnh cũng sáng dạ, nhớ ra một việc mà hầu hết mọi người đều quên, rằng bạn Linh lúc nào cũng đi lại như chiếc bóng kia, chẳng gì thì cũng là con gái giám đốc- nhà đầu tư số một của học viện. Lời nói ra chắc ít nhiều cũng có trọng lượng hơn... dân thường.

Mà hoàn toàn không biết rằng, bởi vì tiếng nói của Thủy Linh có trọng lượng, nên nhờ cậy con bé là một hành động đại dột.

20. Chương 20: Em Là Con Trai Mà

“Tất cả học sinh 11B04 tập trung, chuẩn bị lên xe đi!” Cô giáo chủ nhiệm lớp đồng dục vẫy đám học sinh đang đứng tản mát chuyện trò vào vị trí.

Việt Hương đang thong dong ngồi trông đồ, chờ Hà đi mua quà về, hoàn toàn không ngờ đến chuyện khởi hành sớm nửa tiếng, trở nên cuống quýt không biết xử lý ra sao. Điện thoại hết pin, cô thì hoàn toàn không nhớ số của Minh Hà để dùng của người khác. Ngó quanh không thấy Hải Nam, cực chẳng đã Hương lại gần cô giáo, ngập ngừng bịa chuyện.

“Thưa cô, bạn Hà hơi... nhức đầu. Vừa ra ngoài mua thuốc. Minh có thể đợi thêm mười lăm, hai mươi phút được không ạ?”

Cô giáo mới ngoài ba mươi tuổi, vốn từ đầu năm đã không có thiện cảm với cặp đôi Minh Hà, Việt Hương đã học hành lệt đệt lại hay dính vào mấy chuyện trời ơi đất hỡi. Cô chỉ cười nhạt, thậm chí không thèm liếc nhìn Hương.

“Chứ không phải bạn Hà bây giờ đang đi chơi ở tận Bà Nà hả? Nhà trường không chấp nhận thứ học sinh vô kỷ luật như vậy. Không có lý do gì phải chờ đợi cả.”

“Cái gì?!” Hương sốc đến quên cả lễ độ, kinh hãi buột miệng. “Làm gì có chuyện đó ạ? Bạn Hà rõ ràng chỉ ra ngoài mua đồ một chút thôi. Nếu em không nhầm thì ở ngay trung tâm thương mại bên kia đường thôi. Ai nói như vậy ạ?”

“Chuyện đó cô không cần biết.” Cô giáo lạnh tanh bước lên xe.

Hải Nam này giờ vẫn đang tụ tập nói chuyện với mấy người ở đội bóng, là người cuối cùng chưa lên xe. Thấy Việt Hương đứng nói chuyện với cô giáo về căng thẳng mới tiến lại gần. Hương đến nước này cũng chẳng buồn giấu giếm, hoang mang khai gần hết từ chuyện Hà đi mua đồ bên ngoài đến cái tin đồn Bà Nà kỳ quái kia.

Nam không để chậm trễ, lập tức rút điện thoại ra.

“A lô? Nam đây. Cậu đang ở đâu vậy?”

-

“Cái gì? Là thật hả?”

-

“Bây giờ thì quá trễ rồi.”

-

“Những chuyện khác tính sau đi. Bây giờ cậu ở yên đấy!”

Sau khi dừng cuộc gọi, Nam quay sang Việt Hương, vẻ mặt khá khó xử.

“Cậu lên xe cùng với lớp đi. Tổ ở lại đưa Hà về.”

“Sao? Cậu ấy chính xác là ở Bà Nà à?” Hương trố mắt.

“Đúng thế. Chuyện dài lắm, cậu cứ lên xe trước đi. À, có tiền ở đấy không?”

Trong khi Hương đang loay hoay mở ba lô, Thủy Linh đứng ở cửa xe nhìn xuống, gương mặt có chút hoang mang.

“Nam, cậu không lên à?”

“Không. Các cậu đi trước...” Như chợt nhớ ra điều gì, Nam nhìn Linh. “Hà có gọi cho cậu không?”

“Không! Không có... Cậu ấy làm gì có số của tớ.” Linh đáp như phản xạ, cố giấu vẻ căng thẳng trong giọng nói.

Nam không nói gì thêm, chỉ xốc ba lô quay sang Việt Hương.

“Nói với cô giáo hộ tớ.”

“Cậu đi đâu?” Cô công chúa tóc nâu gần như kêu lên. “Cậu sẽ bị phạt đấy!”

“Tớ không thể để Minh Hà đi một mình được. Chuyện này một phần cũng tại tớ.” Nam đáp, giọng sượng ngất.

Thủy Linh thất vọng bỏ về chỗ ngồi, gương mặt thần thờ chán nản.

...

Cho đến lúc taxi đỗ ngay dưới chân núi Bà Nà, cô vẫn không thể tin bản thân mình lại ngớ ngẩn để một đứa trẻ con dắt mũi đi xa đến mức này.

Cô chỉ bừng tỉnh khi nhìn người tài xế không những không lấy tiền công, còn rút ví lấy tiền mua vé lên cáp treo cho hai chị em.

“Em! Em quen bác này có phải không? Sao không nhờ bác ấy đưa về luôn, lại bắt chị đi cùng?” Hà la hoảng.

“Em không quen. Đây là lần đầu tiên em gặp bác ấy. Đúng không bác?” Vẫn cái thái độ thản nhiên đến ngang ngạnh, rõ ràng không nên có ở cái lứa tuổi sáu, bảy đó.

Hà nhìn người lái xe đang gật đầu cười, tự thấy mình như bị đem ra làm trò cười, bực tức hỏi thẳng.

“Bác à, con bé này là con cái nhà ai vậy?”

“Aaaaaaaaah!” Con nhỏ trước mặt đột ngột hét toáng lên, trước khi người đàn ông kịp trả lời. “Đau bụng quá!”

Nhìn con bé ngồi thụp xuống, ngoác miệng gào lấy được rõ là... giả tạo. Nhưng Hà chẳng biết làm sao cũng đành ngồi xuống theo, một tay xoa lưng còn miệng lại dô dành.

“Cháu lên chơi với em. Xuống đến nơi sẽ có người trả tiền cho cháu về.” Bác tài xế đơn giản vỗ vai Hà, giúp vé lên cáp treo vào tay cô. Rồi không nói gì thêm nữa bước lên xe lái đi mất.

Đến nước này, bạn Hà của chúng ta chẳng phải ngu ngốc gì mà không lờ mờ đoán ra, con nhóc rạch giới rơi xuống kia chẳng phải trẻ lạc bơ vơ tội nghiệp gì hết, mà chắc đến chín mươi phần trăm là công chúa con đại gia nào đó xỏ lông đi chơi. Nhỏ xíu thế này, tại sao lại có lá gan như vậy?

Nhưng Hà cũng biết rằng mình chẳng thể bỏ lại con bé nơi chân núi này, mà bỏ về trung tâm được. Hơn nữa, tiền đâu mà về chứ? Lúc ngồi trên xe, Hà nhìn đồng hồ tính tiền nhảy số mà muốn toát mồ hôi. Gần ba trăm ngàn chứ có ít ỏi gì.

Thế là đã đâm lao phải theo lao. Bạn Hà ngồi cáp treo lạnh run, cơ người lại nhìn sang con bé bên cạnh. A, thì ra đây chính là lý do ở Đà Nẵng, giữa trưa nóng nực mà nó lại mặc áo nỉ có mũ.

Hướng mắt ra bên ngoài nhìn xa xa phía dưới là dòng suối Mơ, giữa lưng chừng mây còn thấy thác Tóc Tiên tung bọt trắng xóa..., những vạt rừng nguyên sinh, những cây phong lá đỏ... Tất cả chìm giữa mờ sương như đường lên tiên cảnh, chính xác như báo chí, truyền hình thường ca ngợi.

Trong thoáng chốc, hai người một lớn một nhỏ, đã đứng trước cổng resort Tường Văn, nhìn thoáng qua đã biết là loại resort cao cấp ngốn tiền bạc nhất của khu du lịch.

“Chị à, chúng ta vào trong khu vui chơi đi!” Con bé cầm túi bánh kẹo Hà mua lúc ở trung tâm thương mại, vừa nhai nhóp nhép, vừa hào hứng.

“Không! Chị phải về bây giờ. Em cũng về với bố mẹ đi. Mọi người chắc chắn rất lo cho em!” Hà gắt. Đến lúc này thì cô chẳng buồn giả- vờ- dịu- dàng nữa.

“Chị có tiền không mà về?” Con nhỏ ngây thơ, tròn đôi mắt nai đen láy.

À vâng.

Chẳng lẽ lại muối mặt nhờ bố mẹ con bé...

Thế rồi, cô lại nhớ đến cú điện thoại của Hải Nam. “Bây giờ cậu ở yên đấy.” Thế là thế nào cơ chứ? Đừng bảo cậu ta tính đến đây đón mình về nhé...

...

“Bây giờ chị đưa em về phòng bố mẹ. Rồi chị phải về thôi. Đã muộn lắm rồi. Thầy cô giáo sẽ phạt chị. Bố mẹ cũng sẽ đánh đòn em.” Hà thu hết chút kiên nhẫn cuối cùng, xoa xoa đầu con bé.

“Bố mẹ không có trong phòng đâu. Đang đi chơi ở Đà Nẵng.”

“Cái gì?!”

Như đã nói, kiên nhẫn vừa rồi là cuối cùng. Nhưng Hà vừa mở miệng tính trút cơn thịnh nộ thì con bé lại khóc. Khóc thật. Nước mắt lã chã. Nức nở. Vẻ mặt méo máo lần này, hoàn toàn không giống như lúc giả vờ đau bụng.

“Xin lỗi chị... Em nói dối. Hức hức... Lúc đó bố mẹ đang mua sắm ở trung tâm thương mại. Em trốn ra ngoài. Hức... Bố mẹ suốt ngày bận, chẳng bao giờ chơi với em... Hức... Hôm nay là sinh nhật em... Hu hu...”

Thế rồi không nói tiếp được nữa, con bé khóc tu tu không ngừng nghỉ.

“Được rồi. Chị chơi với em. Chị ở lại chơi với em! Được chưa? Nên hãy nín ngay!”

Và thế là từ phi công Skiver đến ngôi nhà ma, từ xe điện đụng đến đường đua lửa, cho đến lúc ngồi trên... vòng quay tình yêu, Hà đã mệt nhoài, trong khi con quỷ nhỏ bên cạnh vẫn cầm túi bánh ăn nhóp nhép.

Cho đến lúc này, Hà mới có dịp nhìn thật kỹ con bé xa lạ, trong ánh hoàng hôn nhuộm đỏ bầu trời. Một gương mặt xinh đẹp đến như thế, đủ khiến cho người ta mềm lòng sau tất cả những lỗi lầm. Nếu sau này Hà có một đứa con như vậy, e rằng cũng sẽ làm hư nó thôi...

Bánh xe chậm chạp quay lên đến đỉnh, thu vào tầm mắt hai chị em là toàn bộ quang cảnh của khu vui chơi cũng như các khu nghỉ dưỡng nằm giữa lòng thiên nhiên tươi đẹp. Hà bắt đầu có suy nghĩ, lâu lâu để mọi chuyện đi chệch khỏi quỹ đạo một chút... Cũng đáng lắm.

Thế nên, Hà rút cuộc chìa túi quà vẫn giữ khư khư trên tay ra trước mặt.

“Đây, tặng em. Chúc mừng sinh nhật.”

Con bé có vẻ ngạc nhiên, hỏi thật thà.

“Quà này đâu phải chị mua cho em?”

“Đúng thế, ban đầu là cho bạn chị cũng sinh nhật vào hôm nay. Nhưng gặp em, đi chơi với em coi như là đã làm quen. Đây là món quà... kỷ niệm tình bạn, có được không?” Hà nói vòng vo, trong khi lý do thật sự là, cô thương con bé vào ngày sinh nhật cũng không được gia đình quan tâm, chăm sóc...

“Cảm ơn chị!” Con bé dùng hai tay đón lấy chiếc túi. Trẻ con ở độ tuổi này, tất nhiên không biết đến chữ khách sáo. Thấy quà là trong đầu chỉ có khái niệm... bóc.

“Tiếc rằng màu này là của con trai.” Hà cười khi nhìn con bé lấy ra chiếc khăn màu lông chuột. “Nếu biết trước là tặng cho em...”

“Em là con trai mà.” Tỉnh queo.

Lần thứ n trong một buổi chiều, Hà cảm thấy như đất trời đảo lộn.

“Chị không tin hả? Em cho chị xem nhé?” Con bé, nhồm, thẳng bé đứng dậy, thò tay vào khóa quần jeans.

“Thôi khỏi!” Hà rối rít. Cô ngồi xụi lơ như... hết pin, cho đến lúc chuông điện thoại vang lên.

...

“Đồ ngốc! Tổ gọi cho cậu này giờ đến mười lần rồi đấy!” Ở đầu dây bên kia, Hải Nam gần như quát lên.

“Xin lỗi! Xin lỗi!” Hà cuống quýt. Suốt thời gian trong khu vui chơi, cô đã hoàn toàn không để ý. Cũng phải thôi, hết chơi liên tục mấy trò cảm giác mạnh như đường đua lửa lại hò hét ầm ĩ trong ngôi nhà ma...

“Cậu đang ở đâu vậy? Tổ hỏi thăm khắp cả khu resort mà không thấy?”

“Cậu đến đây rồi hả Nam?” Hà không tin vào tai mình.

“Cậu đang ở đâu?” Nam gắt.

Khi vòng quay của bánh xe kết thúc. Là lúc Hà thấy bóng dáng cao ráo của Nam, trong chiếc áo phông màu lục mông manh và quần jeans, vai khoác ba lô đứng chờ ngay bên dưới với một vẻ sốt ruột, pha lo lắng.

Cậu ta gần như giận dữ, quay nghiêng sang một bên không nhìn cô. Hà có thể thấy ánh hoàng hôn màu đỏ hắt lên trên gương mặt tuần tú, nam tính thành những đường cong vững vàng, thẳng thắn. Mái tóc ngắn bay bay trong gió, che khuất đi phần nào đôi tai.

Cô không biết nói gì hơn, vẫn nắm lấy tay cậu bé mới quen, từ từ tiến lại gần Nam...

“Bạn trai của chị hả?”

Chẳng ai ngờ, không gian yên lặng lại được phá vỡ, đơn giản như vậy.

Hai bạn của chúng ta, khỏi phải nói gần như bị dội nước vào mặt, bằng câu hỏi “ngây thơ” đó.

“K...Không... Không phải. Bạn bình thường thôi.” Phải mất đến một phút, Hà mới lắp bắp cải chính được.

“Thế thì tốt. Anh trai của em bằng tuổi chị, chắc chắn rất thích chị.” Thằng nhóc cười tinh quái, đoạn chỉ tay về hướng khách sạn. “Anh chị đi theo em. Em bảo bố mẹ đưa tiền cho anh chị về.”

“Em nói bố mẹ em vẫn đang ở Đà Nẵng cơ mà?!” Hà đã quá quen với những cú sốc đến từ ông hoàng con này, nên chỉ nhăn nhó, thở hắt ra.

“Em đùa đấy.” Đoạn chìa tay ra phía Nam. “Anh cho em mượn điện thoại.”

Thằng nhỏ lấy di động của Nam, bấm thành thạo thực hiện cuộc gọi. Chưa đầy năm phút sau, một người phụ nữ tóc dài cực kỳ xinh đẹp, sang trọng đích thân đi bộ xuống chỗ cả bọn đang đứng.

“Con chơi chán chưa? Lên nhà ăn đi.”

Trái với suy nghĩ của Hà, mẹ cậu bé chỉ la rầy nhẹ nhàng cho có, cũng không hề tỏ ra quá mức lo lắng. Nhiều khả năng, bà ta không biết rằng con mình cách đây mấy tiếng đã lang thang tận Đà Nẵng.

Nhưng Hà đã nhầm.

“Cảm ơn các cháu, hai cháu đưa Nam Anh từ trung tâm về phải không?” Người phụ nữ liếc sang hai người Nam và Hà, lịch sự nhưng không biểu lộ chút cảm xúc.

“Chỉ bạn ấy thôi. Cháu lên đây đón bạn ấy.” Nam bối rối chỉ sang Hà.

“Mẹ à, bởi vì đi với con nên anh chị ấy sẽ bị cô giáo phạt đấy!” Nhóc con nín áo mẹ.

“Các cháu học trường nào?”

Người phụ nữ vừa ôm con, vừa thản nhiên hỏi kỹ thông tin của Nam và Hà, từ tên tuổi đến trường lớp. Nói là cứ yên tâm về đi. Sau cùng còn rút ví lấy tiền đưa cho hai người. Nhưng Nam thẳng thắn không nhận, khiến cho Hà khá ngạc nhiên.

Cho đến khi từ biệt hai mẹ con kỳ lạ này, Hà vẫn chưa hoàn hồn về tất cả những chuyện xảy ra ngày hôm nay. Suốt đời Hà chưa bao giờ gặp một thằng bé ở độ tuổi ấy mà ranh ma, nói dối không chớp mắt đến như thế, lại vừa xinh đẹp đến như vậy, khiến cho Hà ngạc nhiên vì không thể tức giận với đôi mắt đen tròn long lanh đó được. Lại còn tự tay dâng cả túi bánh kẹo lẫn quà của Nam cho nó nữa chứ... Trong khi hôm nay chưa chắc đã là sinh nhật như cu cậu tự nhận...

Về chuyện này, Hà lại nhầm. Hôm nay, chính xác là sinh nhật của Vũ Nam Anh, con trai thứ hai của chủ tịch tập đoàn kinh doanh địa ốc kiêm xuất nhập khẩu hàng hiệu Trường Giang đình đám khắp khu vực miền Nam và châu Á, cũng là cháu ruột của giám đốc Trường Thịnh.

...

“Nam Anh, em về rồi đấy hả, chị đợi em mãi!” Một cô gái cực kỳ xinh đẹp với mái tóc đen, dài thẳng, và đôi mắt trang điểm hơi xéch tôn lên nét sắc sảo, trong bộ váy màu tím nổi bật ôm dáng, chạy ào ra nghênh đón ông hoàng nhỏ. “Gia đình mình sẽ tổ chức sinh nhật!”

Chẳng ngờ cậu bé thẳng tay gạt cô nàng ra, cũng hoàn toàn không tỏ chút hứng thú nào với bàn tiệc xa hoa, và bánh sinh nhật bốn tầng đã được bày sẵn.

“Chị thì liên quan gì đến gia đình em?” Cậu nhếch mép cười, hỏi một câu độc ác.

“Nam Anh!” Người mẹ nạt, trong khi cô gái xinh đẹp nọ sững người. “Mẹ coi chị Ái Vân như con, nên chị ấy cũng là gia đình, là chị của con. Chị yêu quý con, cả buổi chiều cùng với mẹ chuẩn bị tiệc sinh nhật. Con không được hỗn!”

“Con chỉ có anh. Không thích có chị. Nếu có chị...” Nam Anh liếc sang Ái Vân. “... cũng không phải chị này.”

Cô gái cắn môi dưới muốn bật máu, tức muốn chết vẫn phải dịu dàng ngồi xuống, cười giả lả bên cạnh cậu nhóc.

“Em không thích chị, nhưng chị vẫn chuẩn bị sinh nhật cho em. Ngồi vào bàn đi...”

“Chị à...” Nam Anh ghé vào tai Ái Vân, thầm thì. “Anh Nam Phương... dù thế nào cũng không thích chị đâu. Đừng cố.” Đoạn quay sang mẹ mình, nhắc. “Mẹ gọi điện thông báo cho người ta luôn đi, không thì chị Hà sẽ bị phạt đấy.”

21. Chương 21: Chúc Mừng Sinh Nhật

Trong lúc đó, Hà và Nam đã đi cáp treo xuống tới chân núi. Trong suốt mười lăm phút lơ lửng trên không, hai người không nói với nhau câu nào, ngoài việc Nam mở ba lô lấy ra chiếc áo cardigan có mũ của mình ném cho Hà. Cậu ta rõ ràng vẫn đang... gần như là giận dữ?

“Nam à, tớ xin lỗi...” Hà lí nhí khi Nam tiến vào bãi đỗ xe. Cô cũng ngạc nhiên khi thấy cậu dắt ra một chiếc xe gắn máy, rồi đưa mũ bảo hiểm cho Hà. “Ở đâu ra thế này? Cậu thuê à?”

“Không, có người mượn.” Nam trả lời đơn giản, giọng nói vẫn còn sượng ngắt.

Trong suốt quãng đường về, Hà ngồi sau tay lái của Nam, thấy mình thật là ngốc. Đã muốn tạo niềm vui cho Nam, rồi cuộc lại kéo cậu ta bị phạt cùng mình. Nam cũng thật quá tốt đi, lúc nào cũng tốt với cô như vậy.

Lâu lắm mới nhìn dáng lưng to lớn của cậu từ đằng sau, cô phát hiện ra người bạn thời thơ ấu của mình đã trưởng thành ra sao, bờ vai còi cọc của năm năm trước, giờ đã rộng thế nào.

“Happy birthday to you... Happy birthday to you...”

Cô ngưng ngừng hát trên lưng cậu, chỉ lớn hơn mức thì thầm một chút trong khi chiếc xe phóng đi khá nhanh. Không rõ, Nam có nghe được hay không.

Nhưng Hà đã ngạc nhiên khi về đến thành phố, Nam không đi xe vào trung tâm mà lái thẳng ra biển Mỹ Khê. Mặt trời lúc bảy giờ đã hoàn toàn lặn xuống dưới chân trời. Cả một vùng biển đêm hiện ra trong tầm mắt. Không giống như vẻ đẹp lộng lẫy ban ngày, biển đêm dịu dàng yên tĩnh, gió thổi vi vu. Xa xa ngoài khơi là ánh sáng của những chiếc thuyền câu mực.

Vừa dừng xe, Nam quay sang Hà, bất ngờ nhất, cậu không những không trách mắng cô, còn dùng vẻ mặt có lỗi, rồi cuộc thử dài.

“Tớ mới phải xin lỗi. Vì tớ mà cậu bị rắc rối.” Nam ngập ngừng, đoạn liếc nhìn đồng hồ trong di động. “Người mượn xe bảo tám giờ mới đến lấy. Chúng ta đằng nào cũng bị phạt, bây giờ là gần bảy rưỡi, đi chơi thêm chút nữa có được không?”

“Được.” Hà mỉm cười dễ dãi.

Nam gửi xe máy ở một bãi trông xe gần đó, rồi hai người thả bộ dọc bờ biển ngắm cảnh.

...

Trong lúc đó, ở Hội An.

Việt Hương ăn tối như nhai rơm, hoàn toàn chẳng có tâm trạng nào để tham quan, văn cảnh. Cô vừa lo lắng, vừa phát cáu lên vì tin đồn Minh Hà tách đoàn đi chơi riêng đã trở nên nóng hổi hơn bao giờ hết, với sự cộng hưởng việc Hải Nam bắt chấp kỷ luật ở lại Đà Nẵng để tìm Hà.

Khỏi phải nói, chỉ trong một bữa cơm đã biết bao nhiêu cái miệng xì xào đầy ác ý nhắm vào bạn thân nhất của Hương. Cô có chết cũng không tin bạn mình chỉ đơn thuần là... ham đi chơi mà mắc kẹt tận Bà Nà.

Chắc chắn đã xảy ra rắc rối gì đó.

Là ai? Ai chơi trò xuyên tạc, ném đá giấu tay để hại Hà?

Hương giữ nguyên tâm trạng bức xúc đi về phòng, thấy trong phòng tắm có âm thanh của máy sấy tóc, biết là cô bạn tiểu thư mới tắm xong. Đâu đó bỗng vang lên một giai điệu piano nhẹ nhàng, chính là phát ra từ điện thoại của Linh ở trên giường.

Bỗng nhiên trong đầu Hương lóe lên một ý nghĩ. Nên thay vì mang điện thoại vào phòng tắm cho Linh, cô bắt máy.

“A lô?”

“Anh Lâm đây. Thế nào? Mọi chuyện không diễn ra theo ý mình, có buồn lắm không em?” Giọng cười cợt lẫn trong tiếng nhạc xập xình, với ngữ điệu tiếng Việt của một Việt kiều đời thứ hai.

“A... Xin lỗi, em là bạn cùng phòng của Linh. Bạn ấy đang tắm...” Việt Hương ngập ngừng trả lời, nghi ngờ dăng đến tận cổ họng.

“Ồ... Vậy hả? Thảo nào thấy giọng khác... Thôi, để anh gọi lại sau nhé. Chào em.”

Người ở đầu dây bên kia nhanh chóng tắt máy. Việt Hương không bỏ phí thêm một giây nào, lần mở danh sách cuộc gọi trong máy Linh. Quả đúng như cô nghĩ, có một cuộc gọi đến từ Minh Hà, kéo dài chừng năm phút, vào đúng thời điểm trước khi xe của nhà trường khởi hành từ Đà Nẵng nửa tiếng.

Cùng lúc đó tiếng máy sấy tóc tắt, Thủy Linh đã chỉnh tề trong bộ váy màu hồng nhạt, bước ra khỏi phòng tắm, nhìn thấy Việt Hương đang ngồi trên giường mình, tay cầm di động của mình, gương mặt lập tức biến sắc.

“Cậu làm gì vậy?”

“Câu đó phải để tớ hỏi mới đúng.” Việt Hương lạnh nhạt, chậm rãi xoay màn hình điện thoại về phía Linh. “Chiều nay, Hà có phải đã gọi cho cậu nhờ báo tin, cậu ấy gặp rắc rối và không thể về được đúng giờ không?”

“...”

“Có phải chính cậu, một mặt làm ra vẻ không biết, mặt khác lại đi xuyên tạc với thầy cô giáo, để họ bỏ cậu ấy lại không?”

“...”

Thủy Linh da mặt vốn mỏng. Có gan làm sai nhưng khi bị vạch tội lại không có biện pháp nào chống chế, thoáng chốc mặt đã tái xanh.

Việt Hương thấy đối tượng không thanh minh, lại tỏ vẻ sợ hãi nhu nhược, liền cười nhạt.

“Cứ khóc thoải mái, chẳng ai tội nghiệp cậu đâu.” Hương khinh bỉ ném chiếc điện thoại xuống nệm. “Thật không ngờ tiểu thư họ Vũ lúc nào cũng ra vẻ yếu đuối lại có tâm địa như vậy. Cậu vì bản thân mình mà nỡ hại người khác sao?”

Đôi mắt nâu bắt đầu rưng rưng hoe đỏ. Việt Hương chỉ càng thêm khó chịu, gần như quát lên.

“Cậu biết điều thì báo lại cho thầy cô giáo để họ không phạt Minh Hà, đồng thời tự nhận tội bịa chuyện đi!” Đoạn bực tức quay mình ra hướng cửa, tính rời khỏi phòng. Trước khi khuất dạng còn quay lại nhạo báng.

“Hải Nam cuối cùng lại ở bên cạnh Minh Hà cả buổi tối. Đáng đời cậu lắm.”

Cô gái tóc nâu chẳng thể làm gì hơn, chỉ biết nắm chặt góc áo, nước mắt rơi lã chã.

...

Còn nhân vật đã góp công lớn trong việc vạch mặt Thủy Linh, cũng như cho Hải Nam mượn xe đến chỗ Minh Hà, hiện đang ngồi vui vẻ ở một quán karaoke. Liếc mắt xuống đồng hồ đeo tay thấy còn sớm, quyết định phá cô em họ đến cùng, gỡ điện thoại gọi cho Hải Nam.

“A lô? Em đây, bọn em đã về đến Đà Nẵng rồi, hiện đang đi loanh quanh ở biển chờ đến giờ. Anh chuẩn bị về tối chưa?” Nam thật thà khai báo, tưởng rằng Lâm muốn đòi lại xe máy.

“Còn lâu. Mấy đứa cứ đi vòng vòng chơi thêm vài tiếng nữa cho anh. Anh xong ở đây còn có hẹn đi bar nữa. Giữ xe cho anh, anh trả tiền xăng.”

“Không được! Bây giờ đã khá muộn rồi, bọn em còn phải bắt xe bus đến Hội An nữa. Em gửi xe cho anh trong khách sạn Tường Văn nhé?”

“Ồ hay! Anh giúp chú như vậy, không giúp lại anh được chuyện nhỏ nhặt này à? Anh giận đấy nhé! Đi chơi đi, hai tiếng nữa gặp nhau ở cổng khách sạn.” Nói dứt câu, lập tức tắt máy không cho bên kia phản ứng.

Ngón tay thon dài lướt trên màn hình cảm ứng, định thực hiện thêm một cuộc gọi nữa, nhưng đến phút chót lại thôi.

Trong đầu Tường Lâm lúc này, là hình ảnh ban chiều, anh tình cờ trông thấy khi đang nằm vắt vẻo trên sofa phòng nghỉ, sau chuyến bay dài từ Mỹ về Việt Nam. Qua khe cửa khép hờ, Lâm cứ nghĩ mình đã quá gà khi thấy ngoài hành lang khu vực VIP, là cô em họ quý báu của mình đang đứng cùng với một người phụ nữ đeo thẻ. Lần la lại gần mới biết đó là một trong những giáo viên phụ trách chuyến du lịch ngoại khóa của học viện Gallet.

Lâm đứng sau bức tường nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện. Thoạt tiên không mấy hứng thú, chỉ muốn làm cô em gái bất ngờ vì sự xuất hiện của mình. Nhưng cho đến khi nhận ra nhân vật chính của câu chuyện chính là cái tên Minh Hà đang gây sóng gió đến tận Boston, thì anh lại đổi ý.

Chẳng là sau khi nghe tin Khanh có bạn gái, ông anh yêu quý Tường Lâm trong cơn rối việc, thông qua mạng lưới liên lạc của mình, rất nhanh đã nắm được sơ đồ tình cảm cóc nhái đang diễn ra giữa những nam thanh nữ tú mà ta thường nói đến.

Nên lập tức, Lâm đã lờ mờ hiểu được ý nghĩa sự xuất hiện của Thủy Linh ở nơi yên ắng, kín đáo này trong khách sạn.

Mọi chuyện lại càng rõ ràng hơn, khi lảng vảng dạo bộ trong vườn hoa, chứng kiến cảnh một cậu nhóc đẹp trai xốc ba lô đi thẳng về hướng lễ tân, bất chấp những tiếng kêu gọi tuyệt vọng của nàng công chúa tóc nâu trên xe.

Thế nên, Lâm hứng thú bước lại quây lễ tân, nơi hiệp sĩ kia đang hỏi về cách di chuyển đến Bà Nà, đặt một tay lên vai Nam, ngỡ ý được giúp đỡ.

Em gan lắm Linh ạ. Nhưng để anh Lâm phải nhúng tay vào, thì ngoan ngoãn ngồi mà khóc đi.

...

Nam và Hà đi dọc bờ biển khá xa. Vừa ngắm cảnh, có lúc lại ham vui chạy đến cùng mấy người đánh bắt đêm gỡ cá ra khỏi lưới.

Nam cầm lên một con cá nóc to bằng lòng bàn tay đang phồng to kỳ dị, dí vào mặt Hà.

“Trông giống hệt cậu.”

“Cậu thì có.” Hà phá lên cười. Đã lâu rồi cô mới thấy thoải mái đến thế này.

Cứ như thế, chặng đường gần một cây số trên bãi biển quẩn rũ nhất hành tinh, dường như thu ngắn lại. Càng về đêm, người càng ít đi, trong không gian chỉ còn độc nhất tiếng sóng xô bờ. Bầu trời phủ đầy sao báo hiệu một sớm mai ngập nắng.

“Đến tận giờ tớ vẫn không thể hiểu nổi. Cậu lại gốc đến mức để một đứa trẻ con dắt đi từ trung tâm lên tận đỉnh núi. Nếu không có tớ đến đón. Nếu bố mẹ chẳng bé thực sự không ở đây. Thì cậu với nó định ngủ trong rừng à?” Nam thở hắt ra.

“Ai mà nghĩ, một đứa trẻ con bảy tuổi lại nói dối không chớp mắt như thế. Mà muốn đánh nó cũng không nổi. Muốn giao nó cho người ta, nó lại khóc văng lên. Tớ còn làm gì được chứ.” Hà lườm bâu.

Nam lấy tay đẩy nhẹ đầu cô bạn gái.

“Tại cậu quá tốt đấy. Vả lại, ai khiến cậu đi mua đồ cho tớ chứ.”

“Rốt cuộc, cũng có gì cho cậu đâu.” Hà thở dài, nhìn hai bàn tay trống không. Rốt cuộc chỉ ầm thẳng quỹ con kia.

Hà thấy áy náy vô cùng, khi Nam vỗ vỗ vai cô, miệng cười “không sao, không sao”. Không sao là thế nào chứ? Một ngàn sao là ít. Lại là vì cô, mà bị liên lụy.

“Nghe này.” Trong lúc Hà không để ý, Nam đã cúi xuống nhặt lên được một chiếc vỏ ốc khá to, áp vào tai Hà.

Tiếng u... u... Thật lạ tai.

“Biển trong biển đấy.” Nam nhìn Hà.

Trong bóng tối. Dưới ánh sáng le lói của sao và những đoàn thuyền câu mực, Hà lần đầu tiên nhận ra, đôi mắt đen của Nam cũng giống như một màn đêm vô đáy. Cô nhớ ra cách đây năm năm, cũng có một khung cảnh giống giống thế này. Bên một mặt hồ nhân tạo giữa những khu tập thể kiểu cũ có tuổi đời gần bốn mươi năm, có hai đứa trẻ ngồi chồm hổm. Cậu bé còi cọc với mái tóc rối bù và gương mặt lem nhem đầy vết thương đó, đã quấn một chiếc lá thành hình phễu rồi úp vào tai cô bé, sượng sùng hỏi cô, có nghe thấy biển không.

Hà rút cuộc nhận ra, vì sao mình quá dễ dàng rơi vào ma trận của một thằng nhóc con bảy tuổi. Chỉ vì đôi mắt thằng bé đó khi đang ai oán khóc, gọi cho Hà nhớ đến Nam của năm năm trước, nhiều đến mức nào.

“Ừ.” Hà đáp. Thấy cổ họng mình khô ran. Cô kiễng chân hôn lên má Nam, thì thầm, “Chúc mừng sinh nhật.”

Và tất cả những gì Hà biết được sau đó, là cảm giác hai cánh tay mình bị hai bàn tay rắn chắc của Nam giữ thật chặt, trước khi bờ môi cô bị cậu chiếm lấy. Trong tiếng sóng.

22. Chương 22: Thế Rồi Ta Xa Nhau...

Căn phòng lạnh phắc, tối om. Cô gái nhỏ ngồi thu lu trên giường đã ngưng khóc, đắm chiêu nhìn màn hình di động.

...

Sóng vẫn rì rào đóng vai trò... nhạc nền.

Nam chưa có ý định buông tha cho Hà. Ngược lại, một tay cậu luồn vào tóc, tay kia siết chặt eo cô, kéo cô sát về phía mình. Minh Hà mặc dù hai tay đã được tự do nhưng bị ôm cứng ngắc, vẫn vô phương chống cự. Chỉ có thể bất lực cảm nhận được nhiệt độ cơ thể nóng lên trông thấy. Gần một phút trôi qua...

“Nhìn kia!” Đâu đó vang lên tiếng cười khúc khích. Là mấy đứa trẻ con tầm mười tuổi, nhiều khả năng là khách du lịch ở mấy nhà nghỉ ven biển, ra đây chơi sau bữa cơm tối, vô tình lại được chứng kiến cảnh tượng “như phim”.

Bấy giờ người con trai mới có chút phân tâm, Hà chớp ngay cơ hội kịch liệt đẩy Nam ra. Cô càng kinh ngạc hơn khi thấy Nam không có vẻ gì là bối rối, ánh mắt nhìn cô cũng không hề thay đổi so với lúc này.

“Cậu làm gì vậy? Cậu điên rồi!” Hà gần như rít lên. “Đó...” Cô thậm chí không đủ sức nói hết câu. Đó là lần đầu tiên của tớ.

Mặt Hà đỏ ửng khi thấy đám trẻ vẫn đang túm tụm lại “xem kịch”. Cô quay mình bỏ chạy, tay ôm mặt vì xấu hổ, nhưng chạy được vài bước đã bị bắt lại. Nam vòng tay ôm choàng lấy Hà từ đằng sau, cậu ta siết chặt đến nỗi cô không làm sao đẩy ra nổi.

“Xin lỗi... Cứ coi như hôm nay là sinh nhật. Cậu... tha cho tớ đi.” Nam thì thầm. Cậu lỏng tay, dịu dàng xoay người cô gái lại đối diện với mình, lại càng dịu dàng hơn, gỡ đôi bàn tay đang ôm mặt của cô ra, rồi kéo cô vào lòng.

“Sinh nhật cũng không thể tùy tiện như vậy được. Cậu biết rõ là tớ...” Hà thấy nước mắt mình bắt đầu chảy ra, thấm cả vào ngực áo của Nam.

“Tớ biết rõ, là cậu không hề thích tớ. Chuyện vừa rồi coi như xúc động nhất thời, từ nay về sau coi như chưa từng xảy ra, không bao giờ nhắc lại.”

Nam bắt đầu thấy hơi hối hận vì một phút đã để cho cảm xúc lấn áp lý trí. Cậu ôm cô thật chặt. Tự nhủ đây là lần cuối cùng, nên không buông ra vội. Cho đến khi Hà ngừng khóc.

Nhắc thấy đám trẻ lác đác... vỗ tay. Nam vừa tức vừa buồn cười, chỉ xua tay ra hiệu cho chúng giải tán.

...

Linh về phòng khách sạn, lúc bấy giờ đã quá nửa đêm. Đèn vẫn sáng trưng. Trong phòng còn sức mùi của hai bát mì tôm mới ăn xong, vẫn để trên bàn. Việt Hương và Minh Hà đang ngồi trên giường, khoanh chân trò chuyện.

“Công chúa đã về rồi đấy.” Hương mĩa mai. Thâm tâm cũng ngạc nhiên vì hình ảnh Thủy Linh hiện ra nơi ngưỡng cửa hoàn toàn khác với suy nghĩ của cô. Không run rẩy, sợ hãi, cũng không hề xác xơ mỗi một vì khóc nhiều. Trái lại, gương mặt xinh đẹp hoàn toàn nhẹ nhõm, bình thản.

“Chào.” Linh gật đầu với Hà và Hương, rồi lặng lẽ bước vào.

Ánh mắt của Việt Hương đột ngột dừng lại trên chiếc đèn lồng le lói trong tay tiểu thư họ Vũ. Cô nàng vốn nóng tính, lại một lần nữa nổi sung.

“Cậu hại người ta xong. Còn tâm trạng đi chơi vui vẻ nữa hả?”

“Thôi mà Hương. Lỗi phần lớn là ở tớ, chứ không phải Linh!” Minh Hà thấy vậy can thiệp ngay.

Ở đây cần nói rõ thêm, bạn Minh Hà của chúng ta chẳng phải lòng dạ bề bộn gì. Nhưng chuyện vừa xảy ra với Hải Nam khiến cô thấy quá sức... có lỗi với Thủy Linh, nên chẳng còn tâm trí đâu mà quan tâm đến những tin đồn vặt vãnh.

“Cậu điên hả? Cậu định làm thánh nữ hay sao...” Hương bực bội, chưa nói hết câu thì ngạc nhiên khi thấy chiếc đèn lồng đang đưa trước mặt.

Linh đang chìa nó về phía Hà.

“Chỉ mỗi thế này mà đòi chuộc lỗi à?” Việt Hương chau mày, gạt phăng chiếc đèn khỏi tầm mắt.

“Đây không phải của tớ. Đây là quà anh Khanh tặng cho Hà.” Linh vẫn tỏ ra bình tĩnh, nhưng nếu tinh ý sẽ nhận ra trong giọng nói của cô một thoáng xúc động.

Giờ đến lượt Minh Hà nhìn cô công chúa trước mặt như thánh nữ.

“Xin cậu đừng từ chối. Thứ này không phải dễ dàng có được đâu.” Thanh âm nhỏ nhẹ, gần như van nài.

Hà vội vàng đưa tay đón lấy chiếc đèn, gật đầu lia lịa.

“Được được! Tớ nhận cái này. Cảm ơn cậu! Mọi xích mích xem như xóa bỏ. Có được không?”

“Minh Hà!” Hương gắt, vò đầu bứt tai. “Cậu đi cấp treo bị lắc dữ quá nên đầu óc có vấn đề rồi!”

Thủy Linh không để ý đến Hương, mở vali lấy đồ ngủ rồi lặng lẽ bước vào phòng tắm.

Sau khi Việt Hương bực tức buông một lời “kệ xác các cậu” rồi trùm chăn ngủ thẳng cẳng. Trong phòng chỉ còn mình Hà, cô ngu ngơ nhìn ra màn đêm ngoài cửa mà thấy đầu óc mình trống rỗng sau cả một đồng sự kiện xảy ra trong một ngày ngắn ngủi.

Chiếc đèn lồng vẫn dịu dàng đung đưa, tỏa ánh sáng le lói im lìm. Đột nhiên, đôi mắt Hà dừng lại ở những dòng chữ nho nhỏ in chìm trên lồng đèn. Cô liền ghé mắt đọc, bất giác má ửng hồng.

Yêu ở đâu thì yêu

Về Hội An xin chớ

Hôn một lần ở đó

Một đời vang thủy triêu

Chế Lan Viên

Thủy triều đã âm vang trong lòng ai đêm ấy, không ai hay. Chỉ biết những ngày sau, toàn bộ sự kiện trong chuyến du lịch ngoại khóa nói trên, đều được tất cả các thành phần có liên quan tự động coi như... chưa từng xảy ra. Càng kỳ lạ ở chỗ, Nam và Hà tuyệt nhiên không hề bị phạt.

Một phần cũng là vì, cuối năm, Tết dương lịch..., gọi vậy ỹ miều chứ chẳng qua, chỉ là cao điểm thi học kỳ. Những thành phần làng nhàng như Minh Hà, Việt Hương, nếu không muốn bị chuyển trường lần nữa, biện pháp duy nhất là học điên cuồng bất kể ngày đêm, tuyệt đối không có thời gian phân tâm. Hơn một tháng cứ như vậy, trong chớp mắt đã trôi qua.

...

“Đó là một mối tình đầu rất trong sáng. Căn bản hồi ấy tôi nhất quá, không dám nói, nên cô bé ấy lại đi thích người khác. Chúng tôi đã mất liên lạc lâu rồi.”

“Vâng, hy vọng là cô gái của thời thơ ấu đó đang xem chương trình của chúng ta, và sẽ dành một vài phút cuối năm này để nhớ đến người bạn xa xưa, giờ đã là một ca sĩ nổi tiếng.”

“Vâng, tôi cũng hy vọng thế.”

Xẹt!

Hà vừa chuyển kênh, vừa bĩu môi. Sau khi đã được Việt Hương kể hết về chân tướng của Việt Khôi aka. ca sĩ Vikko, thì tất cả những màn nói chuyện trên talkshow, hay trả lời phỏng vấn của anh ta đều trở nên thật lố bịch. Cái gì “mối tình đầu trong sáng”? Cái gì “cô gái của thời thơ ấu”? Đẹp, đẹp hết. Anh ta là gay đấy ạ, đã thế còn... nằm dưới. Vậy mà mỗi lần lên truyền hình đều thuê một “bạn gái” tưởng tượng, thật là hao tâm tổn sức mà.

Cô nằm dài trên sofa, ngược nhìn trần nhà, tự hỏi vì sao mình lại ác cảm với Vikko nói riêng, cũng như các loại thần tượng thường hay lên báo nhập nhằng về đời tư nói chung, đến thế. Cô không kỳ thị người đồng tính, cũng có đọc một chút tiểu thuyết đam mỹ, truyện tranh shounen- ai là đẳng khác...

A... Cái cô ghét, chính là không thẳng thắn thừa nhận bản thân mình, không mạnh mẽ đấu tranh cho tình cảm của chính mình, để vô tình làm cả người thứ ba, thứ tư tổn thương, dù đó là những bên không liên quan, như fangirls đi chẳng nữa...

“Dù sao cũng mới thi xong, sáng ngày kia con nghỉ học ở nhà nhé. Mẹ sẽ viết giấy xin phép cho.” Bà Hoa, mẹ Hà vừa tắt bật ghi danh sách người đặt gói bánh chưng, vừa đánh tiếng về phía con gái.

“Để làm gì ạ?” Minh Hà trở mắt.

“Đón anh Hoàng chứ làm gì?” Người mẹ tỏ ra ngạc nhiên không kém. “Tháng rồi mẹ bảo con mấy lần, mày học quá mụ người rồi con ạ! Mà đời thuở em gái nhà ai, anh đi gần một năm không có gọi điện trao đổi hỏi thăm gì hết. Anh nó thương con như vậy, suốt ngày gửi quà...”

“Bleh...” Hà bĩu môi. “Anh ta gửi cho Mai Chi là chính, tiện thể một công đóng hộp thì cho thêm quà của con vào thôi...”

Nói đến đó, như nhớ ra điều gì, cô la lên bài hải.

“Mà thôi, hôm đó con không có ra sân bay đón đâu! Thế nào cũng phải gặp con bé đáng ghét đó! Con ngán nó đến tận cổ rồi. Khó khăn lắm mới thoát được một năm...”

“Mẹ cũng ghét... Nhưng giới trẻ chúng mày yêu đương, giới già bây giờ cầm vào mắt... Chịu khó một hôm đi. Chừng nào chưa cưới thì thằng Hoàng nó vẫn là của mẹ con mình. Trong thời gian đó chúng ta cứ cầu trời cho nó chia tay... Ha ha...” Bà Hoa là đại diện tiêu biểu của mẫu người mẹ thời đại mới, trẻ trung vui tính.

Hai mẹ con ngồi cười ha ha một hồi, thì chuông điện thoại bàn vang lên.

“Của con đấy.”

Hà lười biếng nhồm dậy. Có thể là ai trong những ngày cuối năm này?

23. Chương 23: Đại Dật

Có chết đi sống lại, cô cũng không nghĩ rằng, ba mươi phút sau cuộc điện thoại, mình lại đang ngồi trước mặt Hồng Như Nguyệt. Gần đây hoạt động câu lạc bộ tạm ngưng để thi cử... Nhưng khí chất của một người con gái trong vòng một tháng lại thay đổi nhiều đến mức này, đúng là khó tin.

“Lâu không gặp, em... vẫn khỏe chứ?”

Vẫn giọng nói ấm áp, dịu dàng. Nhưng sự ung dung, tự tin dường như bay biến hết. Như Nguyệt thậm chí không nhìn thẳng vào mặt Minh Hà, chỉ mân mê chiếc ống hút nhựa, ngoáy thành vài đường vô nghĩa trong cốc nước cam. Gương mặt xinh đẹp bị làm cho phờ phạc ít nhiều bởi quãng thâm dưới đôi mắt long lanh.

“Em thi xong rồi, đang béo lên vì hay nằm lười... Nhưng chị lại có vẻ gầy đi đấy.” Hà thật thà nhận xét.

“Ừm.”

Quán cà phê nơi họ hẹn gặp nhau ở trong ngõ nhà Hà, vốn đã rất yên lặng vì vắng khách. Giờ đây, sự yên lặng đó lại càng thêm bối rối.

“Em... Em có phải là chơi rất thân với Bảo Long không?”

Bảo Long ư? À, phải rồi. Tất nhiên là Bảo Long. Chứ không chừng nàng công chúa kiêu sa Hồng Như Nguyệt làm thế nào lại cất công lặn lội đòi gặp con bé vô danh tiểu tốt là mình. Hà cay đắng nghĩ. Từ khi phát hiện ra mối quan hệ trong quá khứ giữa Bảo Long và Như Nguyệt, cô vĩnh viễn cũng không thể nào hết lòng yêu quý, thần tượng Nguyệt như xưa kia được nữa.

“Cũng bình thường thôi ạ, ngày đó, em, Hải Nam và Long chơi thân với nhau.” Dù vậy, vẫn cố tỏ ra tự nhiên, lễ phép.

“Em có biết, ngày trước chị và cậu ấy đã từng qua lại trên mức bạn bè không?”

Hà không ngờ lại được nghe điều này từ chính miệng Như Nguyệt. Cũng không ngờ đến tận hôm này, điều đó vẫn làm cho cô khó chịu trong lòng đến thế.

“Vâng, em cũng tình cờ biết qua thôi.” Miễn cưỡng trả lời.

“Càng ngày, cậu ấy lại càng trở nên lạnh lùng đối với chị.” Giọng khổ tâm.

“Có lẽ, bởi vì hai người đã chia tay nên Long muốn giữ khoảng cách.” Hà chắc lưỡi, thật sự chán ngán đề tài này. Đúng thế. Chia tay rồi còn muốn gì nữa chứ?

“Chuyện chia tay đó, chị tin là vì bất đắc dĩ. Ngay sau khi chia tay, cậu ấy vẫn đối xử với chị tốt như cũ, chỉ có gần đây, chính xác là mấy tháng gần đây...”

“...?”

“... cậu ấy nói là đã thích một người khác, và muốn cắt toàn bộ mọi mối liên lạc với chị.”

Bảo Long? Lại thích một người khác? Đó có thể là ai? Hà thấy trong bụng mình như nóng lên.

“Em là bạn thân, em có biết cậu ấy thích ai không?” Như Nguyệt ngập ngừng ngược đôi mắt xinh đẹp lên khỏi cốc nước cam.

“K... Không, em làm thế nào mà biết được chứ!” Hà bối rối lắc đầu. Cô vừa nghĩ đến một khả năng, nhưng vội vã bắt mình tự dẹp bỏ khả năng đó.

“Có khi nào... Người đó chính là em?”

Cô ấy có cần phải nói thẳng ra như thế không? Ánh mắt dịu dàng của Bảo Long nhìn Minh Hà thật lâu, khi cô đứng trước cửa phòng cậu trong chuyến du lịch Đà Nẵng lại hiện về sống động.

“Em... Em không nghĩ thế! Không có chuyện đó đâu!” Hà từ chối, nhưng lại đỏ mặt.

“Ừm, chị cũng không nghĩ thế...” Thở dài.

Không rõ làm sao, tiếng thở dài của Nguyệt lại khiến cho Minh Hà cảm thấy bức mình.

“Tại sao chị lại tìm em để hỏi về Bảo Long nhiều như vậy? Chị vẫn còn thích cậu ấy?” Nói ra những lời này, cũng hết sức khó khăn.

“Ừm...” Câu trả lời dường như vẫn còn mắc kẹt trong cổ họng.

“Thế mà bọn em ai cũng nghĩ là chị thích thầy Quang cơ đấy.” Hà thẳng thắn nói ra sự ngỡ vực của mình bấy lâu.

“Ồ...” Nguyệt lúng túng, rồi dùng sức lắc đầu. “... chị không thích anh Quang, chỉ là biết ơn anh ấy đã giúp đỡ chị rất nhiều thôi. Hơn nữa, đầu năm anh ấy chuẩn bị lấy vợ rồi.”

Một ý nghĩ xoẹt qua khiến cho cơn tức đột ngột dâng trào, Minh Hà khó khăn lắm mới nuốt xuống được, để đặt câu hỏi.

“Hay là vì thầy ấy lấy vợ nên chị mới muốn quay lại với Bảo Long?”

Lời thoát ra xong, Minh Hà cảm thấy ghê sợ chính bản thân mình vì có gan nói ra một điều độc ác như vậy. Cô có hơi hối hận...

Nhưng lại càng không ngờ, cô gái ngồi đối diện lại đỏ mặt, lúng túng.

“K... Không đâu. Chị là thích Bảo Long...”

Thế tại sao chị lại đỏ mặt? Hà cay đắng nghĩ.

Yên lặng bao trùm. Chỉ có tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên từ chiếc loa cũ treo ở góc quán. Một ca khúc pop mới nổi, một bản tình ca.

“Em từ lâu đã rất thần tượng chị. Nhưng em, với tư cách là bạn thân bao năm của Bảo Long, là người hiểu rõ giá trị của cậu ấy, em muốn nói là, cậu ấy ngàn lần cũng không đáng phải làm thay thế của người khác!” Từ đứt khoát, đến gay gắt.

“Không... Không phải thế mà...” Như Nguyệt bắt đầu khóc. Cô gái này, ngay cả khi khóc cũng đẹp mê người, nếu là con trai nhìn thấy nước mắt rơi lăn tăn trên gò má thanh tú này, chắc sẽ quỳ rạp dưới chân.

Nhưng tiếc thay, Minh Hà là con gái.

“Nếu không phải, tại sao chị lại lúng túng, tại sao lại khóc.” Cô cố gắng ngồi yên không cử động, không để nước mắt xinh đẹp kia lung lạc.

“Không phải thế... Chị là thích Bảo Long... Chị luôn thích cậu ấy... Nhưng những lúc khó khăn nhất khi mới chuyển trường, chỉ có anh Quang giúp đỡ chị. Chị phải làm thế nào đây? Chính cậu ấy chia tay với chị trước... Đột nhiên cậu ấy chuyển đến đây, ban đầu chị cứ tưởng là vì chị, nhưng cậu ấy lại lạnh lùng như thế, chị phải làm sao? Chị biết mình sai, nhưng bây giờ chị lại vừa gặp thất bại, chị đang rất cô đơn... Chị chỉ muốn nói chuyện với cậu ấy như ngày trước... Em có thể giúp chị...”

“Chị thôi đi!” Lời phát ra cùng với tiếng đập bàn. Minh Hà đã xô ghế đứng thẳng dậy. Cô thật là thất vọng, Như Nguyệt mà cô vẫn ngưỡng mộ lại là loại con gái khóc lóc, nín kén con trai này ư?

Xinh đẹp là có cái quyền cho rằng cả thế giới xoay vòng quanh mình ư? Chẳng trách Bảo Long đã nói, “đó chỉ là những ngày đại đột”.

“Chị có biết là chị ích kỷ không? Chị đã bao giờ nghĩ đến Bảo Long cũng có những chuyện khổ tâm riêng của cậu ấy, mà chúng ta chưa biết không? Em, chính em cũng đã từng bị Long từ chối đây này! Nhưng thay vì một mực đòi cậu ấy cho riêng mình, em lại cười, lại bỏ qua để tiếp tục được làm bạn, và động viên cậu ấy. Đó chính là sự khác nhau giữa chúng ta đấy!”

...

...

Tâm trạng bức bối theo đuổi Hà đến cả sáng hôm sau đó. À vâng, đã bức sẵn còn phải gặp một gương mặt đáng ghét thì dừng hỏi...

“Em gái, mang tiếng học Gallet mà chẳng thay đổi gì cả, vẫn quê như này nào...” Một giọng thảo mai ông ẹo.

“Không ai chị em với cậu!” Hà gần như gắt lên với Mai Chi. Hơn một năm kể từ ngày anh Hoàng đi du học, cũng chừng ấy thời gian Hà và Chi không có dịp đụng độ.

Đáng ghét vẫn là đáng ghét, không rõ cô ta ăn gì mà mười bảy tuổi, đường cong lại đầu ra đầy, trong bộ váy hoa yểu điệu và đôi giày cao gót mười phân, da trắng nõn nà lại phết thêm ba lớp trang điểm, tóc nâu vàng loăn xoăn cột đuôi gà, trông thật không khác gì mấy cô hotgirl lòn lẹt trên báo mạng.

Minh Hà mặc xác “hotgirl” đang dùng bộ dạng xu nịnh nói chuyện với mẹ mình, chỉ lặng lẽ đưa mắt kiếm tìm trong dòng hành khách đi ra từ ga quốc tế... Máy bay đã hạ cánh được tầm hai mươi phút...

“Anh!” Chính cô cũng không ngờ, mình lại reo lên như thế.

Người thanh niên có gương mặt tuấn tú và vóc dáng thể thao cao ráo nhanh chóng đẩy xe hành lý ra ngoài, rồi lần lượt ôm lấy mẹ và em gái.

“Xác nhận là cao và đẹp trai hơn nhiều! Tốt lắm tốt lắm!” Người mẹ hài lòng. “Nước tư bản nuôi con còn tốt hơn mẹ đây!”

“Không có chuyện đó đâu ạ!” Minh Hoàng cười, trong khi tay nhiệt liệt xoa đầu em gái, không rõ vô tình hay cố ý làm tóc Hà trở nên rối tung.

Niềm vui ngắn chẳng tày gang, cho đến khi anh trai làm xong “thủ tục” với “thân nhân gia đình” và bắt đầu cúi xuống hôn bạn gái, thì Minh Hà biết rằng những ngày sắp tới của cô sẽ không hề yên ả.

“Hôm nay, Chi về nhà anh ăn cơm nhé...”

“A... như thế sao được. Anh còn phải cùng gia đình...” Giọng điệu giả tạo.

“Được không mẹ? Được không em gái?”

“T... Tất nhiên là được rồi...” Mẹ và em gái cười méo mó.

24. Chương 24: Chúc Mừng Sinh Nhật

“Arrrrg!”

“Nào, lại có chuyện gì thế?”

Việt Hương nhìn Minh Hà sáng ra mặt đã bí xị, đập phịch ba lô lên bàn, như thường lệ đóng vai người bạn thông cảm và thấu hiểu.

“Anh Hoàng về!”

“Sao! Anh ta lại treo cậu lên cành cây nữa hả?”

“Không.”

“Hay là nhốt cậu trong toilet?”

“Không.”

“Hay thả thạch sùng vào ba lô của cậu?”

“Không! Anh ta đã mười chín tuổi rồi. Những trò tởm cho cậu đó là hồi chín tuổi.” Minh Hà khổ sở.

“Vậy thì sao?” Việt Hương ngơ ngác, rồi như nhớ ra điều gì, cô làm bộ rùng mình. “Hay là đột ngột trở nên yêu thương, cưng chiều cậu?”

“Không ạ, được vậy đã tốt! Anh ta không phá phách cũng chẳng cưng chiều, chỉ có tối ngày dẫn Mai Chi về nhà diễn trò yêu đương, thấy mà ghét.”

“Trời ạ... Tưởng gì.” Hương thở hắt ra. “Đang tuổi yêu phải xa nhau một năm, tất nhiên là có nhiều điều cần tâm sự. Cậu rộng lượng đi!”

“Tâm sự?! Cậu nghĩ đây là nhà trẻ hay sao? Nếu như họ chỉ tâm sự thì đã không...”

Nói chưa dứt câu, Hà bỗng ngậy người.

“Sao thế, nói tiếp đi? Bắt đầu hay rồi đấy! Họ làm gì?” Việt Hương bật ăng ten.

Nhưng Hà không nói tiếp, chỉ quay sang cô bạn tóc ngắn, hỏi ngây ngốc.

“Hôm nay là Valentine hả?”

“Không?! Hôm nay mừng bảy, mười bốn mới là Valentine.” Hương ngạc nhiên.

“Từ sáng đến giờ, tớ thấy trong trường rất nhiều đứa con gái cầm hộp quà, ví dụ như ở góc lớp kia kia...” Minh Hà nhỏ giọng.

Việt Hương lâu lắm chưa kịp trở tài “thông tấn xã”, lập tức rút sổ tay, lật lia lia để rồi mắt sáng lên như đèn pha sau khi tìm thấy câu trả lời.

“Hôm nay không phải Valentine, nhưng trong trường này thì, đó là một ngày quan trọng gần như thế.” Cô nàng vén tóc ngắn qua tai, gỡ giọng thâm trầm, bí hiểm.

“Hả?”

“Hôm nay là sinh nhật của Vũ Trọng Khanh.”

...

À vâng, sinh nhật của một người, mà làm như quốc lễ không bằng.

Một năm có biết bao nhiêu sinh nhật, vậy mà sinh nhật của một người... Không, chính xác là sinh nhật của hai người đấy chứ. Hà chợt nhớ ra, theo phản xạ liếc mắt về một hướng...

Đúng như cô nghĩ, Thủy Linh trông thật là cô độc, lạc lõng, không hề giống như một người có sinh nhật vào hôm nay.

Cũng phải thôi. Ngày 7 tháng 2. Ngay cả trong sổ tay của “thông tấn xã” Việt Hương cũng chỉ ghi tên một người. Thì đừng nói cái đám đông cuồng nhiệt ngoài kia...

Dù là Khanh, hay Linh, thì cũng là chỗ quen biết của Minh Hà. Cô, ngay từ đầu là không có nhiều chỗ quen biết.

Nghĩ đến đó, chẳng nói chẳng rằng, Hà đứng phắt dậy, tiến về hướng cửa lớp trước sự ngỡ ngàng của Việt Hương.

“Ồ...!”

Không ngờ, đứng ngay ngoài ngưỡng cửa là người cô muốn gặp. Phạm Hải Nam.

“Đi đâu mà như ma đuổi thế?” Nam ngạc nhiên.

“Là...” Đến giây phút này, Hà mới nhận ra đã gần một tháng kể từ chuyến đi Đà Nẵng, cô không thật sự nói chuyện với Nam. “... tìm cậu.”

Tự trách mình lú lẫn, làm thế nào có thể quên phắt việc bản thân đang giận dỗi? Mà thôi, lỡ rồi, cho lỡ luôn. Xét cho cùng, làm sao, có thể giận cả đời được cơ chứ.

“Tốt lắm, tớ cũng đang định tìm cậu đây!” Nắm cổ tay Hà, lôi kéo ra ngoài hành lang.

...

Tâm đầu ý hợp đến thế là cùng, té ra, hai người đều muốn nói về vụ sinh nhật. Thế nhưng, nếu như Hà chỉ đơn giản muốn cùng đi mua quà cho hai anh em, thì Nam lại có nhiều ý tưởng hơn thế.

“Tiệc sinh nhật ư?”

Thủy Linh đưa hai tay bịt miệng, dường như không thể tin nổi vào tai mình. Mắt nai mở tròn to trên gương mặt ngơ ngác.

“Đúng thế, hôm nay tan học hãy đến phòng họp của câu lạc bộ bóng đá, bọn tớ tổ chức một bữa tiệc nhỏ cho cậu.” Hải Nam cười dễ dãi, vỗ vai Linh.

Minh Hà cũng cười. Cô vốn không thật sự thích Thủy Linh, nhưng cũng thấy khá tội nghiệp và bất công cho cô bé trong ngày này. Huống chi, hiềm khích giữa hai người sau vụ lần trước đã coi như xóa bỏ.

Điều không ngờ nhất, là Linh chẳng những không cảm động, vui sướng, trái lại còn tỏ ra dăm chiêu, khó xử.

“Ngày sinh... đối với tớ không quan trọng đâu. Hơn nữa... cho tớ ư? Các cậu không thể làm thế được... Còn anh ấy...”

“Tất nhiên, là bọn tớ muốn mời cả hai người cùng một lúc. Hôm nay là sinh nhật của cả hai cậu mà!” Minh Hà kinh ngạc nhìn dửng dưng vẻ khổ sở cần môi, lẫn đôi chân mày thanh mảnh đang nhú lại của Linh, tự hỏi sao phải biểu hiện phức tạp như vậy. “Hay là có kế hoạch gì rồi?”

“Không, không có kế hoạch gì cả.” Bối rối.

“Đi đi! Người ta đã có lòng!” Việt Hương chỉ yên lặng theo dõi, bấy giờ mới thò tay véo má Linh, xem ra vẫn chưa hết “kỳ thị” từ vụ việc ở Đà Nẵng.

“A... Được...” Công chúa nhăn mặt vì đau, lí nhí đầu hàng.

Trong khi ấy, Minh Hà rút di động gọi ngay cho hoàng tử. Bất chấp hàng chục con mắt hình viên đạn từ khắp nơi trong lớp đang tự động quét về phía cô.

“Chúc mừng sinh nhật!” Vui vẻ.

“À... cảm ơn.” Lạnh ngắt.

Thật sự, cái giọng điệu không mấy hứng thú của Khanh đã làm hứng thú trong Hà giảm đến hơn phân nửa. Tuy vậy, cô vẫn thần thiện trình bày kế hoạch.

“Các cậu không thể làm thế được...” Quá mức nghiêm túc, nếu không muốn nói là nghiêm trọng.

“Anh em nhà cậu sợ người ta không biết là sinh đôi hay sao mà ăn nói giống hệt nhau vậy?” Minh Hà trở mặt, cảm thấy hơi bị tổn thương, liền bức xúc. “Tôi nói là tổ chức sinh nhật cho cậu, cũng đồng nghĩa là có cả em cậu trong đó. Sao các cậu không ai bảo ai đều bóp méo ý tốt của bọn này vậy?”

“Cảm ơn. Nhưng sau giờ học, tôi có việc ở công ty. Nên không thể tham gia được.” Người con trai dịu giọng, dù thanh âm vẫn mang sắc thái không vui.

“Dù vậy, bọn tôi vẫn cứ tổ chức, được chứ? Tôi sẽ gửi quà của cậu cho Linh.”

“Tất nhiên là được.”

Không có sự tham gia của Khanh, cả bọn lại phải giằng co thuyết phục thêm một hồi, Linh mới chịu ở lại một mình. Hà trở về chỗ, ngồi phịch xuống, thật chỉ muốn điên cái đầu. Mới mười bảy tuổi đầu mà đã sớm chán ghét sinh nhật như hai anh em nhà này, thật không nên chút nào đâu đấy nhé.

...

Cứ như vậy, ngày hôm ấy của Vũ Trọng Khanh trôi qua với hoa và quà chất cao bằng đầu người hai bên cửa lớp, mà rốt cuộc người dọn đi là bác lao công chứ không phải chính cậu ta, là những lời chúc tụng sáo rỗng đến từ cấp dưới của giám đốc Vũ Trường Thịnh.

Còn ngày hôm ấy của Vũ Thủy Linh chính là một bữa tiệc nho nhỏ trong phòng họp của câu lạc bộ bóng đá. Những người tham gia chỉ là chính cô, Hải Nam, Bảo Long, Minh Hà, Việt Hương và Mỹ Kim.

Không rõ vì những ngọn nến ấm áp cắm trên chiếc bánh Thu Hương nhỏ xíu, hay vì những câu chuyện hài hước, vô thưởng vô phạt của nhóm bạn, Linh đã tạm thời quên đi nỗi khó xử của chính mình, và bắt đầu bên lên mỉm cười, khi mọi người giục bóc quà.

Ngoại trừ thỏi son Chanel của Mỹ Kim, thì những món quà đều chỉ có giá trị tinh thần là chính. Như bình hoa khô của Hà, chiếc chuông gió của Việt Hương, đôi dép xỏ ngón (!) của Nam hay quyển sách của Long. Nhưng đều khiến cho cô công chúa nhỏ xúc động mạnh mẽ.

“Sao an..., sao Long biết, Linh muốn có quyển này!” Ôm chặt chẽ vào lồng ngực quyển sách màu đen, có minh họa là những cánh hoa vàng.

“Thực giác?” Bảo Long cũng ngạc nhiên, cậu chỉ là tình cờ thấy qua, đã nghĩ ngay rằng cô sẽ thích.

Minh Hà liếc nhìn tựa đề cuốn sách qua cánh tay Thủy Linh. Bên dưới cái tên Trịnh Công Sơn màu trắng được in đậm, là dòng chữ nho nhỏ, “Thư tình gửi một người”.

Trong bụng bất giác, lại trào lên cảm giác khó chịu.

Cậu ấy nói là đã thích một người khác. Theo lời của Như Nguyệt. Người khác ấy, liệu có phải...

Giữa lúc ấy, một giai điệu piano dịu dàng vang lên.

“Anh Lâm à...?”

Tiếng nhạc sàn xập xình đáp trả.

“A... ồn quá, em không nghe thấy gì hết.” Linh bối rối, cô thu mình vào một góc phòng.

“Đây đây! Anh đang ở trong bar mà!” Giọng Tường Lâm, bấy giờ mới vang lên rõ nét.

“Có chuyện gì thế ạ?” Ngập ngừng.

“Không có gì. Chỉ là đang chơi thì đột nhiên nhớ ra...” Bờ môi mỏng vẽ thành một nụ cười. Nhấn mạnh từng chữ. “Chúc mừng sinh nhật em gái anh.”

Không để cho Linh có cơ hội nói lời cảm ơn, Lâm tắt máy.

Bất quá thì, cô cũng chẳng còn tâm trí để cảm ơn.

Lác đác một vài cuộc gọi tương tự sau đó, hầu hết đến từ anh chị em họ hàng của Linh. Minh Hà để ý một chi tiết nhỏ, rằng trong bất kỳ cuộc gọi nào, Thủy Linh cũng có hỏi một câu.

“Cậu/ Anh/ Chị đã gọi cho anh Khanh chưa?”

Quay lại bàn tiệc, Linh không hề ngồi xuống.

“Cảm ơn mọi người, tớ rất vui, đây là lần đầu tiên kể từ lâu lắm rồi, tớ mới được tổ chức sinh nhật như thế này.” Rồi nhìn thẳng về phía một người, cô xúc động. “Nhưng bây giờ, tớ có chuyện riêng muốn nói với Nam trong năm phút thôi, có được hay không?”

25. Chương 25: Một Đáp Án Mà Ai Cũng Biết Trước...

“Nếu như cậu muốn cảm ơn riêng, thì đây không phải là ý tưởng của một mình tớ.” Nam mỉm cười, khó xử. Trong bóng tối của khoảng sân giá lạnh, hình ảnh của cậu ta cũng thật vững vàng, trái ngược một Thủy Linh mảnh mai bé nhỏ, tóc nâu gọn sóng tung bay theo gió.

“Ngoài ra còn Minh Hà nữa chứ gì? Hai người lúc nào cũng cùng với nhau, tớ biết.” Tự giác ôm chặt lấy cánh tay của chính mình, không rõ vì lạnh, hay để kìm nén.

“Linh này... Tớ muốn nói là...”

“Tớ biết! Các cậu thân nhau từ rất lâu rồi, còn tớ chỉ là mới xuất hiện.”

“Mọi chuyện không chỉ...”

“Nhưng mà tớ thích cậu.”

“...”

“Từ lần đầu gặp nhau, cậu đã rất tốt với tớ. Không cần biết tớ là ai. Nên tớ nghĩ...” Chân mày thanh mảnh hơi nhú lại, Thủy Linh dường như đang cân nhắc, sắp xếp từ ngữ.

“Cậu còn muốn nói gì nữa không?” Thằng thần, với sắc thái tôn trọng người đối diện.

“Tớ cũng biết luôn là cậu sẽ từ chối tớ. Vì cậu thích Minh Hà. Hôm 20 tháng 10 cậu còn tặng hoa hồng đỏ cho cậu ấy nữa. Cậu nằm trong ban văn nghệ, sao tớ lại không biết.” Linh thừa nhận, không giấu giếm vẻ thất vọng.

“Nếu cậu đã biết nhiều như thế. Thì tớ chỉ có thể nói, là tớ xin l...”

“Đừng!” Cô gái nhỏ chạy tới, với tay chắn ngang miệng Hải Nam. “Tớ thật sự muốn làm bạn gái cậu! Chẳng lẽ không còn giải pháp nào ư?”

Linh cảm nhận được tiếng thở dài của Nam trong lòng bàn tay. Rồi lại thấy cổ tay mình bị Nam kéo xuống.

“Không. Tớ có thể giúp đỡ cậu trong việc hòa nhập với bạn bè, hoặc những vấn đề xã hội, như từ trước đến nay, hơn nữa thì không.”

Đôi mắt cương nghị không mang chút ánh cười. Một Hải Nam luôn tỏ ra hòa đồng, dễ tính, không dễ dàng để lộ ra biểu hiện này.

“Chúng ta đi vào thôi, mọi người đợi.” Nam định kéo tay Linh, không ngờ lại bị đẩy ra.

“Tớ thật sự rất cô đơn, lúc nào cũng chỉ có một mình, mọi người ai ai cũng chỉ thích anh Khanh...” Cấn môi, hai bàn tay nắm chặt gấu áo đã trở nên trắng bệch. Cách duy nhất còn lại là...

“Đó là vì cách sống của cậu quá khép kín thôi. Điều đó tớ có thể giúp được...”

“Không đơn giản như vậy đâu!” Linh gắt. “Cậu có muốn biết lý do không? Tại sao ngay đến sinh nhật tớ, mọi sự chú ý cũng chỉ đổ dồn về anh ấy? Rất nhiều người biết, nhưng họ không nói ra mà chỉ thể hiện qua hành động, qua đối xử. Cậu có muốn biết không?”

...

“Tớ tình gì mà lâu thế hả trời.” Việt Hương vươn vai, chán ngán. “Đói quá đi! Bao giờ mới cắt bánh đây?”

“Chị thật là vô duyên.” Mỹ Kim lườm bâu. “Người ta phải có mở đầu, diễn biến rồi mới đến cao trào. Cao trào xong còn phải đợi câu trả lời nữa chứ. Em nói có đúng không?”

Câu cuối cùng, Mỹ Kim vừa nói, vừa tình tứ liếc mắt sang Bảo Long, đầy vẻ xun xoe nịnh nọt. Long hoàn toàn lạnh lùng, nên Hà cũng chẳng để tâm.

“Câu trả lời?” Việt Hương cười khẩy. “Một đáp án mà ai cũng biết trước, thì làm sao phải mất thời gian chờ đợi chứ?”

...

“Cậu có chắc về những lời vừa nói?” Nam không tỏ ra bất ngờ trước tiết lộ động trời của Linh, chỉ điềm nhiên, chậm rãi hỏi lại.

Linh hoàn toàn không ngờ đến loại phản ứng này, nhưng đã đâm lao phải theo lao, cô nhìn thẳng vào mắt Nam, cương quyết.

“Cậu cho là tớ dám nói dối về chuyện hệ trọng này ư?” Linh mím môi, bứt rứt. “Ngoại hình khá giống nhau, không có nghĩa là... Không tin, cậu đi mà hỏi anh ấy.”

“Nếu cần xác minh, thì cậu ta là đối tượng cuối cùng nên hỏi.” Nam nhẹ cười, mắt sâu thẳm nhìn ra những chiếc lá khô vàng xoay xoay trên sân bóng.

“Tại sao?” Hoang mang.

Cậu không trả lời trực tiếp câu hỏi, mà chỉ bình thản, tiếp tục lập luận.

“Bên cạnh đó, mặc dù tớ không nghi ngờ việc cậu thích tớ. Nhưng cái cách mà cậu khấn trương như vậy, muốn xác lập một mối quan hệ, thật kỳ lạ, không hề giống phong cách của cậu.”

Linh tái mặt. Cô đã lầy biết bao dững khí mới có thể đưa mọi chuyện đi xa đến mức này, giờ chỉ biết cúi đầu, phó mặc mọi kết quả.

“Cứ coi- như chuyện của cậu là thật. Nhưng nếu cậu nghĩ, nói ra điều đó có thể thay đổi đáp án của tớ, thì cậu đã sai. Hai việc này không liên quan gì đến nhau.” Nam kết luận.

“Tớ cần một ai đó ở bên cạnh... ” Cô yếu ớt cứu vãn.

“Tại sao người đó lại không thể là...”

“Thôi đủ rồi!” Linh không để cho Nam nói hết câu, gắt gao bịt tai lại. “Hãy coi như tớ chưa nói gì.”

“Đi vào ăn bánh thôi.” Nam đặt tay lên vai Linh, lần này thì không bị gạt ra.

Vào đến nơi, tiệc đã có dấu hiệu tàn. Mỹ Kim chúm mũi vào màn hình di động. Long và Hà rì rầm nói chuyện. Bất ngờ nhất là Việt Hương, cô tiến lại, chìa ra trước mặt Linh một phong bì khá lớn.

“Quên mất, ban nãy anh Khôi có tạt qua trường. Cái này là cho cả hai anh em cậu.”

Thủy Linh nhú mày, cố gắng nhớ ra cái tên “Khôi” cho đến khi Hương nhắc lại buổi karaoke năm ngoái. Bấy giờ cô mới nhẹ nhàng bóc chiếc phong bì trắng đơn giản, không cả lời đề tặng, để rút từ trong đó ra một tấm giấy mỏng, trơn nhẵn...

Thoáng thấy bức ảnh, Linh đã đỏ mặt lập tức nhét lại nó vào phong bì, tim đập rộn ràng. Nhưng đáng tiếc, Hải Nam đứng ngay đằng sau cô, dù muốn hay không cũng là người duy nhất nhìn thấy. Cậu chỉ lắc đầu, cười thản nhiên.

“Ảnh chụp đẹp lắm. Anh Khôi ngoài ca hát cũng có tài lẻ đấy chứ.”

...

Minh Hà miễn cưỡng lên lầu. Thấy cửa phòng đóng kín, không suy nghĩ xoay tay nắm mở ra luôn.

“Á Á Á Á!!!”

Có nằm mơ cũng không tin ở trong nhà lại được chứng kiến cảnh tượng sống động đến thế này. Trên giường của chính cô, hai nhân vật nửa nằm, nửa ngồi đang hôn say đắm, đây là chưa kể cúc áo sơ mi của Mai Chi đã bị cởi đến hơn phân nửa.

“Làm gì mà kêu như heo vậy?” Minh Hoàng so với em gái, cũng ngạc nhiên không kém.

“Đây là phòng của em đấy nhé!” Hà mặt đỏ bừng, vẫn chống nạnh tỏ ra ghê gớm.

“Phòng của- anh cho em. Còn phòng em vốn là cái- bây- giờ- làm- nhà- kho kia.”

Người anh trai lâu bầu đáp trả, bấy giờ mới lười nhác ngồi thẳng dậy, còn đưa tay dịu dàng cài lại cúc áo cho Mai Chi. Cô nàng thấy vậy chỉ cười híp mí, tươi như hoa nở.

“Em không cần biết! Muốn làm thì đi mà vào khách sạn! Ở trong phòng em mà tùy tiện, em mách mẹ!”

Minh Hà rít qua kẽ răng.

“Em gái à... Cậu yêu còn sớm hơn cả tớ, sao cứ phải ra cái vẻ bảo thủ thế hả? Già nhanh lắm đấy...” Mai Chi đã leo xuống khỏi giường, tiến lại gần Hà, vừa cười duyên dáng vừa thể hiện giọng điệu thảo mai sở trường.

“Tránh! Ai chị em với cậu?!” Hà cảnh giác lùi lại ba bước. Rồi quay lưng biến mất sau ngưỡng cửa, chỉ để lại thanh âm bức xúc cao chót vót. “Mẹ bảo xuống uống trà. Nhanh nhanh lên đấy!”

Sau khi “khách không mời” khuất dạng, hai kẻ còn lại trong phòng xét thấy thời gian địa điểm cũng thật sự không hợp lý lắm, quyết định không đóng tiếp... phim người lớn, chỉ đơn giản ôm nhau ngồi đung đưa như lật đặt.

“Hơn một năm rồi, con bé vẫn chẳng thay đổi gì cả.” Minh Hoàng bật cười.

“Ấy vậy mà em nghe nói đã có bạn trai rồi cơ đấy.” Giả ngây thơ lại pha chút chế giễu.

“Em nói gì?!”

26. Chương 26: Anh Đã Từng Cô Đơn Biết Bao, Trước Khi Được Gặp Em...

“Minh Hà! Bạn trai là thế nào hả?!”

Cô em gái trở mắt nhìn bộ dạng nóng nảy của anh trai. Ngay giữa lúc mọi người ngồi uống trà, đã sốt ruột lời cô ra ngoài bếp “có chuyện muốn hỏi em” đã là chuyện lạ. Gọi ra để hỏi đúng câu này lại là chuyện không tưởng khác.

“Hả?!”

“Mai Chi nói em có bạn trai, có đúng hay không?”

“Lại là con bé Chi mách lẻo...” Minh Hà cắn môi.

“Đừng đánh trống lảng!”

“Có thì sao mà không thì sao?”

“Em không được hồ đồ như vậy! Em phải suy nghĩ kỹ chứ!” Giọng điệu lo lắng khẩn trương.

“Hả?!”

Xem ai đang nói kia? Là Minh Hoàng mà trong vòng hai tháng kể từ lần đầu gặp mặt đã dính như keo với một Mai Chi mà cả nhà cô từ trên xuống dưới đều chán ghét đấy nhé.

“Anh có ầm đầu không đấy? Anh tưởng yêu đương là đặc quyền của anh trong cái nhà này hả?”

“Anh không cấm em yêu đương! Nhưng em phải chắc chắn là thằng Long nó đã chia tay con bé kia rồi đấy nhé!” Minh Hoàng đưa tay vuốt ngược tóc mái, thở hắt ra.

“Cậu ta chia tay lâu rồi! Mà sao chuyện Long có bạn gái ngày đó, em không biết mà anh lại biết hả trời?” Cô gần như choáng váng.

“Đại hội thể thao học sinh Đông Nam Á năm ấy, anh có tham gia mà... Anh không nói, vì không muốn em buồn, học hành sa sút thôi. Hồi đó em còn nhỏ xiu, lại ngu ngốc như vậy...” Đưa tay véo má em gái.

“Đại hội thể thao như thế nào? Kể cho em?” Đó chính là năm lớp tám, Bảo Long là đại biểu của trường được gửi đi thi ở nội dung điền kinh, đã đoạt huy chương Bạc... thì ra hai người họ quen nhau ở đó?

“Chia tay rồi thì thôi. Có gì đâu mà kể.” Không ngờ Minh Hoàng lại nhún vai, kết thúc câu chuyện đầy nhạt nhẽo. “Anh đơn giản là trông thấy hai đứa nó... ờ, nói chuyện...”

“Nói chuyện suông mà anh biết, hai người là bạn trai bạn gái?” Hà nhúm mày, ngờ vực.

“Ờ thì... Không nói chuyện suông... Con bé còn hôn lên má thằng bé, trước khi nó chạy...” Hoàng chép miệng, cười khẩy. “Đúng là bọn trẻ con.”

“Chứ không phải ai cũng từ sân trường bay thẳng lên giường như anh đâu!” Hà nghiêng răng. Hôn lên má, thì ra đã có tiền lệ rồi cơ đấy. “Nhân đây em cũng muốn nói cho anh, về nhắn với Mai Chi, đã hóng chuyện thì hóng cho trót, rằng cái người mà em có tin đồn yêu đương đó, hoàn toàn không phải Bảo Long.”

“Cái gì?” Anh trai trở mắt. “Còn ai chịu nổi con khỉ con như em? Thằng Nam hả?”

“Cũng không phải nổi! Valentine năm nay, anh không phải người duy nhất được hẹn hò đâu đấy nhé!”

Mang theo nỗi bức tức không tên, em gái bỏ ra ngoài phòng khách.

...

Một năm nhẹ nhàng cứ thế trôi qua. Valentine, ngày lễ tình nhân, đến vào mừng 5 Tết.

Hoàng tử vừa đúng hẹn, đã có mặt trước ngưỡng cửa nhà Lọ Lem, vẫn phong thái điềm nhiên, lạnh lùng trong áo khoác sáng màu là lướt ánh lên vẻ sang trọng. Không rõ trên con đường đi tới đây, cậu ta đã kéo theo bao nhiêu cặp mắt tròn tròn giống như Mai Chi đang từ trên lầu hai ngó xuống.

“Đẹp trai nào lòng...” Mai Chi cắn đốt ngón tay, thần thờ tựa vào khung cửa sổ, cho đến khi Minh Hoàng cúi tiết, bế xốc cô nàng ném lên giường.

“Thật không thể tin nổi, trước mặt bạn trai mà em dám thế!” Hai tay véo má.

“A... Đẹp thì khen đẹp! Em thật thà mà! Siêu mẫu đồ lót Ngọc Trinh cũng nổi tiếng vì thật thà đó!” Ôm mặt, lẩn ba vòng. “Ôi, sao trên đời lại có người đẹp trai hơn cả phim Hàn Quốc vậy chứ!”

Minh Hà mặc xác hai kẻ dở người diễn hài trong phòng, liền với lấy áo khoác nhanh nhẹn chạy xuống dưới nhà. Đúng như cô nghĩ, hoàng tử đang lễ phép chào hỏi bố mẹ Lọ Lem. Còn hai đứa em đang ngồi lẩn lóc trên sàn nhà thì nhìn cậu ta như bị thôi miên.

...

Khi cả hai đã sánh bước dọc trên con phố đầu năm nhộn nhịp, Minh Hà mới đối diện với thực tại, là mình đang thật sự hẹn hò. Lần đầu tiên.

“Khó tin quá, sao cậu lại dành thời gian này cho tôi?” Hà buột miệng cảm thán. Nhưng thắc mắc cũng đúng quá đi chứ. Valentine. Valentine đấy nhé. Chocolate chất cao bằng đầu người là một chuyện, chắc chắn sẽ có đến hàng trăm cô gái đang điên cuồng mong muốn vị trí của Hà ngày hôm nay.

“Ừ.” Khanh lơ đãng trả lời, như thể không hề quan tâm đến câu hỏi.

Họ xem một bộ phim tình cảm lãng mạn, hay ít nhất là... dấn máu tình cảm lãng mạn. Bởi vì nội dung của nó căng thẳng gần như phim hình sự. Đoạn kết, vì bảo vệ nhân vật nam chính mà nữ chính đã phải giết người (!), và ngồi tù ba năm. Tuy vậy, sau khi ra tù, họ sống bên nhau hạnh phúc.

Trong rạp, mọi người đều khóc.

Khanh đưa khăn tay cho Hà.

“Này...” Cô ngập ngừng lên tiếng.

“...?”

“Cậu chắc đang nghĩ, nhặt nhèo như vậy mà thi nhau khóc, thật là vớ vẩn, có đúng không?”

“Tôi không nghĩ vậy.” Quả thực, cậu không nghĩ vậy.

“Tôi muốn nói cho cậu biết, tôi khóc, không phải vì cảm động câu chuyện của hai nhân vật chính, giống như mọi người trong rạp.”

“Tôi cũng đoán thế.”

“Sao cậu biết?” Minh Hà ngạc nhiên. Cô quả thật, đã khóc thương cho nhân vật nữ phụ.

Một cô gái xinh đẹp, dịu dàng đã yêu nam chính rất nhiều. Để rồi cuối cùng, chấp nhận gả cho gã luật sư xấu xa, để có được sự giúp đỡ “bách chiến bách thắng” của hắn trong phiên tòa xét xử nhân vật nữ chính.

“Cái kết trông thì có vẻ hạnh phúc đấy. Nhưng còn cô gái kia thì sao? Cô gái tự dưng suốt đời phải sống với một kẻ mà mình không yêu thì sao? Chỉ vì hy sinh cho hạnh phúc của hai nhân vật chính...” Cô bứt rứt, hai tay xoa vào nhau mạnh mẽ.

“Nhân vật luật sư đó, từ nhỏ...” Đều đều, vô cảm.

“Chẳng liên quan! Hắn xuất thân chỉ là một kẻ nghèo khổ, vật vớ mới leo lên được đỉnh cao, làm sao xứng đáng với một tiểu thư như cô ấy, lại dám giở thủ đoạn?” Hà hừ giọng. “Họ cho rằng tình yêu chỉ cần đến từ một phía là đủ? Xin lỗi, tôi không tin.”

“Bỏ đi.” Khanh ngắt lời cô, đột ngột nắm lấy một trong hai bàn tay đang tự mình sưởi ấm của Hà, mạnh mẽ kéo về phía mình. “Cậu lạnh?”

“Ồ... Hơi hơi...” Hà đỏ mặt. Đây là lần đầu tiên giữa cô và Khanh có một động chạm như vậy. Cũng là lần đầu tiên cô đứng gần cậu như vậy. Cô cúi đầu, tránh nhìn vào gương mặt Khanh, đặc biệt là đôi mắt xám, vì biết nếu có nhìn, sẽ dễ dàng bị hút hồn. Mới lúc này đi sóng đôi, liếc qua mái tóc nâu bị gió thổi bám lên gò má như tượng cẩm thạch kia thôi, Hà đã muốn đứng tim rồi.

Nhờ vậy, cô lại nhìn thấy một vài chuyện- đáng- chú- ý khác...

“Khanh...” Hà mấp má môi. “... có... người chụp ảnh?!”

Đúng thế. Sau bức tường kia. Cột điện kia... Không còn nghi ngờ gì nữa, điện thoại di động, máy ảnh kỹ thuật số... đều đang hướng về phía chính cô, và Khanh.

“Kệ họ.” Nhếch môi cười nhạt, lại tiến thêm một bước, đem cô ôm chặt vào lòng. Động tác dứt khoát khiến Hà trở tay không kịp.

Ở trong lòng ngực của người con trai này, Minh Hà biết mình đã bắt đầu trở thành trung tâm của thế giới xung quanh. Đèn flash hay không, những bức ảnh thị phi chắc chắn sẽ đóng một vai trò gì đó trong những ngày tiếp theo của cô. Nhưng cùng với những phân tích của lý trí, thì cô cũng nghe thấy chính trái tim mình đang đập loạn nhịp trong một mùi hương dễ chịu...

“Tôi khát nước...” Hà biết, không dễ gì dùng sức mà đẩy Khanh ra được, liền ở nguyên trong vòng tay cậu ta, để đạt ý kiến.

...

Quán cà phê không vắng, nhưng khách khứa đều là những cặp tình nhân, nói chuyện bằng giọng điệu tâm tình thủ thỉ nên không gian nói chung vẫn thật yên tĩnh, thanh bình. Phía trên sân khấu, một thanh niên ôm guitar, dáng vẻ nghiệp dư xin phép được biểu diễn.

Hallelujah, bằng một chất giọng ê a và phát âm tiếng Anh chưa được chuẩn, vì một lý do nào đó lại thu hút được sự chú ý của Vũ Trọng Khanh, cái con người mà ngay từ giây phút bước vào quán đã khiến cho bao cô gái vùng trộm liếc nhìn.

“Em yêu, anh đã từng đến đây xưa kia, đã thấy gian phòng này, và bước đi trên sàn nhà này... Anh đã từng cô đơn biết bao, trước khi được gặp em. Anh đã thấy lá cờ của em trên ô cửa vòm cẩm thạch, nhưng tình yêu không giống như ca khúc hải đảo. Nó là bản Hallelujah, lạnh lùng, tan vỡ... Hallelujah Hallelujah Hallelujah Hallelujah...”

Tay mân mê cốc chocolate, qua những sợi khói mờ ảo, Hà ngược nhìn gương mặt trầm ngâm theo tiếng nhạc của Khanh, tự thấy lòng mình chùng xuống.

“Bài hát buồn quá. Sao cậu lại thích?” Không cầm lòng được, cô buột miệng hỏi.

“Giai điệu rất quen...” Người con trai chuyển sự chú ý sang tách trà trên mặt bàn.

“Cậu có chơi nhạc cụ gì không?” Cô chớp mắt, chẳng mấy khó khăn để hình dung dáng vẻ thu hút của cậu ta khi ngồi bên cây đàn piano hoặc kéo vĩ cầm.

“Không. Tôi đã từng thử, nhưng khó khăn lắm cũng không đọc được nốt nhạc. Có thể gọi là, dốt.” Khanh thản nhiên.

“!?”

Màn trình diễn kết thúc. Tiếng vỗ tay lác đác.

“Nói gì thì nói, tình yêu cũng phải mang lại hạnh phúc mới thật sự lành mạnh.” Hà chép miệng, chuyển đề tài.

Cậu bật cười. Khiến cho cô đỏ mặt.

“Tôi nói gì... sai sao?” Ấp ứng.

“Không sai. Nhưng lành mạnh? Cậu dùng từ... chuyên môn thật.” Chậm rãi đánh giá.

“Không đâu, nó chính là vấn đề đấy. Lành mạnh có nghĩa là. Ví dụ nhé. Hai người cùng yêu nhau, ở trong quán cà phê uống chocolate dở tệ, nghe Hallelujah buồn não lòng, vẫn thấy thật là hạnh phúc.”

Nét cười vừa thấp thoáng trên môi ai đó, tự bao giờ đã lịm tắt như chưa từng xuất hiện.

“Tôi thích cách suy nghĩ của cậu.” Khanh nói.

Yên lặng.

Người thanh niên bắt đầu tiết mục tiếp theo. Lần này là một ca khúc pop theo phong cách những boyband của thập niên 90.

“Quá chân thành, quá sớm, anh đã muốn em đáp lại, muốn chính em bên anh giữa bao người, quá chân thành, nhưng quá sớm, muốn em yêu anh.

Kể từ buổi chiều mưa đó, giờ đây anh ngồi dưới vầng trăng, nghĩ về chúng ta đã đến bên nhau quá chân thành từ quá sớm...”

“Đi thôi.” Cậu đột ngột đứng dậy. Họ ngồi chưa đầy hai mươi phút.

“Đi đâu?” Hà tròn mắt ngạc nhiên, trong khi Khanh đã bước đến quầy tính tiền.

“Về nhà tôi, xe đang đợi ở ngoài.” Xong xuôi, cậu quay lại, ngắn gọn.

Quả nhiên, chiếc BMW màu đen đã đỗ ở bên đường.

27. Chương 27: Không Giống Trong Phim Hàn Quốc...

Lần đầu tiên, bước vào căn penthouse của nhà họ Vũ. Cũng là lần đầu tiên, Hà biết thế nào là nhà giàu thật sự. Không khoa trương ở diện tích dư thừa, nhưng bài trí lại cực điểm tinh tế. Từ sàn gỗ lim đến thảm lông mềm mại như một giấc mơ, từ bộ sofa trắng tinh khiết đến vài bức tượng nhỏ trang trí hợp phong thủy, từ chậu mai ngự quý hiếm đến bộ đôi câu đối treo tường nhả nhặn (dù giá tiền chắc chắn sẽ... không hề nhả nhặn), một bức tranh sơn dầu khổ lớn, và cây pianoforte trắng thanh lịch đặt bên bức tường kính nhìn ra một vườn hoa tuyệt vời, thấp thoáng có cả hồ cá... đúng là một khung cảnh thần tiên, mà những người bình dân dù có chăm chỉ theo dõi chương trình “Không gian đẹp” đến mức nào, cũng đừng hòng trông thấy. Tất cả đều trang nhã với gam màu chủ đạo chỉ là trắng và men ngọc, nhưng lại không hề nhàm chán...

Hà cứ ngây ngốc ngắm nhìn, mặc cho Khanh cầm lấy áo khoác trên tay mình treo lên giá.

“Thấy bảo ba mẹ cậu hay đi công tác. Bình thường vậy là chỉ có hai anh em ở căn hộ rộng thế này?”

Trong tưởng tượng của cô rút ra từ phim Hàn Quốc và truyện ngôn tình, nhà giàu thường hay có quần gia, người ra kẻ vào nườm nượp.

“Buổi sáng không có ai, thì người làm đến dọn dẹp, đôi khi là nấu nướng. Nhưng thường đến chiều là họ ra về. Gia đình tôi muốn giữ không gian riêng tư.” Khanh trả lời đơn giản.

Hà thấy vậy không hỏi gì thêm.

Giá như cô biết được, người hàng ngày đến dọn dẹp đã phải trải qua một cuộc tuyển chọn gắt gao quy mô rộng đến thế nào, từ kỹ năng đến... cung mệnh, sao cho phù hợp nhất với gia chủ, để lãnh nhận mức lương “dọn dẹp” mà bao người trong tay cả mớ bằng đại học, thạc sĩ còn chưa với tới. Cũng như người “đôi khi” nấu nướng, là bếp trưởng của một nhà hàng cao cấp đến thế nào.

Đột ngột, một trong những cánh cửa dẫn đến phòng khách khê khàng hé mở, và một cô bé tóc nâu mắt nâu lấp ló hiện ra. Bước đi bên lên trong bộ váy ngủ màu trắng, trước khi đưa ra một hộp chocolate.

“Weißt du, diese Schokolade schmeckt richtig gut! Probier mal paar Stück... Ach, aber nicht die mit Marc de Champagne, denn die sind mein. Kannst die mit Jamaica Rum oder Weinbrand nehmen...”

“Em...” Khanh nhìn gương mặt cười đến sáng lạn, hai má đỏ hồng rực rỡ của em gái, lập tức hiểu ngay chuyện gì xảy ra, liền bước tới giật phắt hộp chocolate trên tay Linh. “Bist du betrunken oder was? Ich hab’ dir schon tausendmal gesagt, dass dein Körper...”

“Was’s los?” Cô bé ngơ ngác trong giây lát, rồi nhét viên chocolate đang ăn dở, đã gần chảy nước trên tay vào miệng anh trai, trong khi chính mình yếu điệu vén tóc, vừa ngân nga hát.

“Two ravens in the old oak tree, one for you and one for me...”

“Geh jetzt ins Bett!” Khanh đẩy Linh ra, trong khi ném hộp chocolate đã hết hơn phân nửa lên bàn.

“Es ist aber noch früh, Ich bin noch nicht müde...” Đoạn quay sang Minh Hà, cười sòng sánh mê hồn. “Oniichan no kanojo ka na? Kawaii desu ne...”

“Nihonjin ja nai! Guai ga warusou desu yo,” Anh trai gắt, mày nhíu lại.

“Sukoshi atama ga itai... demo, daijoubu mou nakanai de...” Em gái ngơ ngác, rồi lại nũng nịu. “Em đàn cho anh nghe nhé?”

“Anh đâu có kh...” Khanh kìm lại được giữa chừng, rồi dịu giọng. “Để lần khác, đau đầu thì vào nghỉ đi.”

“N’oublie pas ce que je t’ai dit.”

“Sag’s auf Deutsch, Französisch kann ich fast gar nicht.”

“If you ever... disappear when I sleep, I’ll never...”

“I won’t. So stop the nonsense!”

Minh Hà chỉ biết trố mắt nhìn Khanh lôi kéo Linh vào phòng ngủ. Tự hỏi làm sao trên đời lại có loại phản ứng say rượu dễ thương thế này, trong khi cô thì... Ông trời thật không công bằng.

Chờ rất lâu không thấy Khanh quay trở ra, ngồi một mình nhàm chán, Minh Hà mới đánh bạo cầm lên điều khiển ti vi.

Giờ này, các kênh truyền hình của trung ương đều đang chiếu bản tin thời sự. Trên màn hình cực đại hiện lên nghi thức kí kết hợp đồng đầu tư đất của một tập đoàn kinh tế lớn... Ánh đèn flash, những cái bắt tay xã giao, những bộ dáng cao sang, những nụ cười tư bản giả tạo, một nét bút máy, kéo theo hàng loạt nghi thức như cắt băng khánh thành, khởi động công trình, đại biểu nói chuyện... Hết thấy đều chẳng có gì hấp dẫn, đối với một cô nhóc mười bảy tuổi...

Nếu như cô không bàng hoàng nhận ra qua dòng chữ chạy trên màn hình, cùng lời thuyết minh, nhân vật chính của bản tin này không ai khác, chính là tổng giám đốc Vũ Trường Thịnh.

Thảo nào, mà cô lại thấy cái dáng vóc trung niên cao ráo kia, cái khí chất oai nghiêm kia, lại quen thuộc đến thế.

Nhưng vấn đề là ở chỗ, quen thuộc, không phải vì sự tương đồng về ngoại hình giữa ông ta và con trai độc nhất Vũ Trọng Khanh.

Quen thuộc, vì cô đã từng gặp qua người này một lần rồi...

“Cậu uống gì?” Giọng nói của Khanh thông thả cắt ngang dòng suy nghĩ của Hà. Cậu ta lặng lẽ ngồi xuống sofa, không có vẻ gì là bận tâm tới sự xuất hiện của ba mình trên truyền hình, có lẽ bởi vì đó là một chuyện quá đỗi bình thường.

“Linh có sao không?” Thật lòng quan tâm.

“Ngủ rồi.”

“Rất đáng yêu.” Hà khúc khích. “Bình thường luôn rụt rè, không ngờ say rồi lại bộc phát tính văn nghệ, hăng hái như vậy. Nếu ai cũng được nhìn thấy nụ cười kia, thì con trai theo đuổi chắc cũng xếp hàng từ cổng trường vào lớp.”

“...”

“Nhưng nói được từng ấy thứ tiếng để đối đáp với cô ấy thì cũng hơi thử thách đấy nhé! Rốt cuộc hai cậu có bao nhiêu ngoại ngữ vậy?”

“Linh nói tiếng Anh, Đức, Pháp, Nhật. Tôi thì trù tiếng Pháp.”

“Tại sao vậy?” Minh Hà ngạc nhiên, lần đầu tiên cô thấy Trọng Khanh lại thua kém ai đó đồng trang lứa ở một lĩnh vực.

“Tại sao ư?” Khanh không nghĩ là Hà lại chú ý đặc biệt đến đề tài này, đành trả lời lấy lệ. “Vì tôi không có thời gian học.”

“A...” Hà phát hiện ra điều gì đó, trở nên ngập ngừng.

“Sao vậy?”

Cô lưỡng lự một hồi, rồi rụt rè đưa tay lau chút chocolate dính trên miệng Khanh lúc mới rồi. Trong một khoảnh khắc, Hà cho rằng mình đã hoa mắt, khi thoáng thấy sự bối rối hiện lên mờ nhạt trên gương mặt người con trai lạnh lùng đến ngạo mạn ấy.

Hà mở ba lô, lúi húi lấy ra một túi giấy bóng kính buộc ruy băng.

“Đây là bánh chocolate, hôm qua tôi làm cùng với mẹ, dù sao hôm nay cũng là Valentine, nên mang cho cậu một ít.” Rồi liếc nhìn đồng hồ chocolate cao bằng đầu người ở góc nhà, cô thở dài. “Mặc dù xem ra cũng chỉ như muối bỏ bể.”

Không ngờ đến nhất, là cậu ta lại thản nhiên bóc ra ăn, ngay tại chỗ, khiến cho Hà chỉ biết ngây ngốc nhìn.

“Cậu nhìn gì? Cũng muốn?” Dáng vẻ hững hờ quen thuộc đã đồn ngã trái tim biết bao cô gái, xem ra bắt đầu phát huy tác dụng với cô gái ngay từ đầu, không hề muốn đến gần cậu ta nhất.

Khi Khanh cầm một chiếc bánh đưa lên miệng Hà, cũng là lúc cô hoàn toàn thấu hiểu, và thông cảm cho đám fangirls quá khích của cậu ta...

“Hai đứa đừng ăn vội nhé, hôm nay cả nhà...”

...

Hà giật thót mình, quay lại hướng cửa ra vào, nơi phát ra tiếng nói.

“Ơ...”

Vừa nhìn thấy nhau, cả Minh Hà, lẫn người mới đến đều chưng lại. Về phía Hà, tất nhiên là choáng ngợp, vì khí chất cao sang kiêu kì toát ra từ người phụ nữ tóc nâu mắt nâu cực kỳ xinh đẹp trong bộ váy màu rượu vang, với áo khoác lông trắng vắt hồ trên tay trong một dáng vẻ thanh nhã vô cùng quý phái...

“Mẹ đã về...” Người con trai ngồi cạnh cô liền đứng dậy, tiến lại đón lấy áo khoác của người phụ nữ. Một khung cảnh đẹp đến ngây người.

Minh Hà không chần chừ, cũng vội đứng phắt dậy, bối rối cúi đầu.

“Cháu chào bác... A... Cháu chào hai bác ạ. Cháu là... bạn cùng trường với Khanh.”

Cô gần như lạnh sống lưng, khi thấp thoáng đằng sau lưng người phụ nữ, là bóng dáng cao, oai nghiêm của người đàn ông trung niên cũng vừa vào tới.

Giám đốc Vũ Trường Thịnh cùng với phu nhân Nguyễn Như Lưu Thủy, những con người mà ta chỉ thường thấy họ xuất hiện cao ngạo trên truyền hình hay những bữa tiệc thượng lưu, giờ đây đang đứng bằng xương bằng thịt trước mắt Minh Hà.

“Chào cháu...” Người đàn ông mở lời, âm trầm, đôi mắt đen cũng không hề mang theo một tia ấm áp.

Tuy vậy, người phụ nữ dù chưa nói tiếng nào, nhưng lại mỉm cười tương đối thân thiện và gật đầu chào lại Hà. Không cần phải là một người mẹ thông minh để hiểu được rằng, cô gái mà con trai mình đưa về nhà trong buổi chiều Valentine chỉ có thể là ai. Đấy còn chưa kể “hiện trường” trên bàn là những túi bánh, và hộp chocolate còn dang dở.

“Em đâu con?” Chính là mối quan tâm đầu tiên của người cha.

“Ồ trong phòng, đã ngủ rồi ạ.”

“Ngủ sớm như vậy ư?” Chân mày liền nhíu lại.

Bấy giờ bạn Minh Hà thâm nhủ, nhân viên cấp dưới mà nhìn thấy biểu hiện này của giám đốc là áp lực lắm đấy nhé.

“Là em ăn nhầm phải đồ của con...” Tầm mắt đặt tại hộp chocolate mở toang ở trên bàn. Khanh không có ý định che giấu, bởi vì điều đó là vô ích.

“Ba không muốn nói nhiều, vì có bạn ở đây. Nhưng lần sau đừng có rải đồ bữa bãi như vậy...” Ông Thịnh đã cởi áo khoác, tính bước đi khỏi, nhưng tay áo đã bị bà Thủy kéo lại.

“Anh có hiểu thế nào là bữa bãi? Sao cái gì cũng đổ hết lên đầu thằng Khanh? Sao không hỏi con gái anh làm sao lại tự tiện lấy đồ của người khác ra ăn?” Người phụ nữ nghiêm giọng, chậm rãi chất vấn.

“Đều là tại con. Chính con đã đồng ý cho em ấy nhận, và tùy ý ăn những thứ đó.” Người con trai thừa nhận.

“Thôi được rồi.” Trong chốc lát, bóng dáng vị giám đốc biến mất sau cánh cửa phòng ngủ của Linh.

Từ nhỏ đến lớn, sinh ra trong một gia đình mà con gái có thể vừa nằm vắt vẻo trên sofa xem tivi, vừa kì kèo công việc nhà với mẹ, thì một không khí gia đình nghiêm khắc đến như thế này thật là quá sức chịu đựng của Minh Hà. Nên cô viện đủ thứ lý do để từ chối lời mời ăn tối ở nhà hàng cao cấp cùng với gia đình họ.

“Hôm nào bác có ở nhà, lại bảo Khanh đưa con đến đây chơi nhé.” Bà Lưu Thủy mỉm cười, đưa bàn tay nòn nà thơm mùi nước hoa lên vuốt tóc Hà. Vì một lẽ gì đó, bà lại hoàn toàn chẳng hề tỏ ra ác cảm với cô bạn gái đầu tiên của con trai. Nếu không muốn nói là trong đôi mắt nâu chải mascara cong vút kiêu kỳ kia, đã hào phóng ánh lên hẳn một tia thiện cảm.

Có gì không ổn đây? Không giống trong phim Hàn Quốc tí nào. Các bà mẹ quý phái, lẽ ra phải lườm nguýt, mỉa mai, thái độ các kiểu, nếu con trai bảo bố của mình cả gan đem về một con bé Lọ Lem chứ? Hay đó chỉ là xã giao? Còn sau lưng, hai người họ sẽ khinh miệt phân tích, là con bé nhem nhuốc bình dân này không hề thuộc đẳng cấp của con trai họ, cần phải bị khai trừ? A... Phải chăng là đúng như anh Hoàng nói, trong thâm tâm họ nhìn mình chỉ như một con ếch...

“Cậu nghĩ gì vậy?” Một câu hỏi thờ ơ, cũng đủ để Minh Hà rơi trở về mặt đất.

Chính xác là vẫn chưa phải mặt đất, vì hai người đang ở trong thang máy.

“Nghĩ là ba mẹ cậu... rất ấn tượng. Nhưng lại làm người ta cảm thấy bị áp lực...” Cô thật thà.

Bật cười.

“Cậu cười gì?” Hà đỏ mặt, cố gắng không nhìn, để đỡ bị cuốn vào gương mặt đẹp mê hồn. “Tôi thấy thương cho cô gái nào làm dâu nhà cậu đấy nhé.”

Ngẫm nghĩ một hồi. Cô lại thắc mắc.

“Gien di truyền có quyết định biểu hiện lúc say không vậy?”

“Để làm gì?”

“Để xem bạn gái tương lai của cậu có cần phải trong người bốn ngoại ngữ không.” Hà thở dài. “Thật là đủ chuyện lo nghĩ mà...”

“Nói như vậy...” Cửa kính tự động mở, trước mặt họ là khoảng sân heo hút. Vườn hoa, đài phun nước, cột đèn..., đều không ngăn nổi cái lạnh bao trùm không gian giữa tháng hai. Từng lời của Khanh đều mờ ảo lẫn vào tiếng gió. Nhưng Hà vẫn nghe, rõ mồn một. “... tức là cậu đã có sự chuẩn bị?”

“C... Chuẩn bị gì chứ?” Hà đỏ mặt. Nhận ra logic của mạch câu chuyện.

“Trả lời đi, cậu có thể làm bạn gái tôi từ hôm nay.”

Cô có thể cảm nhận được bàn tay cậu luồn vào trong mái tóc xõa ngang vai đang bị gió thổi tung bay của mình. Bàn tay với những ngón dài, mảnh nhưng lớn và đầy đủ nam tính, đang truyền hơi lạnh cho cô.

Không rõ vì muốn nhanh chóng thoát khỏi giá lạnh, hay vì bị thôi miên trong đôi đồng tử màu xám tro đang hạ xuống rất gần kia...

Hay chính là vì cả hai điều đó, kết hợp với nhau mang lại cảm giác nao lòng khó tả... Mà Trần Minh Hà, khi chưa kịp nhận rõ hình hài của thứ tình cảm đang trào dâng trong lồng ngực, đã thấy từ trên bờ môi của chính mình phát ra âm thanh ngắn gọn.

“Có thể.”

...

28. Chương 28: “nếu Phải Chọn Thì Có, Tớ Có Thích.”

Minh Hà nằm một mình trong phòng riêng. Đã hơn một tuần lễ kể từ khi anh Hoàng về nước, cô mới được yên tĩnh thế này. Nhưng thật sự trong người Hà lại đang có quá nhiều cảm xúc, quá nhiều tâm sự để mà có nhu cầu yên tĩnh. Đáng tiếc là cả Minh Hoàng lẫn Mai Chi đều đang đi chơi chưa về... Mẹ vẫn gọt hoa quả, xem ti vi. Bố vẫn nằm khểnh đọc báo. Hai đứa em đuổi nhau chạy quanh nhà. Mọi việc vẫn diễn ra bình thường. Không ai biết là con gái lớn trong nhà, kể từ buổi tối hôm nay, lần đầu tiên đã có bạn trai.

Hà hoàn toàn không nhớ rằng mình đã từng khinh bỉ bộ dáng ban chiều của Mai Chi đến thế nào, liền vô thức ôm mặt, lăn ba vòng trên giường đúng y như thế.

Dù ngày mai ra sao... , cũng đáng tính là sự kiện trong đời.

...

“Jimmy please say you’ll wait for me. I’ll grow up someday you’ll see. Saving all my kisses just for you. Signed with love forever true...”

Minh Hà vừa phần khởi hát, vừa giơ lên viên chocolate ăn dở, nhưng chưa kịp nhét vào miệng... Minh Hoàng, đã bị một bàn tay trắng nõn nà thô bạo chém xuống đau điếng.

“Cậu điên hả?!” Hà bức xúc hết nhìn nửa viên kẹo rơi lăn lóc tội nghiệp trên bàn, lại nhìn sang Mai Chi đang khinh khỉnh quay trở về ngồi vắt chân sơn móng tay.

“Phản xạ thôi.” Mai Chi nhún vai.

Phản xạ? Đây gọi là loại phản xạ gì chứ? Đừng nói là cô ta ghen với em- gái của bạn- trai đấy nhé. Đúng là đầu óc có vấn đề mà.

Lại được ông anh bảo bối, không bệnh em thì chớ còn cười cười nhìn bạn gái.

“Em thông cảm đi, con khỉ con này mấy hôm nay hình như yêu đương có tiến triển hay sao ấy. Tâm thần có vẻ bất định lắm...”

“Bất định cái đầu anh!” Hà đỏ mặt, thò chân đập thật lực vào lưng Hoàng.

“Này, cậu làm gì thế hả?” Cô nàng Mai Chi nhác thấy xót xa, liền lao tới ôm lấy, chắn cho bạn trai.

“Ôi trời! Sơn móng tay dây hết ra áo anh rồi! Mùi kinh quá!” Nạn nhân không những không cảm kích, còn kêu la rầm trời.

“A... Ghét ghê, người ta bảo vệ anh mà...” Ôm chặt hơn.

“Lau tay đi rồi nói chuyện tiếp!” Lạnh lùng (!)

“Aaanh...” Nũng nịu.

“Thôi được rồi, được rồi!” Chưa gì đã đầu hàng (!)

Một giây sau, đã thấy hai “anh chị” ngồi ôm nhau, đung đưa như lật đật trước sự chán ghét của em gái. Nhưng ba giây sau, chính cô em gái lại ngẩn ngơ chìm vào suy nghĩ.

Yêu đương, chính là như thế này ư? Liệu cô có làm được không? Tưởng tượng chính bản thân mình lại đi ông ẹo, dài giọng làm nũng... Cơ mà vẫn chưa khó tin bằng, một con người băng giá, ngạo mạn như Vũ Trọng Khanh lại có thể... Mà thôi, càng nghĩ càng lạnh sống lưng. Mỗi người mỗi cảnh, không nên liên tưởng.

...

“Mai Tuấn Anh! Cậu LẠI bị làm sao đấy hả? Có muốn ra khỏi đội không?!” Tân đội trưởng Minh Trường toét còi, trợn mắt trước sự chệch choạc đến thảm hại của Tuấn Anh trong một buổi tập.

“Ra thì ra! Đây cóc cần!” Lầm lì đáp trả.

“Được chức vô địch quốc gia rồi, nên ‘anh ấy’ bắt đầu mất động lực đấy... Tầm cỡ ‘anh ấy’ ở ao làng này không có hợp, hí hí...” Tiền vệ Văn Sơn giở giọng nhạo báng.

“Trật tự!” Minh Trường đập bàn. Nhưng mắt vẫn nghiêm khắc nhìn Tuấn Anh.

Cần phải nói là gần đây, trong đội bóng, số người mất kiên nhẫn với sự trôi tuột phong độ của anh chàng đeo kính ngày càng gia tăng. Đặc biệt là kể từ ra Tết.

“Cậu nhắc lại xem nào?” Đội trưởng nghiêng răng.

“Tôi nói ra thì ra, cóc cần.” Chẳng còn gì để mất. Mất cau lại, hần học qua đôi gọng kính.

“Thế thì biến!”

Chưa đầy một tuần đảm nhận bằng đội trưởng từ Bảo Long, Cao Minh Trường nhận ra mình không phải con người trầm tĩnh. Trước đây làm thành viên, đơn giản nhìn các bậc chỉ huy hô phong hoán vũ còn mình ngồi cười ha ha, đầu nghĩ vị trí này thật nhức đầu. Chưa kể trách nhiệm đặt ra bên trường luôn luôn chỉ có một. Chức vô địch quốc gia.

Các thành viên nhìn bóng lưng gầy nhẳng của chàng tiền vệ đang tiến về phòng để đồ, đa số phản ứng bằng cách lắc đầu, bật cười. Có đến ba phần tư đội bóng thừa hiểu, đâu là lý do “đào ngũ” của Tuấn Anh. Nó cực kỳ đơn giản, đáng tiếc là tân đội trưởng của họ lại có đầu óc thật ngây thơ, nên mới phải đau đầu...

Chính là câu chuyện tình cảm đã hoàn toàn nằm dưới ánh sáng của cô nàng quản lý.

Ngay sau hôm Valentine, những tấm ảnh hẹn hò thân mật bao gồm cả ôm nhau, đưa về tận nhà... của ai đó và Minh Hà được phát tán với tốc độ sinh sản của virus. Và khác với cái lần Hà bị bôi nhọ trên forum trường, lần này thì không ai buồn ngăn chặn, dập tắt hay truy tìm “thủ phạm”.

Ngay đến cả giám đốc Vũ Trường Thịnh ở trên cao với vợ, khi những tấm ảnh của con trai bằng cách nào đó nằm trên bàn làm việc. Ông cũng chỉ làm có một việc duy nhất là hững hờ gạt bỏ hết vào thùng rác.

Quay trở lại chuyện chàng tiền vệ đào ngũ.

Mai Tuấn Anh thích Trần Minh Hà là việc mà hơn hai tháng nay, đa số mọi người đều “biết nhưng không bình luận”. Chắc hẳn vì họ cùng nhau động lòng thương cho anh chàng tiền vệ đeo kính, nóng nảy vụng về, chết đi sống lại cũng không phải đối thủ của, ừm, cái người mà hôm nay lại không thèm đến tập.

Bản thân Tuấn Anh cũng biết thế. Cậu ta cũng chỉ là một thằng nhóc mười bảy tuổi bình- thường. Cậu ta không phải quá thông minh nhưng ít nhất phân biệt được. Giở trò tiểu nhân bắt nạt với Hải Nam hay

bất cứ thành viên mềng mềng nào trong đội, chưa chắc đã làm sao. Nhưng thử động vào Trọng Khanh xem, cầm chắc là tự sát.

Tuấn Anh chịu đựng, làm ra vẻ bình thường. Nhưng trong lòng vẫn nuôi hy vọng vì trước đó, chuyện giữa Hà và Khanh chỉ là tin đồn.

“Tiền đạo và quản lý, giống truyện tranh thế còn gì?” Đôi lần, cậu cạnh khoe để thăm dò phản ứng của cô.

“Này, đừng có tin là thật. Nhảm nhí đấy.” Cô thậm chí còn cau mày.

Nào thì lắc đầu. Nào thì làm ra vẻ không thích. Kết quả ra sao? Thế đấy. Đồ con gái chỉ biết se sua theo vẻ ngoài. Cậu cay đắng nghĩ. Mười bảy tuổi. Bạn Mai Tuấn Anh lại- một- lần- nữa thất tình.

...

“Tớ đã nói với cậu từ đầu năm rồi. Hấn chỉ là một thằng ngốc!” Việt Hương bĩu môi. “Hồi còn học cấp hai mới gọi là cười ra nước mắt. Toàn chạy theo các em xinh đẹp nhất trường, ý nhà mình ‘có điều kiện’ mà. Rốt cuộc bị đá hàng loạt. Đến bây giờ thì ngay cả...”

“Ngay cả cái gì? Nói tiếp xem nào?” Minh Hà liếc xéo cô bạn tóc ngắn.

“... ngay cả Minh Hà mặt bánh bao cũng không thềm.” Hương vừa né cú đánh của Hà, vừa thở dài, ngửa mặt lên trời. “Cũng phải thôi, so về ‘có điều kiện’ thì...”

“Này! Tớ chọn Khanh không phải vì cậu ta có điều kiện!” Gắt gao.

“Ờ thì, kể cả không có... điều kiện. Nhưng đẹp trai, thông minh, cao ráo, giỏi thể thao...”

“Cũng không phải vì những lý do đó.” Nghiêm chỉnh.

“Này, tớ bắt đầu thấy cậu hơi giả tạo rồi đấy nhé.” Việt Hương giọng chua như giấm, gục đầu xuống mặt bàn. “Thích con trai vì những lý do ấy có gì là xấu đâu mà phải chối? Kể cả thích vì tiền. Xã hội bây giờ khác rồi. Mình thiếu cái gì thì mơ ước cái ấy, hoàn toàn tự nhiên, chính đáng. Có phải đứa con gái nào cũng sinh ra trên một đồng của như Vũ Thủy Linh đâu.”

Minh Hà ngạc nhiên nhìn Việt Hương, cô bạn thân thiết của Hà bình thường vốn mạnh miệng, nhưng hôm nay rõ ràng đã đẩy vấn đề lên một mức căng thẳng hơn cần thiết.

“Còn tớ thì thấy cậu hôm nay hơi lạ đấy.” Hà thẳng thắn nhận xét.

Hương không nói gì. Đầu vẫn ở nguyên mặt bàn.

“Thôi được rồi. Tất cả những điều cậu nói, có thể là một phần lý do. Nhưng không phải là tất cả. Nguyên nhân chính, khiến cho tớ quyết định bắt đầu với Khanh, chính là bởi vì...”

Trong đầu Hà hiện ra một chuỗi hình ảnh, phần lớn là của hôm Valentine. Và kết thúc ở thời điểm Khanh nhìn cô khi nhắc lại lời đề nghị...

“Không, tớ chưa thể nói rõ được.” Hà cảm thấy khó khăn khi phải dùng lời để nói lên cảm xúc của chính mình lúc bấy giờ. Nên cô đành thở dài. “Khi nào tìm được từ ngữ, tớ sẽ nói với cậu.”

“Tớ cóc cần từ ngữ cao xa. Cậu có thích Vũ Trọng Khanh không?” Giọng Hương nghe là lạ.

“Cậu ta tuy lạnh lùng, nhưng có lẽ không phải người xấu.” Hà trả lời vòng quanh.

“Cóc cần biết. Rốt cuộc cậu có thích, hay không?”

“Nếu phải chọn thì có, tớ có thích.” Hà đỏ mặt, thừa nhận.

“Thế thì được.” Lúc bấy giờ, Hương mới ngẩng đầu lên.

Hà ngỡ ngàng nhận ra, đôi mắt sáng của Hương hơi hoe đỏ.

“Cậu ngạc nhiên gì chứ? Có biết bao nhiêu cô gái cũng thích Khanh trong trường này...” Hương chép miệng, thú nhận. “... và tớ đơn giản cũng là một trong số đó. Cậu ta có bạn gái chính thức, tất nhiên là tớ buồn rồi.”

“Hương, tớ xin l...” Hà ấp úng.

“Cũng may là cậu cũng thích Khanh, chứ không phải sử dụng cậu ta để quên đi Bảo Long.” Tóc ngắn gượng cười. “Nếu không thì, tớ không biết có thể thân thiện với cậu được không nữa.”

“Về chuyện này thì tớ có thể cam đoan.” Minh Hà thẳng thắn. Đúng là cô không hề có ý nghĩ đó khi nhận lời với Khanh.

Hai cô gái ngồi cạnh nhau, bối rối năm giây trước khi Hà ôm lấy Hương, và cô cũng ôm lại.

29. Chương 29: “chính Xác Là Nguyễn Thị!”

“Em... em không cố ý, những tấm ảnh đó, rõ ràng em đưa cho cái Mai từ lâu lắm rồi, cách đây hơn một năm rồi...” Mai Chi khổ sở chống chế. Nước mắt làm mascara đây tèm lem ra mặt, trông cực kỳ dọa người.

“Anh không cần biết.” Minh Hoàng nghiêm giọng, rồi quay lưng bước vào phòng. Mai Chi định bám theo, nhưng lại bị cánh tay rắn chắc của Hoàng cản lại. “Nếu em đã khẳng khái như vậy. Thì ngày mai cũng không cần đến tiền anh đâu.”

“Anh...”

Cánh cửa cứ như vậy đóng sập.

Hoạt cảnh tưởng như chỉ có trong giấc mơ của Minh Hà (và mẹ?!), rốt cuộc lại xảy ra sống động trước mắt cô, ngay trong một buổi chiều đầu tháng tư, trước hôm Minh Hoàng bay về Đức để tiếp tục học kỳ mùa hè.

Chẳng có gì đáng thương, đáng tiếc hết. Cho đến bây giờ Hà mới thật sự hiểu ra ý nghĩa lời nói ở canteen của Trọng Khanh.

Chuyện đó, cậu sẽ không muốn biết.

Cô ta, chính Nguyễn Thị Mai Chi (với cái chữ Thị mà cô nàng luôn giấu giếm) là nguồn gốc sự phát tán những bức ảnh thời cấp 2 của Minh Hà, trong sự việc trên forum trường lần trước.

Đầu đuôi bắt nguồn từ tối hôm trước, khi cả nhà tổ chức bữa cơm thân mật, mời họ hàng để chia tay cậu quý tử chuẩn bị kết thúc kỳ nghỉ dài ngày ở Việt Nam. Cô bạn gái như thường lệ, lảng xảng vào bếp với ý đồ lập công, lấy lòng mẹ bạn trai (dù tài nấu ăn của cô dở tệ, muối với bột mì cũng nhằm được). Để quên đi động trên phòng Minh Hoàng...

Để quên đi động trên phòng. Đó chính là vấn đề.

Chẳng bao lâu, chiếc Samsung Galaxy trắng kiêu kỳ đổ chuông. Người duy nhất ngồi trên phòng là Minh Hà, có nhiệm vụ cầm nó đưa xuống cho chủ nhân bên dưới.

Mọi việc đáng lẽ dừng ở đó, nếu như Hà không vô tình liếc mắt qua màn hình để thấy cái tên và cả hình ảnh của người gọi đến.

“Ngọc Mai Gallet.” Hà mấp máy môi, không tin vào mắt mình.

Cái tên này, gương mặt mắt xanh mỏ đỏ này, nốt ruồi trên khóe miệng này, cô làm thế nào mà quên được. Chính là đứa con gái gầy nhẳng cầm đầu bộ ba từng chặn đường quấy nhiễu Minh Hà, cũng chính là kẻ post ảnh, và chính xác là nhân vật đã bị Vũ Trọng Khanh làm cho bị đuổi học vào năm ngoái.

Mất đảo qua chiếc laptop của anh Hoàng trên bàn học, Hà lập tức có thể xâu chuỗi sự việc. Trước đây, khi Minh Hoàng còn ở nhà và Hà còn chưa có laptop riêng, thì hai anh em gần như là dùng chung chiếc này. Mọi dữ liệu như phim, ảnh, nhạc lẫn bài tập... đều để công khai (tất nhiên là trừ phim người lớn của anh Hoàng thì chưa biết thế nào), nhất là khi cả hai anh em vốn không phải dạng người đặc biệt cẩn trọng và ngăn nắp.

Hà vẫn nhớ như in, những tấm ảnh của mình, dù được in ra hay không, thì hầu hết được trút vào đây.

Cho đến khi Mai Chi xuất hiện trong cuộc đời của Hoàng, và trở thành người thứ ba sử dụng chiếc máy này.

Chính xác, còn có thể là ai khác? Ai có khả năng đụng vào những bức ảnh? Ba mẹ mù công nghệ thông tin coi như gạt sang bên. Thành Minh con Phương chơi game xếp hình là hết cỡ. Bạn cùng lớp thì không thể có cả ảnh chân đất mắt toét hồi nhỏ. Anh Hoàng dù hay bắt nạt cô đến mấy, cũng không bao giờ đủ điên rồ để đem chính “thân nhân” ra bôi bác.

Ai hay giao du với các hotgirl mắt xanh mỏ đỏ để quen biết Ngọc Mai Gallet? Ai ngày xưa đã từng chạy theo Bảo Long, bị từ chối để rồi ghen ghét Hà cực điểm? Ai đã từng giở mọi thủ đoạn để làm Hà khốn đốn lên bờ xuống ruộng suốt cả thời cấp hai?

Hà thấy máu dồn lên não, nhưng đồng thời lại thấy mình bình thản cầm chiếc điện thoại xuống nhà.

“Mẹ ơi, Mai Chi đâu ạ?”

“Nó leo nhéo điếc tai nên mẹ sai ra chợ mua gừng rồi.”

“Lúc nào nó về, mẹ bảo lên phòng con có chuyện quan trọng nhé.”

Cậu giỏi lắm, Mai Chi.

...

“Ngọc Mai Gallet? Phải là ‘Ngọc Mai đã- bị- đuổi khỏi Gallet’ mới đúng.” Hà lớn tiếng mĩa mai, ngay khi Mai Chi hiện ra nơi ngưỡng cửa.

“Cậu nói gì vậy, tôi không hiểu?” Tuy vậy, gương mặt cô nàng đã hiện ra vẻ bối rối.

Minh Hà giờ điện thoại của Mai Chi lên ngang mặt, lạnh lùng.

“Cậu và Lê Ngọc Mai quen biết thế nào?”

“Đồ xem trộm điện thoại người khác!” Chi tái mặt, giật phắt chiếc Samsung Galaxy trên tay Hà.

“Còn hơn đồ ăn cắp ảnh của người khác!” Hà cáu tiết, gần như quát lên.

“Đó không phải là ăn cắp! Anh Hoàng cho tôi tùy ý dùng máy.” Vẫn cãi chày cãi cối.

“Chính là ăn cắp! Tùy ý dùng máy chứ không phải dữ liệu trong máy!” Hà đập bàn. “Tội thứ nhất là ăn cắp! Tội thứ hai là bôi nhọ người khác!”

“Chuyện post lên mạng. Tôi không biết. Mai nó chỉ yêu cầu tôi đưa ảnh. Những cái khác tôi không biết.” Mím môi.

Hà bật cười. Đứa con gái diêm dúa trước mặt càng nói, cô lại càng khinh bỉ.

“Tiểu thư Nguyễn Thị Mai Chi hóa ra lại ngây thơ thế à? Không biết gì hết cơ à? Có heo nó tin!”

“Đừng có mà Nguyễn Thị!”

“Cứ Nguyễn Thị đấy, làm gì được nhau!”

“Nhưng rốt cuộc, mọi chuyện cũng thu xếp xong xuôi, cậu có làm sao đâu?” Vớt vát.

“Cậu tưởng thu xếp dễ dàng lắm đấy à? Nếu không phải Khanh thì chắc chắn tôi còn khốn đốn đến bây giờ. Cậu có biết quãng thời gian ấy, ngày nào đi học về tôi cũng khóc không?” Hà xấn tới, trợn mắt nhìn Mai Chi.

“Tại sao cậu phải khóc? Chỉ cần một mình người cậu thích tin cậu, như thế là được rồi.”

Mai Chi lùi xuống một bước, lại giương mắt, dày mặt nói ra một câu làm Minh Hà ngỡ ngàng mất ba giây. Nhưng sau đó cô lại lập tức lấy lại được khí thế.

“Cậu nói thì dễ nghe lắm! Cậu có muốn thử không? Hôm nào tôi đặt máy quay lên cậu và anh Hoàng ban đêm rồi tung lên mạng nhé?”

“Thôi đủ rồi đấy.” Một giọng nam khắc nghiệt vang lên. Chính là người vừa được nhắc đến.

Hai cô gái quay lại, nhận ra Minh Hoàng đã đứng tựa lưng vào hành lang đối diện cửa phòng từ lúc nào.

“Anh về lâu chưa?” Minh Hà hừ giọng.

“Đủ để hiểu câu chuyện.” Lời Hoàng nói, thật sự như sét đánh ngang tai Mai Chi, làm cô nàng bắt đầu nước mắt ngấn dài.

“Lại ăn vạ đấy.” Hà tiếp tục khinh miệt. Nhưng Hoàng đã giơ tay ra hiệu cho cô yên lặng.

“Những tấm ảnh của Hà, có đúng là do em đưa ra không?” Nghiêm giọng.

“Nhưng hồi đó em thật sự không ngờ rằng cái Mai đến bây giờ mới mang ra dùng. Cách đây gần hai năm rồi, lúc đó em chỉ vừa mới yêu anh thôi...” Nức nở đưa tay quệt ngang mắt.

“Hồi đó dùng hay bây giờ dùng chẳng có gì khác nhau cả. Minh Hà lúc nào cũng là em gái của anh.” Minh Hoàng chẳng hề bị thuyết phục. Điều đó khiến cho Hà ngạc nhiên.

“Bây giờ mọi chuyện đã qua rồi. Bạn trai của Hà đã giải quyết mọi chuyện. Tại sao còn phải khơi lại nữa?” Chi ngược gương mặt phấn son nhòe nhoẹt của mình lên, ầm Ức.

“Chưa xong, cho đến khi em xin lỗi Hà thật tử tế. Anh thật sự rất thất vọng vì em.” Không có ý nương nhẹ.

Rồi, cái khung cảnh “trong mơ” đã diễn ra như thế.

Có nằm mơ Hà cũng không nghĩ tới, ông anh bảo bối suốt ngày bắt nạt cô, rốt cuộc lại phũ phàng với bạn gái hotgirl để đứng về phía cô.

Gia đình, đúng là tất cả mà. Minh Hà sung sướng nghĩ.

...

Cơ mà niềm vui ngắn chẳng tày gang, khi những việc sau đây theo trình tự xảy ra vô cùng... chớp nhoáng.

Đầu tiên, là sáng sớm hôm đó, Mai Chi gọi điện đòi gặp Minh Hà bằng mọi giá để... xin lỗi. Và mặc dù xin lỗi bằng một thái độ rất hờ hợt đáng ghét, cô nàng vẫn ra điều kiện.

“Tôi đã xin lỗi rồi, và mời cậu uống nước nữa. Phiên cậu về nói với anh Hoàng.”

“Nói gì? Nói là sáng sớm Nguyễn Thị Mai Chi đã dựng em dậy, gắt gỏng vào mặt em vài câu xin lỗi lấy lệ à?”

“Đừng có mà Nguyễn Thị!”

“Chính xác là Nguyễn Thị!”

“Thôi được rồi! Tôi xin lỗi. Tôi sai rồi. Tất cả là tại tôi. Tôi xấu xa độc ác. Cậu tốt, cậu đẹp, cậu thánh thiện. Cậu còn muốn gì nữa?” Mai Chi bức xúc.

Rốt cuộc, suốt một tiếng đồng hồ bạn Chi xin lỗi vài chục lần mà bạn Hà vẫn đánh giá chẳng có lần nào nghe lọt tai. Giang sơn dễ đổi bản tính khó dời. Chị kế chân thành xin lỗi Lọ Lem chỉ có trong cổ tích... (mà hình như bản gốc cũng không hề có chi tiết này!)

Rốt cuộc, vì quá sốt ruột, để được buông tha về nhà, Minh Hà đã phải nhận lời. Để rồi hối hận, ngay chiều hôm đó ở sân bay Nội Bài.

“Sang bên đó nhớ gọi điện ngay cho người ta nhé!” Nũng nịu.

“Được rồi, được rồi. Anh hứa. Ở nhà thì ngắm giai ít thôi, học chăm vào.” Cười dễ dãi.

“Aanh...!”

Trơ mắt nhìn hoạt cảnh quen thuộc kết thúc bằng một nụ hôn, nhân vật nữ chính của chúng ta chỉ còn biết thở dài thườn thượt, gương cờ trắng đầu hàng.

“Nói chung, chuyện giao lưu bạn trai này nọ là quyền của em thôi. Nhưng ý kiến riêng của anh là, anh không thích cái thằng nhà giàu ấy.” Minh Hoàng vừa vỗ vai Hà, vừa ngần ngừ bày tỏ.

“Tại vì chị Chi khen cậu ấy đẹp trai hả?” Em gái mĩa mai.

“Không phải!” Anh trai sáng giọng. “Anh chỉ đơn giản là không thích cái tác phong của nó.”

“Tác phong của cậu ấy có gì sai? Lúc nào cũng rất đúng giờ, rất lịch sự, lễ phép với ba mẹ, thân thiện với trẻ con. Ở trường thì là hình mẫu nam sinh...”

“Thôi bỏ đi! Em thích nó như vậy, anh khuyên cũng bằng thừa.” Hoàng thở dài, làm như không thấy vẻ bối rối trên mặt Minh Hà. “Nói sao? Anh thấy nó hơi... cứng nhắc, quá cầu toàn. Cái kiểu mười sáu, mười bảy tuổi đầu đã chắt chẽ niêm phong, không dám để lộ điểm yếu, không hề đơn giản, hoàn toàn không hợp với phong cách người nhà mình.”

Anh trai nói ra câu này dễ dàng, hoàn toàn không ngờ đến quãng thời gian năm mươi năm ròng “ôm hận” về sau. Nhưng đó là một câu chuyện nằm ở thì tương lai rất xa...

30. Chương 30: “mày- Chết- Với- Anh.”

Minh Hoàng vừa kéo vali khuất dạng vào khu vực check-in, Mai Chi đã trưng ra bộ mặt râu rĩ thất thần, khiến cho Minh Hà lẫn mẹ Hoa phải xúm vào đỡ dành, kéo mọi người trong sân bay lại có dịp chứng kiến gương mặt chèm nhèm son phấn kinh dị của hotgirl.

“Tết sang năm nó lại về thôi mà. Thời gian trôi qua nhanh lắm. Nhất là bọn trẻ các con suốt ngày tung tăng thì buồn gì chứ?” Bà Hoa hoảng hồn, vuốt vuốt đuôi tóc nâu vàng loăn xoăn của Mai Chi.

Hai mẹ con thì nhau nói như nước đổ đầu vịt, chỉ đến khi Minh Hà đề nghị đi shopping để lên tinh thần thì gương mặt Chi mới tươi lên một chút.

Một chút.

Một chút.

Một chút thì được, nhưng thế này thì quá lắm đấy nhé!

Hai cô gái rong ruổi suốt từ Vi Center đến các cửa hàng thời trang trong phố cổ. Bạn Mai Chi dù không phải tiểu thư tập đoàn gì gì nhưng cũng là con gái nhà buôn bán thành đạt ở mặt phố, tiền tiêu không phải nghĩ. Thành ra đến gần cuối ngày thì vị trí kẻ khóc người cười của Minh Hà- Mai Chi đã có sự hoán đổi.

“Chết tiệt! Sao tôi lại phải đi theo cậu, phải xách đồ cho cậu chứ!” Minh Hà dậm chân, hét toáng lên.

“Chính cậu tự đề nghị mà.” Hotgirl vén qua tai mấy sợi tóc nâu vàng, kiêu kỳ đáp trả.

“Sao cậu đi giày cao gót suốt chừng ấy quãng đường mà không mỏi chứ?” Kinh hãi nhìn xuống bàn chân mỗi nhừ của chính mình trong giày búp bê đế bệt.

“Đẳng cấp.” Che miệng cười ngạo mạn.

Khi hai người vào trong một quán trà sữa bên đường ngồi nghỉ. Mai Chi yên lặng một hồi, lại nhìn từ đầu đến chân Minh Hà vẻ soi mói.

“Nhìn gì?!” Hà cảnh giác.

“Có thật cậu là bạn gái của Vũ Trọng Khanh không?” Nheo nheo mắt.

“Thì sao?” Gắt gỏng. Đừng có ý đồ với cậu ấy đấy.

“Cậu ta đẹp trai thật đấy, nhưng mắt rõ ràng có vấn đề. Một đứa con gái quê mùa đến mức này... Thật phí phạm!” Bĩu môi.

“Cậu lại muốn gây sự hả Mai Chi?!” Hà xô ghế đứng dậy.

Ai ngờ Chi đứng dậy cũng nhanh không kém, một tay lôi kéo Minh Hà ra cửa, một tay đặt tiền trên bàn thanh toán hai cốc trà sữa.

“Cậu làm sao vậy?” Hà kinh ngạc.

“Cải tạo cậu!” Chi làm bộ nghiêm túc, trong khi mắt ánh lên tia sáng. “Nếu không thì chẳng sớm thì muộn, cậu ta sẽ phải lòng một em tiểu thư xinh đẹp và đá cậu. Tôi sẽ mất cơ hội là chị dâu của đại gia họ Vũ chứ sao!”

Hà mệt mỏi đi theo, phó mặc cho Mai Chi. Trong bụng thầm nghĩ, nếu có khả năng phải lòng tiểu thư xinh đẹp, thì cậu ta đã phải lòng từ một thập kỷ trước rồi, chẳng phải đợi đến khi hẹn hò với cô.

...

Giữa tháng tư.

Chiều tối hôm ấy, bầu trời nổi cơn giông bão.

Khanh vừa tắt máy sấy tóc, từ phòng tắm bước ra đã thấy Linh rối rít kéo giỏ nhựa chạy ngang.

“Anh ơi! Ra rút quần áo!”

“Em phơi lúc nào đấy?”

“Tối qua.”

“Em không để ý dự báo thời tiết hả? Hôm nay có bão mà.” Khanh theo ra ban công, nhìn qua tường kính thấp thoáng thấy cả drap giường, chăn, thảm các kiểu bay phất phới nhiều vô kể.

Nhà có máy sấy, nhưng em gái cậu luôn thích phơi đồ ngoài trời theo cách truyền thống. Theo lời cô thì, quần áo sẽ có mùi nắng. Riêng đối với công việc này, cô ưa thích đến mức thường xuyên tranh phần của người làm.

“...”

Yên lặng có nghĩa là... biết lỗi. Linh cầm mặt chạy ra mở kính cửa. Gió lùa vào mạnh mẽ, thổi tung các loại rèm, khăn trải bàn, lẫn mái tóc cô bay qua vai tán loạn.

“Đi vào cho anh nhờ! Nguy hiểm!” Khanh nắm tay Linh kéo lại, vẻ mặt kiên nhẫn pha lo lắng. Phơi quần áo ngoài trời thì cũng được thôi, nhưng sao cô nàng lại phải chọn đúng cái ngày bão táp để lột hết tất cả những gì có thể đem đi giặt cơ chứ?

“Để anh làm được rồi!”

“Không đâu, lỗi của em mà...” Cô yếu ớt nói, nhưng chân lại kiên quyết theo ra.

Trên thực tế, ngoài gió lớn bất thường, bầu trời giăng kín mây đen thì cũng không có gì là nguy hiểm.

Penthouse tầng mười hai của khu chung cư Bảo Kim thì dĩ nhiên không có cái kiểu dây điện giăng mắc hay “vật thể lạ” bay lung tung. Hàng rào lại vô cùng chắc chắn. Thế nên nhìn quanh một hồi, Khanh cũng chẳng buồn nói gì thêm nữa.

Hai anh em cứ như vậy chiến đấu với đồng đồ phơi, chưa kể bạn Linh ẻo lả cứ chốc chốc lại tuột tay để áo lót, hay khăn mặt bay vèo trong khoảng sân rộng thênh thang, rất mất thời gian nhặt. Có lúc, Khanh đã phải quỳ xuống, vươn tay hết cỡ ra khỏi rào chắn để lấy vào... một chiếc tất. Tóm lại, họ hoàn toàn không để ý đến chuông cửa vang lên từng hồi ở trong nhà.

Người thanh niên cao ráo, dáng dấp như người mẫu, một tay vẫn kéo chiếc vali tương đối lớn, đứng trước cửa nhà. Không phải ai cũng có quyền lên thẳng ngưỡng cửa căn hộ cao cấp này để bấm chuông.

Nhấn đến hồi chuông thứ năm, “vị khách” bắt đầu trở nên mất kiên nhẫn. Anh rút di động, đã tính thực hiện cuộc gọi, nhưng phút chót lại thôi. Nhiều năm về trước, có đứa nhãi ranh vừa chân ướt chân ráo sang Mỹ đã dám yêu cầu phỏng vấn xin học bổng cấp hai trường tư thục, thời hạn... một năm ở tiểu bang khác,

chỉ vì không muốn thấy ông anh họ lượn lơ trước mặt. Nghĩ đến kỷ niệm “thân thương” đó, trên gương mặt đẹp trai vẽ nên nụ cười... nham hiểm.

“Rõ ràng là có nhà. Còn dám cố tình không mở cửa? Mày- chết- với- anh.”

Đoạn quay mình thẳng bước ra thang máy, vừa gọi taxi.

...

Kem dưỡng da, base, BB, phấn phủ, má hồng, son môi, phấn mắt, eyeliner, mascara... Hà thật sự khâm phục những cô gái hàng ngày có thể cho hết tất cả cái đồng này (hoặc nhiều hơn thế này) lên mặt.

Sau khi Mai Chi hoàn tất trang điểm cho cô và bắt đầu làm tóc, cô mới thò tay vớ lấy hộp phấn má Dior còn đang để mở trên bàn, rón rén nhìn vào tấm gương nhỏ...

“Ôi trời, kinh quá! Trông như ma nữ ấy!” Hà la đến rung chuyển một tầng nhà. Mai Chi định bảo cô mang gương mặt na- nơ- canh này đến prom cùng với bạn trai ư? Chỉ sợ Hải Nam vừa nhìn thấy đã ghê sợ co giò chạy mất, chứ đừng nói đến Trọng Khanh.

“Nhà quê! Kinh cái gì mà kinh! Nguyên một set Benefit mới nguyên để hơn một năm không dùng. Đúng là tội ác!” Chi vừa hung hăng kéo máy làm tóc khiến Hà đau điếng, vừa “khiêm tốn” nhận xét. “Cậu lúc trang điểm lên cũng gần bằng một nửa tôi lúc chưa trang điểm đấy.”

“Đẹp đi! Cậu ta sẽ không nhận ra tôi mất.” Hà nhún nhó. Cô thật sự không quen với vẻ mặt đơ đơ giống như mấy cô ca sĩ, người mẫu phẫu thuật thẩm mỹ thế này. Đã thế còn gán mi giả nữa chứ.

Mai Chi không thềm đôi co. Sau khi làm xong mái tóc lộn xoắn cho Hà, bèn mở tủ quần áo ngang nhiên lục lọi.

“Trời ơi! Đồ nông dân! Cậu không có cái váy nào ngoài đồng phục à?” Môi xí muội há hốc.

“Có cái mà năm kia đi mua cùng cậu với anh Hoàng đấy.” Trả lời không được tự nhiên.

“Trời! Mác còn chưa cắt nữa hả? Giết tôi đi!” Hotgirl ôm đầu như vừa nhìn thấy thảm họa thời trang. “Mà dù thế nào đi nữa, đây cũng chỉ là loại váy đi chơi thường ngày, không thể dùng đi prom được!”

Phức tạp! Váy nào mà chẳng là váy. Hà nghĩ bụng, nhưng không dám nói ra vì biết thế nào cũng lại bị chê là nhà quê. Chỉ lặng lẽ nhìn Mai Chi lôi ra từ trong túi xách Longchamp màu mận chín to bự vài ba chiếc váy dạ hội đúng nghĩa.

“May mà tôi cũng lường trước được rồi. Minh phục mình quá. Ha ha!” Lại điệu cười lấy tay che miệng.

Từ đó đến lúc hoàn tất công việc “lột xác”, cũng phải mất thêm nửa tiếng. Minh Hà cho rằng chiếc váy xanh ngất trên đầu gối thì chớ, vừa hở vai lại còn hở lưng, tóm lại quá hở hang, trong khi Mai Chi cho rằng như thế rất đẹp, và rằng Minh Hà chẳng hề sexy một chút nào cả nên có hở mấy cũng chẳng quan trọng. Phải đến khi bạn Chi tức tối dẫn bạn Hà xuống dưới nhà trình diện bà Hoa, và chính bà cũng gật đầu khen con gái, thì cuộc tranh luận mới ngã ngũ.

Dù vậy, cô vẫn lo lắng nhìn đi nhìn lại từ đầu đến chân mình, qua chiếc gương lớn trên cánh tủ quần áo, cho đến khi bị Mai Chi ném ra khỏi nhà vì giờ hẹn đã điểm.

Đúng như vậy, mùa prom đã bắt đầu ở các trường trung học trong thành phố, và hôm nay chính là ngày của Gallet.

Chiếc BMW nhà Khanh quá lớn đối với cái ngõ bé tí tẹo nhà Hà, nên cậu như thường lệ đi bộ vào tận nơi để đón cô. Tác giả không cần phải mất công đặc tả Vũ Trọng Khanh trong bộ vest vì đây không phải lần đầu tiên cậu ta mặc loại quần áo này. Và có mặc hay không thì từng bước chân, cử chỉ cũng đủ để làm người đối diện lạng người.

Và bị áp lực, tất nhiên rồi.

Cũng may, Khanh không có vẻ gì là muốn quay lưng bỏ chạy (?!), hoặc không nhận ra Hà, cậu ta chỉ đơn giản là chào bố mẹ Hà và xin phép đưa cô đi hoàn toàn chuẩn mực. Thế nên cô cũng khá yên tâm, vững dạ

khi bước theo cậu ra xe. Trước khi nhìn thấy Vũ Thủy Linh đang lặng lẽ một mình chuyển lên hàng ghế trước.

Mai Chi, đồ nói dối!

Hà chỉ biết uất ức khóc thầm. Bởi vì cô bé trước mặt đẹp như thiên sứ trong bộ váy ren trắng kín cổ cao tường, tóc nâu mềm xõa vai, và điều chắc chắn là không trang điểm bốn lớp mặt nạ như những gì Mai Chi đã làm với cô.

Linh mỉm cười chào bạn gái của anh trai, lại nhẹ nhàng giải thích.

“Tớ xin lỗi phải đi nhờ hai người, vì còn một xe khác ba mẹ lấy đi có việc rồi. Tớ lên đằng trước để cậu ngồi cạnh anh ấy, nên cứ tự nhiên nhé.”

Minh Hà ngồi trên xe, vừa ngắm nhìn cặp tiên đồng ngọc nữ ngồi kế bên và phía trước mình, vừa ngẩn ngơ cho rằng hai người đều kế thừa vẻ đẹp lai của mẹ, bà Nguyễn Như Lưu Thủy nhiều hơn là ông giám đốc Trường Thịnh. Sang trọng nhưng cũng không kém phần trang nhã, và đặc biệt thanh thoát.

Không biết tài xế nhà họ nhìn mình thế nào nhỉ?

31. Chương 31: “việc Của Anh Chính Là Phá Hoại...”

Nhưng chưa nghĩ xong thì xe đã đỗ vào bên đường. Khu vực sân trường rực sáng, náo nhiệt đến độ người qua đường cũng phải ngoái nhìn. Gallet không hổ danh là học viện số một quốc gia trong khối trung học. Đến cả những hoạt động chơi bởi cũng phi thường hoành tráng.

Cửa xe vừa mở, đã có mấy người tiến lại phía họ ở khu vực cổng trường. Toàn là những nhân vật quen mặt. Bảo Long và Hải Nam hôm nay trông lịch lãm trong bộ âu phục và bông hồng nhỏ màu xanh navy trên ngực áo. Mãi sau này Hà mới biết hoa hồng đó là của ban tổ chức, trên mỗi bông sẽ in con số bất kỳ. Con gái sẽ buộc vào tay, con trai cài lên ngực, để thực hiện ghép đôi ngẫu hứng àn khiêu vũ.

Việt Hương ngẫu nhiên lại mặc váy màu xanh navy đúng như tông màu trang trí chủ đạo của buổi tiệc, nên bông đưng trở thành một cô nàng thời thượng. Mỹ Kim vẫn diêm dúa khỏi bàn. Nhưng làm Hà ngạc nhiên nhất, chính là gương mặt quen thuộc thứ năm.

“Anh... Tường Lâm?!” May phước, cô vẫn còn nhớ cái tên này.

Người con trai cao ráo với mái tóc ép thời thượng, trong áo vest màu rượu chát và chiếc khăn rằn vắt hờ qua cổ, vừa mỉm cười quyến rũ vừa đưa tay cho Hà.

“Anh Lâm về nước đợt này để mở triển lãm ở Hà Nội, bên cạnh đó là thăm họ hàng.” Nam giới thiệu vắn tắt về Lâm, nhưng tay lại chỉ về hướng Khanh làm Hà tròn mắt ngạc nhiên. Cho đến khi Lâm tiến tới vỗ vỗ vai Khanh.

“Lâu ngày không gặp. Thằng đại ngốc này lại cao lên rồi.” Một câu nói của Lâm làm gần như cả hội đứng hình.

Ngốc? Vũ Trọng Khanh và chữ ngốc có ngày lại được đặt gần nhau ư? Họ hàng? Anh Tường Lâm rốt cuộc lại là họ hàng gì của Khanh? Không phải chỉ là một ông anh tốt bụng tình cờ cho Nam mượn xe máy ở Đà Nẵng sao?

“Chỉ có anh chơi bởi quá nhiều nên thấp đi thôi.” Khanh lạnh lùng gạt ra.

Mỹ Kim nhìn gương mặt đứng hình của Minh Hà, liền động lòng giải thích.

“Anh Lâm đây là con trai bác Tường Văn, chủ chuỗi khách sạn nổi tiếng ở Đà Nẵng và châu Á mà chắc chị cũng biết, tức là anh họ bên ngoại của anh Khanh đấy.”

Hà định hỏi thêm, thế Mỹ Kim rốt cuộc là cái gì mà dạo này hay dính dáng vào câu chuyện, hãy kể nốt ra đi. Nhưng nhìn thấy con bé đứng cạnh Bảo Long, nên lại thôi. Gần đây Long không từ chối việc tụ tập với bọn họ khi cần thiết, nhưng ngày càng trở nên trầm tĩnh, ít nói. Không phải trước đây cậu ta không như thế, cũng có thể tại cái nhóm người này toàn mấy đứa con gái nói nhiều...

Vào đến sân, họ bắt đầu tản ra để tham quan các gian hàng trong hội chợ. Được chuẩn bị từ sáng, các quầy hàng ăn uống, lẫn trò chơi đều rất phong phú, hội tụ đầy đủ các nét văn hóa đông tây kim cổ. Thậm chí còn một đoạn đường đèn lồng dành cho tình nhân, sao chép phong cách Hội An, tuy nhiên không được lãng mạn say đắm như bản gốc mà đông đảo náo nhiệt đúng nghĩa một lễ hội mùa hè.

Qua nơi bán đèn lồng, Minh Hà sức nhớ ra, liền quay qua bạn trai.

“Cảm ơn vì chiếc đèn lồng ở Hội An nhé. Mẹ tôi thích mấy câu thơ lắm.”

Bạn- trai chưa kịp đáp lại thì anh- họ- của- bạn- trai đã một tay bịt miệng phì cười.

“Đèn lồng? Thơ tình? Mày đã tiến hóa như vậy từ khi nào hả Khanh?”

Trọng Khanh vẫn lạnh tanh còn Minh Hà đương nhiên là không dám nói gì. Vừa đi qua một gian hàng trò chơi ném vòng, cô như chết đuối vớ được cọc, reo lên phá tan bầu không khí ngưng ngập.

“Cái chuông gió kia đẹp quá. Chúng ta thử lấy xem.”

“Chính xác, để anh lấy cho em.” Lại một lần nữa, anh- họ- của- bạn- trai lên tiếng, vừa vui vẻ định mua lượt chơi. Nhưng chưa kịp rút ví thì đã bị một bàn tay chặn lại.

Bạn- trai, cuối cùng đã can thiệp.

“Tôi không nghĩ là anh có việc ở đây đâu.” Hàm ý xua đuổi thẳng thừng.

Quả nhiên, từ đầu đến giờ, Tường Lâm cứ kiên trì đi theo cặp đôi, hoàn toàn không để cho bất cứ giây phút riêng tư nào có cơ hội phát sinh. Mà một mình đi giữa hai hotboy được mọi người ngược nhìn cũng lại là áp lực cho Minh Hà.

“Có chứ, việc của anh chính là phá hoại chú mày. Lâu rồi không được chơi trò này, anh thật sự rất bứt rứt.” Nghiêng đầu, vuốt tóc, trên môi vẽ nên một nụ cười khinh khỉnh.

Con người này, mặt dày như cái thớt. Chính là suy nghĩ của bạn- gái. Nhưng cô không nói thật, mà lại gờ tay làm điệu bộ dằn hòa.

“Thôi được rồi! Ai ném cũng được. Cả ba người cùng ném...”

“Một tràng pháo tay cho sự xuất hiện của ca sĩ Vikko với sáng tác mới của chính anh, ‘Lời chưa nói!’” Lời dẫn của MC hoàn toàn thu hút sự chú ý của Minh Hà về hướng sân khấu.

Tường Lâm không hiểu vì lý do gì lại bật cười thêm lần nữa.

Minh Hà được thể lời kéo hai anh em về hướng sân khấu, với lý do là “ủng hộ anh trai của Việt Hương”.

Nhưng màn trình diễn lại hay hơn tưởng tượng. Đây là một ca khúc pop với giai điệu dễ nghe, tuy nhiên phần lời lại khiến cho Hà khá cảm động. Nó kể về hai con người đã dắt tay nhau qua biết bao nhiêu cảnh đẹp bốn mùa nhưng lại không dám thổ lộ tình cảm, để rồi khi chàng trai nhận ra mình yêu cô gái rất nhiều thì những gì chưa nói đã chẳng còn cơ hội thành lời.

Vì là hit mới nên có rất nhiều khán giả hát theo, Hà tự hỏi không biết có thật là một người như Vikko lại viết được phần lời ý nghĩa thế này, hay lại bỏ tiền mua của ai rồi ký tên mình.

Kết thúc phần trình diễn là màn khiêu vũ ngẫu hứng. Máy chiếu sẽ cho hiện lên trên phong sân khấu một con số bất kỳ, cặp nam nữ có chung con số đó sẽ bước lên sân khấu và trở thành nhân vật chính của đêm tiệc trong vòng... hai phút, trước khi nhường vị trí cho cặp khác. Trong khi cặp sau lên thì cặp trước sẽ tranh thủ viết phiếu bầu King & Queen.

Thiên hạ ngỡ rằng ý tưởng của sự ngẫu hứng này đến từ một FA (?!), nhằm mục đích tránh tình trạng ế ẩm của một số cá nhân không tiện nói tên, nhưng chẳng có ai phản đối vì như vậy cũng có sự thú vị riêng, và sau khi lên sân khấu, nếu không thích thì mọi người cũng có thể tự đổi cặp cho nhau.

Tất nhiên, định mệnh tình cờ sẽ tạo nên một vài trường hợp dở khóc dở cười, như ghép đôi Tuấn Anh với Việt Hương, khiến cho hai đương sự cầm tay nhau mà mặt nhăn như khỉ ăn ớt, và giật phắt ra, chùi tay lia lịa vào áo khi vừa xuống khỏi sân khấu.

Tiếp đến, Thủy Linh được ghép với một cậu nhóc lớp mười mập mạp, mắt híp mũi hếch, đeo kính nobita, lại chỉ cao hơn cô một chút xíu. Cặp này cũng buồn cười. Cậu nhóc kia trông tướng tá otaku, rõ ràng say như điều đồ về dụ dằng mong manh như... truyện tranh của nàng tiên trước mặt, miệng há hốc như dọa ma. Lại được bạn Linh vốn nhất người lạ, đưa tay cho cậu ta mà cứ rón ra rón rén như đi vào chỗ chết.

Về phần Minh Hà, đối tượng là một anh bạn cùng khối, cũng có thể gọi là cao to đẹp trai. Phải cái bạn này cử chỉ, nét mặt đều lóng ngóng không tự nhiên một chút nào, lại không nhìn vào Hà mà cứ nhìn đi đâu. Mãi cho đến lúc xuống khỏi sân khấu, thấy cậu ta gật đầu chào... Khanh rồi quay lưng chuồn thẳng, Hà mới biết rõ cuộc cậu ta sợ cái gì.

Tiếp đến, Hải Nam, Tường Lâm, Mỹ Kim, Trọng Khanh... đều tìm được bạn nhảy tạm thời. Toàn là người lạ và không có sự cố gì đặc biệt.

“Cậu nhảy đẹp quá! Trước đây cậu học qua chưa?” Minh Hà, dù đã đoán trước được, nhưng vẫn kinh ngạc khi Trọng Khanh vừa quay trở lại bên cô trong sự tiếc nuối của một cô nàng may mắn lớp mười hai.

“Một chút...” Khanh chỉnh lại cổ tay áo. “Nhưng nếu nói thật sự học, thì chỉ có mẹ và em gái tôi.”

Hà đang ngẩn ngơ hồi tưởng lại từng động tác lịch thiệp đến say lòng của người trước mặt, thì chính người ấy lại đưa tay về phía cô.

“Cậu có muốn thử không?” Điem nhiên.

May phước, Tường Lâm đang đi tán gái ở đâu đó chưa kịp về phá đám, nên Minh Hà mới được trọn vẹn trải qua cảm giác làm Lọ Lem.

Trọng Khanh chưa bao giờ ngưng lạnh lùng, nhưng lại là con người tinh tế và biết ý. Cậu biết cô gần như không thể nhảy, nên bắt đầu rất chậm để không làm khó cô. Cũng may, đây chỉ là điệu valse thông thường nhất...

Được vài bước, Hà đã thấy gương mặt mình như nóng lên. Tất cả những gì cô dám nhìn là cổ và ngực áo của Khanh, nhưng nhiều đó cũng đã đủ làm Hà bối rối. Cô biết giống như mọi người con trai khác trên sân trường, cậu đang nhìn xuống bạn nhảy là cô, bằng đôi mắt xám sâu thẳm bên dưới mái tóc nâu. Tay trong tay, vai kề vai, là trung tâm của mọi sự chú ý. Cô có cảm tưởng, suốt đời cũng chẳng thể quen được với cái danh hiệu “bạn gái” hoa mỹ này.

Hà miên man suy nghĩ, cho đến khi trên phông nền xanh xuất hiện con số 099. Và cặp đôi cuối cùng xuất hiện trên sân khấu...

Sự tình cờ có thể đi xa đến mức này ư?

Nguyễn Nhật Bảo Long và Hồng Như Nguyệt.

Khán giả đồng loạt ồ lên tán thưởng. Dĩ nhiên họ không hề biết về một đoạn quá khứ bên nhau của hai người này, nhưng kể từ đầu màn khiêu vũ đã kéo dài gần hai tiếng, thì đây chính là cặp xứng đôi, bắt mắt nhất từng xuất hiện.

Chẳng còn gì để nói về Bảo Long. Trong khi Như Nguyệt từ trước đến nay vẫn giữ vững danh hiệu hoa khôi số một của Gallet. Hôm nay, trong bộ váy màu hồng phấn lại càng tinh tế và gợi cảm, khoe được những đường cong tuyệt mỹ. Mái tóc dài mượt xõa ngang lưng, được kẹp vén qua tai bằng một vật trang trí tinh xảo đồng màu với chiếc váy. Chính là cô gái mang vẻ đẹp kiêu sa của bông hoa bách hợp.

Khi họ kết thúc điệu nhảy hoàn hảo, Hà tin rằng tiếng vỗ tay còn nhiều hơn cả khi Khanh cùng bà chị khối mười hai lúc này.

Đây là phần trình diễn chốt lại điệu valse, nên hai nhân vật có thời lượng trên sân khấu dài hơn những cặp đôi khác. Tuy nhiên, khi họ vừa làm xong nghĩa vụ, và DJ bắt đầu cho phát nhạc dance, thì Long lập tức rời tay Nguyệt.

Trong tiếng xập xình đình tai nhức óc, nhìn qua đám dây kim tuyến, lẫn pháo màu đang đang được phun lên, Hà chỉ thấy cô gái xinh đẹp tuyệt trần kia đang nín áo Bảo Long, trong khi môi mấp máy vài chữ gì đó như là “đội tôi với.”

Lại là cái cảm giác khó chịu dâng nghẹn lên cổ họng. Long đã hoàn toàn thoát khỏi đám đông, nhưng Nguyệt lại chạy theo. Họ sẽ có một cuộc nói chuyện...

Làm sao, Hà lại mong muốn đến cháy lòng, được có mặt ở đó? Phải chăng là tò mò? Mặc dù, cô biết chắc nội dung cuộc trò chuyện sẽ xoay quanh lời đề nghị quay lại của Như Nguyệt.

Liệu rằng, Bảo Long có thể xiêu lòng mà đồng ý hay không? Cô ấy xinh đẹp đến thế kia, được mọi người tán thưởng đến như vậy..., lại chịu hạ mình như vậy...

Sự quan tâm của Hà, liệu có quá mức không?

“Hai cái đứa này không nhảy, cứ nhìn dáo dác đi đâu như ăn trộm gà thế?” Lại cái giọng lơ lớ đặc trưng Việt Kiều, giống như trong đĩa Thúy Nga. Khiến cho Minh Hà bùng tỉnh.

Đến giờ, cô mới nhớ ra là mình vẫn đứng bên cạnh Trọng Khanh. Xung quanh, các trai xinh gái đẹp vẫn đang rung lắc nhiệt tình trong ánh đèn màu, trong khi hai người họ gần như không chuyển động, cho đến khi Tường Lâm xuất hiện.

Hà đảo mắt một vòng sân trường, thấy nhóm bạn phần lớn là FA của cô đang ngồi nghỉ ở một quầy bar ở góc sân, liền kêu mệt và ngỏ ý muốn ra cùng mọi người.

“Thế nào? Chơi vui không?” Hà nhìn gương mặt óng ánh mồ hôi của Việt Hương ra ý hỏi.

“Vui! Mà cậu biết tin gì chưa! Có người lần đầu tiên trong cuộc đời mười bảy năm, tối hôm nay đã được tỏ tình.” Hương phá lên cười, tay chỉ về hướng... Thủy Linh.

“Chính là cái ông mập đã nhảy cùng chị ấy đầu chương trình chứ ai. Chuyện mới xảy ra cách đây chừng mười phút, còn nóng hổi nhé.” Mỹ Kim góp vui.

Trong khi chính đương sự đang ngồi thu mình nhỏ xíu một góc, gương mặt xinh đẹp vẫn tái xanh, còn bàn tay cầm cốc nước cam trắng bệch vì sợ.

Tường Lâm phá lên cười, lại sà đến xoa đầu em gái.

“Em đã nhận- lời rồi! Nhất định đã nhận lời, đúng không?” Cố ý nói to để không chỉ một người nghe thấy.

“Không, em không. Em đâu quen biết gì cậu ấy...” Linh dùng sức lắc đầu.

“Phí quá! Rất là xứng- đôi với em đấy nhé.” Giọng điệu giễu cợt, vẫn cố ý nói to.

Thủy Linh thấy vậy, ngây thơ tròn mắt.

“Thật sao?”

“Anh Lâm đùa đấy.” Hải Nam động lòng can thiệp. “Này anh, đừng có trêu cậu ấy nữa.”

“Thôi được rồi. Cơ mà, tóm lại. Để chúc mừng em gái ế ẩm lần đầu được ái mộ, anh đề nghị chúng ta đi tặng hai. Biết đâu ở đó em lại được...”

“Không tặng hai gì hết!” Lạnh lùng cắt ngang.

Trọng Khanh có vẻ đã mất kiên nhẫn đối với ông anh họ bảo bối. Cậu nắm lấy cổ tay Minh Hà, nói gần như ra lệnh.

“Chúng ta về thôi.”

“Em và bạn gái cứ về, hay đưa nhau đi hẹn hò riêng tư thì tùy. Còn bọn anh sẽ đi tặng hai, problem?” Khinh khỉnh.

Yên lặng đáng sợ.

Cho đến khi Việt Hương quyết định đóng vai chiến sỹ cảm tử quân, e dè phá tan bầu không khí.

“E hèm, tình hình là... Bây giờ đã quá nửa đêm. Em kiểu gì cũng phải về sớm vì... bố mẹ không cho phép. Và theo như em biết thì mẹ của Hà cũng không cho đi muộn quá đâu...”

“Thế thì thôi vậy, chúng ta về.” Tường Lâm lập tức dễ dãi. Dường như chính bản thân anh chàng cũng không hề thật sự muốn tiếp tục, mà chỉ nói để... chọc tức ai đó.

Minh Hà vừa cùng mọi người tiến ra khỏi cổng trường, vừa đi vừa nhìn quanh, vẫn không thấy bóng dáng của Bảo Long. Cô thấy lòng mình chùng xuống. Có lẽ nào...

Nhưng chưa kịp nghĩ hết câu, đã thấy bàn tay mình bị ai đó giữ lại.

Càng không ngờ, người đó là Nguyễn Vũ Tường Lâm.

Anh ta cầm tay Hà, nhưng lại nhìn Khanh.

“Anh mượn bạn gái một chút. Để anh đưa cô ấy về.” Thanh âm nghiêm túc khác thường, nét đùa cợt mới rồi như bay biến hết.

Khanh và Lâm nhìn nhau một hồi. Màn đấu mắt không ai nhường ai này khiến Hà thật ngọt ngạt.

“Không được.” Khanh nắm lấy cổ tay kia của Hà.

Lại một cảnh tượng như phim, khỏi phải nói đã thu hút nhiều ánh mắt tò mò đến thế nào.

“Nếu em muốn đưa cô ấy về, được thôi. Ngoài kia vẫn còn một số thành phần khác cần được dạy dỗ...” Nhếch môi, mắt lại ánh lên vẻ tinh quái. “Đừng tưởng chỉ có một mình mày là em anh.”

Một lần nữa, yên lặng đáng sợ.

“Thôi nào...” Hà cau mày khi nhìn thấy lác đác máy điện thoại bắt đầu giong lên. “Hai người các anh làm em thấy khó chịu đấy.”

Bấy giờ, cả hai mới đồng loạt buông tay. Trong khi Khanh quay lưng đi trước, chỉ để lại một câu.

“Thứ ba gặp lại.”

32. Chương 32: Không Sao Không Sao. Sẽ Không Sao

“Được rồi, bây giờ chỉ còn hai chúng ta...” Hà mở lời, khi thấy Tường Lâm yên lặng quá lâu, trong khi hai người họ đang đứng... chờ xe bus.

“Nghe nói em làm quản lý đội bóng?”

Hà quay lại nhìn Lâm. Cô quen biết anh chưa lâu, nhưng cũng biết rằng đôi mắt tài tử ngạo đời kia đột ngột trở nên nghiêm trang như vậy, không phải chuyện thường tình. Câu hỏi tưởng chừng vô thưởng vô phạt, dù vậy, cô vẫn trả lời.

“Vâng?”

“Thảo nào, Khanh nó lại chọn em.” Lâm bật cười.

“Anh Lâm...”

“Lần đầu thấy em ở Đà Nẵng, anh đã nghĩ. Nếu thằng đó có một mẫu người con gái lý tưởng, thì nhiều khả năng sẽ giống con bé này đây. Ai dè, đúng thật mới sợ.”

Anh ta nói, với giọng đều đều, bình thản, thâm trầm. Chính sự bình thường quá đáng này chính là cái làm cho Lâm khác hẳn so với lúc ở giữa đám đông.

“Sao... sao anh biết?” Cô ngập ngừng thắc mắc.

“Thì hồi trước có lần anh đi từ thiện với nó, về đúng cái chỗ... Mà này, ” Đang nói nửa chừng, Lâm bỗng ngắt, thay vào đó, chuyển chủ đề bằng một câu hỏi. “Em đã nghĩ, anh tuy đẹp trai nhưng lại vô duyên và mặt dày, có đúng không?”

“Ồ... ờ...” Đúng là cô có nghĩ vậy thật.

“Không phải với ai, anh cũng vậy.” Nụ cười thoáng qua đã biến mất như chưa từng tồn tại. “Anh không thiếu họ hàng, anh em trai tầm tuổi này, ở hai bên nội ngoại càng đầy rẫy. Cỡ anh đây là cái thằng hư hỏng nhất thì không nói. Còn đâu toàn thiếu gia công tử, ngoại hình tài cán chỉ có thừa, không thiếu.”

Yên lặng hồi lâu.

“Nhưng anh chỉ thích chọc phá nó, cũng như dạy ột mình nó. Bởi vì Khanh là thằng em mà anh thương nhất.”

Đúng thôi, giữa một đồng anh em họ xuất chúng đi chẳng nữa, cậu ta đẳng nào cũng vẫn là người nổi bật nhất. Hà nghĩ bụng.

“Bởi vì không giống những đứa kia, nó quá thật thà, quá ngốc.”

Hà thật sự không hiểu Lâm đang nói về người xa lạ nào.

Xe bus vừa tới bến. Vắng tanh. Hai người bước lên cũng là hai người duy nhất. Mọi cửa sổ mở toang cho những cơn gió hiu hiu thổi vào. Không khí ban đêm cực kỳ yên tĩnh, thoáng đãng.

“Hôm nay, em có mất nhiều công sức trang điểm không?” Người con trai bỗng hỏi.

Minh Hà lập tức đỏ mặt vì bị nói trúng tim đen. Cô ấp úng.

“Cũng có ạ... Bình thường em chẳng bao giờ bôi trát như ma thế này đâu, mặc váy cũng không. Kinh lắm hả anh?”

“Không, thật ra cũng bình thường, khá xinh là đằng khác. Chỉ là anh thấy, không cần hao tâm tốn sức như vậy.” Anh nhún vai. “Vì thằng đó nông dân lắm, là Single- Target Sexuality chính hiệu, không biết thế nào là đẹp xấu đâu.”

“Dạ?!” Cô trở mặt.

“Vớ lại, em nói chuyện với nó đừng có sợ. Nó lạnh lùng vớ vẩn thế thôi chứ hiền khô như cục đất.”

“Vâng.” Thế còn huyền thoại dầm máu về Cường Lava và lá thư thách đấu thì sao ạ?

“Nó có làm sai chuyện gì, có làm ai thất vọng, chán ghét..., thì cũng không phải vì ác ý, mà chỉ vì nó quá ngốc.”

“Vâng.” Cô chỉ đáp lại cho có.

“Đầu óc nó đơn giản lắm. Em đã thấy nó ghen dễ dàng như thế nào rồi chứ?”

“Vâng...” Hà đỏ mặt.

“Nếu chúng ta đều có thể yêu hình mẫu lý tưởng của mình, thì đã không ai phải đau lòng rồi.”

“Vâng.” Hà thật sự không hiểu Lâm đang muốn lái câu chuyện đến phương trời nào.

Chiếc xe bus đã vào bến. Cách ngõ nhà cô chỉ tầm mười mét. Hai người xuống xe. Cô nói là anh không cần đưa tận vào trong ngõ, vì dù sao cũng đã khuya rồi. Anh không hề khách khí. Trước khi chào tạm biệt, chót lại đúng một câu.

“Em có thể hứa với anh, sau này dù xảy ra chuyện gì...”

Cô lặng lẽ nhìn anh, người cũng đang nhìn thẳng vào mắt cô, gần như cầu khẩn.

“... hãy rộng lượng với nó được không?”

...

Tường Lâm mười lăm tuổi. Vào một buổi chiều cuối đông năm năm về trước. Lần đầu tiên trong cuộc đời mười lăm năm vô lo vô nghĩ, lại phân vân mình có nên đứng ra đỡ dành một đứa em trai.

Nào, nào, có gì mà khóc. Không sao không sao. Sẽ không sao.

Nhưng rốt cuộc, cái gì cũng không nói được. Chỉ biết đứng yên nhìn nó tựa lưng vào bức tường cẩm thạch trong phòng bếp. Nước mắt chảy ròng không thành tiếng.

Hai ngày sau, Vũ Trọng Khanh đổ bệnh. Ốm thập tử nhất sinh, làm toàn bộ người nhà họ Vũ từ trên xuống dưới hoang mang kinh hãi. Để rồi từ đó trở về sau, không bao giờ ốm, cũng không bao giờ khóc nữa.

Đó là lúc, Nguyễn Vũ Tường Lâm đau lòng nhận ra chân tướng sự việc.

...

Bấy giờ đã quá nửa đêm, trên hàng ghế sau của chiếc xe hơi màu đen quen thuộc, Linh đang ngả đầu lên vai Khanh, thiêm thiếp ngủ. Không rõ mơ thấy điều gì mà trên môi hồng thoáng qua một nụ cười, nom vô cùng tươi mát.

Người con trai lướt những ngón tay trên màn hình cảm ứng của điện thoại, mở ra tin nhắn chưa đọc.

Tin nhắn thứ nhất: [Đừng hỏi vì sao hôm nay anh khó ở. Biết tính anh thì khôn hồn đừng có trốn giống hôm qua.]

Hôm qua? Khanh khẽ nhúm mày.

Tin nhắn thứ hai: [Triển lãm kéo dài hai tuần thôi nhưng công việc của anh ở Việt Nam sẽ kéo dài hai tháng. Anh ghét khách sạn thế nào, chú biết rồi đấy. Hiểu ý anh chứ?]

Không thích khách sạn, thì hoàn toàn có thể xuống gầm cầu. Khanh nghĩ.

Tin nhắn thứ ba: [Anh cũng đã suy nghĩ đến chuyện ở gầm cầu. Cũng lằng mằng đấy, cơ mà nếu bị người quen phát hiện, sẽ rất ảnh hưởng đến hình tượng khi đi tán gái.]

Hình tượng của anh ư? Khóe môi nhếch lên khinh bỉ.

Tin nhắn thứ tư: [Đã hoàn thành nhiệm vụ, đưa bạn gái chú về nhà an- toàn. P/S: Rất ngại thơ, anh bắt đầu thích rồi nha.]

“Sao tự nhiên anh làm mặt lạnh thế?” Từ trên vai thả thề.

“Tường Lâm sẽ ở nhà mình trong vòng một tháng.” Cậu thở dài, ngả đầu vào lưng ghế.

Linh chỉ khúc khích cười. Cô ngồi thẳng dậy, khẽ khàng lấy ra di động của chính mình từ trong túi xách.

“Nhiều cuộc gọi nhớ quá. Toàn là số lạ, có phải của anh Lâm không anh?”

Khanh liếc nhìn màn hình trên tay em gái, thấy dãy số hoàn toàn không khớp. Đúng lúc ấy, di động của Linh lại rung lên.

“Đừng nghe.”

Cô ngạc nhiên nhìn bàn tay anh trai đưa ra chắn ngang chiếc Iphone trắng vỏ hồng.

“Tại sao ạ?”

“Đã khuya thế này rồi.” Cậu trả lời không thực xác đáng.

“Có thể là họ hàng nhà mình bên nước ngoài...” Ngập ngừng.

“Đầu số không phải.”

“A... Đúng vậy...”

Nếu có một cô gái mười bảy tuổi nào, chỉ có chưa tới hai mươi số điện thoại liên lạc trong danh bạ, thì đó chính là Vũ Thủy Linh.

“Đưa máy cho anh.”

Cô ngoan ngoãn làm theo. Khanh thao tác trong mấy giây, rồi vừa trả di động cho em gái, vừa dặn.

“Lần sau nếu có số lạ khác gọi, tốt nhất cũng đừng nghe.”

Linh có vẻ không vui, nhưng vẫn gật đầu. Yên lặng hồi lâu, cho đến khi cô nhẹ nhàng lên tiếng.

“Đây là lần đầu tiên, có người nói thích em.”

“...”

“Cái váy này là em đi mua cùng với Ái Vân, dịp năm mới vừa rồi bên Đức. Lần đầu tiên em được tự chọn đồ. Anh thấy thế nào, có xinh không?”

Câu trả lời đơn giản đến tối giản.

” Anh thấy giống từ trước đến nay.”

Em gái cúi đầu, xì mặt. Thật ra Khanh nói không sai. Từ nhỏ Linh đã luôn được mẹ mua cho các loại váy nữ tính nhẹ nhàng tương tự. Hơn nữa, cô từng nghe Mỹ Kim nói, khi một người con trai có bạn gái thì gia đình sẽ kém quan trọng đi nhiều...

Yên lặng hồi lâu.

“Gần đây, anh có lịch đi từ thiện không?”

“Cuối năm.”

“Vẫn nơi ấy chứ?”

“Ừ.”

“Anh có định cho Minh Hà đi cùng không?”

“Để làm gì?”

Tin nhắn thứ năm: [Khách quan mà nói. More than beautiful, she's gorgeous. P/S: Yên tâm, anh không có biến thái như vậy đâu. Chỉ tỏ lòng ngưỡng mộ sức kiểm chế của em trai thôi. lol.]

33. Chương 33: “thật Thì Sao, Mà Giả Thì Sao?”

Suốt cuối tuần hôm ấy, Hà cứ suy đi nghĩ lại, bán tín bán nghi về những điều Tường Lâm nói. Đêm hôm đó cô rút cuộc đã đồng ý hứa, mà chẳng hiểu mình hứa để làm gì.

Em muốn biết gì cứ hỏi. Nó sẽ không nói dối em đâu. Nhưng nếu không hỏi, thì nó cũng sẽ không tự nói ra.

Phải chăng cô đã quá dễ dãi nhận lời hẹn hò trong khi không biết gì về cậu? Nhưng biết gì mới được? Gia đình bốn thành viên, trước khi về Việt Nam nhập học cấp ba, đã ở Nhật một năm, trước đó nữa ở Đức hai năm, ở Mỹ một năm... Bản thân biết ba ngoại ngữ, từ học tập đến thể thao, phong thái, ngoại hình... chỉ có thể dùng một chữ “hoàn hảo” để đánh giá. Song song với việc học vẫn liên tục thực tập ở những công ty con của Trường Thịnh để chuẩn bị sớm cho tương lai đã được trải thảm đỏ.

Chưa kể theo lời Tường Lâm, thì khoản chơi bời cũng không tồi (?!), nhờ công lao sư phạm quý báu (!!) của ông anh họ trong thời gian ở Hamburg...

Này, cho đến hôm nay thì ngay cả thời khóa biểu hàng tuần của Khanh thế nào, Hà gần như nắm rõ. Vậy thì biết cái gì? Hỏi cái gì mới được? Chẳng lẽ hỏi, cậu có phải là động vật đơn bào chưa tiến hóa hết, là đồ gốc Single- Target Sexuality không chắc?

“Cậu với anh Lâm, có phải là rất thân nhau?” Rốt cuộc, đây lại là câu hỏi của Hà, khi hai người đang dùng bữa trưa trong canteen. Gần đây, việc Khanh thỉnh thoảng vào ngồi canteen cùng với Hà đã không còn là kỳ quan lạ lùng trong mắt mọi người nữa.

Vừa dứt câu, Hà đã rùng mình khi thấy gương mặt đẹp trai của người đối diện tối sầm, trong khi bàn tay lịch lãm cầm tách trà thì như muốn kết liễu nó thành trăm mảnh.

“Cậu hỏi thế, thì khó cho tôi quá.” Chậm rãi trả lời, không quên kèm theo nụ cười lạnh ngắt.

“Ồ... ờ... Bỏ qua đi!” Hà vội rút xua tay, biết mình vừa đụng phải đề tài nhạy cảm.

Tuy vậy, đúng như Tường Lâm nói, Khanh không né tránh các câu hỏi.

“Những thứ trường học không dạy, thì đều là anh ta dạy cho tôi.” Khanh vẫn tất. Rồi trước bộ tịch há hốc miệng của Minh Hà, thiếu gia họ Vũ đành bắt đầu đi vào chi tiết. Bất quá, cơ hội ôn lại quá khứ “thương đau” cũng không có đến nhiều lần.

“Mười tuổi anh ta đã cho tôi xem AV, đánh nhau cũng kéo tôi đi bấm dập cùng. Mọi kỹ xảo trong bài bạc, đồ đen, cho đến nghịch đại thông thường, mọi nồng độ cồn trong rượu, Tường Lâm thử qua bao nhiêu thì tôi cũng biết đến bấy nhiêu...” Bình thản như đọc một mẫu tin trên báo sáng.

“Nếu như năm mười hai tuổi ở Mỹ, tôi không quá gầy gò, thấp bé, mà cao lớn lừ người thì chắc anh ta cũng chẳng tiếc gì mà làm giấy tờ giả để lôi tôi vào vũ trường.”

Minh Hà nghe đến đâu mà lạnh sống lưng đến đấy. Bạn trai hoàn hảo của cô rốt cuộc lại không đơn giản như thế này ư? Mà cậu ta có cần thiết phải thật thà khai hết tất cả ra không cơ chứ.

“Lần đầu tiên tôi suýt bị đuổi học vì đánh nhau cách đây sáu năm, cũng là do anh ta dàn dựng. Không những thua, về đến nhà còn bị ba lôi ra quần ột trận thừa sống thiếu chết.” Từng ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn, âm thanh dầy... sát ý. “Cậu nói xem, tôi và Nguyễn Vũ Tường Lâm như thế có thể gọi là thân nhau không?”

“Ồ... ờ... Thân quá đi chứ...” Cô thật sự choáng váng, không biết mình đang nói cái gì. Liền sau đó chỉ biết cắm mặt vào đĩa thức ăn, cho đến khi nhớ lại lời kể của Việt Hương. Vũ Trọng Khanh, tất nhiên là không chỉ “biết” đánh nhau.

“Vậy thì vụ Cường Lava gì đó hồi một năm trước... là có thật hả?” Hỏi xong lại thấy mình thật ngu ngốc.

“Thật thì sao, mà giả thì sao?” Khanh nhìn thẳng vào mắt Hà.

“Ồ thì... Chuyện qua rồi... Tôi cũng chẳng phải dạng chính nghĩa vớ vẩn. Nhưng tôi nghĩ lần sau nếu chỉ vì một lá thư thách đấu, cậu có thể nhẹ tay cho người ta... một chút.” Cô bối rối đến lắp bắp, nhưng vẫn ráng bày tỏ quan điểm.

“Được rồi.” Câu trả lời đơn giản đến không ngờ.

...

Buổi tập cuối cùng trong năm học của câu lạc bộ bóng đá diễn ra suôn sẻ với sự có mặt của “tương đối” đầy đủ các thành viên. Trước khi ọi người giải tán, đội trưởng Cao Minh Trường có vài lời muốn nói.

“Điều thứ nhất nghe hơi sáo rỗng, nhưng chúc mọi người thi học kỳ tốt đẹp, cũng như những ai năm nay thi đại học hay du học đều được như ý. Thứ hai, tôi xin thay mặt cả đội trân trọng cảm ơn sự hướng dẫn của huấn luyện viên Nguyễn Chính Quang và trợ lý HLV Như Nguyệt trong năm vừa qua, khiến cho chúng ta đã đạt được chức vô địch thuyết phục đúng như mục tiêu của trường đề ra.”

Vỗ tay.

“Cũng xin cảm ơn quản lý đầu tiên của đội bóng là bạn Trần Minh Hà, nhờ ảnh hưởng của bạn mà chúng tôi đã trở nên gọn gàng và quy củ hơn rất nhiều.”

Vỗ tay. Minh Hà đỏ mặt.

“Cuối cùng, xin thông báo về một vài thay đổi nhân sự, mà chắc đa số các bạn cũng đã cập nhật. Đầu tiên, trợ lý HLV Như Nguyệt năm nay sẽ tốt nghiệp và lên đại học, không thể tiếp tục gắn bó với chúng ta được nữa. Bên cạnh đó, hai thành viên Bảo Long và Trọng Khanh cũng sẽ rời đội vào năm tới.”

Đến đây thì chẳng còn tiếng vỗ tay, thay vào đó là những âm thanh xì xào.

“Chị Nguyệt, chị thi trường nào vậy? Chị đã lấy được bằng huấn luyện viên chưa? Em cứ tưởng...” Tiền vệ Văn Sơn thắc mắc.

Những ngày này, Như Nguyệt tỏ ra mỗi mệt, buồn phiền thấy rõ. Cô vẫn hoàn thành trách nhiệm trong đội, nhưng sắc mặt kém tươi tắn thì ai ai cũng nhận ra. Người ta đồn đại, rằng Như Nguyệt đã bị Bảo Long phũ phàng từ chối vào cái đêm prom mà hai người được bầu là King & Queen một cách đầy thuyết phục. Rất nhiều người đã nhìn thấy cuộc nói chuyện riêng căng thẳng của họ...

“Lớp học đó, là thầy Quang giới thiệu chị tham gia cho biết thôi. Chứ chị đâu có đủ điều kiện...” Nguyệt cười gượng gạo. “Chị định thi khoa quan hệ quốc tế của đại học Gallet.”

“Khoa đó cao điểm lắm đấy! Chị Nguyệt có khác.” Một giọng tầm tãc.

Minh Hà nãy giờ yên lặng, ngấm nhìn Như Nguyệt, chính xác là nhìn đôi mắt tuyệt đẹp đang thể hiện nỗi buồn vơi vợi đằng sau nụ cười xã giao. Cô liên tưởng đến chính gương mặt mình, sau khi bị Bảo Long từ chối hồi học kỳ một.

“À, ngoài ra...” Đội trưởng đột ngột đập hai tay vào nhau, như vừa nhớ ra điều gì quan trọng, rồi quay sang cô quản lý. “Bạn Khanh từ học kỳ sau sẽ không còn tham gia đội bóng, bạn Hà có nghĩ luôn không?”

Trước sự thật thà quá đáng của Minh Trường, đầu đó vang lên tiếng cười khanh khách. Minh Hà có đỏ mặt một chút, nhưng không hề cười.

“Liên quan gì đến nhau chứ. Ngay từ đầu lúc tớ vào, cũng đâu biết là Khanh có tham gia.”

“Tốt quá rồi.” Một giọng thở phào. “Cũng phải có một ít con gái cho đời tươi đẹp hơn chứ.”

“Này, nên nhớ là hoa đã có chủ, đừng vào là chết đấy!” Một giọng khác châm chọc.

“Ai dám đụng! Chỉ ngấm thôi!”

“Ha ha ha ha!”

Dĩ nhiên, cuộc tán gẫu “ng nghiêm trọng” này chỉ có thể diễn ra trong phạm vi mà thành viên ai- cũng- biết- là- ai- đấy không có mặt.

...

“Gác lại mọi hoạt động để tập trung thi đại học, cậu gương mẫu như vậy, nhìn lại bản thân tớ thấy áy náy quá...” Hà thở dài, ngồi xuống bên cạnh Long. Đã lâu rồi họ mới có dịp nói chuyện riêng.

“Không phải vậy...” Long nhẹ cười. “Cái chính là, tớ định thi đại học Y nên điểm số nhất định phải hoàn hảo một chút. Hơn nữa, tớ cũng muốn dùng thời gian một năm để làm quen trước với các kiến thức y học...”

Long muốn trở thành bác sĩ. Đây không phải lần đầu tiên Hà được biết điều này. Cha là thủy thủ tàu viễn dương, một cơn bão biển đã mang ông đi không về, khi cậu bé Bảo Long mới vừa tròn năm tuổi. Tám năm sau đó, người mẹ cũng vì chứng ung thư không có tiền chữa, bỏ cậu mà đi. Sống dựa dẫm vào một vài người họ hàng không mấy mặn mà tình nghĩa, tuổi thơ của Long thật sự rất khó khăn. Để trưởng thành cứng cáp được như hiện giờ, rõ ràng là cần một nghị lực hơn người. Và trong tâm trí của cậu bé mười ba tuổi năm nào, vẫn là một ước mơ duy nhất, trở thành bác sĩ để cứu sống những con người bất hạnh như mẹ mình.

Hà băng khuâng nhìn người con trai cao ráo ngồi cạnh mình trên đường biên của sân bóng không người. Cô hình dung ra cậu trong màu áo blouse trắng của bác sĩ. Rất hợp. Một bác sĩ điềm tĩnh, thân thiện với bệnh nhân. Một bác sĩ có lương tâm, không phải cái kiểu suốt ngày ăn chặn tiền người bệnh...

“Bảo Long, tôi có chuyện này...”

Trên mặt sân cỏ được nhuộm hồng bởi ánh hoàng hôn, rốt cuộc lại xuất hiện một người thứ ba.

Hà nhìn chiếc bóng thanh mảnh đồ dài đang di chuyển khá nhanh lại gần hai người họ, cùng chất giọng miền Nam dịu dàng êm ái, chẳng cần quay đầu lại cũng biết là ai đang đến.

Như Nguyệt khoác trên vai túi đồ khá nặng, bộ dáng lại khẩn trương như vừa chạy từ đâu đến. Cô có chút ngỡ ngàng khi nhìn thấy Minh Hà, nhưng rồi lại mím môi, khẳng định.

“Tôi có chuyện muốn nói...”

“Còn tôi thì không.” Trái với dự đoán của Hà, Long trả lời dứt khoát, không hề ngẩng đầu nhìn người con gái đang đứng trước mặt.

“Không liên quan đến việc lần trước...” Nguyệt khó xử quay sang Hà. “Minh Hà, em có thể cho chị nói riêng với cậu ấy một chút được không?”

Hà bất đắc dĩ, định đứng lên thì bị Bảo Long mạnh mẽ kéo lại.

“Cô ấy là bạn thân nhất của tôi, chuyện gì của tôi, cô ấy cũng có quyền biết. Chị muốn gì, thì nói đi.” Cậu dứt khoát.

Dù Như Nguyệt đứng đối diện với họ, tức là hoàn toàn ngược sáng, Minh Hà vẫn có thể thấy gương mặt xinh đẹp đầy vẻ tổn thương. Nguyệt lắc đầu, dùng ánh mắt để van nài cầu khẩn, nhưng vô dụng. Chính Hà cuối cùng lại ở vào thế khó xử, khi một tay Bảo Long cứng như thép vẫn siết chặt cánh tay cô.

Cuối cùng, Nguyệt nhắm mắt trấn tĩnh, trước khi nhìn thẳng vào Long. Về tiêu tụy, mỗi một đường như bay biến hết trong khoảnh khắc. Thay vào đó là một gương mặt ửng hồng, bừng sáng.

“Tôi không bỏ cuộc. Trong thời gian học năm thứ nhất đại học, tôi sẽ tiếp tục tìm kiếm học bổng. Tôi sẽ làm bằng được! Đó là ước mơ cả đời của tôi, dù mất bao nhiêu thời gian, tôi cũng không dễ dàng từ bỏ.”

Suốt đời Hà, cũng không quên được biểu hiện của Bảo Long trong giây phút ấy. Lần đầu tiên, cô mới biết được trên một gương mặt, một đôi mắt lại có thể chứa nhiều cảm xúc như vậy. Bàng hoàng, căm ghét lẫn xót xa rồi cuộc có thể hòa vào trong một tổng thể.

“Tốt thôi.” Mãi một lúc sau, khóe môi mỏng mới nhếch lên, để lộ thanh âm trầm đục. “Muốn làm gì thì làm. Dù sao cũng chẳng liên quan đến tôi.”

“Sao cậu có thể nói như vậy? Không phải trước kia... chính cậu...” Nguyệt lắp bắp, như không tin vào tai mình.

“Mọi chuyện đã thay đổi rồi.” Chậm rãi, lạnh nhạt. “Tôi cũng có việc riêng của tôi. Không còn là thằng nhóc thừa hơi đi cổ vũ ơ ước viễn vông của người ngoài.”

...

Như Nguyệt đã bỏ đi một lúc lâu, Bảo Long vẫn không hề ngẩng đầu lên khỏi hai bàn tay đan vào nhau, che khuất đi gương mặt trong một dáng điệu mệt mỏi.

Minh Hà vẫn ngồi lặng lẽ bên cậu. Lần đầu tiên kể từ khi biết đến mối quan hệ Bảo Long- Như Nguyệt, cô nhận ra giữa họ dường như không đơn giản là yêu đương- chia tay.

Nhưng hình ảnh lúc bấy giờ của Long đã đủ khiến cô xót xa, không dám hỏi gì hơn, chỉ nhẹ nhàng vuốt vuốt lưng cậu, mong cho cơn giận, hay bất cứ nỗi đau nào đều nhẹ nhàng trôi xuống.

“Tớ cũng có mục tiêu của riêng tớ. Tớ cũng có việc mình muốn làm...” Mãi lâu sau, giọng nói của người con trai mới khàn khàn vang lên từ bên dưới mái tóc đen.

“Ừ, tớ biết...” Hà đau lòng an ủi.

“Tớ không chạy đi khắp nơi tuyên bố rằng mình không bỏ cuộc, không có nghĩa là nó không quan trọng.”

“Ừ, tớ biết.”

“Giá như... Người ở bên cạnh tớ ngay từ đầu, là cậu...”

Cô sống người, như không tin nổi vào tai mình.

34. Chương 34: “thù Lao Ngang Với Các Hotgirl Đang Nổi Đầy Nhé.”

Yên lặng.

“Xin lỗi, tớ không nên nói vậy.” Trong khi Minh Hà còn như kẻ mất hồn, Bảo Long tự lúc nào đã ngẩng đầu lên, lấy lại hoàn toàn vẻ trầm ổn thường thấy. Cậu ta thậm chí còn mỉm cười trấn an cô. “Cậu có bạn trai rồi, tớ không có ý gì đâu.”

Nụ cười giả tạo. Sáu năm là bạn thân, đủ để Hà nhìn ra điều đó. Cũng đủ để Hà nhận ra, sự dịu dàng và nỗi buồn sâu thẳm trong đôi mắt cậu khi nhìn cô, cách đây một năm vẫn chưa hề đến mức độ này.

“Long ơi... Tớ...” Hà xúc động lên tiếng, dù cô không thật sự biết mình cần phải nói gì lúc này. Cô thấy sống mũi cay cay như muốn khóc.

“Tôi không muốn xen ngang, nhưng cậu có định về không?”

Cất đôi không gian là một thanh âm sắc lạnh. Cả Minh Hà lẫn Bảo Long đều không lạ gì giọng nói này.

“Khanh... Cậu... hôm nay không phải đi thực tập à?” Hà trở nên lúng túng. Trong thoáng chốc, hình ảnh Trọng Khanh đơn độc đứng đó, chỉ cách cô hơn một mét, gọi cho Hà nhớ lại chính xác cái lần đầu tiên cô gặp cậu. Cũng là đôi mắt lạnh đậm nhìn xuống, cũng là cái khí chất tỏa ra khiến người đối diện không rét mà run.

Khanh đã nói, trong khi nhìn đồng hồ trên màn hình di động.

Sao Hà lại quên đi, hôm nay là thứ ba? Ngày duy nhất trong tuần mà Khanh không có lịch thực tập, buổi chiều hiếm hoi cậu có thể đưa cô về tận nhà, và cùng hẹn hò nếu muốn.

“Các cậu cùng về đi.” Long mỉm cười vỗ vai Hà, đoạn lại quay sang Khanh, nghiêm chỉnh nói đỡ cho cô. “Tôi nhờ cậu ấy ở lại để dặn dò một số chuyện liên quan đến đội bóng. Cậu thông minh như vậy chắc sẽ không hiểu lầm đâu chứ.”

Khanh hờ hững nhìn sang Long. Là một người rất thông minh, chưa kể đã được học qua về tâm lý, thiếu gia họ Vũ đương nhiên hiểu được bên dưới tác phong trầm tĩnh của Bảo Long là một lời nói dối. Đồng tử màu xám vì một lý do nào đó thoáng ánh lên sự chán ghét.

...

Sáng hôm đó Minh Hà đến lớp muộn hơn thường khi, vào đến nơi đã thấy chuyện lạ: Việt Hương đứng lay vai Thủy Linh trong một điệu bộ nài nỉ.

“Tớ đã nói là không được, tớ không thích hợp.” Linh nhẹ cười, dù đôi chân mảy lông về khó xử.

“Chính vì ngoại hình của cậu rất thích hợp, nên anh Khôi mới bảo tớ nhờ cậu.” Hương khẳng khái.

“Từ nhỏ đến giờ, tớ mới diễn vai cây nấm trong nhạc kịch tiểu học thôi.” Công chúa tỏ vẻ.

“Không cần kinh nghiệm. Chỉ cần lên hình cho đẹp thôi. Chủ yếu là vai nam sẽ thể hiện cảm xúc.”

“Bảo anh cậu tìm người khác đi mà...” Yếu ớt phản đối.

“Sao vậy? Thù lao ngang với những hotgirl đang nổi đấy nhé!” Việt Hương trong giây phút nhiệt tình đã quên phất so với giá thể vật vờ của tiểu thư trước mặt, thù lao quay MV đó chẳng đáng mấy xu lẻ.

“Nào nào, người ta đã không muốn thì đừng có ép. Mà rốt cuộc các cậu đang nói về cái gì vậy?” Minh Hà chẳng biết đầu cua tai nheo gì, chỉ đơn giản nổi máu nữ hiệp “cứu công chúa”.

Ai dè công chúa nhìn thấy bạn Hà như chết đuối vớ được phao, mắt sáng long lanh, quay sang Việt Hương.

“Sao không nhờ Minh Hà?”

...

“Quay MV?” Hà như không tin vào tai mình.

“Đúng vậy, là sản phẩm đính kèm trong album ‘Lời chưa nói’ của anh Khôi, cũng chính là ca khúc chủ đề.”

“Tớ không làm được đâu!”

“Ai đã mời cậu mà ham.” Việt Hương bĩu môi. “Từ hôm đi karaoke, anh Khôi nhắm thấy con bé Linh phù hợp, nên bảo tớ liên hệ. Nhưng nó một mực từ chối như vậy, chắc phải gọi cho anh ấy, bảo tìm đại lấy một em hotgirl nào thôi...”

“Ừm... tớ thấy Minh Hà hợp mà. Trông cậu ấy tươi tắn, sống động, sẽ mang cho kịch bản màu sắc khác.” Cây nắm dịu dàng lên tiếng.

“Đẹp! Không tham gia thì đừng ý kiến ý cọt!” Tóc ngắn phũ phàng, tay lướt trên màn hình di động.

Việt Hương ra ngoài hành lang nói chuyện điện thoại, mười phút sau quay vào, vẻ mặt phức tạp nhìn từ đầu đến chân Minh Hà. Rốt cuộc thở hắt ra.

“Cậu có muốn đóng không? Thù lao ngang với các hotgirl đang nổi đấy nhé. Tiền tiêu vặt cả năm của cậu cũng chưa bằng đâu.”

...

Minh Hà cầm trên tay kịch bản, nghiên cứu một hồi lại ngẩng lên nhìn Việt Hương.

“Tình yêu học trò kiểu này, diễn viên đúng là cũng không cần đẹp lắm. Thế sao cậu không đóng với anh cậu? Cây nhà lá vườn, tha hồ tự nhiên.”

Hương nhăn mặt, xua tay loạn xạ.

“Có cho vàng cũng không! Mấy cảnh hẹn hò lãng mạn này nọ đóng với người thân làm sao mà ra hồn được. Chưa kể nói đến chuyện nắm tay, tựa vai chính anh mình là thấy ớn rồi. Đấy còn chưa kể anh ta là g...”

“Tự mình thấy ớn nên đẩy sang cho bạn hả?” Hà hừ giọng.

Hương chỉ cười trừ, nhắc lại một câu.

“Thù lao ngang với các hotgirl đang nổi đấy nhé.”

Thế nên, dù phù hợp hay không, Minh Hà vẫn nhận lời. Dù sao thì đối với một nữ sinh trung học có cuộc đời bình lặng, đây cũng là một trải nghiệm hiếm có khó tìm.

35. Chương 35: Nếu Anh Nói...

Vào một buổi chiều đầu tháng năm, thời tiết tương đối dễ chịu nếu kể đến mùa hè ở Hà Nội, ê- kíp làm MV đã có một buổi họp ngắn tại trụ sở công ty quản lý MAL của ca sĩ Vikko.

Đạo diễn là một người đàn ông trẻ cao lớn tuấn tú, tóc dài buộc đuôi ngựa. Anh ta cũng như Việt Hương, vừa gặp đã nhìn từ đầu đến chân Minh Hà với một vẻ mặt... phức tạp.

“Cô gái mà em tiến cử đây hả Khôi?” Lại là giọng miền Nam, có chút công kích. “Mong manh sương khói của em đây hả?”

Tuy vậy, anh ta vẫn chìa tay ra cho Hà, tự giới thiệu mình là đạo diễn.

“Kịch bản anh viết chính là tình yêu học trò chân đất mắt toét, như thế này đúng là hình mẫu nữ sinh tiêu biểu còn gì.” Việt Khôi lười nhác gục mặt xuống bàn, vừa chơi chém hoa quả trên di động. “Em chán mấy con diên lẩn trước anh mang về lắm rồi. Thế quái nào chúng nó lại có số của em chứ?”

Có lẽ, anh ta đang nói về MV “Cát trắng” làm mưa làm gió cách đây nửa năm, với bối cảnh tuyệt đẹp ở bãi biển Nha Trang, quy tụ hàng chục hotgirl chân dài bikini cùng một lúc. Hà nghĩ bụng.

“Thôi được rồi, nếu như em muốn.” Người đàn ông đột nhiên dễ dãi. Anh ta tiến lại vuốt tóc Việt Khôi trong một cử chỉ dịu dàng kỳ quái khiến cho Minh Hà ngỡ ngơ...

“Dù sao trông em gái cũng được cái tươi tắn, sáng sủa.” Đạo diễn lại nhìn Minh Hà, đánh giá lần chót, vô tình lặp lại lời của bé năm hôm nào. “Sẽ là một màu sắc khác.”

Kịch bản của MV khá đơn giản, nên tất cả sẽ phụ thuộc vào sự thể hiện của diễn viên và kỹ thuật quay của đạo diễn. Câu chuyện tình yêu học trò, chính xác là tình yêu đơn phương của một nam sinh lêu lổng đối với một nữ sinh dịu dàng, chăm chỉ. Hai người phát triển một tình bạn tốt đẹp, trải qua bốn mùa bên nhau nhưng người con trai hết lần này đến lần khác không dám nói ra tình cảm của mình, cho đến khi ba mẹ cô gái li dị, và cô phải chuyển nhà đi thật xa...

Vì những cảnh quay hầu hết đều diễn ra tại trường trung học Thanh Phong trong nội thành, và phía ê-kíp cũng tạo điều kiện làm việc cuối tuần, nên Minh Hà cũng chỉ phải nghỉ học đúng một ngày quay cảnh quyết định ở ga Hà Nội.

Những gì Hà phải làm thoạt tiên tương đối đơn giản. Chỉ là ngồi trong lớp, học bài chăm chỉ, đọc sách, ngẩn ngơ nhìn ra cửa sổ. Đi dạo ở hành lang để cho gió (mà chính xác là quạt máy của tổ đạo cụ) làm tóc bay bay...

Vikko vừa xuất hiện ở sân trường, dù là vào ngày nghỉ đã thu hút một lượng nữ sinh cuồng nhiệt rú hét không kém gì lực lượng fangirl của ai-đó bên Gallet. Ê-kíp đã thương lượng với một lớp học thêm ngoại ngữ ngày chủ nhật ở trong trường, để toàn bộ học sinh sau giờ học sẽ ở lại, trở thành diễn viên quần chúng.

Cái tin vừa được thông qua thì gần như toàn bộ nữ sinh trong lớp òa lên mừng rỡ.

Tuy vậy, trong lúc đang chờ tổ hóa trang lần lượt make-up cho các diễn viên, Minh Hà lại thấy một nữ sinh tóc ngắn ở góc lớp lẳng lặng thu dọn sách vở rồi đứng dậy.

“Trà My!” Vừa kịp nhận ra người quen, Hà lớn tiếng gọi.

Cô gái bộ dạng trầm tĩnh, theo phản xạ quay lại nơi phát ra tiếng gọi. Không rõ người ta đã trang điểm cho Minh Hà thế nào, mà phải mất một hồi ngỡ ngàng, My mới nhận ra cô và chào lại.

Trà My chẳng qua là bạn của Việt Hương, nên hai người cũng chẳng có gì nhiều để nói. Xã giao vài câu, My ập ứng hỏi.

“Tuấn Anh dạo này có khỏe không? Tổ nghe nói... cậu ấy bỏ không chơi bóng nữa.” Khi nói câu này, đôi mắt một mí của Trà My sụp xuống, thoáng buồn. Có lẽ, cô cũng biết người Tuấn Anh thích (gần đây nhất) là Minh Hà.

“Cậu ta khỏe lắm. Chắc là muốn tập trung một năm để thi đại học thôi mà.” Hà khó xử, nói quấy quá cho xong rồi vội chuyển đề tài. “Sao về sớm thế? Ở lại quay MV với mọi người đã.”

My mỉm cười, lắc đầu.

“Tớ còn việc làm thêm, không đi nhanh sẽ không kịp.”

Nhìn bóng dáng bé nhỏ của My lặng thầm khuất sau cửa lớp, lại nhớ đến những lời kể của Việt Hương, Hà không khỏi vừa thương lại vừa khâm phục cô bé chăm chỉ này.

“Em ngăn ngó cái gì thế. Chuẩn bị bắt đầu đi!” Anh đạo diễn tên Đình Phong đập nhẹ tập kịch bản vào đầu Hà.

Chính thức diễn xuất, Minh Hà mới thấy công việc này vất vả hơn cô tưởng. Chỉ đơn giản mấy cảnh sinh hoạt trường lớp, mà Đình Phong cũng khó tính bắt làm đi làm lại, nào là biểu hiện phải sống động, nào là động tác phải làm sao để lên hình cho đẹp...

Cảnh tiếp theo, nam sinh hư hỏng (Việt Khôi) đánh nhau thua, nằm thảm hại ở chân cầu thang, cho đến khi nữ sinh (Minh Hà) đi qua, dịu dàng đưa cho anh ta một chiếc khăn tay.

Diễn cảnh “dị dạng” này cũng thật là trái lương tâm. Nếu như cái người nằm kia là Hải Nam, thì điều cô làm sẽ không phải là đưa khăn tay, mà là mắng cho cậu ta một trận. Đáng đời, ai bảo rồi hơi đi đánh nhau (!)

“Tiến độ hôm nay rất tốt.” Đình Phong vỗ tay hài lòng. Chỉ trong một buổi chiều ngắn ngủi, ê kíp đã thực hiện xong toàn bộ các cảnh quay trong khuôn viên trường học. Tuy vậy, đây mới chỉ là những cảnh đơn giản nhất trong MV. Nên Phong quay sang Khôi. “Còn chưa tối, hay em với Hà qua nhà anh quay thêm mấy cảnh nhé, làm luôn đoạn đơn ly hôn được thì tốt?”

“Em đã bảo từ sáu đến tám giờ, em có việc bận.” Khôi nhìn đồng hồ.

“Chỉ một hôm nay thôi.” Đạo diễn lại đưa bàn tay to lớn vuốt ngang gương mặt ca sĩ, lau bớt đi lớp hóa trang thương tích. “Mà buổi tối em còn show đấy.”

“Có một hôm nay, thì sẽ có những hôm sau.” Ca sĩ cười, điệu cười quyến rũ vẫn làm trái tim fangirl điên đảo, đồng thời gạt bàn tay trên ngực của đạo diễn ra. “Nên không được.”

“Em thật là cố chấp. Nhưng sẽ không bỏ show chứ?”

“Sẽ không.”

“Xong xuôi tầm hai giờ đêm qua nhà anh, có chuyện muốn bàn.” Ánh nhìn khiêu khích.

“Được.”

Cho đến ngày quay thứ ba, Minh Hà đã bắt đầu quen với những cử chỉ tán tỉnh như thế này. Và cũng không ngạc nhiên khi toàn ê kíp ai nấy đều coi đó là việc bình thường, và tuyệt đối không hề rằng bình luận.

Và cũng quen, với việc ca sĩ Vikko luôn biến mất trong khoảng từ sáu đến tám giờ tối.

Hôm đó, Hà vừa hoàn tất thành công cảnh nữ chính khóc khi cầm trên tay đơn ly hôn của bố mẹ. Tất nhiên nhờ sự trợ giúp của... đầu gối. Tuy vậy Đình Phong dường như có chuyện gì vui vẻ, nên rất hài lòng, lại hào phóng lái xe đưa Hà về tận nhà.

Có nằm mơ cô cũng không nghĩ có ngày lại được ngồi cạnh một bầu sô kiêm đạo diễn nổi tiếng lấy lòng đất Hà thành. Đó là lần duy nhất họ thực sự trò chuyện.

“Em quen Khôi thế nào?”

“Em là bạn của Việt Hương, em gái anh ấy.”

“Việt Hương... À, nhớ rồi...” Phong gật gù. Anh ta dường như chẳng mấy quan tâm đến “thân nhân” của người yêu.

“Anh Phong này, sao lúc nào anh Khôi cũng bận vào đúng giờ ấy vậy?” Không kìm được, Hà buột miệng hỏi. Song lại thấy mình hơi vô duyên, liền chữa lại. “Nếu không tiện thì anh... không trả lời cũng được.”

“Đó là sự cố chấp của nó.” Một câu trả lời lấp lửng, có như không. “Việt Khôi hai mươi tuổi vẫn chỉ là một đứa trẻ con.”

Minh Hà chợt rung mình khi bắt gặp ánh nhìn xuyên thấu của người đàn ông bên vô lăng.

“Nếu anh nói với em chỉ mới hôm qua ở nhà anh, nó còn nói muốn giết chết một người, thì em có tin không?”

“...”

“Nếu anh nói suốt hơn ba năm nay, nó đã lặp đi lặp lại tâm nguyện đó hàng trăm lần, thì em có tin không?”

“...”

“A ha ha ha!” Đình Phong cười phá lên. “Em làm gì mà trở ra như phồng thế? Anh đùa thôi! Đây đâu phải phim hình sự!”

36. Chương 36: Anh Nhìn Em, Em Nhìn Từng Trang Sách Đã Phai Màu Chẳng Nói Với Nhau Một Câu...

Cái gì là ôm hận ba năm, cái gì là tâm địa giết người? Một Việt Khôi đã viết nên những câu hát nhẹ nhàng trong sáng thế này, có thể ư?

Hà đem tất cả chuyện này kể cho Việt Hương. Quả nhiên, Hương lại phá lên cười.

“Thằng cha đó là đạo diễn mà diễn xuất cũng giỏi nữa. Tất nhiên là chuyện bịa rồi. Anh tớ chỉ là một thằng ngốc. May mà cặp bồ với Đinh Phong lên như điều gặp gió, chứ không tiền bạc, không bằng cấp, giờ này chắc làm cứu vãn rồi!”

Nhìn Minh Hà ngẩn ngơ, Hương nghĩ tốt nhất nên chuyển đề tài.

“Cậu quay đến đâu rồi, bao giờ tớ được xem bản nháp đây?”

“Gần xong, còn đoạn chia tay ở ga Hà Nội. Ở đó gần như lúc nào cũng đông người, nên muốn quay ban ngày cũng hơi khó.”

“Ra sân bay mà quay cho xong. Bày đặt tàu tiếc, nhiều sự.” Tóc ngắn hừ giọng.

...

Tàu tiếc, thật ra cũng có hương vị riêng của nó.

Khi nam sinh chạy đến nơi, thì đoàn tàu đã xình xích lao đi không có cách nào cứu vãn. Chính lúc ấy, Minh Hà phát hiện ra Việt Khôi không chỉ biết sáng tác và ca hát (ở mức chấp nhận được), anh ta còn cực kỳ có năng khiếu diễn xuất. Anh ta đã thật sự khóc trong cảnh ấy, không cần đến sự trợ giúp của dầu gió.

Chưa đầy một tháng sau, phiên bản MV của “Lời chưa nói” đã làm rung động trái tim biết bao cư dân mạng, cũng bởi cái hình ảnh bên đường ray tàu hỏa ấy. Người con trai còn trong bộ đồng phục học sinh, vừa thở dốc vì chạy mà đã không kìm được nước mắt. Máy quay đặc tả dáng lưng của Việt Khôi từ từ gấp xuống, trong khi những mảnh ký ức về cô gái qua bốn mùa xuân hạ thu đông đan xen hiện về cùng đoạn điệp khúc cuối cùng. Phải nói rằng từ công đoạn quay đến xử lý hình ảnh đều được làm rất tốt.

...

“Hôm đó cả trường quay gần như nín lặng. Cho đến khi đạo diễn hô cắt, cũng không ai dám mở lời. Cho đến khi chính anh Khôi lên tiếng. Cậu nghĩ xem anh ấy nói gì chứ? Trời ơi! Đói quá đi mất! Được ăn chưa?” Hà hào hứng kể, trong lúc đặt miếng thịt bò lên thớt. “Thật sự anh ta có tài, dù không muốn tôi cũng phải công nhận.”

Nói đến đây, cô trở nên trầm ngâm. Trên thực tế, ngay lúc Khôi hoàn thành cảnh quay, đứng thẳng dậy và bắt đầu pha trà, trong cô có một linh cảm rất kỳ quái. Tuy nhiên, chẳng có bằng chứng nên Hà cũng tránh không nói ra.

Trọng Khanh có vẻ không mấy quan tâm nhiều đến đề tài mà Hà đang nói tới. Chính xác là cậu ta bận nhìn đồng nguyên liệu nấu ăn phong phú bao gồm cả một chai vang Pháp đang bày đầy trên bàn bếp nhà mình.

“Cậu nói, cậu định nấu món gì?” Chân mày nhíu lại.

“Beef Bookinhon!” Cô nói ra cái tên, dĩ nhiên với một giọng điệu không hề tự tin.

“Boeuf À La Bourguignonne?”

“Nó đấy!” Hà reo lên, hai tay vỗ vào nhau đánh bốp.

Lần đầu tiên cầm trên tay món tiền cát sê khá lớn, cũng là tiền đầu tiên tự kiếm được. Hà đã mua ngay quà cho bố mẹ và em, đồng thời khao bạn bè một bữa bánh tôm ra trò. Cuối cùng mới nghĩ đến... bạn trai.

Trong suốt thời gian quay MV, lịch trình chòng chéo, Hà và Khanh gần như không gặp nhau được hôm nào. Tính trước hôm phát hành mang cho cậu xem bản nháp, nhưng rốt cuộc Khanh lại vẫn phải đi thực tập đợt xuất.

Nghĩ lại thì, từ lúc quen nhau, mỗi đợt hẹn hò đều là Khanh trả tiền, đưa đi đón về. Vẫn biết đó là “chức trách” của con trai, nhất là con trai “có điều kiện”. Nhưng có đi cũng phải có lại. Tiền của cô chắc chắn chẳng đủ mua những quà cáp xa hoa tương xứng với trang phục, đồ đạc thường ngày của cậu. Nhưng một bữa ăn tự tay nấu không kém gì nhà hàng (tự phong) thì có thể.

Thế là bạn Hà, sau một hồi khai thác “thân nhân” của Khanh đã biết được món mà cậu ta thích nhất trong thời điểm hiện tại, chính là một loại bò hầm sốt vang có cái tên đọc đã méo cả miệng thì chớ, thời gian chế biến liên tục hơn bốn tiếng qua hàng chục công đoạn với sơ sơ hai chục loại gia vị, nhìn chung là cực kỳ phức tạp đối với một đứa hay kỳ kèo việc nhà với mẹ như Minh Hà.

“Khanh, cậu ra phòng khách ngồi xem ti vi, học hay làm việc gì thì làm đi. Để đó cho tôi!” Hà xua tay, trong khi cầm đĩa bacon định gạt vào chảo.

“Dầu như thế này chưa đủ nóng.” Khanh giơ tay ngăn lại. “Hơn nữa thịt vẫn chưa khô.”

“Tại sao thịt lại phải khô?” Hà tròn mắt.

“Độ ẩm sẽ làm xuất hiện một lớp hơi giữa thịt và dầu, sẽ khó chiên hơn.” Khanh vừa lãnh đạm giải thích, vừa đưa tay bật lò nướng. Chính cậu cũng nhất thời không hiểu cô bạn gái này nghĩ gì mà giữa trưa hè muốn làm món bò hầm.

Rốt cuộc, Minh Hà chỉ làm tốt được mỗi nhiệm vụ mua về đầy đủ nhiên liệu. Xắt thịt không nổi thì chớ. Cà rốt thì lát to lát nhỏ, xấu xí không thể tả. Mọi việc cuối cùng lại đến tay Khanh. Và cậu ta chính xác là làm rất tốt. Nếu không muốn nói là hoàn hảo.

Mấy tiếng sau, hương thơm quyến rũ đã lan tỏa đầy căn bếp.

Hà nhìn giọt mồ hôi chảy xuống bên gò má tuấn tú của Khanh, chỉ biết cười trừ cầm cuốn tạp chí quạt quạt cho cậu. Ai bảo trời sinh cô hậu đậu, lại sinh ra con người này cái gì cũng biết.

“Nhưng thật sự tôi không hiểu. Người Pháp họ nghĩ gì mà mất bốn tiếng và từng ấy nguyên liệu để cho ra một món ăn? Mà ăn thì giỏi lắm một tiếng là xong bữa...” Cô đứng chống hông, lắc đầu ngán ngẩm.

“Tôi cũng không hiểu.” Cậu nói đều đều, trong khi vớt bỏ phần mỡ trên nước sốt.

“Đừng đùa! Cậu chuyên nghiệp thế này cơ mà!” Hà kinh ngạc. “Cứ như bếp trưởng nhà hàng Pháp năm sao ấy!”

Đường đường là con trai độc nhất của tập đoàn Trường Thịnh khổng lồ, có lẽ không thích cái danh xưng đầu bếp cho lắm, liền đính chính.

“Đây là món Pháp duy nhất mà tôi biết nấu.”

“Cậu thích Beef Bookinhon đến thế ư?” Minh Hà đang nghĩ đến những món ăn chính mình ưa thích. Cô thật sự chưa thích một món nào đến mức độ phải sống chết học được cách chế biến.

“Là Boeuf Bourguignonne.” Khanh đổ thêm nước bò vào sốt cho bớt đặc, trước khi quyết định nói ra sự thật. “Người thích món này là Linh. Tôi chỉ nấu cho cô ấy thôi.”

“Ôi trời... Thế mà nàng ta nói với tôi như đúng rồi. Là cậu rất thích. Đến nỗi mỗi lần hiếm hoi có dịp vào bếp là đều nấu món này, lại nấu rất nhiều...”

“Bởi vì nấu ít thì cô ấy sẽ chê là ít, mặc dù ăn thì chẳng được bao nhiêu.” Khanh thản nhiên, trầm giọng. “Điều này, chắc có lẽ Linh đã quên rồi.”

“Thế món ăn cậu thực sự thích là gì?” Hà ngồi phịch xuống ghế. Thật sự chỉ có đứng xem thôi mà cô đã cô đã phát mệt với cái món Bookinhon này.

Ngay từ đầu, Vũ Trọng Khanh đã không muốn che giấu người con gái này bất cứ điều gì có thể. Mùa hè...

“Canh dưa hồng nấu cá cơm nôm, hoặc đầu tôm.” Mắt xám nhìn vào mặt tường bếp cẩm thạch, như dời theo một nơi rất xa.

“Nghe quen lắm. Hình như cái này mẹ tôi cũng từng nấu.” Hà kinh ngạc vì đáp án đơn giản đến bất ngờ. Nhưng rồi cô lại nghĩ. Trong cái rủi cũng có cái may. Nếu không nhầm lẫn làm sao được nếm thử Bookinhon đúng phong cách Pháp.

Món ăn cầu kỳ cuối cùng đã được dọn lên hai đĩa, trang trí đẹp mắt và đặt lên bàn ăn.

“Được đấy! Để tôi về hỏi mẹ, rồi nhất định sẽ nấu cho cậu.” Hà vui vẻ. “Bây giờ thì Bon Appétit!”

“Mời.” Khanh nói bằng tiếng Việt.

Càng ngày, đối với Vũ Trọng Khanh, Minh Hà càng bớt đi e sợ. Cậu ta rõ ràng là không giống như những lời đồn đại. Mặc dù khí chất vẫn lạnh lùng như cũ. Nhưng rõ ràng không đến cái mức độ mà đi đến đâu khiến cho bạn học dạt ra đến đấy. Rất khó diễn đạt, nhưng Hà cảm thấy ở đây có một sự hiểu lầm. Bằng cách nào đó, ở bên cạnh Khanh, cô cảm nhận được một sự gần gũi, quen thuộc như đã gặp qua, từ rất lâu rồi...

Ở tận trong bếp. Họ không hề hay biết cách đó vài phút có một người đã về đến nhà, rồi lại nhanh chóng rời đi.

...

Nguyễn Vũ Tường Lâm theo thói quen một tay vuốt mái tóc ép thời thượng, tay kia xoay xoay chiếc chìa khóa xe. Bước ba bậc cầu thang lên tầng trệt, cửa kính tự động vừa mở đã kinh ngạc thấy cô em họ chạy ngược ra ngoài.

“Anh kêu em lên trước, để anh cất xe mà. Đừng bảo em không vào được nhà?” Lâm nói xong lại thấy mình hồ đồ. Căn hộ chung cư tối tân của nhà họ Vũ hoàn toàn sử dụng vân tay thay cho loại khóa thông thường.

“Em đổi ý rồi. Tự nhiên muốn ăn ở ngoài.” Linh nhẹ cười.

“Cũng được. Em gọi thằng Khanh đi. Hay là nó không có nhà?”

“Không cần đâu. Anh với em đi là được rồi.” Cô bé vẫn cười, giật giật tay áo Lâm.

Tường Lâm không nói gì thêm, chỉ một lần nữa quay mình ra hướng gara.

Không có nghĩa là anh không hề để ý đến dáng vẻ bị tổn thương, bên dưới nụ cười gượng gạo.

37. Chương 37: “...có Nhiều Bạn Là Tốt...”

Năm học cứ như thế, nhẹ nhàng kết thúc.

Ít nhất là đối với Hà, những việc đáng gọi là “sự kiện” vẫn nằm ở trong thì tương lai. Trước mắt, là kỳ nghỉ hè có thể coi là cuối cùng của đời học sinh.

“Bé Hà với bé Chi mang hai chậu này ra chuồng lợn đổ vào máng cho bác nhé.” Người đàn ông ngoài sáu mươi, đầu tóc lấm bộ râu quai nón đều điểm bạc, vừa mạnh mẽ kéo xô nước từ dưới giếng lên rửa tay, vừa cười cười chỉ chỉ vào hai chậu bèo- cáng vừa băm xong.

Ông ta chính là bác Tôn, bác họ bên nội của Hải Nam. Sau khi về hưu liền mang cả gia đình về quê vui thú điền viên.

“Vâng, để bọn cháu!” Hà vui vẻ kéo tay Mai Chi. Trong khi cô nàng hotgirl nhìn hỗn hợp lỏn nhổn trong chậu nhôm với vẻ kinh tởm tột độ.

Đội ông bác cao lớn rậm nắng như Thiên Lôi đi khuất vào nhà, Mai Chi dậm chân, rít qua kẽ răng.

“Tội về đây để làm ô sin đấy à?! Cái ông già thô lỗ đó đầu óc có bình thường không vậy? Tôi là khách đấy nhé!”

Minh Hà bê lên chậu của mình, vừa lạnh lùng phân tích.

“Người ta chẳng họ hàng gì với mình, đã bao ăn bao ở là hiểu khách lắm rồi. Giúp đỡ một tí có chết ai, huống chi là bê mỗi cái chậu! Làm đi!”

Mai Chi ngúng nguẩy, ông ẹo một hồi không ăn thua đành phải lẻo đẻo theo Hà. Một phần cũng vì con Vàng Anh (tên vậy, nhưng nó là con chó!) hung dữ đang gườm gườm cô nàng dưới đồng rơm.

Vừa đứng nhìn Hà lần lượt đổ thức ăn vào máng, một tay bịt mũi, hotgirl lại eo ** bật dài.

“Trời ơi sao tôi ngu thế hả trời... Sao lại nghe lời một con điên về cái chốn khổ ho cò gáy này cơ chứ? Nếu ai đó biết chuyện Mai Chi đi cho lợn ăn thì tôi còn mặt mũi nào ra đường hả trời...”

Vâng, trước khi Hải Nam tắm xong và xuất hiện nhập hội với hai nàng công chúa, tác giả cũng giải thích qua một chút.

Năm nay do tình hình khủng hoảng kinh tế nên bạn Nam có nhã hứng mời Minh Hà, Bảo Long cùng bạn bè về quê mình ở Ninh Bình nghỉ hè, kết hợp học nhóm mấy ngày. Tất nhiên, sắp sang năm cuối cấp mỗi người có một thời khóa biểu bận rộn riêng, nên tạm thời có mặt nhà bác Nam mới chỉ là Minh Hà và Mai Chi.

Còn tại sao lại là Mai Chi? Hotgirl không có bạn- trai bên cạnh, nên vừa thi xong đã rầu rĩ làm phiền Hà suốt cả ngày. Đi shopping, đi làm đẹp, cũng được đi. Nhưng những buổi tâm sự có cả bia rượu và nước mắt nước mũi pha mascara tèm lem thì thật quá sức chịu đựng của em gái đấy nhé! Thế nên vừa nhận lời mời của Nam, Hà đã lập tức kéo Mai Chi theo cùng, hy vọng không khí trong lành yên ả của làng quê sẽ điều trị tâm thần không ổn định của chị dâu tương lai...

Và Hà đã nhầm.

“Cậu đi xa tôi ra! Người toàn mùi lợn, hôi quá!” Tay nồn nà vẫn không thôi bịt mũi.

Hà thấy Chi giữ khoảng cách một mét với mình. Liền tinh quái tiến lại càng gần. Hai cô gái, một cười gian xảo, một nhắm tịt mắt sợ hãi, cảnh tượng thật khôi hài. Cho đến khi Hà chơi ác, đưa cả hai tay bấn áp lên mặt Chi thì cô nàng hét toáng lên như gà bị chọc tiết.

“Các cậu làm cái gì vậy?!” Hải Nam khăn tắm vẫn vắt trên vai, kinh ngạc nhìn Mai Chi rơm rớm nước mắt, trong khi Minh Hà thì phá lên cười.

Thời thế đã xoay chuyển rồi. Minh Hà sau từng ấy năm đúng là đã “tiến hóa” lên một tầm ới, có thể bắt nạt Mai Chi cơ mà. Chính là người học cùng cấp hai, đã chứng kiến Mai Chi đánh đá hành hạ Hà khôn đồn bao lần, Nam không khỏi lắc đầu thán phục.

“Các cậu đi rửa mặt đi, rồi chúng ta ra bến xe đón mấy người kia.”

Gương mặt Mai Chi giờ này đã trở thành một tổng thể kinh dị của mascara và cám lợn. Minh Hà ngó thấy động lòng nên dắt tay cô nàng ra giếng nước.

“Mới đùa một tí đã khóc. Hồi xưa cậu hung dữ đẩy tôi xuống bể bơi, làm tôi bị di chứng suốt đời đây thì sao hả?” Hà chìa ra vết sẹo mờ mờ tầm 2cm ở cùi chỏ. “Khăn mặt đây, rửa đi. Tí nữa Bảo Long cũng đến đấy.”

Vừa nghe đến Bảo Long, gương mặt Chi mới tươi lên một chút. Chẳng gì thì đối với cả Minh Hà lẫn Mai Chi, Bảo Long chính là rung động đầu đời.

...

Nửa tiếng sau, có mặt ở bến xe của thị trấn không chỉ là Bảo Long, mà còn cả Việt Hương, Tuấn Anh lẫn Mỹ Kim. Hai anh em Khanh- Linh đến vào lúc chập tối bằng xe riêng. Họ khởi hành muộn, do ban sáng phải đưa Tường Lâm ra sân bay Nội Bài để trở về Mỹ.

“Sao không rủ cả Trà My?” Hà hỏi, trong khi đưa tay đỡ lấy túi hành lý của Việt Hương.

“Cậu ấy phải đi làm. Vừa nghỉ một cái là đi làm tối ngày luôn.” Hương thở dài. “Tội quá.”

Hà chỉ biết gật đầu đồng tình. Những lúc thế này cô lại càng cảm thấy hài lòng với cuộc sống của mình. Cả Bảo Long, lẫn Hải Nam cũng đều có công việc làm thêm từ rất lâu rồi. Không phải ai cũng có gia cảnh đắt vàng như Trọng Khanh. Nhưng Minh Hà như vậy cũng đã tính là may mắn. Học hành chưa đến đâu, còn phải làm thêm để trang trải chắc cô chết mất.

“Minh Hà, em đã xem qua MV mà chị đóng rồi đấy nhé. Chị làm sao mà được đóng với Vikko vậy?” Mỹ Kim chưa gì đã loi choi. Mái tóc hè này đã được nhuộm đỏ rực. Cũng tốt, để phân biệt với tóc vàng xoăn của Mai Chi.

“Em hỏi chị Việt Hương ấy?” Hà cười cười bí hiểm. Thì ra con bé vẫn chưa biết quan hệ giữa Hương và Việt Khôi.

“Này này, đừng nghe chị Hà nói bậy. Chị nhà quê thế này, làm sao biết được!” Hương rõ ràng không muốn mối quan hệ “thân nhân” của mình được công khai.

Cô em hậm hực, càng làm mái tóc đỏ dường như đỏ hơn dưới ánh mặt trời. Các người dám giấu ta chứ gì? Hừm. Dù sao ta cũng là người mẫu ảnh từ cấp hai, có đầy quan hệ, thế nào cũng tự mình móc nối được thôi. Lúc ấy thì biết tay.

Tiếng cười khẩy vang lên. Xoẹt! Xoẹt! Bốn mắt nhìn nhau kinh dị. Còn ai khác hơn là Mai Chi đối đầu Mỹ Kim? Một nước không thể có hai vua. Một nhà cũng không thể có hai... hotgirl. Chưa kể bạn Chi ngay từ đầu đã để ý đến bạn Kim vừa xuống xe đã suốt ngày đứng xáp xáp vào Bảo Long bất chấp sự lạnh lùng của đương sự. Thật là đáng ghét mà.

Tiếng cười nói râm ran trên con đường mòn băng qua những cánh đồng.

Nhà bác Nam thuộc loại “chuẩn mực” ở cái làng quê nghèo này, có nghĩa là, không thiếu không gian, nhưng thiếu tiện nghi, càng không phải khách sạn.

Khách đến ư? Chào đón. Bao nhiêu cũng được. Bao nhiêu đi chẳng nữa thì đêm đến cũng như nhau. Con trai một gian, con gái một gian. Mỗi gian có một giường lớn, cả lũ cứ leo lên mặt phản mà ngủ, không cần trải chiếu, chỉ cần mắc màn, vì đêm đến, muỗi thì đừng hỏi.

Minh Hà và Việt Hương thì không sao, nhưng các nàng Mỹ Kim và Mai Chi thì cực kỳ có vấn đề với môi trường mới mẻ này đấy nhé.

“Không thể tin nổi, năm người một giường. Như trại tị nạn!” Mỹ Kim đứng chống hông, giọng chua lè.

“Coi như du lịch về thời tiền sử, cũng thú vị lắm...” Mai Chi mĩa mai, ngúng nguẩy bước vào phòng tắm. Để chạy ào ra sau mười giây, quần áo còn nguyên trên người.

“TRỜI ỒI! Có con thần lẩn! Kinh tởm quá!!!” Thanh âm đùng trần.

Nam cùng Hà chủ động đi... kiểm tra. Nhà tắm khá sạch sẽ. Chẳng qua chỉ là một em thạch sùng ngơ ngác trên trần nhà. Thứ này thì chẳng cần ở quê, các nhà ở thành phố cũng không hề thiếu. Tuy vậy, bạn Nam vẫn hào hiệp thay trời hành đạo, cầm cây lau nhà, đuổi vị “khách không mời” chạy mất.

Hai mươi phút sau.

“Mọi người ơi! Tóc em làm sao ấy...” Mỹ Kim mặt nhăn như ăn phải mười trái ớt. Mái tóc đỏ xoăn đã được sấy khô, hàng ngày vào lọn đàng hoàng, hôm nay phần đuôi tóc không hiểu vì lẽ gì lại rối như chưa từng được rối.

Minh Hà khổ sở ngồi cùng... gỡ tóc, chỉ biết lắc đầu ngán ngẩm. Đây mới chính xác là cảnh vàng lá ngọc! Mới có thể vì loại dầu gội rẻ tiền hai mươi ngàn một chai của nhà bác Nam, mà chịu lực “sát thương” lớn đến phát khóc như vậy.

Rốt cuộc, khi tất cả ngồi vào bàn ăn tối, thì mái tóc của nàng ta đã tạm ổn. Tất nhiên ngoài sự kiên nhẫn đáng nể của... Hà, còn phải cảm ơn loại dầu xả cao cấp dành cho tóc nhuộm của Mai Chi luôn mang theo người.

“Hu hu... Không có chị chắc em chết mất. Sao em lại nhớ mang gấu ôm mà lại quên mang dầu gội cơ chứ. Hu hu...”

Mỹ Kim và Mai Chi đã thân nhau như thế.

Thủy Linh rất may không gặp vấn đề tương tự, vì cô nàng chuẩn bị đồ đạc rất đầy đủ, thậm chí là đầy đủ đến mức kỳ quái. Đúng là đi bằng xe riêng có khác. Hà nghĩ.

Cuộc sống làng quê tuy có thiếu tiện nghi, nhưng về mặt ẩm thực thì lại được yêu thích đến không ngờ. Những món như tôm rang, cá kho tộ hay canh cua đồng được các hoàng tử công chúa đón nhận nhiệt liệt.

Không lâu sau bữa cơm tối, hai bác của Nam đã quen nếp, rục rịch chuẩn bị đi ngủ từ khá sớm. Minh Hà được bác gái giao phó trách nhiệm, cùng Nam vui vẻ vào phòng bà nội chuẩn bị mắc màn cho bà. Thủy Linh thấy vậy lẽo đẽo theo sau.

Bà nội của Nam năm nay đã ngoài chín mươi. Cách đây ba, bốn năm còn rất minh mẫn, coi Long và Hà như con cháu trong nhà, đặc biệt rất yêu quý Hà, thường hay nói đùa muốn Hà gả cho Nam khiến cô ngượng muốn chết. Giờ đây bà không còn đi lại được, rất hay quên lại còn nghễnh ngãng. Mọi chuyện đã trở thành quá khứ...

“Hà đây hả con?” Bà móm mém, cười hiền hậu.

“Cháu đây ạ! Màn để đâu hả bà?” Cô gần như hét lên.

“Hả? Bao giờ con về làm dâu nhà bà?” Bà cụ hấp háy mắt.

“Bà ơi! Không có chuyện đó đâu, Minh Hà là bạn gái của người khác rồi.” Nam ghé vào tai bà, nói rất to. Hà đỏ mặt, chỉ sợ bên ngoài nghe thấy.

“Bạn gái hả?” Bà cười, đưa bàn tay xương xẩu xoa xoa đầu Nam. “Tốt lắm! Bạn gái tốt lắm!”

Nam nhún vai. Hà cũng đầu hàng, tự mình mở tủ tìm túi đựng màn.

Thủy Linh chứng kiến từ đầu đến cuối, không muốn làm người thừa, liền quỳ xuống vuốt ve tay bà nội, cố gắng nói thật to.

“Bà ơi, cháu tên là Linh, cháu là bạn của Nam.”

“Bạn của Hà với Nam hả? Tốt lắm, các con có nhiều bạn là tốt...”

Công chúa ỉu xìu thất vọng, lủi thủi đi ra.

Hà thở dài, lắc đầu cười.

“Khổ thân, bà cũng chẳng có ý gì đâu. Nhưng đến tuổi này chẳng nhận ra ai với ai nữa.”

“Nhưng bà nhận ra cậu.” Nam không cười, giọng lại có chút là lạ. “Bà sẽ không bao giờ quên cậu.”

Sau khi mắc màn, Hà cùng Nam giúp bà lên giường nằm. Trong yên lặng.

38. Chương 38: Ở Sau Nhà Có Một Nghĩa- Địa Rất To

Hôm đó, sau khi đã lên phản nằm, mấy đứa con gái chìm nhanh vào giấc ngủ do quãng đường dài mệt mỏi trên xe khách. Lúc bấy giờ, Minh Hà mới có dịp hỏi Việt Hương điều cô thắc mắc cả buổi tối nay.

“Sao từ lúc vào đến nhà, tớ thấy cậu cứ dăm chiêu im lặng thế nào ấy, chả giống cậu gì cả.”

Trong bóng tối, Hương chớp chớp đôi mắt sáng. Do dự hồi lâu mới lên tiếng.

“Thật ra thì là...” Cô ghé sát tai Hà, nói bé hết mức có thể. “... là ông bác Tôn của Nam.”

“Hả?” Hà ngạc nhiên vì đáp án. “Bác Tôn thì sao? Bác ấy tốt mà.”

“Ở đây không phải tốt hay không! Chỉ là tớ thấy... Không hiểu sao...” Hương vội vã thanh minh, còn đưa ngón tay lên miệng ra dấu cho Hà nhỏ giọng. “Tớ đã GẶP bác ấy ở đâu đó rồi.”

Việt Hương gặp bác Tôn ư? So về vị trí địa lý thì chuyện đó khó có thể xảy ra.

“Chắc người giống người thôi. Bộ râu quai nón thì nhiều người...”

“Không phải bộ râu!” Hương ngắt lời Hà. “Chính xác là gương mặt đó. Tôi từng gặp qua bác ấy.”

“Cứ cho là như vậy. Cậu gặp ở đâu?” Hà tròn mắt, trong bóng tối.

Việt Hương lắc đầu, mày nhíu lại.

“Tôi không thể nhớ ra được. Nhưng ấn tượng thật sự rất... không tốt.”

Hà thật sự không tin vào cảm nhận của Việt Hương cho lắm. Bác Tôn đơn giản là một cán bộ hưu trí. Hà biết bác hơn năm năm nay, là một con người dễ tính, hay cười sáng khoái. Có cái gì không tốt?

Ngày hôm sau, theo kế hoạch, mọi người sẽ đi xe khách thăm một số đền chùa, hang động là thắng cảnh nổi tiếng ở Ninh Bình. Tuy nhiên, bầu trời tháng bảy ẩm ương, bất chợt đổ mưa trên diện rộng suốt một ngày. Cả đám đành tui nguiui ngồi nhà lấy sách vở ra học.

Minh Hà ngồi cạnh Trọng Khanh, liếc nhìn màn hình laptop của cậu. Thấy không phải Toán, Lý, Hóa mà toàn là những biểu đồ, tiếng nước ngoài loằng ngoằng. Một cái nhấp chuột, màn hình lại hóa ra một bảng số liệu.

“Cái gì đây hả?”

Khanh chưng lại một chút mới trả lời.

“Tổng hợp dự kiến của phiên giao dịch báo giá tại sàn X ngày hôm nay.”

“...!”

Ngồi yên một góc, Mai Chi dường như không học, nhưng cầm cúi vẽ vẽ gì đó. Hà cũng không buồn quan tâm, vì hotgirl là hotgirl, ngay từ cấp hai đã chẳng mấy mặn mà chuyện học hành rồi.

Hà nhìn qua Bảo Long đang đọc sách phía đối diện. Đùng có là sách y khoa đấy nhé?

Chỉ là sách sinh học. Cô thở phào.

Tuy vậy, bản thân Hà chưa kịp đem cuốn tập toán ra hỏi bài Long, thì Mỹ Kim đã kịp tranh chỗ. Trước đó còn đặc ý nhìn Hà như báo trước, chỗ này của ta.

Rốt cuộc, vẫn chỉ là Hải Nam tốt với cô, cũng là người con trai “bình thường” nhất.

Ở một góc bàn, Việt Hương và Tuấn Anh cũng đang vật lộn với những phương trình hóa học. Từ hôm qua Hương đã nghe lời Minh Hà, từ bỏ vẽ đêm chiều, không suy nghĩ lung tung nữa. Sáng nay, thậm chí đã rất tươi cười chào bác Tôn của Nam. Xem ra, sau một đêm ngủ ngon, tinh thần đã phấn chấn lên nhiều...

Phấn chấn đến mức độ này cơ mà.

“Đoán xem tôi mới phát hiện ra cái gì!” Hương chạy ào ra vườn, sau khi theo bác gái đi chợ chiều. Lúc bấy giờ, trời đã ngớt mưa.

Căn phòng khách tám người, ai nấy đều làm việc riêng của mình, chẳng ai thật sự chú ý.

“Ở sau nhà có một nghĩa- địa rất to đấy nhé!”

Một số thành phần mới nghe đến đó, sắc mặt đã trở nên tái mét. Hà bật cười. Tất nhiên trong số này không có Hà và Khanh.

Trong những buổi hẹn hò, có lần hai người đã từng xem phim kinh dị.

Cô gái run rẩy nép mình vào ngực chàng trai? Không có, không có. Họ đơn giản là nhàm chán ngồi bàn về kỹ xảo phim. Lại biết thêm được một điều, sở dĩ Vũ Trọng Khanh và Trần Minh Hà không quá hứng thú với đề tài ma quái, không phải vì họ sợ, mà vì họ coi đó là trò vớ vẩn.

Một số khác thì ngược lại. Việt Hương là một ví dụ.

“Hôm nay không đi đâu được, thì buổi tối chơi trò khám phá nghĩa địa, các cậu thấy sao?”

“Hay đấy!” Bốn người.

“Không!” Bốn người còn lại.

Rốt cuộc sau một hồi đàm phán, hai bên đã đi đến thỏa thuận. Sau khi mọi người trong nhà đi ngủ, sẽ trải chiếu ra giữa sân, đốt đèn kể chuyện ma. Chỉ hai người thua cuộc mới phải vào nghĩa địa.

...

”Cô gái hét lên thất thanh, chạy ào về phía chàng trai vừa giúp mình. ‘Anh ơi! Không được rồi! Đằng kia có con ma! Em sợ lắm, em không thể về một mình được!’ Anh ta quay lại, chỉ cười ‘không sao, không sao...’

” Kể đến đây, Mỹ Kim trầm giọng, ánh mắt lóe lên nguy hiểm. “Hồi còn sống, anh cũng sợ ma lắm...”

“Á á á á!!!”

“Next! Chuyện này nhảm quá, hồi nhỏ nghe trên ‘Gặp nhau cuối tuần’ mãi rồi.” Tuấn Anh phẩy tay.

“Đến lượt tớ hả?” Chủ nhà Hải Nam chỉ tay vào mình. Thấy mọi người gật đầu, liền tỏ ra nghiêm trọng.

“Đây là một câu chuyện có thật. Đã từng diễn ra ở chính trong ngôi nhà này. Mười năm về trước khi cơn sốt đất còn râm ran, vì lý do nào bác tớ có thể mua được ngôi nhà rộng rãi này với một cái giá hời như vậy. Câu trả lời là...”

Câu chuyện của Nam tương đối phức tạp, kể về một đại gia đình đông con cái, anh em với nhiều mối ân oán tình thù phức tạp. Nhiều cái chết kỳ kỳ xảy đến. Sau khi người con trai út, người hiền lành nhất trong cả nhà chết đi, vợ của anh cùng hai người con nhỏ đã bị các cô bác, anh chị ức hiếp, đuổi ra khỏi nhà trong một đêm mưa gió...

Họ không có chỗ nào để đi, đành phải tạm thời trú chân trong nghĩa địa, chính là nghĩa địa sau nhà mà Việt Hương nhìn thấy.

“Đêm ấy trời rất tối. Họ trú mưa trong căn lều xiêu vẹo, thấp một ngọn nến giống như chúng ta. Người mẹ đã mệt mỏi thiếp đi. Anh trai khuyên em gái đi ngủ. Nhưng cô em, suốt cả ngày hôm ấy đều hành động rất kỳ lạ như đang sợ hãi một điều gì đó... Người anh sốt ruột lên tiếng hỏi ‘em làm sao vậy’. Cô em sáu tuổi ánh mắt vô hồn, nói bằng giọng trầm trầm quái dị ‘họ đuổi chúng ta, vì em biết ai là kẻ giết người’. Vừa dứt lời, một cơn gió lạnh thổi vào lều khiến ngọn nến tắt ngúm.”

Vừa lúc ấy, thật trùng hợp, ngọn nến của họ cũng vừa tắt. Khiến cho hầu hết “khán thính giả” đều thấy lạnh sống lưng, dù đang ở giữa đêm hè.

“Mai Chi, bịt tai là ăn gian đấy nhé!” Minh Hà gỡ tay Chi ra trong sự phản đối quyết liệt của cô nàng.

“Kể tiếp đi, anh Nam!” Mỹ Kim hào hứng. “Kẻ giết người là ai?”

“Đó cũng chính là câu hỏi của người anh.” Nam đưa một ngón tay lên, ra dấu ọi người yên lặng.

“Đáp lại, cô em gái chỉ nói”

Thanh âm của Nam chỉ vo ve như muỗi kêu, chưa kể cậu ta còn cúi xuống, tiếng lá chuối xào xạc càng không cho ai nghe được chữ nào. Hầu hết mọi người đều không tự giác nhướn lại gân, vừa nín thở để nghe cho rõ...

“... .. kẻ giết người chính là đó chính là ĐÓ CHÍNH LÀ NGƯỜI!!!”

“Á Á Á Á!”

Tất cả mọi việc chỉ diễn ra trong vòng nửa giây. Nam vừa quát lên the thé, vừa đưa tay chỉ thẳng vào Thủy Linh. Cô nàng hét lên thất thanh, ngã nhào vào lòng Khanh, gắt gao ôm chặt lấy bắp vai cậu trong khi mặt cắt không còn giọt máu.

“Ha ha! Tớ xin lỗi, tớ đùa thôi mà!” Nam vừa cười vừa nói, dĩ nhiên là với giọng bình thường.

Công bằng mà nói thì vừa rồi không chỉ có Thủy Linh hét, nhưng một lúc lâu sau khi mọi người đã định thần thì tiểu thư vẫn run lẩy bẩy không dám ngẩng đầu lên.

“Tớ... tớ không ở đây nữa đâu. Tớ về...” Âm thanh nhỏ xíu lẫn trong tiếng thút thít.

“Đó chỉ là chuyện bịa thôi.” Khanh vuốt tóc em gái, trong khi nhìn Nam bằng một ánh mắt sẵn sàng gây án mạng. “Khu vực này chưa bao giờ được đô thị hóa, nhà cửa thừa thớt, sốt đất ở đâu ra?”

“Đúng vậy! Thật ra đây là nhà của bà tớ, đã ở đến mấy đời rồi. Không phải mua rẻ của ai hết.” Hải Nam cố nén cười.

“Đây là truyện trên báo Hoa học trò, số ra cách đây chừng ba năm.” Hà nhún vai. Cô đã từng nghe Nam kể nội dung này có đến vài lần hồi cấp hai, mỗi lần lại biến tấu một kiểu. Lần nào cũng cam đoan là có thật (!)

“Đến lượt anh Khanh.” Mỹ Kim thấp lại nền.

Thủy Linh nghe thấy vậy liền buông Khanh ra ngay, còn cố ý ngồi tránh xa, khiến mọi người có mặt đều cảm thấy tức cười.

Nhưng cô đã lo hão, cậu chỉ kể qua loa một câu chuyện trinh thám bối cảnh phương Tây. Kết thúc chẳng qua, ma quỷ là do một tên trộm hóa trang để dụ mọi người ra khỏi nhà... Tuy tình tiết cũng lắt léo hấp dẫn, nhưng trẻ con năm tuổi cũng không sợ.

Này này bạn Khanh, hôm chúng ta đi xem phim kinh dị, cậu đã từng kể cho tôi những gì? Ma mặt thốt đầu? Người vợ khăn vàng đầu? Ếm hàng như vậy là không tốt đâu đấy nhé... Hà nghĩ bụng.

...

Hai kẻ thua cuộc được xác định, một là người kể câu chuyện “ít sợ” nhất, hai là người đến phiên khi ngọn nến vừa cháy hết.

Người thứ nhất là Khanh, người thứ hai là Minh Hà.

“Ngọn lửa của định mệnh!” Mỹ Kim cười khúc khích.

“Ngoại trừ việc ai đó chính là đi thay cho ai đó.” Mai Chi bắt đầu ngáp, mắt liếc qua Thủy Linh, người kể câu chuyện “chú bé ma Pi tốt bụng” (!) còn hơn cả nhạ.

39. Chương 39: “...không Hiểu Tức Giận Chuyện Gì...”

“Vừa hay, tôi và cậu đều không biết sợ.” Hà vươn vai trong... bóng tối. “Này, tôi còn thấy thơ mộng là đằng khác!”

Gió vi vu thổi. Đom đóm lập lòe lẫn với những đốm sáng ma trơi. Khi mắt đã quen với bóng tối, có thể nhìn thấy giữa nền trời tím than, hình bóng những ngôi mộ đủ hình dạng nổi lên sừng sững.

Hai người cầm đèn pin đi lòng vòng, nói đủ các thứ chuyện một hồi. Không nhận ra thấp thoáng giữa những lùm cây cỏ dại, từ căn chòi rách ở một góc rất khuất ven nghĩa địa, có một đôi mắt tinh như cú vọ đang dõi theo họ.

Trên gương mặt đen đúa, nhem nhuốc là một biểu cảm gần như kinh ngạc. Cho đến khi tin chắc mình không thể nhầm lẫn, bàn tay chẳng chịt sọ vội vã lần vào túi quần, lấy ra di động cục gạch.

“Anh Cường, chính là nó!”

-

“Em không điên! Em thề! Địa bàn của em ở đây, hơn nữa mắt mũi em, anh còn lạ gì?”

-

“Được! Chiều mai em sẽ xác minh lần nữa rồi gọi lại cho anh.”

...

“Mười lăm phút rồi đấy! Ở đây cũng chán quá, chẳng có cái gì. Mình về thôi.” Hà nhìn đồng hồ trên màn hình di động.

“Cứ ở lại thêm một lúc.” Khanh đưa mắt nhìn lên bầu trời giăng đầy sao sáng, dưới ánh trăng Hà cũng có thể cảm nhận được ánh nhìn của cậu ta có gì đó thật là hoài niệm.

“Cậu thích sao à?”

“Không. Chỉ là để chúng ta có không gian riêng thôi. Vì mai tôi phải về Hà Nội rồi, không biết bao giờ mới gặp nữa.”

“Sao vậy?” Hà ngạc nhiên, cô chưa nghe gì về chuyện này, nhưng quãng thời gian quen biết cậu đủ để cô đoán được. “Ba cậu lại có việc cần, đúng không?”

Khanh chỉ trầm tĩnh gật đầu.

Lãng phí tuổi trẻ! Là suy nghĩ xuất hiện trong đầu Hà. Nhưng cô không dám nói ra. Thay vào đó...

“Tiếc thật, các cậu đến đây rồi còn chưa kịp đi Cúc Phương nữa.”

“Linh ở lại. Khi nào mọi người về sẽ cho xe đến đón tất cả luôn.”

“Không cần phải như vậy đâu!” Hà lúng túng. Dù bạn trai có gia cảnh thế nào, cô cũng không phải dạng người thích làm phiền người khác.

Khanh không nói gì. Chiều theo tính cách của cậu ta. Thế là có nghĩa là “miễn bàn”.

“Khanh này...” Cô ngập ngừng, dõi theo một đốm sáng bay lượn quanh những chùm cây.

Thoáng thấy đôi đồng tử màu xám đang hướng về phía cô, kiên định chờ đợi. Hà hít một hơi thật sâu, rồi quyết định nói ra cái điều mình thắc mắc hơn một tháng nay.

“Chúng ta... có phải trước đây... hồi nhỏ, đã từng gặp nhau?” Rất may, bóng tối đã che đi đôi má ửng hồng.

Thật yên lặng. Trong một đêm như thế này, những linh hồn có lẽ cũng đang say ngủ.

“Sao cậu lại nghĩ vậy?” Khanh hỏi ngược lại. Một phản ứng mà Hà hoàn toàn không ngờ tới.

“Tại sao ư?” Thật quá đáng, đừng nói cậu đã quên những gì chính tay mình viết rồi đấy nhé. Hà bực bội nghĩ.

Hay cậu ta muốn giấu? Để chờ một thời điểm thích hợp? Nhưng lúc này là thích hợp nhất rồi còn gì? Trăng thanh gió mát...

...

“Thế nào, thế nào? Tình yêu trong- tối đã tiến triển đến đâu rồi?” Mỹ Kim gần như nhào ra khi thấy bóng dáng Minh Hà thấp thoáng ở cửa phòng con gái.

“Có mà cái đầu em trong tối ấy.” Hà lạnh lùng.

“Này này, trước khi đi ngủ chúng ta chia sẻ kinh nghiệm tình trường một chút đi.” Việt Hương (lại) lạnh chanh.

“Chị nhà quê như vậy mà cũng có kinh nghiệm hả?” Tóc đỏ bĩu môi.

“Này này, chị đã từng có bạn trai đấy nhé!” Tóc ngắn giơ chân đập đập.

“Cái gì?” Minh Hà trở mắt. “Sao cậu chẳng bao giờ kể cho tớ?!”

“Tại vì bây giờ tớ mới nhớ ra!” Hương phá lên cười. “Chuyện là thế này...”

Năm cô gái nhanh chóng ngồi thành vòng tròn trên phản. Trông họ có bóng dáng của những người da đỏ đang ngồi trong lều họp bàn chuyện xâm chiếm lãnh thổ của ai đó...

“Đó là năm lớp bảy. Hồi đó tớ để tóc dài, hay bị thằng nhóc hỗn láo ngồi bàn dưới giật tóc. Đến một hôm tức nước vỡ bờ quay xuống dưới tát cho nó một cái nẩy đom đóm mắt. Hai tuần sau thằng bé tỏ tình luôn mới ghê. Ồ, dù sao cũng là lần đầu tiên, nên vui vẻ nhận lời. Cũng kéo dài được hơn một năm. Rồi bỏ cuộc. Chịu không nổi. Hồi xưa chưa có gì, cãi nhau đánh nhau còn thấy vui. Yêu vào rồi chả hiểu sao nhạt toẹt. Mà cậu này lại thuộc dạng thể kỷ mười chín hay sao ấy. Nắm tay còn không dám. Đi cạnh nhau chẳng khác gì bạn bình thường...”

“Đến lượt chị Mai Chi.” Mỹ Kim nghe câu chuyện của Việt Hương với một vẻ khinh khỉnh, chẳng thèm bình luận.

“Chị thì có gì đâu mà kể. Người yêu chị tên ba chữ là Trần Minh Hoàng, em dâu chị tên cũng ba chữ Trần Minh Hà. Hết chuyện.” Mai Chi đáp qua loa, cô nàng còn bận dũa móng chân.

“Đó chỉ là hiện tại thôi. Để em bổ sung nhé. Mối tình đầu của chị tên những bốn chữ, Nguyễn Nhật Bảo Long.” Hà làm như vô tình nhìn ra cửa sổ.

“Cái gì?!” Tóc đỏ dường như... đỏ hơn vì tức giận.

“Chuyện một trăm năm trước rồi.” Bàn chân nồn nà đập vào eo Mỹ Kim. “Bây giờ bọn chị rất ngọt ngào hạnh phúc, Minh Hà còn phải ghen tị đấy.”

Minh Hà thấy vậy định khoe vết sẹo 2cm ở cùi chỏ ra, nhưng phút chót lại thôi. Vì Việt Hương đã cười khúc khích cướp lời.

“Đến lượt Minh Hà.”

“Chuyện của chị thì mọi người cũng biết hết rồi. Bạn trai hiện tại cũng là bạn trai đầu tiên.” Minh Hà chớp mắt.

“Cộng thêm một mối tình đầu tên có bốn chữ.” Mai Chi được thể trả thù.

“Chuyện đó em biết rồi.” Mỹ Kim làu bàu. “Cứ thế này thì chán quá! Hay là nói về mẫu người lý tưởng đi.”

“Mẫu người lý tưởng lại càng nhạt. Kiểu gì chả đẹp trai, nhà giàu...” Việt Hương phẩy tay.

“Giống như bạn trai của chị Minh Hà ấy hả?” Kim xỏ xiên.

Hương nhún vai, không thèm né tránh.

“Chính xác đấy.”

“Vũ Trọng Khanh thì không có gì để chê cả.” Mai Chi nhận xét. “Ngoại trừ... quá lạnh.”

“Công nhận. Con bạn em có lần thức đêm làm bánh. Hôm sau mang đến sân bóng đá, thấy bao quanh anh ta toàn... sát khí, đứng ngoài đường biên không hiểu tức giận chuyện gì mà đập chai nước xuống muốn lút cả sân. Khổ thân con bé rút cuộc chẳng dám lại gần, đành ngậm ngùi... mang bánh về. Nó sợ anh ấy ăn mà không hài lòng thì lại bị đuổi học hay ‘tru di tam tộc’ thì có lỗi với bố mẹ.” Mỹ Kim khoanh tay, lắc đầu vẻ thấu hiểu.

“Vì cái vẻ đáng sợ đó mà hơn một nửa số con gái trong trường này tình nguyện xin chết đấy.” Việt Hương phá lên cười.

Minh Hà cảm thấy thật kỳ quặc khi bạn trai mình được đem ra bình luận với tư cách “mẫu người lý tưởng”. Rốt cuộc, để lái câu chuyện sang một hướng khác, cô quay sang Thủy Linh. Tiểu thư ngồi ôm gối, chăm chú lắng nghe, dường như rất cố gắng để hiểu được mọi người đang nói cái gì.

“Thủy Linh, mẫu người của cậu thì sao?”

“Đối với tớ, ngoại hình hay gia cảnh không quan trọng...” Ngẫm nghĩ một lúc, Linh mỉm cười. “Vui tính, nói nhiều một chút, có kiến thức về âm nhạc.”

“Nghe thì kỳ lạ, nhưng lại rất hợp với cậu.” Minh Hà nhận xét. Sao mà giống giống ai- đó...

Mai Chi không bình luận gì, lại đột ngột hỏi một câu kém liên quan.

“Trước đây, anh trai Linh có từng yêu ai chưa?”

Thật là đi vào trọng tâm đấy nhé.

“Chuyện này...” Công chúa chớp mắt, lại nhìn Minh Hà ngẩn ngai. “... chắc là không đâu.”

“Cậu cứ nói thẳng ra đi. Không sao mà.” Trí tò mò của Hà quả là đã được khơi dậy.

“Yên tâm đi, Minh Hà nó là con gái thời đại mới, không có vì ba cái chuyện ex- girlfriend mà làm ầm lên đâu.” Hương còn hào hứng kích động thêm.

Người trong mộng của biết bao fangirls cơ mà. Tình trường chắc hẳn phải ghê gớm lắm.

Trước bốn đôi mắt đang chăm chăm nhìn mình, Thủy Linh lại càng bối rối.

“Thật mà. Hồi đó đến giờ thật sự không thấy anh Khanh có bạn gái. Anh ấy bận lắm... Lúc không bận thì cũng...” Nói đến đây, tiểu thư dường như nhớ ra chuyện gì đó, liền ấp úng. “Nhưng mà... thấy bảo anh ấy đã từng hôn rồi...”

“Vớ vẩn! Bạn gái sờ sờ đây, đó là chuyện tất nhiên!” Mỹ Kim phẩy tay, vẫn phong cách bề trên.

“Không phải chị.” Hà lắc đầu, cảm xúc lẩn lộn.

“Cái gì?!” Lần thứ n trong vòng một buổi tối, Mỹ Kim tỏ ra choáng váng. “Hai người yêu nhau bao lâu mà không có làm gì?”

“Sao lại không làm gì? Đi chơi, nói chuyện...” Việt Hương đỡ lời.

“Như trong vườn trẻ hả?” Tóc đỏ nằm phịch xuống phần, không quên kêu oai oái vì đau lưng.

Hà nhún vai tỏ vẻ không quan tâm. Thực ra cô suy nghĩ rất nhiều.

Minh Hà có thích Trọng Khanh không? Nếu phải chọn thì câu trả lời là có. Mặc dù hai người đi bên nhau chẳng khác mấy bạn bè, hình thức chính là kiểu “nhặt nhèo” của Việt Hương và cậu bạn lớp bảy. Nhưng vì một lý do nào đó mà Hà không cảm thấy nhạt. Ở một con người có xuất phát điểm xa cách chín tầng mây, cô lại tìm thấy một cảm giác gần gũi lạ kỳ. Ngoại trừ khía cạnh dính dáng đến công việc. Thì cậu ta hiểu những gì cô nói. Ăn những món cô ăn. Làm những việc cô làm. Nếu không muốn kể là thành thạo. Khoảng cách tầng lớp xã hội thường thấy trong... phim Hàn Quốc là không có. Đến ba mẹ của cậu ta còn chẳng buồn phản đối cô.

Nên bất chấp vẻ lạnh lùng, ít nói của Khanh. Hà vẫn cảm thấy mình có thể hòa đồng với con người này.

Cũng như không mấy quan tâm chuyện quá khứ cậu ta đã từng yêu, hay hôn một người con gái khác. Xét cho cùng, ai mà chẳng có quá khứ. Hơn nữa, nếu là chiếc hôn đầu thì bản thân Minh Hà của chúng ta cũng đã bắt đầu dĩ vãng vào tay một người khác.

“Mỹ Kim, riêng em còn chưa kể chuyện của mình đâu đấy nhé!” Việt Hương nhắc.

“A... Chuyện của mọi người buồn ngủ quá. Em đi ngủ đây!” Lăn ba vòng quay mặt vào tường.

“Không được đánh trống lãng!” Mai Chi lạnh lùng.

“Em buồn ngủ thật!”

“Buồn ngủ cũng phải dậy!” Hương cay cú. “Ban nãy cô lớn tiếng chê bai hết người này đến người kia. Để tôi xem tình trường của cô phong phú thế nào?!”

“Sáng mai em kể!”

“Không dậy chứ gì?”

“A ha ha ha!!! Ha ha ha! Tha cho em!!!”

Rốt cuộc, buổi hội thảo về kinh nghiệm tình trường lại kết thúc bằng hỗn chiến giữa các cô gái.

40. Chương 40: Cường Lava

Những ngày tiếp theo. Thời tiết tương đối đẹp, những trận mưa rào trước đó khiến không gian mát mẻ, cảnh vật càng thêm hoang sơ thơ mộng. Lịch trình tham quan của các bạn trẻ dù thiếu mất một thành viên cũng diễn ra tương đối hoàn chỉnh.

Tương đối chính là tương đối. Tương đối mới là vấn đề đấy.

“Mày chắc chưa?” Khàn đặc, bỗ bã.

“Em thề. Sai một ly thì sét đánh vỡ đầu em đi.” Giọng đang quả quyết, bỗng nhiên chùng xuống. “Nhưng có điều...”

“%*&°#§ con m* nó! Mày để nó phát hiện rồi?”

“Không không! Nó không phát hiện. Em thề! Nhưng tờ mờ sáng nay nó đã... về Hà Nội rồi.”

“Tiên sư mày! %*&°=#&°%\$@%&°^# !!! ”

“Anh nghe em nói đã! Tình hình là... Con người yêu nó vẫn còn ở đây, và sẽ còn ở đây ba ngày nữa!”

“...”

“Em thề.”

Lần này thì mày chết với tao. Vũ- Trọng- Khanh.

Đại ca trường học khét tiếng một thời, lần đầu tiên nhớ đến mối thù xưa mà không thấy lòng đau nhức. Thẳng tay ném điều thuốc ra bụi chuối. Gương mặt rõ ngửa thẳng lên trời, cười khoái trá.

...

Trưa hè. Nắng nóng đổ dài trên khoảng sân đầy đá sỏi, như muốn thiêu cháy đám cỏ dại um tùm.

“Tôi cần đi vệ sinh!”

Minh Hà ngồi thu lu, hai tay bị trói ngoặt ra sau, chân trái bị thương sưng lên tím tái, chân phải bị xích lại, dây xích lòng thông vòng qua song sắt cửa sổ. Toàn thân nhem nhuốc, quần áo sờn rách, chưa kể những vết xây xát chảy máu trên mặt, là hậu quả của việc giãy dụa chống cự.

Tình cảnh tóm lại bằng bốn chữ, vô cùng thê thảm.

“Đừng dối trá, cô em! Chưa đầy hai tiếng trước em vừa vào nhà vệ sinh còn gì?” Một giọng nhừa nhựa vang lên từ một gã thanh niên mặt chuột đen đúa có đôi mắt sáng quắc như cú vọ.

Minh Hà nhìn qua đã biết thừa thằng nhóc tong teo trước mặt nhiều khả năng còn chưa bằng tuổi mình, liền lớn giọng.

“Nhãi ranh! Chị đây không nói chuyện với trẻ con!” Mắt cô giận giữ quét qua gã to cao, mặt rỗ có tướng tá đại ca đang ngồi vắt chân, hút thuốc.

“Á à...” Thằng nhãi tức giận vung nắm tay gầy nhẳng lên. Sớm phải lăn lộn từ khi còn quá nhỏ, đời này nó ghét nhất bị coi như trẻ con.

Nhưng chưa kịp giáng xuống cơn thịnh nộ, nắm đấm của nó đã bị một cách tay chằng chịt sọc, cứng như thép giữ lại.

“Đừng đánh nó. Cứ giữ nguyên hiện vật mới có giá trị sử dụng.” Giọng ào ào, nhưng toát ra uy quyền của bề trên.

“Anh Cường...” Thằng nhóc bắt mồm kêu lên.

“Anh tên là Cường?” Cái tên đã thu hút sự chú ý của Hà.

Gã mặt đỏ liếc cặp mắt đầy gân máu về phía Hà, môi trên giật giật như muốn kìm nén sự tức giận.

“Anh là Cường Lava đây. Đừng nói em đã từng nghe đến tên anh rồi đấy nhé.” Danh tiếng của đại ca một thời để lại ở Hà Nội dĩ nhiên chẳng vinh quang gì.

Nhưng bạn Minh Hà của chúng ta vốn là người thẳng tính, sợ mềm không sợ rắn.

“Anh là người đã gửi thư thách đấu cho Vũ Trọng Khanh!” Cô buột miệng.

“LÁO!” Cường không kìm được, giáng cho Minh Hà một cái tát trời giáng, trước khi xô ra một tràng. “Nó là cái ch* gì trên giang hồ mà tao phải gửi thư thách đấu?!! Trước ngày hôm ấy tao còn đ** biết nó là ai!”

Hà lãnh trọn cú tát gần như ngã xuống. Đau đến choáng váng mặt mày. Trước đây lâu lắm rồi, cũng chỉ có một lần cô bị tát đau đến thế...

Đau đến chảy nước mắt. Chẳng còn sức gượng dậy. Làm sao mình lại rơi vào tình thế này cơ chứ! Cô uất ức thầm nghĩ.

...

Trước đó, tám người bọn họ đã có hai ngày đi chơi hết sức vui vẻ, ngoại trừ việc thỉnh thoảng Hà cái có cảm giác lạnh sống lưng như có người đang dõi theo mình.

Cho đến sáng hôm nay, họ chính thức sẽ có chuyến đi vào rừng Cúc Phương, tham quan cây chò ngàn năm nổi tiếng. Nhưng trước lúc khởi hành, thì một sự cố xảy ra, Hà phát hiện đôi giày thể thao đã khá cũ của mình có một vết rách nghiêm trọng.

“Chắc là hôm trước ở hang động va vào mấy tảng đá sắc cạnh đây mà.” Cô thở dài, tiếc rẻ.

Bác Tôn ngồi rít thuốc lào ở hiên nhác thấy, chỉ chỉ ra ngoài ngõ.

“Trên đường đến miếu thờ có cửa hàng giày của cô Lan. Chỉ là giày Trung Quốc nhập lậu, chất lượng không tốt lắm nhưng nếu đi một, hai ngày rồi vứt bỏ thì cũng không sao. Hải Nam, con biết đường thì chở bạn đi mua.” Bác Tôn chỉ tay ra góc sân. “Có cái xe đạp cũ của bác gái đấy.”

Nam vẫn đang loay hoay với cây lau nhà, chưa kịp trả lời thì Long đã đứng lên khỏi chỗ của mình.

“Cháu cũng biết đường. Để cháu chở bạn ấy đi.”

“Không! Để cháu!” Nam bất ngờ cắt lời. Hơn một ngày nay vì lý do gì đó, cậu ta giám sát Hà rất kỹ. Kỹ đến độ Mai Chi tối hôm trước khi đi ngủ còn phải đặt câu hỏi nghi vấn với Hà.

Thế nhưng người tính không bằng trời tính.

Sau khi chọn lựa được đôi giày vừa mắt, Minh Hà nghĩ muốn đi vệ sinh nhờ. Bà chủ cửa hàng giày này là người quen của Nam, nên cậu ta cũng lơ lửng cảnh giác...

(Mà kể cả có giữ nguyên tinh thần phòng bị đi nữa, thì cũng chẳng ai lại kì quái bám theo con gái đi vệ sinh cả!)

Chỉ không ngờ là, bạn Hà hiểu động của chúng ta, sau khi đi vệ sinh còn phát hiện ra sân sau của nhà cô Lan là cả một vườn cây ăn quả tuyệt đẹp, liền tò mò một mình đi ra, ngó ngó vài cái...

Thế là, “Bụp!” Một liều thuốc mê. Chưa đầy hai phút sau, bạn Hà đã biến mất khỏi khoảnh sân như chưa từng tồn tại.

...

Khi cô tỉnh dậy, đã thấy mình đang ở trong căn phòng này, kề bên là hai gã thanh niên đang lăm lăm xích sắt lẫn dây thừng, chuẩn bị trói cô lại.

Sau đó, dĩ nhiên là một màn chống cự ác liệt, gà bay chó sủa.

Nhưng một nữ sinh mười bảy tuổi thể lực dù khỏe mạnh đến mấy, cũng chẳng là gì so với hai gã giang hồ.

Thế là, kết quả đây...

“Không phải thì thôi... Anh làm gì mà ghê thế.” Hà thật sự đau đến mức chẳng còn sức mà nổi giận.

Cường Lava tuy giang hồ đến mấy, cũng có... đạo lý của giang hồ. Hắn chém giết không nương tay, nhưng trước giờ hiếm khi đánh con gái (chơi gái thì có!), vừa rồi thực chất chỉ là do nóng giận quá độ.

Khi cơn giận đã nguôi bớt, nhìn dáng vẻ uất ức của nạn nhân, hắn lại động lòng, một tay dựng Minh Hà ngồi dậy.

“Lần sau không biết gì thì đừng có nói lung tung.” Lào khào trong cổ họng.

Minh Hà không phải ngu ngốc, nhìn ra tên giang hồ chém đinh chặt sắt trước mặt cũng không phải dạng mất hết nhân tính, liền tự cho phép bản tính tò mò nổi dậy.

“Thế ra, sự việc ngày ấy là người ta đồn oan cho anh à?”

“Oan oan cái con m* mày! Tao đã đ** muốn nói đến thì mày đừng có nhắc nữa! Mày chỉ cần biết là thằng bạn trai mày sẽ bị tao chôn xác ở đây. Thế là đủ!”

“...?!”

Yên lặng hồi lâu.

“Ê, uống nước không?” Cường chìa cốc trà đá về phía Hà.

Cô lắc đầu, dù rất khát. Căn bản vì uống trà thì lại phải... đi vệ sinh.

“Bây đặt chảnh nữa.” Mặt đỏ phả lên cười khinh bỉ. “Con m* nó, mày còn đ** đẹp bằng mấy con bạn gái cũ của tao. M* cái thằng mang tiếng công tử mà mắt nhìn gái như c**. Anh đoán em cặp với cái thằng đặt dẹo như g*y đấy cũng chỉ vì tiền của nó thôi, đúng không hả?”

Hà định không thèm trả lời. Cô ghét cái kiểu nói chuyện chắm câu bằng chữ bậy này.

Nhưng mà khoan đã, trọng tâm ở đây không phải những tiểu tiết ấy. Lạc đề, lạc đề rồi đấy nhé!

Cô bỗng thấy lòng mình chùng xuống. Hà ghét cái suy nghĩ làm gánh nặng cho người khác. Nếu như Vũ Trọng Khanh vì cô mà bị hại, thì dù có sống sót, từ nay về sau sẽ áy náy đến thế nào đây... Đến đây, cô hít vào một hơi, kiên quyết.

“Ha ha ha ha!”

“Cười cái gì? Ranh con?!”

“Tôi cười anh quá ngây thơ. Anh chẳng biết gì về Vũ Trọng Khanh cả. Cậu ta là con người lạnh lùng vô cảm. Chẳng qua do tôi đeo bám dữ quá nên mới ngại phiền toái, đồng ý làm bạn trai của tôi. Mang tiếng là yêu đương, nhưng một cử chỉ thân mật cũng không có, suốt ngày điên cuồng học hành, làm việc, bỏ mặc tôi...”

Hà thêu dệt nên hẳn một câu chuyện, rồi đắc ý cười cười nhìn Cường Lava, kết luận.

“Anh nghĩ một người như thế mà chịu bỏ công bỏ việc ở Hà Nội để đến đây cứu tôi hả?”

Cường nghe đến đấy thì chứng lại vài giây, vẻ như bị lung lạc. Nhưng rồi không hổ danh là đại ca một thời, lập tức lấy lại phong độ, rút di động từ trong túi quần jeans, cười nham hiểm.

“Đúng hay sai, cứ thử xem thì biết...”

41. Chương 41: Ngây Thơ

Cứ thế, Minh Hà bị nhét giẻ vào miệng, bắt lực nhìn Cường Lava bấm máy gọi cho Khanh. Cô cũng chẳng còn tâm trí mà thắc mắc vì sao hắn ta có số của cậu.

“Có nhận ra người quen cũ không?” Lào khào, hếch mặt lên trời khinh bỉ.

-

“Con m* mày! %&*=()/#&*%\$@%&°^# !!! Cường Lava ông nội mày đây!”

(Khác biệt giữa đầu gấu và người bình thường chính là ở tính kiên nhẫn!)

-

“Mày thông minh cơ mà? Động não xem nào? Đại ca đây thù mày hơn ch*, làm sao phải cất công gọi ày?”

-

“Đoán xem, người quan trọng nhất với mày, đang ngồi uống trà cùng ai... ”

Một câu, đủ để quyết định cục diện.

...

Mãi cho đến lúc này, Hà mới thấy lo sợ. Thật sự đã làm phiền đến cậu quá nhiều rồi.

Cường Lava đưa ra ba điều kiện.

“Thứ nhất, đi một mình. Nên nhớ Ninh Bình là địa bàn của tao rồi. Chỉ cần quân của tao đánh hơi từ cửa khẩu, thấy có người ngoài cuộc khả nghi, con bé sẽ lãnh đủ.”

-

“Thứ hai, không mang theo vũ khí. Hậu quả như trên.”

-

“Thứ ba, chuẩn bị số tiền hai trăm triệu. Phải là tiền mặt. Nếu dám dùng tiền giả hoặc giấy độn, hậu quả như trên.”

-

“Hết rồi, nể mày còn học sinh, anh chỉ khiêm tốn thế thôi.”

Giao dịch kết thúc. Cường tắt điện thoại, bấy giờ mới ngồi xồm xuống, tháo giẻ bịt miệng cho Hà. Cô tức tối phun nước bọt, lập tức bị thêm một cái tát.

“Nằm yên đấy chờ hoàng tử của mày đi.” Mặt rõ thể hiện điệu cười hắc hắc man rợ trước khi khuất sau cánh cửa ra vào. “Sung sướng chưa? Vì mày, nó đã đồng ý đi vào chỗ chết.”

...

Mỹ Kim đứng giữa cánh đồng hoang vắng. Kinh hãi nhìn một đoàn xe phân khối lớn từ đâu rầm rầm kéo đến, phanh lại xếp thành hàng trước mặt bốn người bọn họ. Đèn xe lấp lánh làm thành những dải sáng đâm xiên loạn xạ sáng bừng cả một góc trời. Từ trên xe, bước xuống toàn những thanh niên mặt mày bặm trợn, xỏ lỗ đeo khuyên, cánh tay xăm trổ, nhìn chung cực kỳ... bất hảo. Kẻ đứng đầu trong số đó, một tay đầu trọc xăm hình quả tim rướm máu, chậm rãi tiến lại chìa cánh tay cơ bắp về phía... Nam.

“Mấy khi rồng mới cần tôm. Vụ gì đây?”

“Anh có biết Cường Lava, mới nổi chừng một, hai năm trở lại đây?” Nam thân thiện chìa tay ra bắt, không ngại ngần liền vào vấn đề luôn.

“À, cái thằng trẻ trâu...” Tên đầu trọc phá lên cười. “Anh tưởng chú nói đứa nào ghê gớm, chứ cái loại nhãi ranh cứ tưởng mình là boss đấy thì... Thằng đó một mình chú dư sức cân, sao phải nhờ anh?”

Nam bình thản khề lắc đầu, rồi hạ giọng phân tích cho đầu trọc tình huống cụ thể.

“Ê! Anh biết mày muốn làm cái gì mà nghệ thuật thiết kế sáng tác... Thế nhưng có phải lỗi bệnh nghề nghiệp vào những vụ thế này không?” Gã thanh niên vừa nghe xong, liền giãy nảy.

“Trăm sự nhờ anh.” Nam chỉ nói đơn giản. Tuy vậy. Không ai hỏi thêm một câu nào nữa. Đoàn người lập tức lên xe, thoảng chốc tiếng máy nổ rầm rầm đã xa tận chân trời.

...

“Anh... anh NAM!” Mỹ Kim lấp bắp, vẫn chưa hoàn hồn. “B... BẠN anh đấy hả?”

“Ừ,” Cậu đơn giản đáp. Rồi như đọc được suy nghĩ của cô em, liền trấn an. “Trông họ phò trương vậy chứ không phải người xấu đâu. Họ sẽ giúp chúng ta.”

“Sao... sao anh quen họ hay vậy?”

Nam không trả lời. Tuấn Anh này giờ cũng sợ muốn... ra quần, giờ mới dám lên tiếng, tuy vậy vẫn không quên giở giọng hăm hực.

“Cậu quen mấy người đó, sao không nói ngay từ đầu nhờ bọn họ giải cứu Minh Hà cho gọn đi. Còn lời bọn này theo cùng làm cái gì?”

“Ban đầu tớ cũng định chỉ nhờ người tìm ra sào huyệt bọn chúng thôi, cái gì tự được thì tự, ai ngờ quân nó đông quá trời như vậy. Đành để họ giải quyết hộ mình tại lính lác bên ngoài. Bốn đứa mình sẽ đánh với bốn thằng vệ sĩ vòng trong của Cường.”

“Trời! Vậy thằng Cường để ai đánh?” Tuấn Anh kinh ngạc. “Sao không bảo anh đầu trọc lúc này đánh cho rồi?”

“Nếu chỉ một mình Cường Lava, tuyệt đối không phải đối thủ của Khanh.” Bảo Long, người này giờ vẫn yên lặng, cũng là người cuối cùng lên tiếng.

...

Cứ như vậy, ngay lúc này, giữa đêm tối nhá nhem. Bốn người võ nghệ đầy mình, Hải Nam, Bảo Long, Tuấn Anh và Mỹ Kim, đã đột nhập thành công vào sào huyệt của “đại ca tự phong” đất Ninh Bình. Những người bạn bí ẩn của Nam đã hoàn thành công việc được giao bằng hai chữ hoàn hảo. Trái ngược hẳn với vẻ phò trương rầm rộ ở cánh đồng cỏ, họ giải quyết sạch sẽ đám thuộc hạ của Cường Lava ở phòng tuyến bên ngoài mà không để lại một tiếng động. Tại hiện trường chỉ là những thân người bị đánh gục sống soà la liệt chìm trong bóng tối...

Kim đâm phải một trong những tên bị hạ, suýt vấp ngã nếu như không được Bảo Long nhanh tay đỡ lấy. Cô nhìn bóng người đen thui nằm dưới đất, còn có vết máu vương đầy trên mặt lẫn áo quần, bất giác rùng mình.

“Họ... chết rồi hả?”

“Không!” Nam gạt đi. “Không chết. Chỉ bất động mấy hôm thôi. Anh đã dặn kỹ rồi. Cũng không phải lo là bọn chúng sẽ gượng dậy gây khó dễ cho chúng ta.”

Vừa dứt lời, Nam lại mở chiếc túi khoác vai, đổ xuống đất hàng loạt... vũ khí. Như côn nhị khúc, dao găm, súng hơi, bình xịt cay... Thậm chí còn có cả ám khí như phi tiêu và một vài thứ quái dị không rõ tên khác...

“Ai quen dùng cái gì, chọn đi. Phòng thân.” Cậu thần nhiên.

Vẫn chỉ có Bảo Long lặng lẽ cầm lên một con dao. Trong khi Mỹ Kim lẫn Tuấn Anh chỉ biết nhìn nhau rùng mình.

“Có... có cần thiết không? Mình đều có võ mà?” Kim lấp bắp.

“Em nghĩ bọn kia sẽ đường đường đánh võ với em? Ngây thơ.” Long hừ giọng.

Nam chẳng cần động não cũng đoán ra, qua mối thâm thù đổ máu giữa Khanh và Cường Lava. Thì việc Cường đột nhiên lại bắt cóc chính Minh Hà chứ không phải ai khác, là nhằm mục đích gì.

Rất may, ngay từ những ngày đầu đặt chân về quê, Nam đã đặc biệt để ý đến thằng nhóc gầy hom hem có đôi mắt sáng quắc như cú vọ, vẫn lảng vảng trong căn chòi rách ở nghĩa địa sau nhà.

Rất may, Nam đã sớm nhận ra, ánh mắt láo liên theo dõi của thằng nhóc đối với Minh Hà, để sử dụng mạng lưới liên lạc rộng lớn của mình, lập tức nắm bắt được mối quan hệ của nó với Cường Lava.

Nên khi chuyện xảy ra, dù tự trách mình đã bất cẩn để cho sự việc đi xa hơn cần thiết, Nam cũng đã lập tức tìm ngay ra phương hướng giải quyết.

Bốn bóng đen lực lưỡng, đang đi lại tuần tra quanh căn nhà hoang. Đứng từ vị trí lùm cây nơi bốn người Nam, Kim, Long và Tuấn Anh ẩn nấp, chỉ thấy bốn đầu mẩu thuốc lá lóe lên trong bóng tối và thân thủ nhanh nhẹn của kẻ địch...

Nam tuyệt đối không cho phép ai trong ba người còn lại manh động trước khi có hiệu lệnh. Cho đến khi từ bên đường xa vọng vào tiếng tắt máy của động cơ xe hơi, và tiếng chân chạy trên nền đất..., thì Nam mới trầm giọng, dứt khoát.

“Lên.”

Luôn là người hành động cẩn thận, có trước có sau, không phải ngang nhiên mà Hải Nam dám dẫn bạn mình vào vòng nguy hiểm. Cậu để cho Mỹ Kim, Bảo Long lẫn Tuấn Anh tham gia, vì nắm chắc được thực lực của ba người này hoàn toàn có thể tự bảo vệ được bản thân. Thật vậy, bốn người tạo thành thế chữ thập. Vừa giao chiến không một tiếng động, vừa khéo léo dẫn dắt đối thủ ra xa khỏi vị trí ngôi nhà hoang, tạo điều kiện cho Khanh tiến vào giải cứu cho Hà. Với khả năng của Khanh, chuyện này không có gì là khó khăn...

Mặc dù đang chiến đấu ở một vị trí khá xa, Nam vẫn có thể nhìn thấy mọi chuyện diễn ra y như dự định. Khanh đã nhanh chóng tìm được vị trí của căn nhà hoang...

Khi đối thủ của cậu vừa ngã xuống. Từ vị trí của mình, Mỹ Kim đã kịp di chuyển ra chỗ Nam. Quả thật không hổ danh huy chương vàng karate toàn quốc. Tuy vậy, cái tính trẻ con dáo dác vẫn không sửa được. Cô cúi bình xịt hơi cay vào tay Nam.

“Trả anh này! Em không phải dùng nó đâu. Em không nghĩ anh lại kỹ tính đến mức độ này.”

“Bởi vì anh không ngu ngốc như Vũ Trọng Khanh.” Nam nhú mày, cất bình xịt vào túi khoác. Dù con tin có là người con gái mình yêu đi chăng nữa. “Anh đã đánh là phải thắng.”

Đã dày công bày binh bố trận, chuẩn bị ọi tình huống, nhưng cách đây mười phút, Nam vẫn không tin rằng Khanh lại răm rắp làm theo lời của Cường, đi người không đến như vậy. Nhưng bên ngoài, chí ít là cho đến khu vực mà bốn người Nam đang tiếp quản, rõ ràng chẳng có dấu vết gì của quân tiếp viện...

Khanh, không lẽ đúng như anh Lâm nói. Cậu ngốc thật?

Mấy cơn gió lùa ngang qua đêm hè mát lạnh. Sấm chớp đi đùng. Trong chớp mắt, bầu trời đổ cơn mưa lớn. Ngay lúc đó, Nam nhận ra, có một cái gì đó sai.

Tuấn Anh và Bảo Long dường như đã mất thời gian hơn mức cần thiết.

Nhận ra điều đó, Nam vội vàng kéo Mỹ Kim đến chỗ Tuấn Anh. Đúng như cậu nghĩ, ở đầu bên kia của chữ thập, Tuấn Anh và Long đang xoay sở tương đối vất vả ở cùng một chỗ. Bởi vì đối thủ của họ không chỉ có hai người, mà là ba. Và một trong số đó là... Cường Lava.

Theo như tin tình báo ban đầu của bạn Nam, Cường Lava chắc chắn là đang ở trong nhà hoang đợi Khanh đến cùng với Minh Hà. Tuy nhiên, vừa rồi, có lẽ hắn tình cờ ra ngoài để hút thuốc, hoặc đi tiểu gì đó...

Dù sao cũng may, vậy là Hà chắc chắn được an toàn. Đó là suy nghĩ cuối cùng của Nam, trước khi cùng Mỹ Kim lao vào kết liễu tên đầu sỏ.

Hai đánh ba thì vất vả. Nhưng năm đánh ba thì... Kết quả đã rõ. Cường Lava rất khá, nhưng rõ ràng không phải là đối thủ của bốn người võ nghệ đầy mình.

...

Tối khuya hôm đó, ba người con gái Việt Hương, Mai Chi và Thủy Linh sau cả một đêm bồn chồn vì lo lắng, đã mừng rỡ đến thế nào khi nhìn thấy mọi người trở về đông đủ.

Hải Nam, Bảo Long, Tuấn Anh lẫn Mỹ Kim đều thương tích đầy mình, may mắn chỉ là xây xước ngoài da.

Tầm mắt của tất cả mọi người đều tập trung về phía Trọng Khanh, đang dìu Minh Hà bước đi, một tay ôm lấy vai cô trong một cử chỉ cần trọng hết mức có thể. Có thể nói là lần đầu tiên, cậu ta công khai biểu hiện chăm sóc bạn gái ở mức độ như vậy.

Chỉ có Mai Chi, người lý trí nhất trong ba cô gái ở nhà, nhận ra trong vẻ mặt của hai người, có chuyển biến rất khác lạ, nhất là Minh Hà.

Việt Hương chạy ào ra, ôm chầm lấy bạn mình.

“Trời ơi! Con khỉ này! Cậu làm tớ lo quá. Hu hu hu...”

Hà vỗ vỗ lưng Hương. Gương mặt đầy vẻ tăm tối, khó khăn lắm mới có thể gượng gạo mỉm cười, trấn an cô bạn nước mắt nước mũi tèm lem.

“Ở nhà lo cho các cậu như vậy, mà cậu cứ bình thản như không ấy.” Hương nói dối, quay sang Trọng Khanh. “May mà cậu cứu được Minh Hà, nếu không...”

“Không phải lỗi của cậu ta đâu!” Hà chặn ngang câu nói của Hương, lại điềm nhiên kết luận. “Tại tớ, đều là tại tớ ngốc.”

Trọng Khanh từ đầu đến cuối không nói một câu. Nhìn thấy Minh Hà vịn vào Việt Hương để vào nhà, liền bước tới.

“Để tôi đỡ cậu.”

“Không cần đâu.” Hà cười, khách sáo xua tay.

“Chân của cậu...”

“So với lúc này, thì không hề đau tí nào.” Cô nói giọng bình thản, nhưng hàm ý mỉa mai chỉ có người trong cuộc mới hiểu.

Một Trọng Khanh vốn lạnh lùng, ngạo mạn như vậy, rốt cuộc đã ở trước mặt bao người chỉ có thể nói ra hai từ.

“Xin lỗi.”

Thủy Linh thấy vậy, nhẹ nhàng đến bên Minh Hà, cầm tay cô thủ thủ.

“Những chuyện như thế này không thể lường trước được. Anh ấy không cố ý đâu, nên đừng giận nữa. Cậu nhìn xem, anh ấy đã vì cậu...”

“Cậu thì biết cái gì?” Hà gạt ra, không giấu vẻ bức xúc. “Cậu chẳng biết gì cả! Đừng có ra vẻ thánh nữ!”

Linh kinh ngạc lùi xuống một bước, chẳng biết nói gì hơn.

Trước khi bước vào phòng con gái, Minh Hà quay sang Hải Nam.

“Cảm ơn cậu nhiều nhé.” Nếu không có cậu ngay từ đầu đã phát hiện ra dấu hiệu khả nghi, thì cả tớ, lẫn Trọng Khanh ngu ngốc kia chắc đã sớm về với ông bà. “Và Bảo Long, cả cậu nữa.”

“Có gì đâu...” Hai người con trai dĩ nhiên không tính toán. Bạn thân nhất để làm gì?

“À, Nam này, sau khi về thành phố, tớ có chuyện muốn nói riêng với cậu nhé.”

“Được thôi.” Nam dễ dãi gạt đầu.

42. Chương 42: Chuyện Gì Đến Sẽ Phải Đến

Hà Nội, một ngày mát mẻ đầu tháng tám.

“Sở thích của anh là chụp ảnh, người hâm mộ đều rất tò mò liệu có bao giờ Vikko đưa mối tình đầu của mình vào ống kính...”

“Ha ha, ngày đó tôi làm gì có tiền mua máy ảnh.”

“Nếu như thời gian quay trở lại, liệu anh có bỏ lỡ cơ hội của mình với cô gái đó không?”

“Dĩ nhiên là không rồi, nhưng ở cái tuổi ấy...”

Xoẹt! Màn hình phụt tắt.

Minh Hà ném chiếc điều khiển lên bàn. Cô chán ngán phải nghe những câu chuyện tình bịa đặt của Vikko trên các talkshow. Kể từ khi MV “Lời chưa nói” ra mắt và được hoan nghênh nhiệt liệt, anh ta lại càng tích cực lên truyền hình quảng bá.

Cô hồi tưởng lại cuộc nói chuyện với Nam ban sáng. Xong xuôi, tất cả các chi tiết đã được liên kết lại, bức màn đã hoàn toàn hé mở. Ít nhất, đó là điều Minh Hà tin chắc.

Càng nghĩ, càng chẳng biết nên buồn hay giận.

Cô vào phòng riêng, một lần nữa lấy xuống chiếc lồng treo trên trọng ở đầu giường.

Trong những món quà của Khanh, đây vẫn là thứ mà cô thích nhất. Nên cái cảm giác khi đọc được dòng chữ đó cách đây hơn một tháng, suốt đời Hà sẽ không thể nào quên.

Một dòng chữ nhỏ nhắn viết bằng mực đỏ chỉ đậm hơn lớp vải nền một chút, nằm ở mặt dưới lồng đèn, gần sát chuôi đèn ở một vị trí tương đối khó thấy.

Vừa hay nhớ ra một chuyện, cô bất giác mỉm cười một mình.

“Trường Lâm, ngay từ đầu, anh đã biết tất cả rồi đúng không?”

Bên ngoài khung cửa sổ, mưa ngâu vẫn bay bay. Ngưu Lang Chức Nữ, mỗi năm ít nhất còn có thể một lần bày tỏ.

...

“Việt Hương! Chiều về tớ muốn đi shopping, có đi cùng không?”

“Tiền đóng MV vẫn còn cơ à?” Cô bé tóc ngắn toét miệng cười. “Đi cũng được thôi, nhưng tưởng thứ ba cậu hay về với Khanh cơ mà? Cậu ta lại bận hả?”

“Không biết. Chả quan tâm.” Minh Hà nhún vai. “Đang cãi nhau.”

“Có chuyện gì vậy?” Hương tròn mắt. Đây là lần đầu tiên kể từ khi hai người này bắt đầu hẹn hò, cô mới thấy họ xích mích. “Đừng bảo cậu vẫn giận Khanh từ cái vụ bị Cường Lava bắt cóc đấy nhé? Đó là chuyện ngoài ý muốn mà, hơn nữa cậu ta cũng đã...”

“Thôi thôi, cậu không phải lặp lại cái điệp khúc ấy đi!” Hà nhăn mặt. “Không phải chuyện đó đâu!”

Thế nhưng, chuông tan học vừa reo lên, toàn bộ nữ sinh trong lớp đã đổ dồn ánh mắt về một nam sinh tóc nâu cao ráo, đẹp trai đến náo lòng, lạnh lùng như một bức tượng sáp đang đứng tựa vào lan can, chờ đợi.

Đây là lần thứ hai, con người “cao cấp” này đích thân đến tận cửa lớp 11B04, năm nay đã là 12B04, đều là vì bạn gái.

Minh Hà thở hắt ra. Vũ Trọng Khanh. Tôi còn đang xác định tư tưởng, lên đây cót tinh thần. Cậu có cần nôn nóng đến thế không?

“Thôi đi đi! Người ta đã thành ý đến thế rồi...” Việt Hương đẩy đẩy Hà ra phía Khanh, giọng dần hòa.

“Mai đi shopping vậy.” Minh Hà miễn cưỡng. Chuyện gì đến sẽ phải đến.

...

Công viên, ven hồ nước đẹp nhất ở trung tâm thành phố. Sau những ngày mưa tầm tã, những khóm hoa tươi tắn như được tiếp thêm sinh khí.

Trái ngược với đôi thanh niên nam nữ đang lặng lẽ đứng nhìn ra mặt hồ gợn sóng.

“Lần sau, cậu không phải đến tận nơi tìm tôi. Mặc công lại thu hút sự chú ý.” Rốt cuộc, cô gái là người mở miệng. Nói thì nói vậy, nhưng cô thừa biết lý do.

Hà đã tránh mặt Khanh hơn một tháng nay.

“Chân của cậu...”

“Không sao! Lành lặn y như cũ, chẳng qua chỉ là trật khớp thôi.” Hà tự thấy mình có hơi quá đáng, liền miễn cưỡng mỉm cười, giơ chân vung vẩy. “Xem này.”

“Chuyện hôm đó, đều là lỗi của t...”

“Không sao! Một giọt máu đào hơn ao nước lã. Bữa trước khi phải chọn lựa giữa tôi và bạn gái, anh Hoàng cũng đã chọn tôi...” Hà cười nói sinh động quá mức cần thiết, nhưng đến cuối cùng lại không kìm được, mĩa mai. “Đấy là chưa kể, tôi đâu có giống bạn gái của cậu cho lắm.”

“Không giống chỗ nào?” Đôi chân mày khẽ nhíu lại.

“Hôn tôi đi. Tại đây, ngay bây giờ.” Hà không ngờ có một ngày trong đời lại dám nói ra câu này.

Khanh không trả lời. Nhưng cũng không một giây chần chừ, bước tới. Hà bất giác lùi lại, cho đến khi thấy lưng mình chạm vào một gốc cây.

Người con trai trước mặt đã đứng cách cô chưa đầy một bước chân. Và cậu ta lại tiến gần hơn nữa. Khanh nhẹ nhàng vén mái tóc đang che một phần gương mặt Hà. Cô rùng mình khi cảm nhận được bàn tay lạnh ngắt đang luồn vào mớ tóc phía sau tai cô, và giữ nguyên vị trí ấy.

Chưa bao giờ, Hà nhìn gương mặt Khanh ở cự Hà gần đến thế. Để càng bị thuyết phục bởi những đường nét đẹp đến xa vời, từ sống mũi, bờ môi đã câu mất hồn biết bao nhiêu cô gái. Nhưng quan trọng hơn, lần đầu tiên Hà nhận ra, lý do vì sao ngày đó mình đã đột ngột nhận lời ở bên cậu ta.

Ánh mắt của Khanh ngày hôm nay, cũng buồn đến trống rỗng, hệt như hôm ấy.

Nên khi mái đầu tóc nâu kia khẽ nghiêng đi, và đôi mắt xám dần khép lại. Đã gần đến nỗi có thể cảm nhận từng hơi thở, vậy mà...

“Đủ rồi!” Cô đẩy người trước mặt ra một cách dứt khoát. Để rồi chỉ chưa đầy một giây sau đã thấy khung cảnh nhòa đi, và chính mình rơi nước mắt.

“Sao cậu ác thế?” Hà cúi đầu, cố kìm tiếng nấc.

Người đối diện chỉ yên lặng, càng khiến cô khóc nhiều hơn, tâm trạng kìm nén hơn một tháng nay như bong bóng vỡ òa.

“...”

“Khanh, chúng ta chia tay đi.”

“Tại sao?” Khanh trầm giọng.

Hà lúc này đã lấy lại lý trí. Cô đều đều giải thích.

“Không phải là tôi không thích cậu. Nhưng phần nhiều là bị thu hút bởi vẻ bề ngoài. Hơn nữa ở thời điểm đó, tôi vừa bị Bảo Long từ chối chưa lâu. Trên thực tế, ngay cả đến bây giờ, tôi vẫn còn chưa quên cậu ấy, vẫn không bỏ được thói quen dõi theo cậu ấy. Nếu cứ tiếp tục, thì là bất công cho cậu... Cậu nên biết, ngay từ đầu tôi chuyển đến trường này, là vì theo đuổi Long.”

“Tôi không có vấn đề với chuyện cậu nghĩ đến người khác.”

“Nhưng tôi thì CÓ!” Hà thực sự tức giận, khi người đối diện lại có thể đưa ra câu trả lời dễ dàng đến vô cảm như vậy.

Yên lặng.

“Tôi không hiểu, cậu đang muốn nói cái gì.”

“Còn giả vờ được ư? Cậu là người thật thà, đúng như lời anh Lâm, cậu giả vờ kém lắm.” Cô cắn môi, lật bài.

“Tôi đang nói về chuyện Vũ Thủy Linh chỉ là con gái nuôi, được nhận về nhà họ Vũ cách đây tám năm.”

Khanh nhìn Hà, đôi mắt xám vừa kinh ngạc, vừa thương tổn.

“Ai bảo cậu thế?”

“Đầu tiên Linh nói cho Nam, mới đây, tôi đã hỏi cậu ấy về chuyện đó.” Hà nhún vai, ai nói mà chẳng được.

“Không ngờ, đến cả chuyện này mà cô ấy cũng dám nói dối.” Khanh nhếch môi, cười ảm đạm.

...

Thế này là thế nào? Hà nhìn nụ cười vô hồn của người con trai trước mặt mà không khỏi hoang mang. Mình chỉ là nữ sinh mười bảy tuổi, không có hợp tham gia mấy tình tiết phim Hàn Quốc pha truyện trinh thám này đâu đấy nhé.

“Phải. Tôi và cô ấy không phải anh em ruột. Nhưng không phải Linh, là tôi, chính tôi mới là con nuôi, năm chín tuổi được nhận về từ trại trẻ mồ côi.” Người con trai đặt tay lên trước ngực, tiết lộ sự thật.

“Cậu ư?” Hà kinh ngạc, lắp bắp.

Vũ Trọng Khanh, thiếu gia Vũ Trọng Khanh người thừa kế độc nhất của tập đoàn Trường Thịnh nổi tiếng, thần tượng vừa là giấc mơ của toàn bộ con gái trong trường. Con người sang trọng, ngạo mạn đó... rốt cuộc chỉ là con nuôi, là trẻ mồ côi thôi sao?

“Tôi... làm sao biết được... ai mới là người nói thật?”

“Trước khi về Việt Nam nhận con nuôi, gia đình giám đốc Trường Thịnh hoàn toàn sống ở Pháp. Con gái đầu lòng, cũng là con gái duy nhất của họ được sinh ra và lớn lên ở Pháp trong vòng chín năm đầu đời. Cậu nghĩ vì sao Linh biết tiếng Pháp còn tôi thì không?”

“Theo lời cô ấy nói với Nam, thì nhà trẻ mồ côi đó nằm ở Pháp.” Hà ngập ngừng.

“Thế cơ đấy.” Người con trai thở dài, chậm rãi ngồi xuống bên đài phun nước. “Cuối năm nay tôi có lịch từ thiện ở chính nhà trẻ Bình Tâm- Quy Nhơn, nơi tôi đã sống. Cậu có thể đi theo, để xem các mẹ ở đó có quen biết tôi không.”

Chẳng những đưa ra bằng chứng thuyết phục, Khanh thậm chí còn thể hiện điều đó bằng âm sắc miền Trung đặc sệt. Đến nước này, thì Hà chẳng còn lý do gì để nghi ngờ cậu ta nữa.

“Nhưng sao ba mẹ cậu lại phải làm như hai người là anh em sinh đôi?” Để ọi chuyện trở nên phức tạp như vậy?

“Đó là sự mê tín của ba tôi. Giám đốc Trường Thịnh nói riêng, và cả dòng họ Vũ nói chung từ đời ông nội, vì một lý do nào đó đều tin sâu sắc đến mù quáng vào bói toán, phong thủy... Họ thậm chí tin rằng thành công có được ngày hôm nay một phần lớn là nhờ làm theo những lời ‘thầy dạy.’” Cậu đều đều giải thích. Trở lại giọng Bắc chuẩn, để tránh gây khó dễ cho cô bạn.

“Mẹ nuôi tôi có thể trạng yếu đuối, khó khăn lắm mới sinh thành công con gái đầu lòng, mà sau đó cũng không sinh thêm được nữa. Những năm đầu đời, Thủy Linh vô cùng yếu ớt, hay ốm đau, mấy lần tưởng khó qua khỏi... Ba mẹ tôi khổ tâm đi xem bói ở chỗ quen biết, thầy nói rằng vận hạn của cô ấy rất lớn, cách duy nhất là tìm một đứa con trai cùng tuổi, sinh vào cùng ngày, tháng để cân bằng âm dương, gánh đỡ cho cô ấy. Đứa trẻ này nhất thiết phải được nuôi lớn cùng hoàn cảnh, điều kiện giống như con ruột...”

“...”

“Vậy là một cuộc điều tra trên quy mô rộng được diễn ra. Chính xác thì, tôi cũng không thỏa mãn được tất cả những điều kiện của họ. Bởi khi được tìm thấy trong một chiếc giỏ đặt trước cổng cô nhi viện vào đầu tháng hai năm 19xx, tôi đã là trẻ sơ sinh vài ngày tuổi, còn cô ấy phải mấy ngày sau mới ra đời. Tức là ngày sinh có chút sai lệch. Tuy nhiên, bỏ qua yếu tố đó thì mọi thứ được cho là phù hợp, kể cả ngoại hình có nét lai... Nên nói vắn tắt, đứa trẻ đó chính là tôi, không đơn giản được nhận nuôi, còn được làm giả khai sinh, bưng bít mọi thông tin để trở thành con ruột. Lại vừa hay, ông giám đốc cần một người thừa kế...”

“...”

“Người khác nhìn vào sẽ thấy đó là may mắn. Nhưng kỳ vọng đi đôi với áp lực, trong khi...” Nói đến đây Khanh đột ngột dừng lại.

Cậu không nói hết câu, nhưng về sau, cô có thể tự đoán được. Từ câu nói của bà Lưu Thủy. Sao cái gì cũng đổ hết lên đầu thằng Khanh? Giám đốc Vũ Trường Thịnh, con người lạnh lùng ấy một mặt chuyên tâm đào tạo Khanh thành người thừa kế, một mặt lại không hề dành cho cậu ta sự thiên vị, ưu ái đối với thân nhân, ruột thịt.

“Tôi rất tiếc...” Hà ngập ngừng.

“Chẳng có gì đáng tiếc. Vì ngày ấy, quyết định chính là nằm ở tôi.” Khanh bất ngờ tiết lộ. “Theo luật pháp, đứa trẻ trên chín tuổi thì được tự quyết định, có về với ba mẹ nuôi hay không.”

43. Chương 43: Quá Chân Thành, Từ Quá Sớm

Có một thứ tình cảm không lời, sáng trong như những vì sao.

Vì sao, mà ngay cả khi hai người cùng ăn chung một viên chocolate vào buổi tối Valentine, hương vị cũng chỉ toàn là cay đắng...

“Từ nay về sau, cậu định như thế nào?” Hà ngập ngừng mở lời.

“Thế nào là sao?”

“Cậu có định nói cho cô ấy biết không?”

“Rồi sau đó?” Khanh hỏi Hà, mà như tự hỏi chính mình.

Minh Hà không cần phải thông minh để hiểu được, nói ra tình cảm vào thời điểm này, hoàn toàn không giải quyết được gì, chưa kể hậu quả thì khôn lường.

“Mà này, con gái theo đuổi cậu, chất lên tàu hỏa chở đi không hết. Sao cứ nhất thiết phải chọn tôi?” Để cho bầu không khí bớt nặng nề, cô chủ động đổi đề tài.

“So với họ thì tôi thích cậu.” Khanh thật thà.

Trong truyện tranh hay phim tình cảm học đường, cái đoạn “tôi thích cậu” này phải là dấu mốc quan trọng, kinh thiên động địa ghê lắm... Vậy mà rốt cuộc, lại được nói ra lảng xẹt sau khi... chia tay. Minh Hà vì vậy cũng quên bống mất, đây là lần đầu tiên cô được nghe điều này từ người khác giới.

“Anh Lâm sau khi biết tôi là quản lý đội bóng, đã nói tôi là mẫu người lý tưởng của cậu. Không lẽ chuyện đó cũng thật nốt?” Hà nhăn mặt.

“Không sai.”

“Tại sao vậy?”

“Cậu rất giống mẹ quản lý đã nuôi lớn tôi ở nhà trẻ Bình Tâm.” Thản nhiên trả lời.

“Cậu thật là...” Hà đập bốp vào vai Khanh. Nếu là cách đây một năm, có cho vàng cô cũng không dám chạm vào người này. “Đáng ghét! Lúc ở cùng tôi cậu có suy nghĩ quái quỷ gì vậy?!”

...

Tối hôm đó, gác sang bên những vấn đề động trời mới phát sinh, Minh Hà quyết tâm, thế nào cũng phải gọi điện cho Trường Lâm một chuyện.

“A lô?” Đầu dây bên kia, giọng nam cực kỳ ngái ngủ.

“Em là Trần Minh Hà, ex- girlfriend của Vũ Trọng Khanh. Anh nhớ em đấy chứ. Chúng ta từng gặp ở...”

“Dĩ nhiên là anh nhớ. Trí nhớ của anh rất tốt. Nhất là con gái đáng yêu anh lại càng nhớ.” Vừa nghe chữ ex, Tường Lâm đã tỉnh như sáo.

“Anh vừa lòng rồi nhé. Em đã thực hiện lời hứa với anh.”

Yên lặng. Lâm chững lại. Trong vòng sáu mươi giây, biết bao nhiêu hình ảnh hiện về trước mắt anh sống động. Mà cuối cùng là dáng hình của một cậu bé mười hai tuổi gầy gò đang gập người khóc không thành tiếng trong phòng bếp.

Kết quả đã rõ ràng.

“Cảm ơn em.”

“Anh nhé!” Cô gắt. “Sớm biết trước mọi chuyện, sao không nói cho em?”

“Nói gì? Nói để làm gì?”

“...” Cô ngần ra, rồi lại mím môi. “Nhưng ít nhất anh cũng phải nghĩ đến cảm xúc của em chứ?”

“Tại lúc đó anh thấy... em cũng đâu có vẻ gì là thích nó cho lắm.”

“...!”

“Anh nói có đúng không?”

Dòng chữ màu đỏ đung đưa theo chiếc đèn lồng vẫn treo ngay ngắn đầu giường.

[24. 12. 20xx- Tám năm kể từ ngày anh được gặp em.]

Hà đối với Khanh có rung động hay không, còn ý nghĩa gì đây? Ngày đó ở Ninh Bình, giữa đêm mùa hạ dịu dàng dưới một bầu trời đầy sao sáng. Hà vẫn ngỡ dòng chữ kia là cậu viết cho cô. Đã những tưởng câu chuyện của họ sẽ giống như một bộ phim Hàn Quốc, cô gái vô tâm trót quên đi lần gặp gỡ đầu tiên...

“Này này, anh không có ý xấu đâu. Chính bản thân anh cũng toàn yêu vì vẻ bề ngoài mà. Em đừng có giận anh tội nghiệp!” Giọng dần hòa khi thấy đầu dây bên kia yên lặng hồi lâu.

“...” Minh Hà bĩu môi, không trả lời.

Hai bên nói chuyện điện thoại dĩ nhiên không nhìn thấy nhau. Dù vậy, Lâm vẫn dùng vẻ mặt chân thành.

“Thay mặt nó xin lỗi em lần nữa nhé. Vụ Cường Lava anh đã nghe nói, thiệt thòi cho em rồi.”

“Anh cũng biết cái tên đó? Vậy anh có biết thực hư vụ việc sát phạt trong trường học cách đây hai năm không?” Hà nghĩ đến vẻ bức xúc đến uất nghẹn của Cường ở ngôi nhà hoang, bất giác tò mò. “Hắn nói rằng ngay trước hôm đó còn không biết Khanh là ai, sao lại có chuyện gửi thư thách đấu?”

“Vụ thư thách đấu chỉ là... nhầm thôi.” Lâm bật cười khi nhớ lại chuyện cũ.

“Bớ tay! Thế mà bạn em miêu tả sinh động như đúng rồi, rất nhiều người đã chứng kiến Vũ Trọng Khanh xé nát bức thư trước mặt Cường Lava ngày hôm đó.”

“Chuyện đó thì lại có thật. Chính anh cũng ở đấy, phụ nó đánh quân của thằng Cường mà.” Người con trai tỉnh bơ.

Trước sự ngạc nhiên đến ó người của Minh Hà, Tường Lâm chậm rãi vén màn sự thật.

“Bởi vì những lời đồn đã làm sai lệch đi một chi tiết. Đúng, trước hôm đó đã có một lá thư của Cường Lava, tên thật Lã Văn Cường được gửi đến khu chung cư Bảo Kim, tuy nhiên tên người nhận không phải Vũ Trọng Khanh.”

“Thế... có nghĩa là...” Hà lắp bắp, không tin nổi vào tai mình.

“Đúng vậy, đó tuyệt đối không phải thư thách đấu...”

Tường Lâm thở hắt ra.

...

“... mà là một lá thư tình.”

...

Yên lặng đáng sợ.

“Cậu ta điên, điên thật rồi! Vì một lá thư tình gửi cho Thủy Linh mà đánh con người ta thân tàn ma dại, phải bỏ xứ mà đi như vậy?!” Trong chốc lát, Hà quên phắt những gì Cường Lava đã làm với cô.

“Không, không! Không phải thế!” Tường Lâm vội vã đính chính. “Anh đã nói rồi, bản chất nó lương thiện thật thà, không đời nào vì lý do ghen tức đơn thuần mà ra tay tàn độc như vậy!”

“Thế tại sao...”

“Em bị liên lụy trực tiếp, thôi thì anh cũng chẳng giấu.” Anh ngần ngừ giây lát, rồi tặc lưỡi giải thích. “Căn bản là trước đó nữa, khi thấy Cường Lava có vẻ tầm tía con bé Linh, Khanh đã cho người đi điều tra, biết được ý đồ thật sự của Cường là ‘chăn rau sạch’. Em có hiểu không? Tức là ăn một lần rồi bỏ ấy.”

“Em có nghe qua.” Nữ sinh thời đại mới dĩ nhiên rất cập nhật tin tức, tệ nạn xã hội.

“Đó là lần đầu tiên anh chứng kiến một người có thể tức giận đến độ mất trí như vậy. Đây là nó còn nhỏ hơn anh ba tuổi đấy nhé! Nghĩ lại vẻ mặt nó lúc ấy còn thấy rét. Anh đi theo một là đánh phụ, hai cũng là để ngăn không có án mạng.”

“Biểu cảm đó, có lẽ em cũng đã thấy qua rồi.” Hà thần nhiên, rồi hắng giọng, nghĩ đến chuyện cuối tháng, mẹ sẽ giết cô vì cái hóa đơn điện thoại quốc tế. “Câu hỏi cuối cùng. Cậu ấy có biết là anh biết không?”

“Biết chứ!” Lâm phá lên cười. “Bởi vậy, nó mới ghét sự có mặt của anh.”

44. Chương 44: Có Muốn Đi Cùng Tớ Không?

Chiều muộn oi bức, Hà mạnh tay vẩy chiếc ô sũng nước trước khi khóa cửa phòng đựng đồ dùng của đội bóng, bắt chợt cảm thấy trống trải.

Câu lạc bộ bóng đá vẫn hoạt động như bình thường với sự xuất hiện của những thành viên lớp mười. Nhưng cả Khanh, lẫn Bảo Long, Như Nguyệt đều đã dứt áo ra đi. Ngay từ đầu, cô gia nhập đội bóng vì có Long ở đó. Nhưng không phải vì thế mà giờ đây, cô không còn nhiệt tình với công việc này.

Khanh đã quyết định sẽ du học một- mình sau tốt nghiệp. “Tôi muốn sử dụng học bổng toàn phần, nên nhiều khả năng sẽ là ở Mỹ...”

Chỉ là, nghĩ đến lúc họ lên đại học, mỗi người mỗi ngả. Liệu Hà có cái can đảm như cậu ta, coi sự cách xa là tất yếu?

Bốp! Cô bừng tỉnh khi bị ai đó đập quyền vớ lên đầu.

“Này! Lại đang nghĩ cách giảm cân đấy hả?!”

Hôm nay là ngày hiếm hoi Hải Nam nghỉ tập, để tham dự cuộc họp ban văn nghệ chuẩn bị cho lễ hội mười năm ngày thành lập trường. Nhưng bằng cách nào đó cậu ta vẫn xuất hiện ở đây với gương mặt cười nhần nhở.

“Điên!” Hà đá thật lực vào chân Nam.

Nhưng cậu ta đã nhanh nhẹn nhảy tránh.

“Về cùng không?”

Hôm nay là thứ ba đầu tiên của năm học. Dù vậy, hoàng tử của trường sẽ không xuất hiện để đón cô nữa.

...

“Mọi chuyện là như vậy.” Hà lắc lắc những viên đá trong suốt trong ly trà rồng không, thở dài kết luận.

“Ừ.” Nam lơ đãng trả lời. Trước khi quay qua bác chủ hàng, hớn hờ. “Bác cho cháu thêm hai cái ngô nướng ạ!”

“Này! Sao cậu không ngạc nhiên tí nào hết vậy?!” Hà kinh ngạc. “Ngay từ đầu, cậu đã biết Thủy Linh nói dối?”

“À...” Nam trầm ngâm, nhìn vào những sợi khói bốc lên từ bếp than hồng. “Tớ chỉ nghi ngờ thôi.”

“Tại sao?”

“Bởi vì so ra trong hai bọn họ, Linh mới có biểu hiện của... con nhà giàu. Rất dựa dẫm và thường xuyên không hài lòng với cuộc sống của mình. Tớ không nghĩ con nuôi được nhận về năm chín tuổi lại có cái bản năng coi mình là trung tâm như thế.”

“Cậu nói xấu con gái là không tốt đâu nhé.” Hà hừ giọng. Mặc dù trong thâm tâm cô thấy Nam nói hoàn toàn... đúng. Riêng chuyện nói dối để tranh thủ sự thương hại của người khác đã là một việc vô cùng ích kỷ rồi.

“Môi trường góp phần làm nên tính cách. Tớ chỉ khách quan thôi. ” Cậu nhún vai. “Điểm tốt của cô ấy là dịu dàng, yếu điệu thực nữ, không như ai kia...”

“À vâng, tôi chỉ thế thôi.” Hà ngẩng đầu lên khỏi chiếc ngô, làu bàu. “Nữ tính thế, sao cậu không thích cô ấy đi?”

“Đừng đùa, cậu biết mà.”

Cho đến tận lúc này, Hà mới chợt nhớ đến sự việc ở Đà Nẵng. Cô thoáng đỏ mặt, đón lấy chiếc ngô nướng từ tay bác chủ hàng, cảm thấy thật sự thất vọng vì bản thân mình. Sao cô lại có thể quên đi nhanh chóng đến như thế. Có lẽ vì, Hà thật sự luôn coi sự tồn tại của Nam bên cạnh mình là lẽ đương nhiên, nên không bao giờ có thể giận cậu được quá lâu.

Xét cho cùng, Nam cũng chỉ là một người mắc kẹt trong tình cảm của chính mình, giống như Hà, Linh, Nguyệt, Khanh và cả Long...

...

Sáng hôm đó, Bảo Long nghỉ học không lý do. Hà chỉ biết được điều này qua một vài thành viên đội bóng.

“Lạ thật, Long chưa bao giờ nghỉ học. Chẳng lẽ bị ốm?” Hà lo lắng, quay sang Nam. “Cậu có số nhà mới của bác cậu ấy không?”

“Cậu không có thì làm sao tớ có?” Nam lắc đầu. “Tớ và Linh đều thử gọi vào di động rồi, nhưng không thấy nghe máy.”

Suốt buổi tập hôm ấy, Minh Hà gần như hoàn toàn mất tập trung. Bóng bay đến cũng không biết đường tránh, rốt cuộc bị đập một cú chính giữa mặt.

Cuối giờ, cô kiểng cố không về cùng Nam, tự mình mở di động. Sau một hồi tút dài vang lên như vô tận, rốt cuộc, đầu dây bên kia rốt cuộc vang lên tiếng trả lời.

“Long nghe đây.”

Trái với suy nghĩ của Hà, giọng nói của cậu ta không hề có vẻ yếu ớt bệnh tật.

“Hôm nay không thấy cậu đi học, tớ lo lắng nên gọi.” Cô chau mày. “Cậu ngủ quên à? Hay ốm?”

“Không.” Tiếng cậu bật cười. Nhưng vì lý do nào đó, âm thanh này không hề làm cho Hà cảm thấy nhẹ nhõm.

“Vậy tại sao...”

“Mai là ngày giỗ mẹ tớ.”

“Ồ...”

Đúng như vậy, vào một ngày mùa thu cách đây hơn năm năm, người mẹ, cũng là người thân duy nhất trên đời của Long đã qua đời vì căn bệnh ung thư.

“Tớ... tớ xin lỗi...” Hà ấp úng khổ sở. “... tớ đã không nhớ...”

“Cái này có vui vẻ gì đâu mà phải nhớ.” Giọng nói của cậu vẫn nhẹ nhàng. “Minh Hà, cậu có muốn đi cùng tớ không?”

“Đi...?”

“Đi tảo mộ. Nhưng ngày mai phải nghỉ học đấy.”

45. Chương 45

Sáng hôm sau, Minh Hà nghỉ học có lý do. Đơn xin phép đăng hoàng do mẹ viết. Vì một lý do nào đó, khi Hà nói toàn bộ sự thật với mẹ, bà Hoa đã gạt đầu.

Họ khởi hành từ lúc tờ mờ sáng. Chặng đường khá xa, vì mẹ Long trước khi ra đi đã có nguyện vọng được an táng tại quê gốc Thái Nguyên, thay vì nghĩa trang thành phố Hà Nội.

Không ai nói với ai câu nào. Dù bản thân Long không hề tỏ ra rầu rĩ. Chính xác là ngoại trừ một lần trước ngày tang mẹ cách đây bốn năm, cậu không- bao- giờ mang vẻ mặt đau buồn, thay vào đó luôn là vẻ trầm tĩnh khó đoán.

“Hà ơi, đến nơi rồi. Cậu mệt à?”

Cô cảm nhận được bàn tay khô, man mát của cậu đặt trên trán, và nhanh chóng lấy lại sự tỉnh táo. Hà nhận ra mình đã dựa vào Long ngủ suốt quãng đường, liền vội vàng ngồi thẳng dậy.

Từ bến xe khách tới nghĩa trang, họ còn phải đi bus thêm một đoạn. Long rất thông thuộc đường, dù đây không phải nơi cậu sinh ra. Hà chỉ việc leo đèo đi theo, cho đến khi nghĩa trang rộng lớn, hoang vu trải dài trước mắt.

“Mẹ ơi, con lại đến.” Cậu nói lời chào đơn giản.

Ngôi mộ của mẹ Long được xây cất giản dị. So sánh với một số cơ ngơi bề thế bên cạnh rõ ràng là lọt thỏm. Hơn nữa còn đóng bụi, cỏ úa mọc đầy như thể đã rất lâu không ai thăm viếng.

Trên bia đá là cái tên Võ Thị Bảo Ngọc, và di ảnh của một người phụ nữ cực kỳ xinh đẹp.

Hai người bạn lặng lẽ cùng nhau tự tay nhổ cỏ, lau dọn, bày đồ cúng và thắp hương. Trong quá trình không ai nói một câu, như muốn giữ không khí trang nghiêm.

Sau khi xong việc, Long đỡ Hà đứng dậy. Bấy giờ, cậu mới quay sang cô trong khi vẫn nói với mẹ mình.

“Mẹ ơi, đây là Minh Hà, mẹ đã từng gặp bạn ấy vài lần rồi.”

Đúng vậy, trước đây, cô đã từng được gặp bà Bảo Ngọc. Lần đầu tiên là năm mười tuổi khi chỉ mới quen Long ở một trại hè thiếu nhi được tổ chức trong Phủ Chủ tịch. Họ là những học sinh ưu tú đại diện cho trường tiểu học tham gia hoạt động thể thao. Mẹ Hà và mẹ Long đều đi theo cổ vũ. Khi ấy, ấn tượng đầu tiên của cô về người phụ nữ tên Ngọc, là cô ấy quá trẻ, và đẹp hơn bất kỳ diễn viên nào từng xuất hiện trên tivi...

Cũng trong ngày đó cô và Long gặp một thằng bé bần thiêu đứng dán mắt vào song sắt màu xanh bao quanh bãi cỏ trong khuôn viên Phủ Chủ tịch... Nhưng đó lại là một câu chuyện khác...

Nhưng cho đến khi ba người họ vào cấp hai và thực sự trở thành bạn thân nhất của nhau, thì những lần Hà được gặp mẹ Long đều chỉ là trên giường bệnh.

Vì một lý do nào đó, mẹ Long không có được mối quan hệ tốt với hai bên họ hàng nội ngoại, dù trong ký ức của Hà, cô ấy vô cùng xinh đẹp và tốt bụng. Họ nội gần như bỏ rơi cô ấy. Trong khi nhà ngoại chỉ giúp đỡ như một nghĩa vụ. Đứa trẻ tên Long ngày ấy đã phải có biết bao nhiêu nghị lực, để vừa ở bên chăm sóc mẹ, vừa duy trì việc học tốt.

Nhưng rồi, chỉ nghị lực thôi không đủ. Điều trị ung thư cần số tiền quá lớn. Cho đến khi họ hàng bên ngoại cũng giơ tay đầu hàng thì căn bệnh đã ở vào giai đoạn cuối cùng...

Năm lớp tám, Long mồ côi cả cha lẫn mẹ, phải về ở chung nhà bác ruột bên ngoại, là chị gái của mẹ. Dĩ nhiên, người bác này cũng chỉ đón cậu về, vì trách nhiệm không thể chối bỏ.

Những ngày sau đó. Những năm sau đó. Nhờ có Nam và Hà, và câu lạc bộ bóng đá. Long mới được một lần nữa sống đúng với lứa tuổi của mình.

Cho đến khi cậu đột ngột chuyển trường... Nhưng đó lại là một câu chuyện khác.

“Cháu chào bác ạ.” Minh Hà cúi đầu, lễ phép. “Đáng nhẽ, cháu phải đến thăm bác sớm hơn.”

“Bạn ấy rất tốt với con. Là người bạn tốt nhất của con.” Long bình thản tiếp tục.

Hà lắc đầu, thấy mắt mình cay cay.

“Trong những lúc con mệt mỏi nhất, tưởng như không thể gượng được. Bạn ấy lại xuất hiện.” Cậu mỉm cười.

“...”

“Con không nói cho bạn ấy tất cả mọi chuyện. Vậy mà bạn ấy vẫn tha thứ cho con.”

“...”

“Con thật lòng mong muốn sau này vẫn được cùng bạn ấy đến thăm mẹ.”

Hà thật sự không kìm được. Cô đã khóc sau câu nói cuối cùng của Long. Không phải vì bất kỳ ý nghĩa sâu xa nào của câu nói, mà vì sự chân thành trong giọng nói.

Cậu lấy tay áo lau nước mắt cho cô, dịu dàng hỏi.

“Hà có muốn nói gì nữa không?”

Cô lắc đầu.

“Vậy mình về.”

Cô gật đầu.

Long nắm tay Hà, dắt cô len lỏi qua những linh hồn đang yên nghỉ. Trời thu mát mẻ, nhưng nơi tiếp xúc giữa hai bàn tay lại vô cùng ấm nóng.

Trước khi bước lên bus trở về bến xe khách, Hà có thoáng thấy một bóng dáng rất quen thuộc đang tiến vào nghĩa trang, nhưng vì khoảng cách quá xa nên cô cho rằng mình đã nhìn nhầm.

...

“Sao mắt sưng húp lên thế này? Cãi nhau với Khanh hả?”

Mai Chi là người cuối cùng mà Hà muốn gặp vào chiều hôm nay, sau khi đã từ biệt Long để về nhà. Nhưng cô nàng đáng ghét rốt cuộc đã đứng lù lù trước cửa nhà Hà, vai còn đeo túi Longchamp màu mận to bự.

“Không.” Hà xua tay, thở hắt ra. “Chia tay lâu rồi, cãi kiểng gì nữa.”

“CÁI GÌ?!” Chi mở tròn đôi mắt to đã đeo lens dân tròng còn gắn lông mi giả. Nhưng ngạc nhiên chỉ thoáng qua trong giây lát. Ngay sau đó, cô nàng giơ đôi móng vuốt dính pha lê lấp lánh, che miệng tùm tùm cười. “Chị biết ngay mà... Từ cái đợt ở Ninh Bình, đêm đó hai đứa đi nhau về chị đã thấy có vấn đề rồi...”

Hà đột nhiên cảm thấy bức mình, bước tới, chống hông một cách đanh đá. “Chị biết làm gì? Liên quan gì đến chị? Vô duyên! Mà quên, ai cho cậu nhảy lên làm chị tôi?”

“Ồ thì... sớm muộn gì...”

“Sớm muộn cái đầu cậu ấy!” Hà gắt. “Nói cho nghe, cả mẹ cả tôi đều ghét cậu! Không ai cho cậu lấy anh Hoàng đâu! Chia tay nhanh đi!”

“Thôi mà...” Chi cười dần hòa. Một cử chỉ khó tin. “Thật ra hôm nay chị có việc muốn nhờ em...”

...

Thủ đô Paris, sân bay Charles de Gaulle. Cô gái xinh đẹp kéo theo chiếc vali màu tím, tóc đen dài xõa ngang lưng, đôi mắt dài sắc sảo chau lại trong khi bàn tay nòn nà với những chiếc móng sơn đỏ chói gắt gao ôm lấy điện thoại.

“Cậu nói cái gì? Anh Phương về Việt Nam một tháng? Hennessy Concert? Sao anh ấy không nói gì với tớ!”

Ở đầu dây bên kia, không ai khác ngoài Mỹ Kim đang thở dài.

“Thì tớ cũng mới đọc trên báo thôi. Thật là, báo viết mà cậu còn không biết...”

“Quá đáng! Tớ gọi mấy trăm cuộc, nhắn mấy trăm tin, anh ta lờ đi toàn bộ! Cuối tuần ngắn ngủi, tớ cất công bay sang bên này mà anh ta cứ thế bỏ về Việt Nam...” Cô gái kêu lên ầm ứ gần như khóc. “Không chịu đâu!”

“Ái Vân à...” Kim lắc đầu, bất chấp người bên kia đầu dây không nhìn thấy. “Hay là thôi đi. Cậu xinh đẹp như vậy, quyến rũ vòng quanh như vậy, bao năm nay anh ta vẫn vô cảm, nói không chừng giới tính có vấn đề...”

“KHÔNG THỂ CÓ CHUYỆN ĐÓ ĐƯỢC!”

“Hay có thể mẫu người của anh ta hoàn toàn khác so với cậu. Nhớ đâu anh ta thích con gái trông quê quê, xấu xí, vụng về, ngu ngốc chẳng hạn...” Trong đầu Kim hiện lên một hình ảnh...

“Tớ không quan tâm!” Ái Vân cắn môi muốn bật máu. “Mỹ Kim, cậu ở nhà nhớ để ý cho tớ, có đứa con gái nào mon men đến gần anh ấy, lập tức báo ngay. Tớ tuyệt đối không để yên cho nó!”

46. Chương 46: “nhưng Tôi Lại Biết Cậu.”

“Hắt xì!” Minh Hà để tuột tay khỏi quả bóng đang bơm làm nó bay vòng quanh trước khi xẹp lép.

“Sao thế?” Việt Hương ngẩng đầu lên sau khi buộc xong quả của mình.

“Chả biết, chắc có đứa nào nói xấu...” Hà nói bừa. Nhưng không phải không có lý.

Sau khi Hà chia tay Khanh, thái độ của đa số nữ sinh từ cay cú đã chuyển thành hả hê. Nhưng điều đó không kéo dài được bao lâu. Khi mà họ chợt phát hiện ra Hà trở nên thân thiết một cách đặc biệt với Bảo Long, người đã không còn ở trong đội bóng. Mặt khác, trong những lần hiếm hoi cô gặp Khanh, hai người vẫn nói chuyện rất bình thường, thậm chí trông còn có vẻ thân hơn trước đây, chẳng có vẻ gì là từng có cuộc “phũ phàng”.

Nên, cái số bị ghét của Minh Hà nhà ta vẫn chưa bao giờ kết thúc.

“A... Sao cũng được.” Cô thở dài ngán ngẩm, rồi quay sang Hải Nam đang chỉ trỏ những người khác làm phần việc của mình. “Nam này, cậu nghĩ cái người tên VŨ Nam Phương ấy có phải họ hàng gì nhà Linh không?”

“Là em họ bên nội của cô ấy thì phải.” Nam trả lời, vẻ không để tâm lắm.

“Biết ngay mà...” Cô nhăn mặt, không rõ nên vui hay buồn.

Việt Hương rất nhanh đã bật ăng ten.

“Chuyện lạ có thật... Bạn Minh Hà nhà ta bắt đầu quan tâm đến trai đẹp...”

“Không phải tớ! Mà là Mai Chi! Ngay từ đầu tớ thậm chí còn chẳng biết mặt mũi cậu ta dài ngắn thế nào...” Hà cầu nhàu.

“Đó là bởi vì cậu chẳng chịu để ý thông tin gì cả. Toàn bộ đất nước này đều biết Vũ Nam Phương là một đại mỹ nam.” Hương nhún vai.

“Này hai cô kia, buôn gì lắm thế!” Hải Nam từ đâu đi qua đập quyền vớ cái bóp lên đầu Hà. “Tập trung bơm hết chỗ bóng đi! Chiều nay không xong là ở lại đến tối đấy. Lễ hội bắt đầu từ sáng sớm, mai không có thời gian chuẩn bị đâu.”

Trong vài ngày gần đây, báo đài trong nước đã râm ran đưa tin về chuyến lưu diễn đầu tiên tại quê hương của một thiên tài nhạc cổ điển trẻ tuổi người Pháp gốc Việt. Cậu đã nổi danh trong giới thưởng thức âm nhạc hàn lâm trên thế giới gần mười năm nay như một thần đồng sở hữu đôi tay thiên sứ có thể truyền linh hồn vào các phím đàn. Người Pháp coi đôi tay này chính là “bảo vật quốc gia”. Bên cạnh bộ sưu tập giải thưởng quốc tế, cậu còn sở hữu một kho sáng tác đồ sộ được các nhà phê bình chuyên nghiệp hết lời ca ngợi... Một thành tựu khó tin ở tuổi đời quá trẻ, chưa đầy mười tám. Điều cuối cùng nhưng không kém phần quan trọng. Vũ Nam Phương, không nghi ngờ gì nữa, cũng xuất thân từ dòng họ Vũ giàu sang lẫy lừng.

Gần đây xung quanh Hà đã xảy ra quá nhiều chuyện nên cô thực sự không có thời gian để tâm đến thế giới bên ngoài... Chỉ đến khi Mai Chi mặt dày xuất hiện, yêu cầu cô xin bằng được chữ ký của Nam Phương “ột trong những đứa bạn thân của chị”, Minh Hà mới lần đầu tiên biết đến sự tồn tại của nhân vật này.

Bên cạnh những buổi biểu diễn thủ tục ở Nhà hát lớn, Vũ Nam Phương sẽ đến Gallet vào ngày lễ kỷ niệm mười năm thành lập trường. Tin này sớm đã râm ran mấy hôm nay, nhất là trong đám con gái.

Và Trần Minh Hà lãnh nhiệm vụ xin chữ ký của cậu ta lên một khung lụa trắng viền kim tuyến vàng óng ánh trông cực kỳ ngu ngốc, lại còn sực mùi nước hoa!

Con bé Mai Chi đúng là phù thủy! Nó đã dụ dỗ thế nào mà rút cuộc mình lại nhận lời cơ chứ!

Nói ra thì buồn cười, nhưng trên thực tế, Mai Chi chẳng có thủ đoạn nào đặc biệt, ngoài việc đeo bám Minh Hà, “chị chị em em” ngọt xớt đến phát nôn, cho đến khi Hà chịu hết nổi phải hét toáng lên. “Được rồi! Để đấy! Tôi sẽ làm! Còn bây giờ cậu biến đi cho khuất mắt!!”

...

Rút cuộc, chiều hôm đó, Minh Hà xua Hải Nam về trước, trong khi bản thân mình lại đến phòng học nhạc tìm Thủy Linh. Để làm gì thì... các bạn biết rồi đó!

Căn phòng hiện đại được trang bị cách âm nằm ở tầng hai của tòa nhà trung tâm. Chính giữa phòng là hai cây piano đặt song song. Một dãy tủ chứa vài nhạc cụ khác, một giá sách chất đầy các bản nhạc, một lọ hoa ly tỏa hương thơm ngát đặt trên chiếc bàn dài duy nhất, xung quanh là vài ba chiếc ghế dành cho số lượng thành viên ít ỏi và giáo viên hướng dẫn. Theo như lời Nam, thì giờ này thường chỉ có Thủy Linh luyện tập một mình ở đó, chờ Khanh xong việc sẽ đến đón.

Nhưng khi Minh Hà đến nơi, đẩy nhẹ cánh cửa khép hờ để bước vào, thì chỉ thấy gian phòng lặng ngắt, không hề có một bóng người. Ánh nắng chiều đỏ rực im lìm đổ lên bề mặt hai chiếc dương cầm, nhuộm đỏ những cánh hoa ly trắng.

Hà thở dài quay mình bước ra, đang phân vân không biết có nên gọi điện cho Linh hay không, thì một tiếng nói bất chợt vang lên như ở chốn không người, làm cô giật bắn mình.

“Ra ngoài thì làm ơn, khép cửa.”

“Ồi!” Hà kêu lên. Trong thoáng chốc cô đã tưởng ma hiện hình. Cho đến khi bóng người ngồi thẳng dậy phía sau một trong hai chiếc piano.

Thì ra, từ nãy đến giờ vẫn có một người nằm gục đầu trên nắp phím đàn. Nhưng do đứng từ ngoài nhìn vào nên Hà đã không thấy.

Một người con trai trạc tuổi Minh Hà. Không mặc đồng phục, thay vào đó là một chiếc sơ mi màu xanh ngọc trông có vẻ rất đắt tiền. Tóc đen hơi dài, mắt đen. Đường nét trên gương mặt thanh và mềm mại, phẳng phất chút gì nữ tính. Trời ơi, trông cậu ta cực kỳ xinh đẹp. Bộ dạng dường như... mới ngủ dậy lại càng làm cho cậu ta thêm phần cuốn hút.

“Tôi...” Hà lắp bắp. Trong thoáng chốc, cô mất hoàn toàn khả năng nói chuyện mạch lạc. “Tôi... Cậu có thấy Linh đâu không? Ý tôi là Vũ Thủy Linh. Tôi có chuyện cần nhờ...”

“Cô ấy đã về rồi.”

Đúng như Hà nghĩ, nhưng trong đầu cô lại xuất hiện một khả năng điên rồ. Cô nói rất nhanh.

“Cậu có phải là Vũ Nam Phương không?” Hà lấy làm tiếc đã không xem kỹ hơn hình ảnh của cậu ta trên các báo.

“Không.” Người con trai thản nhiên.

“Tôi thấy cậu hình như không phải học sinh trường này.”

“Tôi là học sinh trường này. Tôi học lớp 12A01. Thành viên câu lạc bộ âm nhạc.”

“Thật... thật không?”

Người con trai mỉm cười không đáp. Nhìn gương mặt cười đẹp rưng rờ lại có hàm ý trêu chọc, Hà thấy hai má mình như nóng đỏ.

“Tôi có một vài người bạn ở lớp 12A01, nhưng sao tôi không biết cậu?” Cô vót vát.

“Nhưng tôi lại biết cậu.”

“Hả?!”

“Cậu là Trần Minh Hà, lớp 12B04, quản lý câu lạc bộ bóng đá. Vậy đủ chưa?”

“Sao... sao cậu...” Hà kinh ngạc. Cô cảm thấy nếu tiếp tục đứng đây sẽ còn tiếp tục bị con người này quay như chong chóng. “Tôi có việc gấp! Phải đi đây! Gặp lại sau!”

Minh Hà ra đến cửa, do cảm mất đi quá nhanh nên bị vấp, lão đảo suýt ngã, bộ dạng rất ngốc nghếch.

“Gặp sau.” Người con trai vẫn ngồi nguyên tại chỗ, bật cười thành tiếng.

Cho đến khi Hà đi khuất, đôi bàn tay “bảo vật quốc gia” mới bắt đầu chịu mở nắp đàn.

Sân trường vắng lặng. Vọng cả ra ngoài hành lang, khúc dạo đầu dồn dập mê hồn. Minh Hà chỉ là cô bé mười bảy tuổi bình thường, có tài thánh mới biết được đó là bản sonate một chương giọng B. minor của Liszt. Tuy nhiên, điều không thể chối cãi là cô đã đứng hơn ba mươi phút ở đầu cầu thang, lần đầu tiên trong đời nghe trọn vẹn cả một bản nhạc cổ điển.

Vũ Nam Phương, cậu thật đáng ghét! Trên đường về, cô lặp đi lặp lại trong đầu đúng một câu như thế. Trong khi trái tim vẫn như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

47. Chương 47: “ou Est Mon Téléphone ?”

“Tuyệt vời! Tuyệt vời! Tuyệt vời!” Nam phấn khích nắm chặt cả hai tay, đập lia lia lên... đầu gối, như một đứa trẻ, gương mặt rạng ngời. “Cậu có hiểu thế nghĩa là gì không? Thế là không gì có thể diễn tả nổi. Quá hay! Quá tuyệt! Bravo! Siêu cấp đại bác!”

“Thật tớ chẳng hiểu gì cả...” Minh Hà ái ngại thú nhận. “Duy có một điều tớ chắc chắn, là lần đầu tiên thấy cậu thế này...”

Vâng, chưa đầy một phần mười trong số các học sinh thông minh thanh lịch của Gallet là thường xuyên nghe hiểu nhạc cổ điển. Và trong con số ít ỏi đó, chỉ có duy nhất Hải Nam là bị chấn động đến mức ấy trước màn biểu diễn trong lễ hội trường của Nam Phương. Trong khi hơn nửa số con gái chỉ chăm chăm mơ màng nhìn vẻ đẹp thoát tục lẫn phong thái xuất thần cuốn hút của cậu ta bên phím đàn. Số còn lại, cùng lắm chỉ như Minh Hà ngẩn ngơ thưởng thức, chứ chẳng ai lại bị tác động đến mức “dư âm còn mãi” như Nam cả.

Vâng, “dư âm còn mãi” là một miêu tả chính xác. Bằng chứng là cậu ta ngồi trên thành lan can hành lang tầng một. Mặc xác những người khác dọn dẹp tàn dư của lễ hội. Tay nọ sờ tay kia, lại giơ cánh tay ra trước mặt Hà.

“Nhìn đây này! Nổi da gà!” Sau đó, cậu ta đá một phát vào tường. “Được xem Vũ Nam Phương biểu diễn miễn phí! Không thể tin nổi. Cảm ơn cậu đã khiến tớ thi vào trường này!”

“Ừ ừ...” Hà gật đầu lầy lẹ. Hải Nam đứng trước mặt cô thật cứ như một con người khác hẳn.

Đang mơ mơ màng màng, cậu ta chợt bừng tỉnh. Đột ngột kéo tay Hà.

“Không được! Đi thôi! Kéo muộn!” Giọng nghiêm trọng.

“Muộn cái gì?!” Cô trở mắt.

“Xin chữ ký!”

“Cậu điên à!” Hà giật ra, kinh hãi. “Ghe quá! Cậu bắt đầu giống mấy đứa con gái mơ mộng rồi đấy!”

“Cậu điên thì có!” Nam quả quyết, vẫn không hề có ý định buông tay Hà ra. “Cơ hội này là không thể có lần thứ hai. Đây sẽ là của hồi môn tớ tặng cho con!”

Minh Hà nhìn vẻ kiên định của Nam, dở cười dở khóc. Nếu có con gái, cô sẽ không muốn nó ngồi lảm nhảm, tay dầm chân đá, “siêu cấp đại bác” như ông bố tí nào.

“Được rồi, cậu muốn xin chữ ký cho con cũng được. Nhưng mắc gì phải lôi tớ theo.” Cô ráng nặn ra một nụ cười hiền- hòa.

“Bởi vì cậu là chỗ quen biết! Sẽ khiến tớ dễ tiếp cận hơn.” Mắt Nam sáng trưng.

“Trời đất! Quen chỗ nào?” Cô hoảng hồn, vội thu lại nụ cười. “Hôm trước tớ gặp cậu ta đúng một lần ở phòng học nhạc, lúc ấy thậm chí còn không biết là cậu ta...”

Cậu nhún vai, như thể câu trả lời đã được viết trên các vì sao.

“Cậu là bạn- gái- cũ của anh- họ Nam Phương. Thế coi như cũng có tí họ hàng xa...”

“Ôi! Hải Nam ơi là Hải Nam! Cậu là cái đồ... **VÔ LIÊM SỈ, LỢI DỤNG BẠN BÈ!**”

Minh Hà vừa đi vừa kêu la thảm thiết. Hải Nam hoàn toàn không quan tâm, cứ thế lôi xềnh xệch bạn mình đi... xin chữ ký thân tượng.

...

Nam vừa mạnh mẽ bước đi (bất chấp sự kháng cự quyết liệt của Hà) về hướng phòng nghỉ cho khách ở tầng hai, vừa thao thao bất tuyệt.

“Được gặp tận mắt Nam Phương. Đây không phải là đơn giản đâu. Cậu biết không. Người sở hữu ngón đàn thiên tài như vậy, đã thế tên lại có chữ Nam giống... tớ, chắc chắn phải là một trang hảo hán. Là nam nhi đích thực đứng ở trong trời đất... Ủa?”

Bài thuyết trình của Nam bị cắt ngang, khi vừa đến ngưỡng cửa phòng nghỉ, hai người đã đụng độ, không phải Nam Phương mà là một thằng nhóc đang chực đi ra.

“Ủa? Nam Phương sao lại hóa nhỏ thế này?” Nam ngơ ngác.

“Hóa nhỏ cái đầu cậu!” Hà bực mình dẫm mạnh lên chân Nam. “Đây là Nam Anh! Cậu bị mất trí nhớ ngắn hạn à?”

“Chị Hà!” Thằng nhóc rạng rỡ, ôm chầm lấy người quen.

Người quen.

Người quen.

Vâng, người quen. Bây giờ, bạn Minh Hà đã nhận ra chi tiết đó.

“Khoan đã!” Cô kinh ngạc, lần thứ n trong ngày. “Sao em lại ở đây hả Nam Anh?!”

“Em đi học thấy chán quá, nhân dịp Phương về Việt Nam thì bám theo chơi.” Nhóc con tỉnh bơ, chớp chớp đôi hàng mi cong rợp.

“Không lẽ em... và Phương...” Hà lấp bắp. “Không thể... có chuyện trùng hợp như vậy...”

“Có đấy, em là em trai của anh ấy mà.”

Hải Nam chỉ đứng đó, gật gù nhìn Nam Anh. Về đặc ý hiện rõ. Xem ra cậu ta rất hài lòng về việc có thêm một mối dây quen biết với thần tượng. Đúng là trẻ con! Hà bĩu môi.

Nhưng Nam Anh lại không có vẻ gì là hài lòng. Thằng nhóc nhìn Nam bằng nửa con mắt, ngần ngừ nửa giây trước khi đặt câu hỏi.

“Sao hai anh chị lúc nào cũng dính lấy nhau thế? Yêu rồi hả?”

Minh Hà lập tức đỏ mặt, xua tay.

“Không! Tình cờ thôi mà! Chị đẩy bạn, anh này chỉ là một trong số đó. Tình cờ những lúc gặp em thì anh chị lại đi cùng nhau thôi.”

Trong lúc thằng nhóc còn nhìn từ đầu đến chân hai người, với một vẻ ngờ vực không hề giấu giếm, thì từ trong phòng, một giọng nói thanh lạnh vọng ra.

“Nam Anh! Ou est mon téléphone ?”

Lúc bấy giờ, Nam Anh mới rời khỏi vị trí chắn cửa, quay ngược trở vào phòng, thuận tiện mở đường cho cả Nam và Hà đi vào.

Thằng bé miễn cưỡng đưa lại chiếc di động cho anh trai đang ngồi trên sô pha.

“Em cũng có giống hệt mà. Cứ lấy của anh làm gì vậy?” Nam Phương nhảm chán hỏi. Hoàn toàn không để ý đến hai vị khách không mời đang ngần ngại đứng gần cửa.

Nam Anh chỉ nhún vai thay cho câu trả lời. Đột nhiên, như nhớ ra điều gì đó, nó kéo tay Minh Hà, mắt sáng trưng không kém gì Nam mới rồi.

“Anh Phương, mấy ngày tới cho em ở nhà chị Hà nhé!”

Lúc bấy giờ, Phương mới buồn ngẩng đầu lên, khẽ gật đầu với Hà và Nam. Tuy nhiên, cậu chỉ hờ hững trả lời.

“Không được. Ai lại làm phiền người lạ thế. Không muốn ở khách sạn thì đến chỗ anh Khanh chị Linh. Đợt này hai bác đi công tác, nhà chỉ có hai người họ thôi.”

“Không thích!” Thằng nhóc hừ giọng. “Chị Linh nấu ăn dở lắm!” (!)

“Bảo đầu bếp nhà họ nấu cho.” Thản nhiên, lười nhác xem giờ trên di động.

“Không thích!” Nam Anh phồng má, bộ dạng rất đáng yêu. “Hơn nữa, chị Hà không phải người lạ mà là người quen của em. Đúng không chị?”

“Ồ...” Hà bị hỏi một câu khó trả lời, đành ngập ngừng. “Ồ ờ... có quen... Nhưng mà...”

“Nhưng gì?” Hải Nam đột xuất quàng tay qua vai Hà, điệu bộ vô cùng thân thiết. “Quen quá đi chứ! Đồng ý đi Hà. Dù sao cũng là người quen thân thiết, gần như chị em ruột thịt. Yên tâm, tớ sẽ góp tiền nuôi em ấy ngày ba bữa...”

HẢI NAM! CẬU LÀ ĐỒ VÔ LIÊM SỈ, BÁN ĐỪNG BẠN BÈ! Hà hét lên. Trong... tâm trí.

“Được không? Chị Hà?” Mắt đen thỏ con long lanh cầu khẩn.

“Ừ... Thôi được rồi...” Cô thật sự muốn đào một cái hố tự chôn mình ngay lúc này.

Phương nhìn Hà. Không có lý do gì lại không nhận ra vẻ miễn cưỡng của cô. Tuy vậy, gương mặt xinh đẹp vẫn nhếch lên một nụ cười xã giao.

“Cảm ơn.”

“Ôi dào! Ôn nghĩa gì!” Hải Nam thừa thắng xông lên. Quyết chứng minh bản thân là người... kém duyên nhất trong phòng.

Cái gì đấy hả Nam? Tôi mới là người cho nó ở nhờ cơ mà? Cậu học đâu cái kiểu chiếm công trạng của người khác thế? Cậu là nhân vật nữ phản diện hay ăn cắp mẫu thiết kế trong phim Hàn Quốc à? Hà nghiêng răng.

Rốt cuộc, từ đầu đến cuối cô cũng chẳng nói nên lời, đành tức nghẹn nhìn Hải Nam hăng hái đến bắt chuyện với Nam Phương. Toại nguyện rồi nhé. Họ trao đổi qua loa, rồi nói về nhạc cổ điển. Rốt cuộc, câu chuyện cứ kéo dài mãi mà Hà chẳng hiểu họ nói gì. Vì cô có biết tí nào về nhạc cổ điển đâu cơ chứ. Mặc dù xu hướng nghe nhạc của Hà cũng khá quốc tế, nhưng cô cũng lắm chỉ toàn nghe US- UKpop thôi.

Nam Phương có lẽ cũng đã nhận ra kiến thức hơn người của Nam về lĩnh vực này, không chút xa cách đã vui vẻ cho đi chữ ký...

Chữ ký.

Đến đây, Hà bất chợt nhận ra một chuyện (hơi) quan trọng. Cô lấy từ trong ba lô ra tấm khung lụa viền vàng.

“E hèm!” Cô hắng giọng, cắt ngang cuộc trò chuyện thân thiết của hai người con trai vừa mới gặp. “Chữ ký, cậu có thể ký cho cả tôi nữa không?”

“Cậu?” Phương cười, vẫn nụ cười nửa miệng hơi hợt. “Riêng cậu thì... hơi khó...”

A, thì ra đây là cái mà người ta gọi là sao chảnh. Lần đầu trong đời bạn Minh Hà mới được diện kiến.

“Nam thì được mà tôi không được?” Cô bắt măn.

“Vì cậu ta rất am hiểu về âm nhạc của tôi. Còn cậu có không? Cậu lấy chữ ký vì lý do gì?” Giọng nói không có lấy một miligram thành ý.

Đã vậy, Hải Nam còn bật cười. Khiến cho Hà tức điên.

“Tôi xin cho bạn!”

“Vậy bảo bạn cậu đến đây.” Nam Phương thấy mặt mũi Hà đã đỏ bừng, càng muốn đùa dai.

“Cậu thật quá đáng!” Cô thẳng thừng nhận xét.

“Thôi được rồi...” Phương nhấp một ngụm trong cốc nước tinh khiết đặt trên bàn, rồi nhìn thẳng vào Hà.

“Tôi sẽ ký cho, với điều kiện, cậu làm cho tôi một chuyện. Đơn giản thôi.”

“Chuyện gì?”

Phương chưa kịp trả lời, thì tiếng cửa sập rất mạnh đã cắt ngang đoạn hội thoại giữa họ. Người- thứ- năm xuất hiện trong căn phòng, cũng chính là người vừa sập cửa, hiện đang đứng lừng lững như một bức tượng được đúc bằng băng trước mặt cả Nam, Hà và hai anh em Phương.

“Lâu không gặp.” Lần này, Phương là người lên tiếng trước, không quên kèm theo nụ cười hòa nhã nghiêng nước nghiêng thành. “Vẫn bất lịch sự như ngày nào.”

Long không buồn nhìn vào Phương, chỉ quay sang Hà.

“Chiều nay tớ muốn về cùng cậu, có chuyện quan trọng cần nói.”

“Xin lỗi?” Nam Phương lại điềm nhiên xen vào, vẫn giữ nguyên vẻ lịch sự quý tộc. “Hình như là tôi đang nói chuyện với cô ấy, chứ chưa đến lượt cậu.”

Bấy giờ, Long mới chuyển tầm mắt sang Phương, ánh mắt của cả hai đều lạnh tanh, không hề che giấu ý thù địch rõ ràng. Không khí nặng nề như đã hoàn toàn đông cứng, cho đến khi Nam bước lên, bình thần mở cửa phòng, lại mạnh mẽ kéo Long cùng bước ra ngoài.

Rốt cuộc, họ đi mất hút.

Minh Hà còn chưa hết ngỡ ngàng. Cô nhìn quyển vở Lý của Nam để mở chỗ trống trên bàn, trên đó vẫn còn nguyên chữ ký của Nam Phương chưa ráo mực.

Có lẽ bởi vì Nam Anh quá bé nhỏ, nên không ai để ý đến nó đã chuồn ra khỏi phòng từ khi nào.

Trong phòng lúc này chỉ còn hai người.

“Nam Phương, cậu đã biết Bảo Long từ trước?” Một lúc lâu sau, Hà mới định thần lại và lên tiếng.

“Thì sao?” Phương thản nhiên, lại cầm lên cốc nước của mình. “Thay vì tò mò, cậu nên trả lời đề nghị của tôi.”

So với chuyện Phương quen Long, thì lời đề nghị trao đổi “chữ ký” của cậu ta lại càng kỳ lạ đến độ ngớ ngẩn.

“Chuyện đó thì... tại sao nhất thiết, tôi lại phải...” Cô khó xử, ấp úng.

Đột ngột, di động của Nam Phương đặt trên bàn rung lên. Minh Hà rất nhanh nhìn thoáng qua màn hình, thấy một cái tên con gái, dù không có ảnh.

“Ái Vân? Bạn gái cậu hả?”

Phương hững hờ tắt máy, khoe môi đơn giản nhếch lên.

“Vớ vẩn.”

48. Chương 48: “em Không Thể Kệ Được. ”

Tối hôm ấy, Minh Hà đăng nhập facebook, nhận được một đường link giống nhau, từ rất nhiều người, quen có lạ có.

Cô nhấp chuột, làm hiện lên một trang báo lá cải dẫn đầu về lượt truy cập của giới choai choai. Mà ngay trang đầu là một bức ảnh tương đối rõ ràng cùng tựa đề bài báo. Hai người trong ảnh, đang bước lên bậc thềm một khách sạn sang trọng bậc nhất ở ngay gần Nhà hát lớn. Người con trai là Nam Phương, còn cô gái mặc đồng phục Gallet kia không ai khác chính là... Minh Hà.

[THIÊN TÀI ÂM NHẠC GỐC VIỆT DẪN BẠN GÁI VÀO KHÁCH SẠN.]

Lên rồi, nhanh thế cơ đấy. Cô ngán ngẩm. Thầm nghĩ họ đã chụp được lúc hai người cùng vào khách sạn, sao không chịu khó nán lại thêm một tiếng, để chụp nốt đoạn cô bước ra một- mình kéo theo chiếc vali nhỏ màu xanh coban của Nam Anh.

Đúng vậy, điều kiện của Phương thực ra không có gì to tát, chỉ là nhờ Minh Hà ghé qua mang hộ hành lý của Nam Anh về nhà. Khi cô không tìm được, thắc mắc tại sao Phương không tự làm điều đó cho thẳng bẻ, hoặc thuê- nhờ bất cứ người nào khác lái xe mang đến, cậu ta chỉ cười bí ẩn.

Nam Phương cũng là người có trước có sau. Trước khi từ biệt còn đưa cho Hà nguyên một chiếc thẻ tín dụng, nói rằng mấy ngày sắp tới, mọi chi phí phát sinh trong việc “chứa chấp” Nam Anh cứ tính vào trong ấy.

Hà còn nhớ như in cái cảm giác bị Nam Phương nắm siết lấy cổ tay ở cửa phòng VIP, chỉ chịu buông ra khi cô chẳng còn cách nào khác phải nhận lấy chiếc thẻ.

“Người nhà họ Vũ, ghét nhất là nợ nần.” Cậu nói.

Ngay bây giờ, cô nhìn chăm chăm vào màn hình, bắt đầu suy nghĩ về động cơ thật sự của “thiên tài âm nhạc”.

Minh Hà hiện tại độc thân vui tính, từ lâu đã chẳng quan tâm loại sinh vật hung dữ gọi là “fangirl”. Tóm lại, những tin tức kiểu này xét cho cùng, chẳng ảnh hưởng gì đến cuộc sống của cô cả. Bản thân mình bạch, sao phải sợ miệng lưỡi thế gian?

Nam Phương cần lên báo? Chuyện này thật nực cười. Cứ mỗi lần cậu ta biểu diễn, thì báo đài khắp thế giới tranh nhau đưa tin, đăng bài còn không xuể...

Nhưng những tin lá cải như thế này, có không nhỉ?

Để giải đáp thắc mắc của mình, Hà mở trình duyệt web, gõ google lên thanh địa chỉ.

Thật đáng kinh ngạc, ngoại trừ những thông tin mang tính chất hết sức khái quát về ba mẹ, xuất thân..., thì tiểu sử của Vũ Nam Phương hoàn toàn thanh sạch. Bài báo “đưa bạn gái vào khách sạn” hôm nay dường như là cái gai duy nhất.

Cho đến lúc này, Hà có thể kết luận. Cái tin tức trên xuất hiện tràn lan, không phải vì cánh paparazzi của Việt Nam quá giỏi...

...mà là vì Nam Phương muốn thế.

Để làm gì?

...

“Nam Anh! Có nghe chị nói không?!” Minh Hà giật tai nghe ra khỏi đầu thằng nhóc đang vừa hát vừa nhảy như điện giật ngoài ban công. “Mẹ bảo xuống ăn bánh ngọt!”

Thằng nhóc có vẻ hơi cụt hứng. Nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Minh Hà thử chụp headphone của nó lên, liền nghe ra một bài nhạc dance sốc đến óc.

“Em có vẻ thích hát, lại hát hay vậy sao không đi thi mấy chương trình âm nhạc như The Voice Kids ấy?” Cô vui miệng nhận xét. Đúng là anh nào em nấy... Dù nhạc cổ điển với dance không có mấy liên quan.

“Em mà thi rồi sau này không làm ca sĩ thì nhiều người sẽ tiếc.” Thằng nhóc chớp mắt, ngây thơ. “Vậy nên thôi.”

Tự tin quá ha... Hà tính gõ đầu thằng nhóc một cái, nhưng nghĩ lại thì cũng khá có cơ sở. Một đứa nhỏ mới có sáu, bảy tuổi mà hát theo được bài nhạc dance khó như vậy... Rốt cuộc, cô lại thắc mắc.

“Sao lại không? Nếu thích thì em cứ làm chứ?”

“A... Thèm ăn bánh quá! Đi xuống không mẹ đợi!”

Nam Anh làm như không nghe thấy câu hỏi của Hà, vừa xoa bụng vừa la rầm, trước khi chạy biến ra hướng cầu thang.

Thế nhưng, cô vẫn kịp nhìn thấy nét buồn thoáng qua trên gương mặt xinh đẹp, tròn trịa của thằng bé.

Chuyện này, thật tình chỉ cần suy luận một chút cũng có thể đoán ra. Tuy nhiên, bởi vì Hà chỉ là một cô bé xuất thân trung lưu vô lo vô nghĩ, bởi vì Vũ Nam Anh chỉ mới có bảy tuổi. Nên cô không biết, và có lẽ cũng chẳng cần biết, người thừa kế duy nhất của tập đoàn Trường Giang, người sẽ hiện thực hóa kế hoạch lớn của cả đời ngài giám đốc, dĩ nhiên không có chuyện đi làm... ca sĩ.

Tuy nhiên, lúc này, âm rung báo cuộc gọi đến khiến cho sự chú ý của Hà chuyển sang hai chiếc smartphone giống hệt nhau trên mặt bàn.

Hai chiếc?

Không khỏi tò mò, Hà đến gần, vừa hay nhìn thấy cái tên “Ái Vân” quen thuộc hiện trên màn hình của một trong hai chiếc điện thoại. Thế nhưng, cô chưa kịp chạm tay vào thì một bàn tay nhỏ xíu đã nhanh như chớp cướp lấy chiếc máy.

Nhìn Nam Anh làm vẻ mặt ngán ngẩm nhấn nút hủy cuộc gọi, tiếp đến thoăn thoắt xóa đồng tin nhắn mới gửi đến, như kiểu người ta xóa tin nhắn rác.

“Ê! Đây hình như đâu phải di động của em? Của Nam Phương phải không?” Hà kêu lên sững sốt. “Em làm cái gì vậy?”

“Giúp anh Phương trừ bỏ phiền phức.” Thăng nhóc nhún vai, tiếp tục thao tác.

Trừ bỏ phiền phức? Bấy tuổi mà biết nói cụm từ phức tạp này ư? Mà phiền phức gì mới được?! Phải chăng chính là cô nàng có cái tên Ái Vân mỹ miều đó?

“Bạn gái của anh em hả?”

Hà ngây thơ hỏi, vừa dứt câu, Nam Anh đã ôm bụng phá lên cười.

...

Nam Anh là một thằng nhóc ưa vận động, nhưng lại không thích chơi mấy trò “tầm thường” của bọn trẻ con cùng trang lứa. Cỡ tuổi thằng Minh con Phương em của Hà, cũng bị Nam Anh nhìn bằng nửa con mắt. Vậy nên thay vì đấu vật, đuổi bắt hay chơi điện tử, nó thường bật nhạc, tập nhảy một mình cho hai đứa kia xem. Đôi khi vui vui thì nhảy vào bếp phụ nấu ăn với mẹ Hà. Trẻ con cỡ tuổi này ít đứa nào có được thái độ giúp đỡ người lớn như vậy. Nên dù thằng nhóc có chút ngông nghênh tự mãn, bà Hoa vẫn quý mến nó như thường. Có biết đâu, nấu ăn cũng là một trong những sở thích của “ông trời con”.

“Chị Linh không biết nấu ăn. Có lần nấu cái này, kinh ơi là kinh.” Nam Anh thuận miệng nhận xét, khi đang cho hai thìa gia vị vào nồi canh khoai tây. Để với đến nồi canh nó phải đứng lên chiếc ghế nhựa. Đeo tạp dề hoa hồng của mẹ dài đến cổ chân. Bộ dạng nom rất buồn cười, mà miệng lưỡi cứ như ông cụ non.

Minh Hà đang đứng bên cạnh rán đậu, gương cười méo mó.

“Chị biết. Bữa trước ở trường em nói rồi.” Nhưng mà suốt ngày đem người thân ra nói xấu là không tốt đâu đấy nhé. Đó gọi là vạch áo cho người em lưng đầy ông tướng ạ.

“Ba rất ghét anh Khanh chị Linh.” Đột nhiên, thằng nhóc trầm giọng, trong khi múc một chút canh lên thử.

“Ba em, là ông Trường Giang?”

Vừa dứt lời, Hà nhận ra mình vừa hỏi một câu ngu ngơ thừa thãi. Có lẽ chính vì vậy, thằng bé chẳng buồn trả lời. Thay vào đó lại tiếp tục.

“Ba không thích em chơi với nhà bên đó. Nhìn bề ngoài thì hai nhà rất vui vẻ, nhưng ba toàn nói xấu anh chị ấy, đặc biệt là anh Khanh.”

Yên lặng.

“Còn em thì sao?” Hà ngập ngừng lên tiếng.

“Em không ghét.” Nam Anh thẳng thắn. “Dù hai người đó có hơi quê mùa, ngốc nghếch, nhưng là anh chị tốt của em.”

Hà thở phào nhẹ nhõm trong lòng. Thắc mắc duy nhất còn lại hiện giờ là, tại sao, Nam Anh lại tâm sự với một người ngoài cuộc như cô về chuyện gia đình này.

“Có điều...” Cậu nhóc cúi mặt, xuýt xoa vì canh nóng. “Anh Phương đã kể rồi. Em không thể kể được. Nên lần này về Việt Nam phải ở nhà chị. Với cả, em cũng thích chị nữa.”

Minh Hà gật gật đầu, vô thức đưa tay lên xoa xoa mái tóc tơ rối bù của thằng bé. Chỉ qua những mẩu trò chuyện vụn vặt như vậy, cô không thể hiểu hết bối cảnh, nhưng cũng lơ mơ cảm nhận được, đôi vai bé nhỏ đáng yêu kia, sớm đã nặng trĩu vì những toan tính của người lớn.

Cô thậm chí còn chưa biết được, Nam Anh bảy tuổi, đã bị ba mình nhồi nhét, tiêm nhiễm biết bao nhiêu chán ghét, hận thù đối với người anh họ. Vậy mà cho đến bây giờ, thằng bé vẫn giữ được thói quen yêu ghét phân minh, đủ biết thế nào là một thần đồng đích thực.

Nam Anh chớp chớp đôi mắt đen tròn, trong veo nhìn Hà, nhovn miệng cười đáng yêu.

“Chị mà làm chị dâu của em thì tốt.”

Chị xin em đấy, Nam Anh.

...

Tệ hại nhất là, lúc nói ra câu ấy, Nam Anh dù ngọt ngào đến mấy cũng chẳng có vẻ gì là nói đùa.

Giống như một “ông mai” tí hon, nó chủ động liến thoắng một tràng, kể hết từ sơ yếu lý lịch cho đến chuyện “thâm cung bí sử” của người anh trai nổi tiếng.

Điều đầu tiên mà Hà có thể đoán trước được, là Vũ Nam Phương không có mối quan hệ tốt với thân nhân. Đến một mức độ, ghét làm theo lời ba mẹ. Nghệ sĩ, lúc nào cũng muốn tự do. Chưa kể con đường nghệ thuật mà anh ta chọn đi, trái ngược 180° so với con đường kinh doanh của gia đình.

Nhưng điều may mắn là, tài năng của Nam Phương là một tài sản được thế giới công nhận. Ông Trường Giang có quyền lực đến đâu, cũng không có bản lĩnh làm tội đồ của thế giới.

Rất may, Vũ Nam Anh đã ra đời, khiến âu thuẫn năm nào đã được xoa dịu. Tuy nhiên, tình cha/mẹ con thấm thiết là chuyện vĩnh viễn không bao giờ xảy ra.

Nhất là sau cái mùa hè năm chín tuổi. Cậu bé Vũ Nam Phương bị xích vào chân giường, cấm tham dự đêm chung kết cuộc thi piano quốc tế.

Thứ hai, Nam Phương là người theo chủ nghĩa thiên nhiên thanh cao. Bản thân toát ra nét sang trọng, nhưng lại ghét những nơi chốn xa hoa, phù phiếm. Đặc biệt dị ứng hóa mỹ phẩm. Nên từ ngày bà Mỹ Thư (mẹ Phương) kết thân với nhà Tôn Nữ, bắt đầu dẫn con gái Tôn Nữ Ái Vân, hay còn gọi là “tăng hóa chất” về đeo bám, Phương chán ghét ra mặt.

“Em cũng ghét.” Nam Anh nhún vai để thêm.

Ngưng một lúc, cậu bé gật gù bổ sung.

“Anh Phương chưa bao giờ có bạn gái. Nhiều người cho rằng anh ấy đồng tính. Nhưng em nghĩ anh ấy chưa gặp được ai đủ tiêu chuẩn đấy thôi.”

“Em nghĩ chị đủ tiêu chuẩn chắc?” Minh Hà nhăn nhó.

“Em không chắc, nhưng anh ấy không ghét chị là chắc.” Mắt Nam Anh sáng lên, một tay lại cầm di động của Nam Phương. “Bữa đó ở Đà Nẵng em lén chụp hình chị, về nhà lôi ra set làm hình nền di động cho Phương. Mấy tháng rồi vẫn còn nguyên đây này!”

“VŨ NAM ANH EM MUỐN CHẾT HẢ?!”

...

Cùng lúc ấy, “tăng hóa chất” ngồi trước màn hình máy tính, đọc tin trên mạng có kèm ảnh, máu trong người sôi lên sùng sục, chỉ hận không thể về Việt Nam xử lý.

Trần Minh Hà! Cô biết tay tôi! Đồ xấu xí như cô đừng có hòng chạm vào anh Phương!

“Ôi dào... Thời đại bây giờ, ra vào khách sạn là bình thường...” Kim nằm dài trên giường, vừa ngáp vừa nhận xét. Cuộc điện thoại chênh lệch múi giờ khiến cho cô bị dựng dậy lúc bốn giờ sáng.

“Mỹ Kim! Cậu làm sao vậy?! Tổ tưởng cậu cũng ghét con bé đó?”

“Ghét thì vẫn ghét. Nhưng dạo này... bạn.” Cô nàng tóc đỏ đáp xụi lơ, khiến cho cô nàng vấy tím bên kia đầu dây cụt hứng.

Mỹ Kim nói không phải chỉ để cho qua chuyện. Cô quả thật đang bận tập trung cho single đầu tiên của sự nghiệp ca nhạc, mấy hôm nay, toàn phải chạy đi chạy lại giữa phòng thu và trường học.

49. Chương 49: “cậu Ngây Thơ Thật.”

“Tuấn Anh cố lên!”

“Mai Tuấn Anh! Mai Tuấn Anh!”

“Tuấn Anh cố lên!”

“Tuấn Anh vô địch!”

“Tuấn Anh number one!”

Vâng, các bạn không nghe nhầm. Đây là những tiếng cổ vũ cuồng nhiệt của những nam thanh nữ tú Gallet dành cho đại diện ưu tú của trường.

Dĩ nhiên, không phải trong bộ môn bóng đá.

Mà là, nấu ăn.

Vâng, các bạn không nghe nhầm.

Mai Tuấn Anh của chúng ta sau một vài thất bại trên cầu trường cũng như... tình trường, quyết định treo giò giải nghệ một thời gian.

Chính vào lúc này đây, khu vực sân trường chuyên Thanh Phong đã trở nên náo động hơn bao giờ hết, với cuộc thi... nấu ăn giữa các trường phổ thông trung học trong thành phố.

Ngay khi giáo viên chủ nhiệm lớp 12B04 vừa dứt lời phổ biến thể lệ đăng ký, đã có người đập bàn quả quyết. “Em sẽ thắng!”

Ngay lúc bấy giờ, ngoại trừ Việt Hương, số còn lại trong lớp đều nhìn anh bạn gầy gò, đeo kính bằng nửa con mắt.

Cho đến lúc này đây, khi đội Gallet do Tuấn Anh làm đội trưởng, băng băng hạ gục mọi đối thủ, tiến vào trận chung kết đối đầu với đại diện Thanh Phong.

Điều đáng ngạc nhiên năm nay là vòng chung kết cuộc thi nấu ăn lại quy tụ toàn... nam sinh. Không những thế, đều là con nhà buôn bán khá giả, điều kiện hoàn toàn chẳng cần phải động tay đến việc nhà. Vậy mà vì một lý do nào đó, họ không những nấu được, còn nấu... rất giỏi.

Hoàn toàn căng thẳng, hoàn toàn ngang tài ngang sức. Nhìn cái cách mà hai đội trưởng xắt rau, cũng như lóc cá nhanh như chớp, không ít nữ sinh phải ngẩn ngơ vì... xấu hổ. Cũng bởi vì quá ngang ngửa, nên sau hai vòng khai vị và món chính, số điểm dành cho hai đội vẫn bằng nhau chần chẫn.

Ở vòng tráng miệng, đối thủ bên Thanh Phong đưa ra panna cotta được trang trí cầu kỳ. Trong khi Tuấn Anh đặt xuống bát thạch găng màu xanh lá cây đơn giản.

“Và ban giám khảo xin được công bố kết quả. Danh hiệu Vua đầu bếp khối phổ thông trung học đã thuộc về...”

MC vừa dứt lời, đám cổ động viên Gallet đã vỡ òa. Mai Tuấn Anh không những đã trả được thù riêng với Thanh Phong ngay trên sân khách, còn mang về danh hiệu vô địch lần đầu tiên trong lịch sử của Gallet ở bộ môn... nấu ăn.

Minh Hà cùng Việt Hương vừa reo hò khản cổ, mãi sau quay lại mới thấy Trà My đã ôm túi xách đứng đằng sau từ lúc nào. Trên gương mặt thanh tú chỉ hiện lên nụ cười nhẹ nhàng. Nói gì thì nói, cô cũng là học sinh của Thanh Phong. Tuy vậy, đáy mắt long lanh không giấu vẻ rạng rỡ, vui mừng.

Tuy vậy, vừa nhìn thấy Trà My, Việt Hương như nhớ ra điều gì đó, mọi hứng khởi dường như bay biến hết, chỉ ghé tai thấp giọng hỏi.

“Đi chưa?”

My lặng lẽ gật đầu.

“Cái đồ vô tâm!” Hương gắt, trong khi nhìn về hướng sân khấu, nơi Tuấn Anh đang nhận giải thưởng giữa vòng vây “người hâm mộ”. “Bạn chuyển nhà mà nhất quyết không chịu đến giúp! Còn bày đặt thi nấu ăn! Đồ hiếu thắng! Đàn bà!”

Nhìn gương mặt Trà My cúi thấp, buồn bã tội nghiệp, Minh Hà động lòng lên tiếng.

“Thì có tớ đến giúp đây còn gì! Thôi kệ đi! Hôm nay Tuấn Anh thi cử bận rộn chắc đã mệt nhoài. Có đến chắc cũng không giúp được gì đâu...”

Vậy là cả ba cô gái từ bỏ cuộc vui, len lỏi giữa đám đông náo nhiệt để về sớm, cùng nhau chuyển đồ đến nhà mới cho Trà My.

Gia đình My vốn sống ở ngoại ô giống như Việt Hương, nên lên cấp ba, nhập học Thanh Phong bắt buộc phải ở nhờ nhà người quen. Nhưng dường như mối quan hệ không được tốt đẹp. Cuối cùng thì sau một thời gian dài nỗ lực, cộng thêm may mắn tìm được một địa chỉ giá rẻ, My đã có thể chuyển ra ở riêng. Tiền nhà và sinh hoạt phí, một nửa do bố mẹ gửi, một nửa do cô tự làm thêm. Rất may, việc làm ăn của gia đình My ở ngoại thành gần đây đã có khởi sắc.

Một buổi chiều mệt nhọc, nhưng ba cô gái đều rất vui vẻ như vừa làm xong một công việc trọng đại. Điều duy nhất lúc bấy giờ, họ nên biết, nhưng đã vô tình bỏ lỡ, là bài phát biểu của quán quân Tuấn Anh sau khi nhận giải thưởng.

“Có thể nói, chính món thạch găng đơn giản truyền thống, qua sáng tạo tài tình của bạn Tuấn Anh đã được cải biên thật tuyệt vời, thuyết phục toàn bộ ban giám khảo, tạo sự cách biệt giúp bạn chiến thắng. Bạn có thể chia sẻ một vài điều về sự lựa chọn này?” MC hỏi.

“Năm mười tuổi tôi có thích một người bạn gái. Cô ấy thường hay sai tôi đi mua món này ở xe quà vặt ngoài cổng trường. Mọi người trong lớp đều gọi đùa, tôi là tay sai của cô ấy. Tuy nhiên, lần nào cô ấy cũng đưa tiền đầy đủ, mà lại chia cho tôi một nửa phần thạch. Đến năm lớp bảy, tôi thu hết can đảm định tỏ tình thì cô ấy lại có bạn trai mất rồi. Sau này, tôi có thích rất nhiều người con gái khác, nhưng món thạch này thì không quên được...” Tuấn Anh khàn giọng kể, hơi run run dù biết chắc người con gái ấy không có mặt dưới sân trường.

“Bởi vì đó là mối tình đầu.” MC móm lời, kết luận.

“Đúng, là mối tình đầu.” Mà tôi tưởng như đã lãng quên từ rất lâu. Nhưng hóa ra không phải.

...

Minh Hà đứng đợi trước quầy lễ tân khách sạn năm sao K lớn nhất thành phố. Nam Anh đang chạy ra ngoài mua bánh ngọt. Còn cô phục vụ mặt hoa da phấn vẫn nhìn Hà với vẻ nghi ngại.

“Như đã nói, em đi cùng với em trai của Nam Phương. Em không phải nhà báo kenh14 hay gì cả. Chỉ là người quen thông thường. Và đã có hẹn trước.” Hà nhắc lại, tự thấy bản thân không đáng lâm vào tình thế này.

“Chị biết.” Cô gái mạnh mẽ gật đầu, nhưng vẻ mặt vẫn đầy nghi ngại. “Phía bên chị cũng được báo rồi. Nhưng... sớm thế này... Em có chắc không?”

Hà nhìn đồng hồ giờ Hà Nội treo tường. Chín giờ sáng thì đâu đến nỗi quá sớm.

Mãi cho đến khi, Minh Hà sốt ruột định rút di động gọi cho Phương, cô lễ tân mới thôi gây khó dễ, chỉ hướng Hà ra thang máy lên tầng phòng V.I.P.

Nhấn đến ba, bốn lần chuông, càng không nghĩ người mở cửa ình lại là... một cô gái.

Tóc xoắn nhuộm nâu đỏ, gương mặt không trang điểm dù hơi nhợt nhạt nhưng vẫn đủ sắc nét bởi lông mày tía xé, da trắng nõn nà, thân hình khoác đúng một tấm chăn đơn, để lộ đường cong nóng bỏng.

Cô nàng nhú mày, không chào không hỏi chỉ hừ giọng. “Sớm thế!” Rồi lại để nguyên cửa mở, quay vào phòng. Vừa lấy tay vuốt cho tóc rối vào nếp, vừa nhừa nhựa gọi.

“Anh Phương. Bạn đến rồi này!”

...

Từ quá trình Nam Phương xuống giường đi vào phòng tắm, cho đến khi ra phòng khách gặp Hà, mất khoảng nửa tiếng. Tuy vậy, trông cậu ta vẫn chưa hết ngái ngủ. Chiếc sơ mi màu xám nhạt để mở hai cúc, không hề che đậy một vài dấu đỏ khả nghi trên xương quai xanh. Dù không phải lần đầu tiên được chứng kiến loại chuyện như thế này (nên nhớ, Hà là em gái Minh Hoàng!), cô vẫn phải thừa nhận đáng vẻ ngủ dậy của Nam Phương hết sức... quỵên rũ.

Khoan đã, đây là “anh Phương chưa bao giờ có bạn gái” của Nam Anh đấy à?

Minh Hà chưa kịp mở miệng làm quen. Cô nàng tóc xoăn đã nhanh chóng mặc áo quần, thu dọn biến mất nhanh như chưa từng tồn tại.

“Bạn lúc này tên gì?” Hà gượng gạo hỏi khi Phương đang tự pha cà phê bằng máy. Cô vẫn hơi áy náy vì chưa kịp chào hỏi.

Ai ngờ, cậu ta nhếch môi cười, lại đáp cụt lủn.

“Quên rồi.”

“Hả?!” Cô không tin vào tai mình. Chẳng lẽ, đây là... một đêm... giống như trên báo đài hay phản ánh...

Nhìn vẻ mặt ngớ ngẩn của Hà, thiên tài âm nhạc thấy buồn cười nhiều hơn thương tiếc, tuy vậy vẫn động lòng giải thích qua loa.

“Hình như cũng là con gái một đối tác nào đó của ba tôi. Lâu lâu cũng đã gặp qua ở một bữa tiệc gia đình.” Phương đưa tách cà phê bốc khói lên miệng. “Dù sao chuyện đó cũng không quan trọng.”

Giới nghệ sĩ là thế này đây hả? Vũ Nam Phương, bất chấp vẻ thư sinh hòa nhã lừa người, đúng là không đơn giản tí nào! Hà xanh mặt. Cũng may, cô đã từng chứng kiến, tiếp xúc với những thành phần như Đình Phong, Việt Khôi... nên chuyện này cũng không gây sốc cho lắm.

“Hừm... Nhưng hôm nay đã hẹn chín giờ còn gì. Sao các cậu không dậy sớm một chút.” Hà ngáp ngừng chất vấn.

“Thông cảm đi. Hôm qua ba giờ mới về khách sạn.” Phương khẽ nhún vai.

Đến lúc này, Minh Hà hoàn toàn hiểu được, lý do tại sao cô nhân viên lễ tân ban này lại lưỡng lự không dám inh lên tận nơi.

Rồi... Hai người ngồi uống cà phê. Năm phút. Mười phút.

“Quái lạ! Thăng nhóc Nam Anh đâu rồi!” Hà sực nhớ ra. Mua bánh gì mà mất hơn nửa tiếng. Hàng bánh Poem lại ở ngay đối diện khách sạn.

Chính xác là, bởi vì thăng nhóc, cô mới có mặt ở đây.

Ngay tối hôm qua, Nam Anh đã nhõng nhẽo đòi ra ngoài chơi trong ngày cuối cùng ở lại Việt Nam. Lấy lý do là không thông thạo đường xá, không giỏi tiếng Việt (!) nên hai anh em không thể tự đi với nhau được. Họ lại không có bạn bè gì... Nên tốt nhất là “chị Hà làm hướng dẫn viên”.

À vâng, bạn bè không có, tìm gái để qua đêm thì dễ như vậy đấy.

Hà rốt cuộc phải miễn cưỡng nhận lời, để thăng nhóc buông tha cho đi ngủ. Dù sao hôm nay cũng là ngày cuối cùng. Tuy vậy...

“Nam Anh em đang ở đâu hả?!”

-

“Cái gì?! Nhà Khanh- Linh?! Em bảo phải tránh đến đó cơ mà!!”

“Này này! Khoan đã!”

Trước sự bức xúc của Hà, thằng nhóc đã tự động ngắt máy. Rõ là hành vi “bỏ của chạy lấy người”.

Nam Phương biết thừa chuyện gì đang diễn ra. Hoàn toàn không bình luận, chỉ lặng lẽ cười trong khi với lấy điều khiển ti vi.

“Cậu cười gì?! Đi! Chúng ta đến nhà Khanh, đón nó về!”

“Nó nói vậy. Chắc gì đã ở đó.” Nam Phương nhìn màn hình, phán một câu tỉnh bơ. “Cậu ngây thơ thật.”

“Vậy làm sao?” Thật ra Hà không hề là loại nữ chính ngây thơ vô dụng trong phim Hàn Quốc. Căn bản là anh em nhà này, không, cả dòng họ nhà này toàn người quái dị.

“Cậu chưa hiểu à?” Phương quay sang, đột ngột dùng đôi mắt đẹp nhìn như đóng đinh trên gương mặt Hà, khiến cô bối rối. “Ý nó muốn chúng ta đi chơi riêng chứ sao. Ý kiến không tồi.”

“Không... Vậy sao được!”

“Yên tâm. Tôi không làm gì cậu đâu. Sáng sớm mai bay rồi. Hôm nay thật tình chỉ muốn ra ngoài hóng gió một chút thôi.”

Nhìn thấy nỗi lo lắng của Hà, Phương lại nở nụ cười ngoại giao hòa nhã, nhẹ nhàng trấn an.

50. Chương 50: “anh Đã Tự Dối Lòng.”

“Xanh đỏ này là...”

Người con trai xinh đẹp bất chấp việc thu hút mọi ánh nhìn trong quán, lại chỉ chăm chăm nhìn ly chè trước mặt với vẻ nghi ngại.

“Thạch đấy mà. Còn lại là nước cốt dừa.” Hà giải thích.

“Có món nào không có mấy màu xanh đỏ không?” Phương hỏi. Thản nhiên như thể đó là chuyện... đương nhiên.

“Đó là phẩm màu thực phẩm. Ăn không chết đâu.” Cô nhả mặt.

Đúng như lời Nam Anh, Phương dị ứng hóa chất gần như thành bệnh. Cứ thấy mùi nước hoa là lấy tay, hoặc khăn che miệng. Nên rất hiếm khi đứng giữa đám đông. Thực phẩm tuy không kén chọn, nhưng nếu có dấu hiệu của hóa chất như “xanh xanh đỏ đỏ” là nhất quyết không đụng tới.

À vâng, nói mới nhớ, ngay cả cô gái ban sáng, trông bốc lửa đến như vậy, còn hoàn toàn không được trang điểm để có thể mò lên giường của cậu ta cơ mà.

...

Bỏ qua những chuyện đó, đi cùng Nam Phương cũng có cái vui riêng. Cậu ta trái ngược với Khanh, hoàn toàn không có khái niệm gì về tầng lớp bình dân. Nhìn đâu cũng thấy lạ. Được cái luôn nghe Minh Hà giải thích với vẻ rất tiếp thu. Khiến cho cô cũng hơi hãnh diện vì cảm giác như một hướng dẫn viên du lịch chuyên nghiệp. Mà lần đầu đã được hướng dẫn khách V.I.P thế này...

“Xe kia là...”

“Xích lô.” Hà chớp mắt. “Hồi xưa có nhiều lắm. Nhưng giờ chỉ được phép chạy ở khu vực phố cổ thôi.”

“Thằng bé kia đang ăn cái gì?”

“Khô mực nướng. Là con mực người ta phơi khô.”

Đi qua khu vườn hoa ở ven bờ hồ Hoàn Kiếm, hai người dừng lại nơi một đám du khách nước ngoài đang biểu diễn âm nhạc. Đó là những nghệ sĩ đường phố đến từ châu Âu và châu Á, thu hút sự chú ý của không ít người dân khu vực hiếu kỳ. Điều đáng ngạc nhiên là, họ hát bằng tiếng Việt, toàn những bài nhạc trẻ khá thịnh hành.

Phương và Hà đứng xem khoảng mười phút. Hà thấy thú vị, cùng những người khác vỗ tay liên hồi. Nam Phương lại không kìm được, đưa tay lên miệng giống như đang ho, thực chất là bật cười. Chính là vì độ chênh phô trương khiêu của những màn trình diễn ngẫu hứng, dội vào đôi tai thắm âm hoàn hảo của Phương thật không khác nào... tra tấn.

“Hey, pretty boy, maybe you can sing better than us?”

Một thanh niên tóc vàng vừa thể hiện ca khúc “Lời yêu thương” bằng chất giọng ngọng lú lờ, dường như nhận ra ý nghĩa đằng sau nụ cười của Phương, liền nửa đùa nửa thật.

Hà vẫn nghĩ Phương sẽ từ chối, vì bản thân cậu ta chắc chắn không mấy khi nghe pop music nói chung, nữa là nhạc... tiếng Việt. Tuy vậy, Phương chỉ có một yêu cầu rất nhỏ, đó là sheet nhạc của bất cứ bài hát nào, họ muốn.

Anh vẫn nhớ, như chỉ mới hôm qua.

Khi yêu em là chuyện quá xa vời.

Anh đã tự dối lòng, có thể sống thiếu em.

Nhưng em vẫn còn đây, trong giấc mơ anh hàng đêm.

Hãy lắng nghe đêm nay, có thể em sẽ nhận ra

Tình yêu mà anh hằng chôn giấu, biết bao tháng năm qua

Chỉ là một bài hát thị trường đơn điệu. Cũng không có nghĩa là lướt qua sheet nhạc đúng một lần, thậm chí chưa từng nghe qua, vẫn có thể hát ngay được dễ dàng. Người đang làm điều đó, chuẩn xác, hoàn hảo đến mức độ, khiến cho tiếng đệm guitar của ban nhạc cũng trở thành một trò đùa... Chính là Vũ Nam Phương.

Màn trình diễn đường phố vui là chính, sau một bài hát của Phương thoát cái đã giống như một sân khấu chuyên nghiệp mà người ta phải trả cả cọc tiền để chen chân vào. Khỏi phải nói, đám người hiếu kỳ vây quanh miệng mồm đều há hốc, trong khi người thanh niên tóc vàng ban nãy nhíu mày.

“You look somewhat... familiar...”

...

Cùng lúc đó, đúng như Phương dự đoán, Nam Anh không hề đến nhà Khanh. Nó đơn giản là... về thẳng nhà Hà.

Sau khi ăn uống no căng. Mọi người lớn ngủ trưa, còn nó không có thói quen đó, lại ra khoảng sân đầu ngõ bày trò đánh trận giả. Dĩ nhiên, nó làm chỉ huy ăn trên ngồi trốc, vui vẻ nhìn thuộc hạ đánh nhau.

Trận đánh đến giai đoạn nhàm chán, Nam Anh đang ngồi ngáp thì nhác thấy một bóng dáng cao lớn quen thuộc.

“Anh... Gì nhỉ... BẢO LONG!” Thăng bé hơn hở.

Long gật đầu chào Nam Anh. Dường như không mấy vui vẻ trước sự có mặt của nó ở nhà Hà, dù đã biết trước.

“Chị có nhà không em?” Dĩ nhiên, đối với một đứa trẻ còn quá nhỏ. Long vẫn cư xử có chừng mực.

“Anh không biết hả?” Nam Anh hí mắt cười, không rõ vô tình hay cố ý nhấn mạnh. “Chị Hà hôm nay đi HẸN HỒ với anh Phương.”

Chỉ cần có thể, gương mặt đẹp trai của người đối diện trở nên sa sầm, trong khi hai bàn tay vô thức siết chặt.

...

Đám du khách nước ngoài đã trở nên đặc biệt cuồng nhiệt khi nhận ra “ca sĩ khách mời” của họ không phải ai khác, mà chính là Vũ Nam Phương, người sở hữu “bảo vật quốc gia” của Pháp. Họ cho rằng đây là một vinh dự đặc biệt to lớn, hết xin một đồng chữ ký lại đòi chụp hẳn một album ảnh. Một cô gái trong đám thậm chí còn bật khóc, khiến cho Phương tuy vẫn cười nói, nhưng khó xử thấy rõ.

Rốt cuộc, mãi đến cuối giờ chiều Phương và Hà mới được thanh thoi, bắt taxi đến công viên giải trí ở khu vực hồ Tây, định sau khi chơi qua loa một chút sẽ ăn tối.

Minh Hà đi vệ sinh, nhân tiện ghé mua nước uống, lúc trở về thấy Nam Phương ngồi trên băng ghế gỗ, đang nhìn chăm chăm vào màn hình di động, dường như không để ý đến Hà đã đi gần lại sau lưng.

Không nén nổi tò mò, cô liếc nhìn màn hình di động. Chỉ là ứng dụng dự báo thời tiết thông thường.

“À, tôi tưởng cậu về thăm Pháp?” Hà buột miệng qua vai Phương.

“Ừ.” Cậu theo phản xạ đáp lời. Lại rất nhanh tắt màn hình.

“Vậy tại sao...”

“Bỏ đi. Cậu muốn chơi gì?” Phương cười, lập tức đứng dậy, kéo tay Hà vào khuôn viên khu giải trí.

Rốt cuộc, đi lang thang non một ngày, cô cũng mệt hết nổi chẳng muốn chơi mấy trò mạo hiểm, đành chỉ đại vào bánh xe khổng lồ. Nam Phương cũng không phản đối.

Nhìn thành phố đang dần nhỏ lại ở bên dưới. Mãi một lúc, Nam Phương mới mở lời.

“Hôm nay cảm ơn. Đã rất lâu rồi tôi mới biết đến đường phố Việt Nam. Còn được đi bộ lang thang như thế này. Là chuyện từ lâu đã muốn làm.”

“Có gì đâu. Tôi cũng vui.” Cô cười híp mắt. Hơn nữa, chi phí hôm nay đều là do Phương trả.

“Cuối tháng hai tôi còn về nữa. Đến lúc ấy lại nhờ cậu.”

“Nhưng lần sau, nếu đi chơi, phải có cả Nam Anh tôi mới đi đấy nhé!”

Hà nhanh miệng cảnh báo. Trong bụng cô lại nghĩ. Nghệ sĩ nổi tiếng đi lại khắp thế giới. Thật sướng.

Nam Phương không trả lời, chỉ rút ra một tấm danh thiếp rất đẹp có ký sẵn tên.

“Chữ ký cho bạn cậu. Không chuẩn bị gì nhiều nên lấy tạm cái này.”

Đến đây, Hà bắt đầu cảm thấy Nam Phương là người tốt. Dù ăn nói có hơi khó hiểu, lại có đời sống về đêm phức tạp, nhưng ít nhất đối với cô cũng không có ý đồ xấu, cũng không lạnh lùng đáng sợ như Khanh trước đây...

...

Học kỳ một kết thúc. Phần lớn học sinh cuối cấp, ngoài những thành phần kỳ quặc như Hải Nam, tất cả đều điên cuồng tập trung ục tiêu thi đại học. Xét cho cùng, đây lại là quãng thời gian yên bình, ít thị phi. Vì ai cũng học, chẳng ai để ý đến ai.

Nhưng rồi năm hết, cũng là khi Tết đến.

“Hu hu...” Mai Chi lẩn lẩn ba vòng trên giường, miệng vẫn không ngừng rên rỉ.

“Chị bị điên hả?!” Minh Hà ngồi cắt móng chân, nệm bị rung khiến cô cắt lẹm vào da, suýt chảy máu, liền bực bội hét toáng lên.

“Anh Hoàng không thương chị...”

“Đồ điên!” Hà gắt, đập một phát vào lưng Chi. “Năm nay không về được thì đã sao chứ? Anh ấy vẫn gửi quà đều đều cho chị còn gì?”

Bất chợt, như nhớ ra điều gì đó, Chi nhồm dậy, tỏ vẻ mặt nghiêm trọng.

“Em có nghĩ anh ta quen được một con tóc vàng nào rồi muốn đá chị không?”

“Được thế thì mừng quá!” Hà lạnh lùng. “Cơ mà ở đây em chỉ thấy có mỗi một con tóc vàng xoăn đang lăn trên giường như dờ hơi thôi.”

Mai Chi thấy vậy không lăn nữa, nằm ôm gối im thin thít ra chiều đắm chiêu suy nghĩ ghê lắm. Minh Hà cắt xong móng chân, vừa thu dọn miếng giấy lót vứt vào sọt rác, vừa động lòng lên tiếng.

“Tối ngày 28 âm, tức là thứ ba này, anh Việt Khôi tổ chức tiệc tất niên sớm ở nhà riêng, mời tất cả bạn của Hương và em. Nếu không có việc gì thì chị đi cùng nhé.”

“Anh của con bé Việt Hương nông dân ấy hả?” Chi dài giọng, không mấy hứng thú.

“Đúng thế.” Hà lạnh lùng. “Và nếu như chị đã từng biết mặt ca sĩ Vikko thì chúc mừng, chị đã nhìn thấy anh ấy rồi đấy.”

“A... Vậy thì đi! Đi chứ!” Chi ôm chầm lấy “em chồng”, trong khi Hà bĩu môi, lắc đầu ngán ngẩm.

51. Chương 51: Truth Or Dare

Chuyện trùng hợp mà cho đến ngày hôm nay, Minh Hà lẫn Việt Hương mới nhận ra, đó là căn hộ của Việt Khôi cũng ở rất gần khu chung cư Bảo Kim. Từ hành lang tầng mười một phòng của Khôi có thể nhìn khá rõ căn penthouse của nhà họ Vũ.

“Đó là lý do anh có món quà sinh nhật cho hai đứa vào năm ngoái.” Khôi vừa chỉ cho Khanh khung cảnh ngoài cửa sổ, vừa kết luận.

Quà sinh nhật? Khanh chẳng hiểu Khôi đang nói đến cái gì. Nhưng rốt cuộc cũng không buồn hỏi lại.

Việt Khôi nhìn mấy nam thanh nữ tú đang ra vẻ đắm đuối, tấm tắc khen.

“Chúng mày làm anh nhớ đến đám giỗ ở quê... Các anh các chị, các bố các bà đi đi lại lại chuẩn bị cũng vui đáo để. Hồi đó anh hay được phân công cắt tiết gà...”

“Vô duyên!” Hương vừa lòi ra nguyên con dao đại bự để chặt gà, vừa gắt. “Đang Tết nhất nói chuyện đám giỗ! Mà này, mai em về anh có đi cùng luôn không đây!”

“Ngày mai anh đã trót ký với đài truyền hình rồi. Nhưng mừng 1 Tết cha, mừng 2 Tết mẹ chắc chắn anh sẽ có mặt.” Khôi cười buồn. “Nếu như cha mẹ không vác gậy đuổi đánh.”

Hôm nay, họ tụ tập vui vẻ là chính nên chỉ làm món lẩu bò- gà đơn giản, đúng phong cách... trẻ. Nên phần việc chuẩn bị cũng không nhiều cho lắm. Ở đây ngoại trừ Thủy Linh thì các cô nàng còn lại, nói giỏi giang thì không phải, nhưng cũng không đến nỗi vụng về chẳng biết gì. Chưa kể các thành phần mặc dù là con trai nhưng lại cực thành thạo nấu nướng, như Bảo Long, Trọng Khanh và đặc biệt là Masterchef Tuấn Anh.

Chẳng mấy chốc, mười người bọn họ đã nấu xong, ăn xong và... dọn xong. Vừa nghỉ ngơi lại hát karaoke bằng dàn loa chuyên nghiệp ngay trong phòng khách nhà Khôi, cuối cùng Hương tìm được ở đâu đó mấy bộ bài, biến tấm thảm lông quý phái nhà anh trai trở thành... chiếu bạc.

“Chơi cũng được thôi. Nhưng đánh chạy thì chán lắm. Cược gì đây?” Tuấn Anh tỏ vẻ sành sỏi.

“Bọn anh mà chơi thì toàn ba cây phạt uống. Nhưng các em còn chưa đủ tuổi. Theo anh thì chơi tá lả truyền thống, ai thua phạt... quỳ, về mặt, uống nước, hoặc truth or dare.”

“Truth or dare được đây!” Mỹ Kim hưởng ứng.

“Chúng ta có những mười người!” Hà ý kiến.

“Chơi năm thôi. Thua ra đập vào.” Chi nhún vai.

“Em không biết chơi.” Thủy Linh thất vọng.

“Em ngồi xem Khanh chơi. Nếu nó thua thì em sẽ chịu phạt.” Khôi bắt đầu tráo bài. Khanh chưa kịp mở miệng phản đối thì Linh đã rất vui vẻ ngồi xuống bên cạnh.

Ván thăm dò diễn ra khá thận trọng với sự góp mặt của Tuấn Anh, Việt Khôi, Mai Chi, Mỹ Kim và Minh Hà. Không còn nghi ngờ gì nữa, ngoại trừ Hà thì mấy mống còn lại toàn những “thần bài học sinh”. Hà thua tan nát trong khi những người kia không có vẻ gì là đánh hết mình. Rốt cuộc, người thắng đầu tiên là Mỹ Kim.

“Truth or dare?”

“Truth.”

“Chị thấy em với Mai Chi ai xinh hơn?” Tóc đỏ, hai mắt sáng như đèn pha.

“Tất nhiên là em.” Hà thở phào vì câu hỏi vớ vẩn.

“Minh Hà! Mắt em bị toét hả?! Chị như thế này mà không bằng con bé Kim?” Chi ầm ỨC ném toẹt hai lá bài trên tay xuống bàn. Sắc đẹp là sinh mạng của hotgirl, đó là điều mà những “thường dân” như Hà không đời nào hiểu được.

“Mặt mũi thì bằng nhau, nhưng chị nhìn lại vòng một của chị và nó xem.” Hà lạnh lùng kết luận. Không ai dám có ý kiến trong khi Mỹ Kim cười khẩy nhìn Mai Chi bằng ánh mắt thương hại.

“Anh Khanh vào đi ạ.” Kim là người thắng cuộc, được quyền chọn lựa người thay thế Minh Hà.

...

Ván thứ hai kéo dài chưa đầy mười phút, với phần thắng tuyệt đối thuộc về Khanh.

“Sao anh may thế?” Linh tròn mắt. “Anh gần như luôn lấy được cùng bộ.”

“Đừng nói nhiều. Hỏi đi.” Khanh hoàn toàn không có hứng thú với quyền lợi của người chiến thắng.

“Tuấn Anh, truth or dare?”

“Truth.” Cậu không nghĩ Linh có thể đưa ra một câu hỏi khó. Từ trước đến nay hai người gần như chưa bao giờ nói chuyện với nhau.

“Cho Linh số di động của cậu được không?”

“...”

Yên lặng. Đây không hẳn là câu hỏi thú nhận gì ghê gớm. Nhưng việc tiểu thư cảnh vàng lá ngọc nhà họ Vũ lại chủ động đi xin “contact” một anh chàng tiểu tốt như Tuấn Anh cũng đủ làm mọi người khá ngạc nhiên. Không lẽ sau Hải Nam, cô nàng đã bắt đầu chuyển đổi tượng...

Tuấn Anh mặt đỏ đến tận mang tai, trước sáu, bảy cặp mắt nhìn chòng chọc vào mình, biết chẳng thể nào chối cãi. Liền ra về tự nhiên đọc một dãy số.

Linh lưu số xong. Có vẻ rất hài lòng, lại ngược đôi mắt nai... hỏi tiếp.

“Thế trong tuần khi nào cậu có thời gian rảnh?”

“Thắng một lần thì hỏi một câu thôi! Hỏi gì mà lể...” Tuấn Anh quát được nửa câu thì ngưng bật trước ánh mắt lạnh lùng của Khanh, liền cổ nuốt cục tức mà... đứng dậy.

“Cậu ngồi cạnh, làm họ thua tan nát cho tôi!” Vừa hay thấy Linh gọi Nam vào, anh chàng đeo kính vội ghé tai “kích động”.

“Riêng tớ là đệ tử của anh Lâm, câu hỏi dành cho hai người đó không thiếu nhé.” Hà được thể, cũng muốn trả mối thù dai dẳng với Khanh.

Hải Nam bước vào sàn đấu mang trên vai “trọng trách”. Cậu chơi không tồi nếu không muốn nói là cực giỏi. Và lý- do- vì- sao thì Hà cũng biết rất rõ. Tuy nhiên, trong ván đấu này, hạ được Khanh là một điều quá khó khăn. Rốt cuộc thì mặc dù Nam là người thắng, nhưng Khanh vẫn nhất quyết... không chịu bét.

“Mỹ Kim, truth or dare?” Nam cũng chẳng có vẻ gì là hào hứng với quyền lợi.

“Truth.”

“Minh Hà, cậu hỏi đi.”

“Em với Long quen nhau thế nào?” Rốt cuộc, đã đến lúc Hà được giải đáp một trong những thắc mắc bấy lâu.

“Bố em là một trong những đối tác làm ăn ở Việt Nam, cũng là bạn cũ của bác Trường Thịnh. Có một lần em đến nhà bác với bố mẹ thì gặp cả anh Long ở đấy.” Kim chớp mắt trước câu hỏi vô hại. Cô bé không hề ý thức được tiết lộ này đối với Minh Hà có giá trị như thế nào.

“Long ở nhà cậu ư?” Cô lập tức nhìn sang phía Khanh. Không hề tự ý thức rằng mình đã can thiệp quá sâu vào chuyện riêng của người khác.

“Tôi nhớ là mình không thua.” Cậu điềm tĩnh “trả lời”.

“Minh Hà, tớ sẽ nói cho cậu sau.” Nhân vật chính Bảo Long bấy giờ mới lên tiếng cất ngang.

Mỹ Kim bước ra, Việt Hương rốt cuộc cũng đã đến lượt.

Liên mấy ván sau đó, cục diện dường như chỉ là tay đôi giữa Khanh và Nam. Nam ngứa mắt, chỉ chăm chăm muốn loại Khanh, trong khi thiếu gia họ Vũ thà chết cũng không để bản thân và “gia đình” bị bức cung. Riêng về hỏi mấy câu không nên hỏi, thì chỉ một mình Nguyễn Vũ Tường Lâm đã là quá đủ.

Kim nheo mắt nhìn cả hai người con trai, rồi buột miệng thốt ra một câu nửa đùa nửa thật, lại cố gắng nói to để cho Bảo Long nghe thấy.

“Hai anh chơi cứ như là ai thua sẽ phải nhường chị Minh Hà cho người kia ấy!”

Trong khi Hà đỏ mặt tím phở nhận, thì Nam lại vừa lia bài vèo vèo, vừa thần nhiên.

“Cứ cho là như thế đi.”

“Thì ra là vậy.” Linh chớp mắt.

Rốt cuộc, ván đó, Khanh không chỉ không thua mà còn đẩy được Nam xuống vị trí áp chót.

Hương không phải một người chơi giỏi. Chính xác là cô học trò này từ Việt Khôi, nhưng hôm nay thần may mắn lại đứng về phía Hương. Chơi cùng hai “thần bài” đang tranh giành bạn gái mấy ván liên, cô vẫn không bét! Không những thế, đến ván thứ năm còn ăn may được ù.

“Việt Khôi, truth or dare?” Cô chỉ chờ có thế. Nhưng không ngờ, câu trả lời của Khôi lại là...

“Dare.”

“Đáng ghét! Buộc tóc mái thành chỏm giữa đầu, hai tay giơ sang ngang nhảy lò cò một trăm bước quanh nhà cho em!” Việt Hương bực mình gất. Cô thậm chí đứng dậy bỏ về hướng sân pha, mặc dù là người chiến thắng.

Nhìn thái độ thất vọng của Hương, Hà cho rằng bạn mình đang có điều gì đó rất muốn hỏi anh trai. Khôi có lẽ chẳng phải không biết, mà là không muốn trả lời, nên đã vui vẻ nhảy lò cò một cách ngu ngốc đúng một trăm bước.

“Mỹ Kim, quay lại xem chơi thôi nha, đừng có cho lên youtube sập đổ hết hình tượng của anh!” Khôi cười khi thấy Kim hướng chiếc smartphone về phía mình.

Bởi vì Hương bỏ cuộc, nên cả Long và Hà đều được vào thay. Long chẳng mấy khi chơi bài, nhưng cũng... không thể kém bằng Hà được. Cô lại... móm, trong khi, Khanh ù một cách dễ dàng.

Tuy nhiên, lần này Hà đã gặp may. Khi Linh thậm chí còn chẳng để ý là anh mình đã thắng.

“Em buồn ngủ?” Khanh nhìn em gái đang gà gât, đưa tay vén mớ tóc nâu rũ xuống của cô bé qua vai. Linh giống mẹ, có tác phong cổ điển, thường lên giường lúc mười giờ.

“Không đâu, mọi người cứ chơi tiếp đi.” Cô ngượng ngùng cúi đầu, không muốn làm cả nhà mất vui.

“Hai đứa vào giường anh mà ngủ. Đẳng nào thì đêm nay anh cũng không có nhà.” Việt Khôi dễ dãi chỉ ra hướng căn phòng riêng rất ít sử dụng của mình.

“Tết nhất anh còn đi đâu?” Không để Khanh trả lời, Việt Hương nôn nóng xen vào, cô thậm chí chồm hẳn lên, nín áo anh trai.

“Anh có hẹn quan trọng.” Khôi chỉ cười.

“Thôi đi! Ngay cả những ngày này cũng đến chỗ Đình Phong? Hẳn ta không có gia đình, bà con cô bác gì à?” Hương nói dối. “Lúc nào cũng bám lấy nhau như sam.”

“Anh không phải đến đó.” Người con trai trầm giọng.

“Show gì giờ này?”

“Cũng không phải đi show.” Đôi chân mày nhíu lại, giọng nói có phần mất tự nhiên. “Em đừng can thiệp quá sâu vào chuyện của anh.”

“Em là em gái anh cơ mà?!” Hương kêu lên ầm ức. Như đã bị dồn nén lâu ngày.

“Thôi, thôi...” Minh Hà thấy tình hình có vẻ căng thẳng ngoài ý muốn, liền ra mặt giảng hòa. “Tết nhất đừng cãi nhau. Mà bây giờ cũng muộn rồi. Dù bố mẹ có cho phép thì thật ra cũng không nên đi qua đêm. Chúng ta dừng lại, nghỉ ngơi uống trà một chút rồi về thôi...”

Khanh muốn đưa Linh về ngủ trước, nhưng vừa định đứng dậy, cánh tay trái đã bị Hải Nam chẳng nói chẳng rằng giữ lấy. Khanh đưa mắt nhìn Nam ra ý hỏi, nhưng Nam chỉ cười bí hiểm.

“Cậu định mang về luôn à?”

“Tôi quên.” Khanh thần nhiên. “Cậu thấy?”

“Cậu nhanh như vậy, tôi có nghi ngờ, nhưng không thấy. Tuy nhiên, khi một người thuận tay trái như cậu này giờ chỉ toàn dùng tay phải, tôi nghĩ mình không sai.”

Nam vừa nói, vừa từ từ vuốt xuống, cho đến khi lá bài K bích từ trong ống tay áo của Khanh rơi lả tả xuống nệm ghế.

“Được rồi. Cậu là người đầu tiên.” Công tử họ Vũ thừa nhận.

“Bởi vì một khi tôi chia bài có chủ ý, thì người ngồi cạnh không bao giờ có chuyện về nhì.” Nam lạnh tanh, hoàn toàn không che giấu khả năng gian lận “trời đánh” của mình.

Dĩ nhiên, nếu trò chơi hôm nay không phải... tá lả truyền thống, mà là Poker chẳng hạn, thì người nói ra câu ấy hẳn là Khanh, chứ không phải Nam.

Trong khi những người khác ai nấy đều ngạc nhiên trước sự “mất tư cách” này của Vũ Trọng Khanh “hoàn hảo”, thì Hà lại nghĩ bụng. Em trai anh Lâm mà còn giữ được nhiều đồ tư cách, biết nhường cho người khác thắng vài ván, đã là kỳ tích rồi.

“Toàn là nam sinh kiểu mẫu của trường chuyên lớp chọn đây.” Khôi làm bộ râu rĩ lắc đầu.

Rốt cuộc, nhìn lên đồng hồ cũng đã hơn một giờ, mọi người lần lượt từ biệt nhau, ai về nhà nấy...

“Mọi người về trước đi, tớ và Minh Hà có hẹn.” Xuống đến cổng khu chung cư nhà Khôi, Việt Hương đợi anh mình đi khuất vào gara, đột ngột lên tiếng.

Hà ngạc nhiên. Cô không hề nhớ mình đã “có hẹn” gì với Hương. Nhưng nhìn vẻ mặt bạn mình rất nghiêm trọng, Hà đành hùa theo.

“Nam, Long, Tuấn Anh, các cậu không phiền thì đưa Mai Chi với Mỹ Kim về cho tớ nhé.”

“Không vấn đề, nhưng đêm hôm thế này, hai cậu là con gái còn muốn đi đâu?” Nam nhú mồm.

“Bọn tớ sẽ đi taxi, nên tuyệt đối không có gì nguy hiểm đâu.” Hương nhìn thẳng vào mắt Nam. Hiếm khi thấy cô bạn tóc ngắn nghiêm túc thế này. Nam cũng không nói gì thêm.

Họ vừa ra đến cửa thì hai chiếc taxi một lớn một nhỏ đã đợi sẵn. Trong khi năm người kia đã lên chiếc xe lớn đi khuất thì Hương kéo Hà vào bên trong chiếc xe nhỏ, chủ động bảo bác tài lùi xe lại chừng ba mươi mét, đỗ vào một góc khuất ven đường.

Chưa đầy hai phút sau, chiếc xe thể thao của Việt Khôi đã được lái ra khỏi cổng khu chung cư. Khi chiếc cổng sắt tự động vừa được đóng lại, Hương lập tức chồm lên.

“Bác đuổi theo chiếc xe đằng trước cho cháu. Nhớ giữ khoảng cách tuyệt đối không để bị phát hiện!”

52. Chương 52: “tớ Sắp Phải Đi Rồi.”

“Rốt cuộc là cậu muốn làm gì?” Minh Hà nhìn những chiếc đèn đường bên ngoài cửa kính lướt qua với tốc độ chóng mặt, không khỏi hoang mang quay sang cô bạn vốn đã rất lạ từ mấy hôm nay của mình.

“Tớ thật sự không chịu nổi những bí mật ngu ngốc của anh ta nữa! Dù sao Khôi cũng là anh trai tớ!” Hương gắt. Gương mặt lạnh lợi đã nhuốm lửa giận đỏ bừng bừng.

...

Hóa ra ngày đó quay MV, Minh Hà kể về sự khác lạ của Khôi cho Hương, lại bị cô bạn gạt đi, chẳng phải vì Hương không quan tâm. Mà là cố tình không- muốn quan tâm.

Bố mẹ Hương làm nghề nông ở ngoại thành không hề khá giả, dù nông dân thời đại mới có sự trợ giúp của kỹ thuật, cũng chỉ không qua vất vả như đời ông bà, chứ thu nhập chẳng qua vừa đủ ăn.

Bằng chứng về khao khát vươn lên của gia đình họ Nguyễn là việc bằng mọi giá đưa con gái vào học ngôi trường “quý tộc” Gallet, để chuẩn bị cho tương lai xán lạn là cử nhân đại học, vượt qua thế hệ trước, làm nở mày nở mặt cả gia tộc vốn bán mặt cho đất, bán lưng cho trời.

Hai bậc phụ huynh đều là người gốc thôn quê, nay khu vực họ sống đã được sát nhập vào nội thành song song với đô thị hóa, tuy nhiên, những tư tưởng bảo thủ thì không dễ thay đổi như xây mới một căn nhà.

Giấc mơ làm người trí thức trong xã hội, vốn được đặt lên bờ vai con trai trưởng.

Cho đến cái ngày vừa bước sang tuổi mười tám, kỳ thi tốt nghiệp đã đến rất gần, Nguyễn Việt Khôi bỏ học, rẽ ngang vào một con đường không thể tin nổi, trở thành ca sĩ.

Cái thằng bé quậy phá chưa từng có năng khiếu hát hò, một nốt nhạc bẻ đôi cũng không biết. Lại muốn làm ca sĩ.

Tuy nhiên, giọt nước tràn ly khiến cho bố mẹ không muốn nhìn mặt con trai, dù cho nó có quỳ xuống trước cổng nhà vào mỗi dịp năm mới, chính là việc Khôi trở thành người yêu của Đình Phong.

Con trai trưởng của một dòng họ thuần nông, vẫn còn nguyên tư tưởng thôn quê bảo thủ, lại yêu đương một thằng con trai khác ở độ tuổi mười tám.

Người đã nắm lấy tay Khôi từ ngày đầu bước vào sự nghiệp, con người tài năng bách nghệ đã vừa là bầu sô vừa là nhạc sĩ, đạo diễn, một tay hóa phép một thằng nhóc đến nốt nhạc bẻ đôi còn không biết, trình độ văn hóa chưa hết lớp mười hai, bộ dạng nhếch nhác gương mặt thất thần...

... trở thành ca sĩ thần tượng hàng đầu của Vbiz.

Đình Phong, vẫn ở bên Khôi cho đến tận bây giờ. Quan hệ của họ, có lẽ đã đi đến một mức độ nào đó không thể tách rời, như trong các bộ phim Hàn Quốc, đôi tình nhân dù bị cha mẹ phản đối vẫn kiên trì bám lấy nhau. Chỉ có điều, là giữa hai người con trai.

Đình Phong trăm công nghìn việc lại thêm tính cách nghệ sĩ, vĩnh viễn không nhớ Việt Khôi có một người em gái.

Việt Hương chỉ là người thay thế anh trai thực hiện ước mơ của bố mẹ, vĩnh viễn không quên người đã lôi kéo anh trai khỏi gia đình.

Cô làm như không quan tâm, làm bộ nhỏ nước bọt khinh bỉ, nhưng vẫn biết, một ngày hai mươi tư tiếng của Nguyễn Việt Khôi chỉ có quãng thời gian hai tiếng tự do, thường là từ sáu đến tám giờ tối, Đình Phong không thể xâm phạm.

Gần đây, những tin đồn về phong trào đập đá, cũng như sử dụng chất kích thích đa chủng loại trong giới nghệ sĩ bắt đầu rộ lên. Còn Khôi thì ngày càng gầy đi, và lặng lẽ hơn.

Dĩ nhiên, lặng lẽ đó chỉ là những khi, anh ta tưởng không có ai để ý đến mình.

“Dù sao cũng là anh tớ mà.” Hương nhú mày, thở dài khổ sở. “Bố mẹ cũng lo. Tớ biết họ cũng lo khi thấy anh ấy trên TV, dù họ tắt đi ngay nhưng đêm đến mẹ lại mất ngủ.”

“Anh ấy có thể đến phòng tập thể hình.” Hà suy đoán.

Hương lắc đầu.

“Anh ta sử dụng thiết bị và huấn luyện viên tại nhà.”

“Nếu chuyện đó xảy ra... Cậu có cho rằng, đó là Đình Phong lôi kéo...” Cô nhìn bạn, nhú mày nhận xét.

“Không.” Hương thẳng thắn. “Đình Phong yêu anh ấy mà. Dù rất ghét nhưng tớ phải tin điều đó. Phong là người cuồng công việc lại rất khôn ngoan, luôn bắt anh Khôi sinh hoạt như một cỗ máy. Đến bia rượu còn bị hấn ta quản nữa là chất kích thích.”

“...”

Nói chuyện được từng ấy câu, hai người mới nhận ra chiếc taxi bắt đầu đi chậm lại rồi đỗ lại ven đường.

Trong khi đó, xe thể thao của Việt Khôi đã đi vào khuôn viên bệnh viện.

Đúng vậy, đích đến của họ, lại chính là bệnh viện tư nhân X lớn nhất thành phố.

Hương cuống cuống trả tiền cho tài xế, rồi kéo Hà chạy thực mạng bám theo. Vì không muốn bị phát hiện nên bác tài xế đã cho taxi đỗ quá xa cổng bệnh viện.

Khó khăn tiếp tới, lại là ở bảo vệ trực đêm ở bệnh viện.

“Hết giờ thăm bệnh rồi.” Bác bảo vệ trung tuổi nhìn Hương và Hà đều có dáng vẻ học sinh loắt choắt, coi thường ra mặt, vừa ngáp vừa nói.

“Người vừa rồi lái xe thể thao!” Hương cố gắng ra vẻ khách quan. “Anh ta hình như đâu phải bác sĩ. Vẫn được vào còn gì.”

“Họ có công chuyện...” Người đàn ông bắt đầu hơi khó chịu, trả lời qua loa rồi xua tay. “Giờ này, ngoài trường hợp cấp cứu thì không có ra vào gì hết! Về đi, mai quay lại.”

“Được ạ. Bọn cháu xin lỗi.” Trước sự ngạc nhiên của Hương, Hà nắm lấy tay bạn, mạnh mẽ kéo đi.

...

“Cậu điên à?” Hương giằng tay Hà ra. “Anh ta không đến sàn nhảy mà đi vào bệnh viện! Trời ạ! Thà anh ta đi đập đá hút cần còn tốt hơn đây!”

Thế rồi, cô rơm rớm nước mắt, toan quay lại.

“Hay là anh ấy bị bệnh gì nghiêm trọng nên mới phải giấu giếm lén lút thế này... Tớ phải đi xem...”

“Chờ đã!” Hà lại một lần nữa kéo tay Hương. “Cậu không thấy ông ta chắc chắn sẽ không ình vào à?”

“Nhưng... Không thể bỏ về thế này được!”

“Tớ không nói là bỏ về!”

...

Rốt cuộc, phương án của hai cô gái là trèo tường. Nó đương nhiên không dễ dàng, nhưng may mắn là Hà và Hương đều có thần kinh vận động tương đối tốt.

Khi hai người vào được khuôn viên bệnh viện, Việt Khôi đương nhiên đã mất dạng. Tuy nhiên, may mắn tiếp theo là hai giờ đêm, không phải cửa sổ phòng nào cũng sáng đèn.

Trong khi cả hai đang dáo dác nhìn quanh, thì may mắn thứ ba, là thấy Việt Khôi đi ra từ một trong những căn phòng sáng đèn đó. Vì trời quá tối nên hai cô gái đều không nhìn rõ tấm bảng phía trên cánh cửa màu trắng. Chỉ có thể lờ mờ đoán được, người Khôi gần như cúi gập người xuống để chào chính là bác sĩ.

“Khám gì nhanh thế nhỉ?” Hà buột miệng. Hương không bình luận, chỉ chăm chú dõi theo bóng dáng cao, mảnh khảnh của Khôi.

Đúng như dự đoán, anh ta chưa về. Trái lại, Khôi đi dọc hành lang phòng bệnh tối tăm, lại mở khóa bước vào một trong số đó. Chỉ một giây sau, nó đã sáng đèn.

Hai cô gái lần theo trong bóng tối, rốt cuộc đã ẩn mình trong lùm cây, lấp ló nhìn vào cửa sổ căn phòng duy nhất sáng đèn trong cả dãy hành lang phòng bệnh. Để thấy Nguyễn Việt Khôi đang lom khom kiểm tra đồ đạc trong ngăn tủ cạnh bên chiếc giường màu trắng.

Anh ta rút từ trong túi quần ra một phong bì gấp làm đôi, đặt vào trong ngăn kéo rồi đóng nó lại.

Mọi thứ trong phòng đều rất gọn ghẽ đến mức độ hoàn hảo, mọi hành động như dọn dẹp này nọ của người đến thăm bệnh đều không cần thiết. Nên rốt cuộc, Khôi chỉ đơn giản ngồi bên chiếc giường màu trắng.

Anh ta ngồi đó, lặng thinh nhìn người bệnh đang say ngủ rất lâu, trên mặt không hề biểu lộ bất cứ một cảm xúc nào, ngoài đôi mắt trống rỗng thất thần.

Khôi dường như không nhìn thấy hình hài nằm bên dưới tấm chăn màu trắng. Anh ta đang nhìn một cái gì đó khác vô hình.

Việt Hương và Minh Hà, từ vị trí của họ cũng không thể nhìn thấy gương mặt người nằm trên giường.

Năm phút, mười phút.

“Phương Nga, dậy đi, tớ sắp phải đi rồi.”

...

Minh Hà nhìn gương mặt tái dại đi của Việt Hương bên cạnh, hoàn toàn không ý thức được chuyện gì vừa diễn ra qua câu nói rất bình thường của Việt Khôi.

Khoảng cách của hai cô gái và người trong phòng khá xa. Nhưng đêm không một tiếng động. Nên lời Khôi nói, Hà và Hương đều nghe rõ không sai một chữ. Đó, là một câu nói rất bình thường.

Vậy thì tại sao...

Rốt cuộc, giống như trong những câu chuyện kinh dị, Hương thốt ra một câu rất ít liên quan đến cảnh tượng “bình thường” trước mặt.

“Ôi trời, Minh Hà ơi... Tớ nhớ ra ông bác Tôn của Hải Nam giống ai rồi!”

53. Chương 53: “vì Anh Tố Là Người Tình Cảm.”

Cả đêm hôm ấy, Hà lặn qua lặn lại trong chăn ấm có đến chục lần. Rốt cuộc vẫn mất ngủ. Báo hại sáng hôm sau đi chợ Tết cùng với mẹ, mắt nổi lên hai quầng thâm như gấu trúc.

Học kỳ hai của năm lớp mười hai. Ổ vào đúng độ tuổi như Hà và Hương bây giờ. Có một nữ sinh cấp ba tên là Dương Phương Nga, mùa đông năm ấy đã không thể bước chân vào giảng đường đại học.

Chiếc xe tải lạc tay lái tông lên vỉa hè vào giữa buổi trưa nắng gắt, trước sự chứng kiến của người bạn cùng lớp Việt Khôi, và em gái cậu ta, Việt Hương, đã tước đi của cô gái vừa tròn mười tám tuổi, cánh cửa bước vào đời.

Chiếc xe mang biển số giả. Nhưng hai anh em họ đã kịp nhớ mãi không quên gương mặt hung dữ đỏ ngầu của kẻ ngồi sau tay lái.

Trước khi hấn kịp nhấn ga chạy mất.

Buổi trưa hè ngoại thành vẫn luôn luôn như vậy, cô đơn hoang vắng.

Có lẽ trong trái tim của người con trai tên Việt Khôi đó, vẫn có một khoảng trời hoang vắng cô đơn đến tận bây giờ.

“Anh Khôi yêu chị ấy?” Hà hỏi.

“Chị ấy có thể coi là người bạn đầu tiên. Là một người quan trọng.” Hương trả lời.

“Anh cậu vẫn nhớ chị ấy. Vẫn đến thăm sau từng ấy năm.” Cô nói trống không.

“Vì anh tố là người tình cảm. Cũng như việc không thể từ bỏ được gia đình! Càng không thể dứt khỏi Đình Phong! Cái gì cũng không bỏ được!” Cô gái tóc ngắn bức xúc, rồi lại thở hắt ra. “Ngày đó chị Nga rơi vào hôn mê. Rồi một thời gian sau gia đình chị ấy cũng chuyển đi. Không ai còn tin tức gì. Hỏi đến thì anh Khôi cũng bảo không biết. Ai mà ngờ chị ấy nằm viện suốt ba năm thế này.”

“Tội nghiệp.”

“Ừ, đúng lúc sắp thi đại học.” Hương thờ người. “Chị ấy học giỏi lắm.”

Lúc ấy, Hà có ý khác. Lời tội nghiệp của cô, vốn không dành cho cô gái Dương Phương Nga xa lạ.

Trong chuyện này, còn một chi tiết quan trọng Hà không dám nói với Hương. Người đàn ông cầm lái mà Hương thấy rất quen đó, tuyệt đối không phải là bác Tôn của Nam.

Mà chính xác là người bố đã mất tích từ cách đây ba năm của cậu ấy.

Cùng với cái bí mật mà cô không biết có nên chôn vùi đến chết để duy trì tình bạn giữa tất cả bọn họ đó, còn là những uẩn khúc đằng sau việc Khôi thường đến thăm Phương Nga ở bệnh viện.

Vì anh Khôi là người tình cảm. Dù có nhiều thay đổi nhưng đâu đó trong trái tim anh trai Hương vẫn là con người sống có tình nghĩa, trước sau. Bằng chứng là dù đã nổi tiếng, vẫn không quên người bạn thời thơ ấu đã gần như không có cơ hội trở lại cuộc đời. Hương gần như thở phào nhẹ nhõm khi phát hiện ra điều đó. Tuy vậy, trong tâm trí Hà lại nảy ra một suy nghĩ điên rồ. Khi tất cả những lời Hương kể về Khôi tựa như chuỗi mắt xích bắt đầu liên kết lại.

Suy nghĩ điên rồ khiến cho con người cũng trở nên bất thường. Ngay buổi chiều hôm đó, cô một mình đến bệnh viện nơi Phương Nga lưu trú. Dĩ nhiên, với thói quan liêu cũng như sự bận rộn của những bác sĩ, và ngay cả y tá, bảo vệ nơi đây, thì kết quả thu được chỉ là con số 0 tròn trĩnh.

Sống ở cái cái xã hội này, không có tiền, thì cũng phải có quyền.

Ngay sáng hôm sau, tức là ngày 30 Tết, Hà đã không tìm được mà gọi điện cho Khanh. Thật ngoài mong đợi, gia đình Khanh không chỉ quen biết, mà thậm chí còn sở hữu cả 30% cổ phần trong bệnh viện X.

Chưa đầy ba mươi phút sau, Khanh đã gọi lại cho Hà. Cô nắm chặt di động quá mức cần thiết. Đầu dây bên kia truyền tới một câu trả lời đơn giản.

“Cậu đoán đúng.” Khanh xác nhận. “Toàn bộ viện phí của cô gái tên là Dương Phương Nga đó, không phải do gia đình cô ta chi trả. Năm đầu tiên tiền được chuyển từ tài khoản mang tên Chu Đình Phong. Năm thứ hai cho đến thời điểm hiện tại, vẫn là tài khoản ấy đã sang tên của Nguyễn Việt Khôi. Trong vòng ba năm, tổng số tiền là...”

...

“Vâng, trước tiên MC xin chúc mừng single mới của anh Vikko đã thành c...”

XÉT!

Minh Hà với tay tắt phụt điều khiển. Nội chỉ nhìn gương mặt nói cười hớn hở của anh ta trên màn hình TV, cô giờ đây đã không cảm lòng được. Cứ tự giác nghĩ đến dáng người ngồi yên như tượng, và vẻ mặt trống rỗng vô hồn bên chiếc giường bệnh trải drap màu trắng.

“Này, thất tình nữa hay sao mà buồn thiu thế?”

Giọng nói quen thuộc của Nam vang lên sát bên tai khiến cho Hà giật nảy mình, trống ngực đập thình thình. Cậu ta thật biết chọn thời điểm để xuất hiện.

“Ai cho cậu vào đây?!” Phòng khách nhà người ta mà làm như chốn không người vậy? Còn ngang nhiên ngồi xuống sô pha không cần mời nữa chứ.

“Mẹ cậu.” Nam thản nhiên. “Lúc này tớ đến, bác gọi mãi cậu không chịu xuống nhà nên bảo tớ cứ việc lên. Tường gì, ai ngờ xem show của thần tượng Việt Khôi mê mẩn đến quên cả thế giới xung quanh.”

Mặc kệ giọng lười bốn cột của Nam. Nghe đến cái tên ấy phát ra từ chính miệng cậu, khiến cho cô có chút rùng mình.

Hải Nam, tuy vậy, dường như không để ý, vẫn vui vẻ vừa cầm điều khiển bật lại TV, vừa kể.

“Hôm qua tớ cũng vừa gặp anh Khôi...”

“CÁI GÌ!” Hà nhảy dựng, thiếu điều muốn hét lên. Cô chồm lên sô pha lại túm lấy cổ áo Nam, giống hệt Việt Hương túm áo Khôi hôm trước. “Cậu gặp riêng anh Khôi? ĐỂ LÀM GÌ?”

“Có chuyện gì vậy?” Chân mày hơi chùng xuống. Cậu gỡ tay Hà ra khỏi áo mình, rồi lại đem cổ tay đó nắm thật chặt. Giọng nói của cậu cũng trở lại nghiêm túc, để phù hợp với tình huống.

Ngay lúc này, cô nhận ra mình đã quá khích, vừa cố gắng rút tay ra, lại vừa né tránh ánh mắt của Nam.

“Không... không có gì...”

Tuy vậy, chỉ bằng một tay, Nam cũng đã xoay được gương mặt Hà lại đối diện với mình. Cậu nhắc lại, rành mạch.

“Có. Chuyện. Gì. Vậy.”

Hà không thể né tránh, chỉ có thể nhìn vào mắt Nam.

Cách đây ba năm, cũng có người con trai đã nhìn cô trân trân như thế.

...

“Đi rồi thì tốt. Chết bờ chết bụi ở đâu cũng tốt. Đỡ mắc công vào tù, hai mẹ con lại phải thăm nuôi.” Cậu bé mười bốn tuổi, vừa nhai đầy một miệng bánh bao, vừa nhún vai.

“Thế tại sao cậu khóc?” Cô hỏi.

...

“Minh Hà, nếu cậu cứ như vậy thì tớ sẽ lại hôn cậu đấy.”

Câu nói của Nam khiến cho Hà bừng tỉnh. Cô đỏ mặt, dùng hết sức vùng ra, lại ngồi cách Nam hẳn một mét. Đáng ghét, tại cậu giữ tay người ta còn dám nói...

Tuy vậy, khi cô có dũng khí để phá tan bầu không khí yên lặng, thì đó lại là một câu hỏi.

“Nam này, cậu có bao giờ nghĩ đến người bố mất tích không?”

“Có tin là ngoài hôn, tớ còn dám làm chuyện khác đối với cậu?”

Rõ ràng, đó là một trò đùa. Cần được nói với giọng điệu bốn cột. Hoặc nham hiểm, ác ý... Có như vậy, Minh Hà mới có cơ nổi giận, đuổi cậu ra khỏi phòng.

Tuy vậy, giọng của Nam buồn hơn bao giờ hết. Khiến cho cô cũng chỉ biết ngẩn ngơ.

Đúng lúc ấy, Bảo Long bước vào phòng.

Cậu nhìn qua một lượt, nhận ra Hà và Nam mỗi người ngồi một đầu sofa cách xa nhau hàng mét, có bán tín bán nghi, nhưng nghĩ lại mục đích ngày hôm nay, tạm thời gạt sang một bên coi như không thấy gì khác lạ.

54. Chương 54: “đồng Tính Không Phải Là Bệnh.”

Giao thừa năm nay, Hà sẽ cùng với Nam và Long đi xem pháo hoa và lễ chùa. Sau đó, vì tất cả đều hợp tuổi nên sẽ đến xông nhà cho từng người.

Có thể coi là một ước mơ nho nhỏ, mãi cho đến tận năm nay mới thực hiện được.

Trước đây, hồi cấp hai khi ba người còn khăng khít, thì Hà lại còn quá nhỏ để được phép đi chơi riêng vào ban đêm. Lên đến cấp ba, năm nào cũng không chuyện này, thì chuyện kia xảy ra. Vậy nên dự định tương như mãi chỉ là dự định...

Dù hồi chiều đã gặp qua, nhưng đến tầm mười một giờ đêm, khi Nam và Long đồng loạt xuất hiện một lần nữa nơi ngưỡng cửa nhà Hà, khiến cho cô có một cảm xúc bồi hồi khó tả. Bà Hoa cũng rất yên tâm để con gái đi chơi cùng hai người bạn này. Chỉ có thằng Minh con Phương trời đánh là léo nhéo. “Người yêu đẹp trai của chị đâu?”

Cả nhà vẫn chưa ai biết chuyện Hà và Khanh đã chia tay. Trong khi cô lúng túng chưa biết trả lời thế nào, thì Hải Nam lại cười cười nhanh miệng.

“Anh Khanh giờ này phải bay sang Đức gặp ba mẹ. Mà anh với anh Long cộng lại không đủ đẹp trai hả?” Vừa nói vừa tự chỉ chỉ vào mình.

Chuyện nhà Khanh xem ra Nam còn biết rõ hơn cô. Thì ra chiều tối lên máy bay sang Đức, mà sáng sớm vẫn nhiệt tình giúp đỡ Hà như vậy, Khanh thật sự là người tốt. Cô thầm nghĩ.

Minh Hà sẽ càng cảm động hơn, nếu biết rằng người tốt cùng với em gái của người tốt hiện tại đang... ngủ say như chết trên chuyến bay thẳng Hà Nội- Frankfurt. Vốn dĩ, họ đã không mấy khi có cơ hội được đón Tết âm lịch đúng nghĩa của người Việt. Riêng năm nay, để bù đắp cho quãng thời gian di chuyển, Khanh đã phải giải quyết một lượng công việc khó tin do đích thân giám đốc Thịnh bàn giao. Hậu quả là trắng đêm hôm trước, đến sáng hôm nay lại giúp Hà liên lạc với bệnh viện, bảo sao vừa đặt chân lên máy bay là đã... hết pin.

...

Ngay lúc này, tại ngôi nhà ngói đỏ vừa được xây lại tương đối khang trang ở ngoại thành, Hương vừa nhắn tin cho Hà vừa pha trà cho cả nhà đang ngồi xem tivi. Đây chính là hình ảnh đơn giản kiểu mẫu của một gia đình Việt Nam đón năm mới. Sau bữa cơm tất niên, mọi người sẽ ngồi quây quần, trong khi người mẹ chuẩn bị hương khói.

Lại một năm nữa, họ thiếu vắng đi sự xuất hiện náo nhiệt, cùng với cái bao tử vô đáy của người con trai trong gia đình.

Suốt cả một buổi sáng hôm đó, Việt Khôi chờ ngoài cổng, nhưng ông bố thì vác gậy đuổi đánh, trong khi bà mẹ còn tệ hơn, không thèm ra ngoài nhìn mặt. Chỉ có cô em gái Việt Hương rất muốn cho anh vào nhà nhưng trước sự quyết liệt của người bố gia trưởng, cũng không dám ho he.

Hương biết Việt Khôi rất khổ tâm, từ khi đi hát vẫn luôn gửi tiền về giúp đỡ bố mẹ, nhưng họ đều khinh bỉ không dùng đến một xu. Tiền xây lại nhà cũng không có phần của Khôi trong đó. Nên mọi sự giúp đỡ, ngay cả những cử chỉ yêu thương nếu có thể anh đều trực tiếp trút hết vào... em gái, người duy nhất vẫn còn có thể bình thường nói chuyện với anh trong cái nhà này.

Tết năm nào, Khôi cũng diễn cảnh đứng chầu chực nguyên ngày mong một câu tha thứ của bố, mong mẹ động lòng cho con trai vào nhà, nhưng vô hiệu. Trong mắt họ, có lẽ anh chính xác đã là một thằng vứt đi. Điều cuối cùng mà họ có thể làm, là không rêu rao lớn chuyện để giữ cho hình ảnh của ca sĩ Vikko còn nguyên vẹn.

“Bố, tại sao cứ phải cứng nhắc như vậy? Trời lạnh thế để anh ấy ở ngoài cả buổi nhỡ viêm phổi thì sao? Không thân thiết được thì cứ coi như mời khách qua đường vào uống trà đi.” Hương vẫn chưa nguôi nổi ầm ục ban sáng. Cô gái vốn mở miệng ra là quát mắng chửi bới anh trai, thật ra rất thương tâm khi thấy bóng lưng của Khôi lấm lũi bước đi, sau khi bị chính bố mình đuổi khỏi nhà.

“Chừng nào nó còn chưa thôi cái trò đồng tính bệnh hoạn, chưa chia tay với thằng nhãi Phong Phiếc kia... thì tao coi như không có con trai.” Ông bố hừ giọng, nhổ toẹt ngụm nước trà cuối cùng ra cốc.

“Bố à! Đồng tính đâu phải là bệnh, mà cũng đâu phải muốn sửa là sửa được!” Cô gay gắt. “Chỉ cần anh ấy không làm gì phạm pháp là được. Bây giờ xã hội cởi mở...”

“Cởi mở cũng phải có giới hạn của nó!” Ông gầm lên. “Tao chấp nhận chúng mày đi chơi đêm, chấp nhận chúng mày yêu đương tùy thích, nhưng riêng cái chuyện bôi nhọ danh dự cả dòng họ như vậy, tao không thể tha thứ được!!”

“Không tha thứ thì thôi, đừng nhắc đến nó nữa, mất vui. Chuẩn bị sang năm mới rồi.” Bà mẹ lạnh lùng gạt đi.

Hương biết mẹ vờ như không để ý, nhưng lúc thấp hương bàn thờ tổ tiên, bà đã khóc.

Ngoài trời mưa phùn bay lả tả. Không ai biết rằng sáng hôm ấy bị đuổi, đến tận giờ phút này Khôi vẫn chưa thực sự rời đi. Anh đỗ xe thể thao ở một vị trí xa khuất ven bờ ruộng, sau rặng tre nơi không ai để ý đến, và quyết định âm thầm đón giao thừa ở đó, trước khi lái xe trở lại trung tâm vào hôm sau để về nhà Phong. Dù thế nào, giờ phút thiêng liêng nhất Khôi vẫn muốn hướng về gia đình. Cho dù điều này bố mẹ và em đều không biết.

...

Trái ngược với không khí gượng gạo ở nhà Hương, là bữa tiệc năm mới linh đình hoành tráng ở nhà Mỹ Kim. Cả một đại gia đình đang sẵn sàng nâng ly, gương mặt ai cũng đỏ ửng vì men rượu và hạnh phúc. Dĩ nhiên không ngoại trừ Kim và ông anh họ Cao Minh Trường.

...

Cũng trong nội thành, đâu đó lọt thỏm giữa một khu tập thể kiểu cũ, có một cửa hàng sách mở xuyên đến mừng một vài lý do mê tín. Cô bé trông hàng bộ dạng hiền như cục bột, vì vậy cũng sẽ đón giao thừa một mình...

...

Tại Frankfurt, xe chở gia đình giám đốc Tường Văn vừa từ sân bay về tới ngôi biệt thự khổng lồ của nhà Tôn Thất. Năm nay, gia đình Tôn Thất mời cả gia đình Tường Văn, và hai nhà họ Vũ xưa nay vốn rất thân thiết về trang viên tại Frankfurt để tổ chức “bữa cơm thân mật” đón Tết cổ truyền.

Trong khi Tường Lâm còn đang vừa ngáp, vừa ngó quanh quất tìm Khanh (để trêu chọc mấy câu cho tính ngổ), thì Nam Anh đã cùng ba mẹ bay đến nơi từ hồi sáng, nên giờ này tỉnh bơ, hiểu động chạy quanh khu biệt thự làm loạn.

Rốt cuộc, trang điểm xinh đẹp lại mặc váy dạ tiệc bó sát, lại phải vừa chạy vừa la hét quanh nhà như bắt cướp.

“Nam Anh! Chiếc khăn đó là sinh mạng của chi!!”

Nam Anh chẳng buồn quan tâm điệu bộ quá khích của Ái Vân, vì cô nàng này lúc nào cũng có vẻ quá khích. Thằng bé chỉ thoản thoắt trèo lên một trong những chiếc thang gỗ trong thư viện khổng lồ của khu biệt thự.

Vì Nam Anh đang ở trên cao nên Ái Vân cũng không biết cách làm thế nào với tới nó được.

Lại càng không nghĩ một cuốn album gia đình lại có thể làm cho gương mặt xinh đẹp bùng ra sữa của thằng bé kiêu ngạo kia trở nên tái mét.

Nam Anh lén lút lấy ra từ cuốn album một tấm ảnh đã phai màu, rất nhanh đã giấu vào túi quần. Toàn bộ quá trình hành động diễn ra thoăn thoắt, lại từ trên cao, Ái Vân có tài thánh mới nhìn thấy được. Sau khi hành động xong, khuôn mặt vẫn còn nguyên vẻ bàng hoàng, thẳng bé cố gắng làm giọng tự nhiên, vừa lật đật leo xuống thang.

ĐOÀNG!

Tiếng pháo hoa nổ ã ðùng cùng âm thanh reo mừng của đám đông ở ven hồ khiến cho Hà không nhin được quay sang Nam và Long ở hai bên, nhoẻn miệng cười toe toét. Đã từng ấy năm tháng trôi qua, hai người con trai thân thiết nhất vẫn chưa bao giờ rời xa cô. Nếu như thời gian cứ ðừng lại ở nơi này, ba người họ cứ đứng nắm tay nhau, nhìn bầu trời đêm lộng lẫy sáng bừng chứng kiến một tình bạn đẹp như thế này, có lẽ không hạnh phúc nào có thể thay thế được.

Một lúc sau, rời xa sự náo nhiệt ở trung tâm, ba người họ cùng nhau men theo những con phố yên tĩnh nhỏ hẹp trong khu dân cư để đi lễ chùa cầu an.

“Lúc này, hai cậu có ước cái gì không?” Cô hào hứng mở lời. Lúc này quá ồn ào, không ai có ý định nói chuyện.

“Không, chỉ nội giữ thăng bằng đã đủ chết rồi.” Nam nhún vai, nhớ đến cảnh chen lấn xem pháo hoa mới rồi.

Trong khi Long chỉ yên lặng mỉm cười.

Trước cổng chùa, mua xong đồ lễ, trao tay cho từng người, trong lúc đợi đến lượt vào thắp hương, Hà lại hỏi.

“Chuẩn bị phải nộp nguyện vọng rồi. Tổ định thi kinh tế. Long vẫn học bác sĩ chứ?”

“Chắc chắn rồi.” Long khẳng định. Dừng một lúc, cậu lại nói thêm. “Ước mơ đấy.”

“Nam thì sao?” Cô hỏi tiếp.

Anh chàng đang mãi ăn một nắm xôi lộc do em bé nào đó đi qua dúi vào tay, vừa cố gắng nuốt xuống một miếng to đùng, vừa nhún vai cười trừ, khiến cho Hà bực mình hết sức.

“Bí mật.”

Lúc nào cũng nhớn nhoe như vậy. Trong khi lại chính là người thông minh nhất trong cả ba. Tin được không, khi giáo viên hỏi đến, cậu ta cũng dám trả lời. “Đây là bí mật ạ.”

Mọi người không muốn truy ra đến nơi đến chốn, rằng Nam muốn làm gì, rằng ước vọng trong đời cậu là gì, vì biết, dù có là gì đi nữa, cậu ta cũng làm được. Không lương thiện cao quý như Long, cũng không hoành tráng dát vàng như Khanh, càng không rùm beng nổi tiếng như Khôi, tuy vậy, cái mà Nam có là sự thanh thoi. Cậu ta làm cái gì cũng như một cuộc dạo chơi, mọi chuyện dù là đơn giản hay khó khăn, vào tay Nam đại khái cũng giống nhau.

Từ hồi cấp hai, vốn đã là như thế.

Trong một lớp học, thành tích của Nam không bao giờ đứng đầu, nhưng bao giờ cũng đủ để không gặp rắc rối. Năm lớp bảy, nghe nói thi cuộc thi Olympic toán học trong trường, giải nhất sẽ nhận được chiếc xe đạp của nhà tài trợ. Thế là cậu ta thi và lấy chiếc xe đạp làm phương tiện đi học. Đúng như kiểu, miễn cưỡng đi thi vì chiếc xe đạp, còn cái gì Olympic cái gì giải nhất danh giá, Nam đều không quan tâm.

Các thầy cô và bạn bè đều biết, ngoại trừ thể thao và hoạt động ngoại khóa, Nam làm cái gì cũng chỉ bỏ ra một phần mười công sức để nhận được kết quả vừa đủ. Chưa ai được thấy cậu ta cố gắng hết sức để đứng đầu bất cứ một cái gì chỉ vì tính vinh quang của nó.

Từ đầu năm lớp chín, thành tích thể thao của Nam đã được để ý đến, cùng với những thông tin khai thác được từ nhà trường..., Gallet tuyệt đối không bỏ lỡ một miếng mồi béo bở như vậy. Tuy nhiên, năm lần bảy lượt cho người đến thuyết phục cùng chế độ đãi ngộ tuyển thẳng kèm học bổng..., Nam vẫn bỏ ngoài tai, thi vào Đăng Khoa cùng Long và Hà.

Ngay cả khi chính Bảo Long đã ra đi khiến cho Hà òa khóc, Nam vẫn kiên trì ở lại.

Cho đến khi Hà gạt nước mắt đứng dậy, quyết tâm thi vào Gallet, Nam mới nhẹ nhõm cười cười. “Ừ thì cùng vào.”

Khỏi phải nói, ban tuyển sinh của học viện Gallet danh giá đã ngạc nhiên đến thế nào khi nhìn thấy bộ hồ sơ đăng kí thi tuyển của cậu học sinh đã từng năm lần bảy lượt từ chối tuyển thẳng.

Năm đó, Nam vào Gallet với số điểm chính- xác- vừa- đủ- đỗ. Vào đến nơi lại học để đạt thành tích chính- xác- vừa- đạt- học- bổng. Thành ra, cậu ta có rất nhiều thời gian rảnh, tối ngày tập thể thao lẫn tham gia văn nghệ, thậm chí trở thành trưởng ban. Bạn bè nhiều không kể xiết.

Một người như vậy, lại chẳng ai biết cậu ta thật sự muốn làm gì.

...

Hà đã khấn và dâng hương xong, nhìn sang bên thấy Nam vẫn chắp hai tay vào nhau. Không lăm bắm cũng không nhắm mắt, chỉ nhìn thẳng. Gương mặt nghiêng tĩnh tại ấy, khiến cho Hà cảm thấy có chút cô đơn. Đã từ bao giờ, cô không thể đọc được tâm sự của Nam. Đã từ bao giờ, cậu từ chối thể hiện ra ngoài những yếu đuối, cũng như cảm xúc tiêu cực của bản thân?

Lại một giao thừa, tức là lại một năm nữa, vẫn không có tin tức gì của bố Nam.

Trong những lời cầu xin gửi đến thánh thần, liệu cậu ta có bao giờ mơ ước gặp lại người ấy một lần nữa?

“Đi thôi.” Bảo Long đặt tay lên vai Hà, vờ ra hiệu cho Nam.

...

“Cậu cầu xin cái gì?” Lần này, đến lượt Bảo Long hỏi trước.

“Dĩ nhiên là thi đỗ đại học rồi. Cả sức khỏe cho gia đình nữa.” Hà ngập ngừng một lúc, lại nói thêm. “Với cả, ba đứa mình mãi là bạn tốt.”

“Cái đấy chắc chắn rồi.” Long cười.

“Nghĩ đến sau này học đại học ra trường, đi làm, mỗi đứa một nơi thì buồn quá.” Minh Hà đang trong không gian hương khói mờ ảo, chợt cảm thấy xúc động, nói ra suy nghĩ thật lòng mà không để ý nó có... sến hay không. “Chỉ muốn thời gian dừng lại.”

“Không cần thời gian dừng lại, tớ vẫn sẽ ở bên cậu.” Long chợt nói. Cậu không cười nữa, càng không có vẻ gì là nói đùa. Đôi mắt đen sâu nhìn thẳng lên gương mặt cô bạn gái. “Hứa đấy.”

“Ê, định cho người ta ra rìa hả?” Hải Nam lại đang bóc một quả quýt, hừm hừm lườm nguýt Long và Hà đang nhìn nhau đăm đăm, ra vẻ ghen tị. “Sao không hỏi xem tôi cầu xin cái gì?”

“Ồ... thì cậu cầu xin cái gì?” Long mất hứng, hờ hững hỏi với một giọng điệu vô cùng... kém quan tâm.

“Năm năm nữa, tớ với Hà kết hôn.” Nam cười cười, vừa choàng tay qua vai Hà. “Cầu mong bác sĩ Long sẽ đồng ý hạ cổ đến làm phôi rể.”

Màn tấu hài không đúng chỗ này dĩ nhiên đáng ăn đấm. Cả Long lẫn Hà đều không hện mà đồng loạt song kiếm hợp bích một phát vào bụng tên “bao tử vô đáy” kia, khiến cho hắn la oai oái, đánh rơi cả nửa quả quýt trên tay xuống đất.

Tiếng cười nói vang cả một góc trời, sang năm vào giờ này, họ có thể đứng cùng nhau trên bờ như vậy không, lại là một câu chuyện khác.

55. Chương 55: “tôi... Tôi Ghét Cậu.”

“Đây, tặng cậu.” Minh Hà nhoen miệng cười, chìa ra chiếc phong bao lì xì.

Người thừa kế nhà họ Vũ nhìn vật thể lạ màu đỏ trước mặt với một vẻ hiếu kỳ trong ánh mắt, dù gương mặt vẫn như thường trực lạnh lùng.

“Tiền mừng tuổi.” Sở Khanh ở nước ngoài không biết, Hà giải thích thêm.

“Tôi biết.”

Bạn Hà cũng nhanh quên quá đi. Cho đến năm mười tuổi, bạn Khanh vẫn là đứa con của quê hương miền Trung đầy nhé. Cuộc sống trong nhà trẻ mồ côi có cơ cực thật, nhưng làm gì đến nỗi chưa bao giờ được nhận tiền mừng tuổi trong đời cơ chứ.

Chỉ là, Khanh có hơi ngạc nhiên vì mười tám tuổi còn được phát phong bao.

“Ba mẹ cậu hàng năm không có cho cái này hả?” Hà nhíu mày. Vừa nói dứt câu, thấy Khanh không trả lời đã biết mình nói hớ. Gia đình họ Vũ vốn ở nước ngoài nhiều năm, hơn nữa con cháu đều có thể tín dụng bạch kim, tục lệ này, có lẽ vì vậy cũng đã bỏ qua rồi.

“Ngoài mẹ quản lý ở Bình Tâm, cậu là người đầu tiên.” Khanh thật thà đáp.

“Cậu có thôi ngay việc so sánh tôi với bác ấy không!” Hà bực mình, đập một phát lên vai Khanh. Đồ tư tưởng lệch lạc! Chia tay tên Bảo Bình lập dị này đúng là việc đúng đắn nhất trong đời cô đã từng làm.

“Cảm ơn.” Rốt cuộc, “Bảo Bình lập dị” không những không giận, còn chân thành lên tiếng.

Cho đến tận bây giờ, Hà vẫn không dám trực tiếp nhìn thẳng gương mặt đẹp trai của Khanh quá hai giây. Có ai ngờ đâu một người có ngoại hình như thế, bối cảnh hoành tráng như thế lại là con người giản đơn, chân thật này đây. Rốt cuộc, cô lại buột miệng nhận xét.

“Cậu đi du học bốn năm, ở nhà triệu trái tim tan vỡ, có biết không?”

Khanh mãi nhìn chằm chằm phong bao lì xì trên tay phải, chắc chắn không biết (?!), mà có biết thì cậu ta cũng chẳng mấy quan tâm.

...

Cũng không nghĩ rằng, cuộc trò chuyện với “tình cũ” trước cửa lớp 12A01 này kéo theo biết bao ánh mắt hiếu kỳ. Vâng, Vũ Trọng Khanh và bạn gái cũ aka. Lọ Lem Minh Hà đang nói chuyện bình thường. Đứa con gái không biết thân phận kia còn dám đập tay lên vai Khanh nữa. Kinh dị hơn là anh ta hoàn toàn không có phản ứng khó chịu, đã thế còn nhận tiền mừng tuổi. Trời sập, sập thật rồi!

Hậu quả tất yếu của việc công khai gặ gỡ, tặng lì xì giữa Hà và Khanh, là một nhóm bốn đứa con gái cong cong cón cón đứng phong cách Cao Mỹ Kim chặn đường Hà, tại một vị trí khuất ngay sau canteen.

Minh Hà thầm nguyện rửa bản thân tội tã, sao cô lại có thể quên bég đi mất, mối quan hệ giữa Khanh và cô đã thay đổi theo chiều hướng tốt, không đồng nghĩa với việc những đứa con gái hung hãn này thay đổi.

Tệ nhất, là hôm nay Hà lại đi một mình, không có Việt Hương.

Con nhỏ cao kều tóc nhuộm highlight, dường như là sếp sòng trong cả bọn, công khai đứng lên, hất hàm.

“Mày có biết mày phạm tội gì không?”

Hà ngán ngẩm, cười khẩy chẳng buồn trả lời, lại lập tức bị đứa con gái kia mạnh tay đẩy một phát loạn choạng suýt ngã.

Trước đây, Hà ngồi vào cái vị trí không ai dám mơ tới là bạn gái của Khanh, nên dù bị ghét đến đâu cũng không ai dám động vào. Chỉ một tấm gương Ngọc Mai bị đuổi học đã là quá đủ. Nhưng giờ đây họ đã chia tay, Minh Hà là cái thá gì mà lớn vồn qua lại trước mặt Khanh như bạn tốt, phải chăng con bé xấu xí này vẫn đang nuôi tham vọng trèo cao, đua móc chòi mâm son? Thế là, lại có những cô nàng rồi hơi muốn đem lại “công bằng” cho thế giới.

Vừa mới đầu năm vui chưa được bao lâu đã gặp chuyện diên tiết. Chưa kể tình huống mà cô đang rơi vào quá sức dùng dưng vô lý. Hà phạm tội gì? Nếu tội của cô là được Khanh đối xử tốt, thì cái đứa con gái đáng tội chết kia chắc chắn không phải Minh Hà. Cô là cái gì mà cứ phải đưa đầu ra chịu đựng sự bất nạt đáng nhẽ phải dành ột- người- khác cơ chứ! Nghĩ vậy, Hà vừa đứng dậy, vừa hung hăng bước tới, không nề nang gì nữa.

“Các cậu có bị thần kinh không? Đầu óc có vấn đề à? Nam nữ không được làm bạn à? Cứ ghen tị cho chết đi! Các cậu có vĩnh viễn một kiếp cũng chẳng được Khanh để mắt tới đâu! Nói à biết cậu ta thích người khác rồi! Người ta xinh đẹp, nhà giàu hơn tất cả các cậu cộng lại.”

Trước sự dữ dằn của Minh Hà, đứa con gái cao kều lùi xuống một bước, khiến cho ba đứa kia cũng chột dạ lùi xuống. Tuy vậy, vì e sợ thì ít, mà ngạc nhiên trước thông tin mới mẻ Hà đưa ra thì nhiều.

“Anh Khanh có người yêu? Anh ta thích ai?” Bốn cái miệng đồng loạt hỏi, tâm thế sẵn sàng xé xác Hà ra chỉ để có được câu trả lời. “Khai thật ra đi, bọn tao sẽ tha cho!”

Các người là cái thá gì mà tha với không tha cho tôi. Hà bực mình nghĩ bụng, tuy vậy vẫn trả lời.

“Cô ta... không có ở Việt Nam... Du học...” Cô vừa nói vừa nghĩ rất nhanh. “Đúng như vậy! Người mà Khanh thích đang du học ở Mỹ. Nên từ sang năm cậu ta cũng sẽ sang Mỹ. Bố mẹ hai nhà đều biết và ủng hộ chuyện của họ.”

Nhìn vẻ mặt ngẩn ngơ, thất vọng tràn trề của ba đứa con gái trước mặt, Minh Hà biết mình vừa đi một nước cờ khôn ngoan. Đúng như vậy, thiếu gia Vũ Trọng Khanh của tập toàn Gallet cùng với một tiểu thư xinh đẹp gia thế lẫy lừng nào đó..., sẽ trải qua quãng thời gian du học ngọt ngào hạnh phúc với sự ủng hộ hân hoan của gia đình... Ai mà dám có ý kiến với chuyện này cơ chứ.

Một nước cờ khôn ngoan... Cho đến khi Hà nhận ra âm thanh “bụp” rất khê của túi bánh bông lan ai đó làm rơi xuống đất.

Cách đó chỉ hơn hai mét, Thủy Linh đứng sững như một con búp bê bằng gỗ. Vết tổn thương hiện rõ trên gương mặt xinh đẹp.

“Không phải như vậy đâu! Nghe tớ đã!” Minh Hà hoảng hốt, vừa kêu lên theo phản xạ, vừa bỏ nhào ra chỗ Linh. Nhưng cô bé đã kịp xoay mình chạy ngược vào canteen.

...

Rất may, tiểu thư yếu ớt như Thủy Linh đi giày búp bê đế mềm, không thể chạy lại với một cô quản lý đội bóng đá đi giày thể thao như Minh Hà.

“Không phải vậy! Khanh không có người yêu bí mật gì hết! Tớ nói dối thế để mấy đứa kia đừng có làm phiền tớ nữa.” Hà vội vàng giải thích điểm mấu chốt. Cô chỉ cầu trời không có sự hiểu lầm ngu ngốc nào diễn ra ở đây. Không cần bất cứ sự hiểu lầm nào thì câu chuyện giữa họ cũng đã quá mức rắc rối rồi.

“Còn chuyện du học Mỹ thì sao?” Linh giương đôi mắt long lanh, nhìn Hà trân trân như một chú thỏ con phần uất. Đối với Linh, đây mới là điểm mấu chốt.

“Chuyện đó...” Rất tiếc, Minh Hà không phải người giỏi nói dối. Chưa kể, cô quá đỗi ngạc nhiên khi Linh hoàn toàn không biết gì. “Chuyện đó...”

“Tôi... tôi ghét cậu.” Nước mắt lăn dài trên gò má xanh xao.

“Tại sao chứ?!” Lần này, đến lượt Hà bức xúc. “Đúng! Cậu ta có đi du học! Thì đã sao? Chẳng liên quan gì đến tôi cả! Tôi đâu có đi theo!”

“Anh ấy cái gì cũng nói với cậu, còn tôi thì chẳng biết gì cả...”

“Chuyện đó là rất bình thường! Anh trai tôi đi du học, các bạn của anh ấy cũng biết trước tôi, có cái gì mà làm âm lên?” Hà phân tích, mặc dù chính cô cũng thấy khó hiểu. Tại sao Khanh lại giấu Linh một việc quan trọng như vậy.

“Cậu lúc nào cũng làm ra vẻ hiểu biết... Dù cậu chẳng biết gì cả.” Thủy Linh thút thít, lấy tay áo quẹt ngang mắt. “Cậu lúc nào cũng ở giữa một đồng bạn bè. Còn tôi chẳng bao giờ có bạn. Mọi người con trai xung quanh tôi đều thích cậu. Cả anh Khanh, cả Hải Nam, cả Bảo Long, Nam Phương... Chẳng ai để ý đến tôi cả. Cậu làm sao mà hiểu được cảm xúc của tôi?”

Giọng điệu ảm ức của Linh khiến cho Hà phát bực. Cô gắt.

“Trước khi ghen tị với tôi, thì cậu nên xem lại bản thân mình như thế nào mà lại không có bạn, không ai thêm để ý... Ồi!”

Điều khó tin nhất trong ngày, là cô công chúa tưởng chừng mỏng manh, yếu ớt kia, chưa nghe xong câu nói đã với lấy ly nước đá ai đó uống dở trên chiếc bàn bên cạnh, hắt thẳng vào mặt Minh Hà.

Ngay sau đó, Thủy Linh ăn trọn một cái tát, mắt nhắm nghiền ngã xuống sàn nhà. Minh Hà không phải là loại con gái thích dùng bạo lực, nhưng cũng không phải loại con gái nín nhịn để người khác hạ nhục mình một cách vô lý.

“Cậu... Cậu dám đánh tôi...” Linh ôm mặt, òa khóc. “Ba mẹ tôi còn không đánh tôi...”

“Chính vì chưa từng bị ai đánh, nên cậu mới ích kỷ như vậy!” Hà cắn môi, kiên quyết. Những giọt nước đá lạnh buốt đang thấm vào tóc, chảy đầy gương mặt cũng không làm cho cô “hạ nhiệt”.

Mọi người trong canteen hầu hết đều nhận ra hai người con gái đang xô xát nảy lửa là ai. Nhưng cũng chính vì nhận ra, họ không biết phải... về phe nào. Một bên là thiên kim tiểu thư nhà họ Vũ, một bên lại có nguyên một dàn hotboy đình đám hậu thuẫn. Nên rốt cuộc, hầu hết đều đứng dạt ra, để yên cho lửa giận ngàn ngọn lửa thiêu đốt cả gian phòng.

“Vũ Thủy Linh! Cậu tưởng chỉ có mình cậu ghét tôi? Cậu tưởng tôi thích cậu lắm à? Từ lâu tôi đã ngứa mắt với cái tính gian dối của cậu. Năm ngoái ở Đà Nẵng, cậu đặt điều với thầy cô giáo, dùng tưởng tôi

không biết. Nếu như không may mắn gặp được Nam Anh, tôi có lẽ đã bị đuổi học. Rồi sao nữa? Cậu dám nói dối cả chuyện xuất thân để tranh thủ sự thương hại của Nam. Bố mẹ cậu sẽ nghĩ như thế nào? Mẹ khó khăn lắm mới sinh ra cậu, sẽ nghĩ như thế nào? Tại sao cậu dám làm như vậy?”

“Cậu thôi đi!” Thủy Linh nhắm mắt, bịt tai. Đây là lần đầu tiên cô bị kết tội nặng nề như vậy.

“Đáng nhẽ tôi không can thiệp, để cho các người tự giải quyết với nhau. Nhưng cậu đã quá đáng như vậy, thì tôi sẽ nói cho cậu biết!”

Hà mạnh mẽ kéo Thủy Linh đứng dậy, bất chấp sự kháng cự yếu ớt của cô nàng, rồi lôi xềnh xệch Linh ra khỏi canteen. Trước khi đi, cô còn quay lại cảnh cáo những đôi mắt vẫn đang chăm chăm theo dõi màn khẩu chiến này giờ giữa họ.

“Mấy người muốn tốt thì đừng có mà đi theo!”

56. Chương 56: “hình Như... Anh Đói Phải Không?”

“Cậu có muốn biết tại sao tôi lại quyết định chia tay Khanh không?”

“Thật sao?” Thủy Linh ngơ ngác hỏi lại, như không tin vào tai mình. “Hai người đã chia tay?”

“Ngay cả chuyện này ai cũng biết mà cậu không biết.” Minh Hà ngán ngẩm. Lại thêm một Bảo Bình lập dị. “Cậu đúng là người trên trời rơi xuống!”

Linh cúi đầu, yên lặng.

“Đó chính là cái lần tôi bị Cường Lava bắt cóc làm con tin, ở Ninh Bình. Chắc cậu cũng chẳng thêm biết Cường Lava là ai đâu.” Hà nói giọng chế nhạo. “Hắn ta đã ra điều kiện là Khanh phải đến, với số một số tiền lớn, đi người không. Để có thể cứu được tôi. Cậu có hiểu thế là thế nào không? Là tự sát. Đổi đầu với một tên giang hồ chuyên nghiệp có vũ khí. Cậu nói xem, cậu ta có đến không?”

“Anh ấy sẽ đến.” Linh chớp mắt, khẳng định. “Anh ấy đã đến.”

“Cậu ta không phải đã- đến. Cậu ta đã lao- đến như một kẻ mất trí! Tôi chẳng hiểu nào cậu ta làm bằng gì. Nhưng Khanh thật sự đã đi người- không đến. Nếu hôm ấy, Hải Nam và những người khác không mai phục sẵn ở bên ngoài, chúng tôi chết chắc.”

“...”

“Hôm đó trời đổ mưa rào. Tôi vẫn nhớ. Khi Khanh bước vào căn nhà hoang nơi tôi bị giam giữ, trông cậu ta ướt sũng. Nhưng tôi còn thấm hại hơn nhiều. Hai tay bị trói, chân bị xích vào song sắt cửa sổ. Khắp người thương tích. Chân phải vừa bị trật khớp, vừa bị va chạm máu chảy đầm đìa. Ở trong một hoàn cảnh như thế... Khi mà bạn trai của mình, băng qua mưa gió, nguy hiểm để đến tìm mình, tôi đã vui mừng xúc động đến thế nào...” Nói đến đây, Hà thấy sống mũi mình cay cay. Cô đã từng tự hứa, sẽ không một lần nào khóc vì chuyện cũ rích này nữa. “Trước khi nhìn thấy vẻ mặt của cậu ta.”

Đôi mắt Linh vẫn mở to, chân mày thanh mảnh nhíu lại. Ngây thơ vô số tội. Hà chán ghét nghĩ bụng.

“Một vẻ mặt thất vọng.” Cô cay đắng kết luận. “Bạn trai của tôi, không thèm để tâm đến tôi lem nhem nước mắt, toàn thân rách rưới với một cái chân chảy máu. Cậu ta đã quất vào mặt tôi, Thủy Linh đâu?!”

“...”

“Tôi cũng là con gái mà, Linh? Tôi tủi thân không chịu được. Tôi muốn đánh cậu ta chết đi, trước khi nói rằng cậu đang ở nhà an toàn cùng với mọi người. Nhưng nhìn vẻ mặt tái dại của cậu ta, tôi đã thấy Trọng Khanh bấy giờ thật đáng thương hơn cả tôi lúc ấy.”

Cơn giận ngày nào lại ủa về, choán đầy tâm trí Hà, khiến đôi mắt cô trở nên hoang dại. Hà chộp lấy bờ vai yếu ớt của Linh, vừa rít lên.

“Vậy mà tất cả những gì cậu làm chỉ là THAN PHIỀN về việc mình không được quan tâm đầy đủ!!”

“Hai cậu làm cái gì thế này!” Một giọng nam quen thuộc kinh hãi la lên, cắt ngang cuộc tranh cãi của hai người con gái.

...

“Hai cậu điên hả?” Hải Nam bực dọc kéo Hà tách ra khỏi Linh. “Tự nhiên lại đánh nhau!”

Nam có lẽ đã được nghe qua ai đó chi tiết cuộc xô xát trong canteen. Nên cậu đã chuẩn bị sẵn một chiếc khăn mặt bông, vừa đến nơi đã vội vàng trùm lên đầu Minh Hà, giúp cô lau khô tóc.

Thủy Linh nhìn cảnh tượng, lại ảm ức lên tiếng.

“Cậu ta tát tớ!”

Quả thực, Hà đã tát Linh khá đau. Đến tận bây giờ, một bên má cô bé vẫn đỏ hồng.

“Nhưng cậu đã hắt nước vào Hà trước. Lý do là gì đi chẳng nữa, như thế vẫn là thiếu tôn trọng.” Nam không buồn nhìn Linh.

Linh đột ngột trở thành người thừa, đành cúi đầu bỏ đi. Vừa đi vừa thút thít khóc.

...

Hà vừa giặt chiếc khăn từ trên tay Nam, vừa nói băng quơ.

“Tớ tát cũng hơi bị đau đấy.”

“À vâng, nhìn là biết.” Nam bật cười.

“Tớ cứ nghĩ cậu coi Linh là bạn?” Cô ngạc nhiên trước thái độ “phũ phàng” của cậu.

“Chính vì coi Linh là bạn, tớ mới làm như thế.” Cậu nhún vai. “Nếu không, cô ấy chẳng bao giờ khá được.”

“Cậu có nghĩ con bé đó sẽ chạy về mách với Khanh không?” Vừa nghĩ đến khả năng này, Hà lại cảm thấy bực mình, máu nóng sôi trào. Sự ngu ngốc của hai người họ đã gây ra cho cô biết bao nhiêu là chuyện.

Chẳng ngờ, Nam lại bình thản lắc đầu.

“Không đâu, tớ đảm bảo.”

Chiều hôm ấy, bầu trời lác đác mưa phùn.

Sau đó ba ngày liền, Thủy Linh không đến lớp. Minh Hà biết tin Linh bị ốm nằm nhà, bấy giờ mới cảm thấy hoang mang tính gọi điện cho Khanh xem thế nào, lại bị Nam ngăn cản. “Kệ đi, những chuyện thế này để họ tự giải quyết tốt hơn.”

...

Hôm ấy Linh dầm mưa cả buổi chiều ngoài ghế đá ở sân trường, về đến nhà vừa lồm lổ đi vào phòng riêng lại bị Khanh giữ lại, liền bộc phát cơn giận dữ. Rốt cuộc phòng khách nhà họ Vũ biến thành chiến trường giữa hai anh em. Gọi là cãi nhau cũng không đúng, vì một người chỉ biết thút thít khóc lóc liệt kê đủ các loại tội trạng của người kia, một người hoàn toàn rối bời bị động, không biết bấy lâu nay mình lại... đáng ghét như vậy.

“Ngay cả món ăn mà anh thích, em cũng không biết, vậy mà anh lại nói cho Minh Hà.” Linh liệt kê đến điều thứ n, dường như hết hơi, khóc cũng không ra tiếng, liên tục lấy tay áo lau nước mắt ngắn dài.

“Vì em không hỏi bao giờ nên anh cũng...” Khanh tiếp tục thật thà một cách... đáng chết. Lúc này nói ra điều đó, không khác gì đổ ngược lại lỗi cho Linh. Hiển nhiên khiến cô nàng điên tiết lại bưng mặt khóc hu hu.

Vừa lúc ấy, ông Trường Thịnh cùng vợ vừa từ cuộc họp đại hội đồng cổ đông đi về. Với tính cách khắc nghiệt của giám đốc, vừa nhìn hiện trường là con gái đang khóc, thì không cần biết đầu đuôi thế nào, máu nóng đã sôi trào, bước lên...

BỐP!

Cái tát mạnh đến mức khiến cho Vũ Trọng Khanh, vốn có một thể lực vững vàng cũng không tránh khỏi loạng choạng.

“Ba! Ba làm gì vậy?!” Linh hoảng sợ kêu lên.

“Từ trước đến giờ! Tao đã bao giờ dạy mày bắt nạt em chưa?” Câu hỏi, nhưng thực chất là lời định tội lạnh lùng.

“Con xin lỗi.” Khanh không hề phủ nhận. Ngoại trừ một lần duy nhất cách đây hơn năm năm, cậu chưa bao giờ dám cãi lại ba mình.

“Ít nhất anh cũng phải hỏi xem chuyện như thế nào chứ? Sao chưa gì đã ra tay đánh nó như vậy?” Bà Lưu Thủy vừa chậm rãi cởi áo khoác, vừa bắt bình lên tiếng.

“Nó làm gì con?” Một câu cộc lốc, vẫn chưa nguôi sắc thái giận giữ.

“Anh Khanh chẳng làm gì cả! Con buồn vì anh ấy định đi du học mà không nói cho con biết. Anh ấy giải thích. Tất cả chỉ có thế...” Thủy Linh vội vã nói ra toàn bộ sự thật, lại dùng vẻ mặt khổ sở. “Sao ba lại...”

Nhưng chưa nói hết câu, cô đã ngã ngất xuống tấm thảm lông ở phòng khách.

...

Vì dầm mưa cả buổi chiều, mà lại là mưa phùn trong thời tiết tháng hai giá lạnh, nên Linh phát bệnh, sốt cao đến 40 độ phải truyền nước khiến cho nhà họ Vũ từ trên xuống dưới đều xanh mặt lo lắng. Thể chất cô bé vốn ốm yếu, hay bệnh, nhưng đã lâu rồi cũng không bệnh đến mức liệt giường nghiêm trọng thế này.

Mãi cho đến đêm ngày thứ hai.

Ánh đèn ngủ màu vàng mờ mờ rọi xuống bên giường lớn, nơi cô gái tóc nâu có gương mặt xanh xao vừa tỉnh dậy sau hơn một ngày ốm li bì. Cô nhìn sang bên thành giường, thấy một mái đầu tóc nâu quen thuộc đang gục xuống, khuất trong tay áo nỉ.

“Khanh ơi, dậy đi anh... Ngủ thế này lạnh đấy.”

Linh yếu ớt nói, chỉ lớn hơn tiếng thì thầm một chút. Nhưng âm thanh dịu dàng quen thuộc đã vừa đủ kéo Khanh ra khỏi giấc ngủ chập chờn.

“Em thấy đỡ chưa?” Cậu vội vàng ngẩng lên. “Có cần gì không? Có đói không?”

“Anh thức suốt cả đêm trông em sao?” Linh ngược nhìn đồng hồ đã chỉ quá con số ba, liền rơm rớm nước mắt.

“Anh ngủ lúc chiều rồi.” Bên dưới đôi mắt xám rất đẹp là quầng thâm hiện rõ.

“Tại sao anh lại giấu em?”

Linh chẳng buồn để tâm đến lời nói dối vụng về của Khanh. Cô không cần nói nhiều. Cậu cũng không cần hỏi lại. Dù Linh đã liệt kê ra rất nhiều tội trạng của Khanh, nhưng lần này, họ đều biết, cô đang muốn nói đến chuyện gì.

“Ba không muốn em biết, sợ em buồn.” Cậu nói ra sự thật.

“Chuyện du học...” Rốt cuộc, cô ngập ngừng. “... không chỉ do ba quyết. Chính anh cũng muốn.”

Chững lại một giây.

“Đúng vậy.”

“Anh biết là em sẽ không đi theo.” Cô nhận xét cụt ngủn. Nhưng người con trai đối diện chẳng có vẻ gì là không hiểu.

Cậu nhìn xuống. “Chính vì...”

Yên lặng một lúc lâu.

“Anh muốn...” Khanh thừa nhận. “...ra khỏi nhà một thời gian.”

“Thật sự không còn cách nào khác hay sao?” Thủy Linh hỏi lại. Nét mặt cô bé không hề biểu lộ cảm xúc. Cậu không trả lời.

“Em hiểu rồi.” Cô đưa tay gạt mớ tóc nâu hơi dài phủ trên trán người anh trai, rồi nhẹ nhàng nhòm dậy, choàng tay ôm lấy cậu. Họ cứ ở yên như vậy một lúc lâu, cho đến khi Linh lại là người lên tiếng trước.

“Hình như... anh đói phải không?”

“Sao em biết?”

“Em nghe thấy tiếng tim anh đập, mạnh lắm.” Cô chớp mắt.

Trong khu vườn giữa lưng trời, cây lá thấm đẫm sương đêm. Đâu đó một khóm hoa quỳnh đang hé nở, hương thơm nhẹ nhàng lan tỏa...

“Anh đi làm cái gì rồi cùng ăn.” Khanh buông em gái ra rồi đứng dậy. Mặc dù tim chẳng liên quan gì đến dạ dày, nhưng đã hơn một ngày không có gì vào bụng, tất nhiên sẽ đói.

...

Đêm hôm đó hai người ăn món súp được nấu vội vã bằng ngô đóng hộp, thấp một ngọn nến coi như tự tổ chức sinh nhật. Linh đã suy nghĩ rất nhiều, rốt cuộc không đành lòng, lên tiếng.

“Em xin lỗi. Chỉ vì lo lắng cho em mà anh phải chia tay với Minh Hà.”

“Chuyện đó qua rồi. Đừng nhắc lại nữa.”

“Anh cứ như vậy, khiến cho em thấy mình tệ lắm.” Linh nhỏ nhẹ, cố tỏ ra điềm đạm, nhưng đôi mắt nâu lại bắt đầu trở nên long lanh. “Anh theo đuổi lại cô ấy một lần nữa đi, nếu là anh chắc chắn sẽ làm được. Em sẽ...”

“Quá muộn rồi.” Khanh cắt ngang.

Vũ Thủy Linh là cô gái ích kỷ, nhưng dễ mềm lòng, nhất là đối với người thân trong gia đình. Khi nổi ám ức ít nhiều đã được giải tỏa. Thì còn lại trong cô chỉ là áy náy chất chồng. Và câu nói đơn giản, thành thật của Khanh, càng khiến cho Linh thấm thía được sức nặng của những rắc rối mà mình đã gây ra.

Vì vậy, mấy hôm sau lành bệnh, Linh đi học lại thì mâu thuẫn giữa hai người cũng coi như xí xóa. Nên rốt cuộc cũng chẳng ai phát hiện ra họ từng cãi nhau.

Tuy vậy, ai cũng thấy giờ đây họ lại thân quá mức cần thiết. Cứ sau mỗi giờ học, nếu không có việc gì Khanh lại đến tận cửa lớp 12B04 để đón Linh.

Thật chướng tai gai mắt hết sức mà!

“Có phải công lao của tớ không? Chính là nhờ có tớ phải không? Thế đây là cái quái gì?” Minh Hà tăm tối quay sang Nam, vừa hỏi, vừa nhón tay rút ra một con gián chết khô queo trong ngăn bàn. “Cái này phải dành cho Thủy Linh mới đúng! Tại sao cái gì tốt đẹp ngọt ngào thì con bé đó hưởng, còn tớ thì gánh mấy cái này?! Công lý ở đâu?!”

Nam vừa nhìn Minh Hà âm u cầm con gián, đã không chịu nổi phá ra cười. Đúng là chỉ có Hà mới mạnh mẽ được như vậy. Linh mà nhìn thấy con gián này chắc chắn sẽ lăn đùng ra ngất.

Thấy bạn bè đã không đồng tình với mình còn phá ra cười, Hà bực mình hết sức, liền quyết định không thêm nói chuyện với Nam nữa.

57. Chương 57: “thề.”

Gác sang một bên câu chuyện công chúa và hoàng tử... ếch. Chúng ta quay trở lại thủ đô Paris của nước Pháp xa xôi để đi vào hồi kết.

Vũ Nam Anh sau khi tra mòn mắt danh mục điện tử của thư viện gia đình, lại dành cả một ngày lẫn lộn tự mình lục tung những nơi chốn khả nghi, để xác nhận lại điều mình đã thấy ở biệt thự nhà Tôn Thất... Rất cuộc, kết quả thu được là con số không.

Vừa tông cửa lao thẳng vào phòng riêng của Nam Phương, đã thấy anh trai đang xếp một vài đồ đạc đơn giản vào chiếc vali nhỏ cho chuyến trở về Việt Nam vào ngày mai, Nam Anh liền nhảy tót lên giường, làm mặt nghiêm trọng.

“Anh là người lớn. Nói dối là không tốt! Anh biết điều gì của gia đình bác Thịnh mà em không biết? Nói ra mau!”

Nam Phương cười nhạt, vẫn tiếp tục công việc của mình, vừa nhẩn nha liệt kê.

“Em muốn biết chuyện gì? Vũ Trọng Khanh chỉ là con nuôi. Hay Khanh đối với Linh...”

Thái độ của Phương khiến cho Nam Anh bực mình.

“Mấy chuyện vớ vẩn đó ai mà chẳng biết! Nói đi! Anh còn biết cái gì quan- trọng?”

Ngay lúc này, Nam Phương đã hoàn toàn mất hứng đùa cợt. Vừa đóng sập nắp vali, đôi mắt đen thoát trở nên sắc lạnh, nhìn xuống đôi mắt trẻ con giống hệt mình, như cảnh cáo.

“Chuyện nhà người ta. Em đừng có xen vào. Đờ- trẻ- con.”

Vũ Nam Anh đúng là còn trẻ con, biểu hiện qua thái độ hấp tấp muốn diện kiến sự thật ngay khi vừa đoạt được bằng chứng của nó. Tuy nhiên, Nam Anh không phải là trẻ con thông thường. Nó nhảy phốc lên giường, hai tay choàng qua cổ Phương, bám chặt vào lưng anh nó như một con koala thà chết không buông.

“Mai em sẽ về Việt Nam cùng anh!”

Nam Phương: (=___=')

...

Sáng hôm sau, ở sân bay. Hai anh em vừa xuống xe đang trên đường mang hành lý đi vào khu vực check in, thì một chiếc bóng con gái tóc đen dài từ hướng Arrivals kéo vali Louis Vuitton chạy thục mạng đến chỗ họ với tốc độ ánh sáng.

Ái Vân trang điểm cầu kỳ, giữa thời tiết tháng hai vẫn còn rất lạnh mà vẫn mặc váy bó ngắn cũn cỡn, chỉ đi một chiếc tất mỏng manh lại chêm chệ trên đôi bốt cao cả tấc. Cô nàng vừa vén sang bên những lọn tóc dính trên mặt, vừa thở vừa bật máy nói.

“Anh về Việt Nam lâu như vậy! Lại thay đổi kế hoạch bay sớm sao không nói cho em! Sao anh lại nỡ đổi xử với em như vậy?!”

Nam Phương vừa nhìn bộ dáng Vân đã thấy bực mình, nhưng thông cảm cho cô nàng thần kinh không bình thường có đúng một ngày nghỉ cũng đừng đừng bay từ Đức qua Pháp chỉ để gặp mình, đành thờ ơ trả lời.

“Anh nghĩ bác Nghi biết thì em cũng biết.”

“Nhưng mà một- năm! Anh đi một- năm đấy! Anh phải nói cho em chứ!” Giọng ầm ục.

“Người ta chả có nghĩa vụ gì phải báo cho chị cả.” Nam Anh bĩu môi, chen vào trước khi Phương kịp mở miệng. Dĩ nhiên, thẳng nhóc là khắc tinh của Vân, lúc nào cũng khiến cho cô nàng sôi máu.

Xét cho cùng, nó nói... đúng.

Đúng là người lớn hai bên đã sớm muốn đem hai đứa trẻ ra đính hôn, nhưng tình thân đó thuộc về đời... bố mẹ họ. Nam Phương mắc mớ gì phải đeo theo con bé thần kinh này chỉ vì mẹ cậu ta muốn thế. Nhất là với người có tâm hồn nghệ sĩ luôn muốn tự do tùy ý...

Rắc rối duy nhất, là cô nàng Ái Vân không nghĩ vậy. Từ nhỏ nàng ta đã sớm coi thần đồng Nam Phương là ý trung nhân đầu tiên và duy nhất xứng đáng với một công chúa nhỏ (!) như mình, nên chín mười năm nay mặc cho anh chàng chẳng mấy mặn mà, vẫn đeo bám người ta như một con koala. Khoảng cách địa lý giữa hai nước Pháp, Đức, đối với nhà giàu, chẳng qua là hai tiếng trên máy bay, vốn chẳng đáng kể.

“Anh Phương có bạn gái rồi! Bạn gái anh ấy đây này!” Nam Anh sẵn tiện đang cầm Iphone của Phương, liền đắc ý giơ màn hình ra cho Ái Vân xem. Suốt từ bấy đến nay, màn hình locker của máy Phương vẫn là tấm ảnh Minh Hà tóc buộc đuôi ngựa đang cười toe toét.

Gương mặt xinh đẹp của Ái Vân giống như vừa bị dội một gáo nước lạnh. Đôi mắt kẻ cầu kỳ, chải mascara cong vút trong thoáng chốc nheo lại tức tối. Vân cắn môi, cố gắng hít một ngụm không khí trước khi âm u hỏi lại.

“Vì con bé này, nên anh về Việt Nam một năm?”

Phương từ đầu đã sớm chán ghét cuộc đụng độ này, nên dù lý do thật sự của chuyến trở về Việt Nam rất nghiêm túc và cao quý, là làm đại diện cho dự án hợp tác mở học viện âm nhạc Việt- Pháp..., cậu ta vẫn mỉm cười, nụ cười xã giao đẹp mê hồn đặc trưng Vũ- Nam- Phương.

“Nếu đúng thì sao?”

“Đây là con bé đã cùng vào khách sạn với anh?”

“Chính xác!” Lại một lần nữa, Nam Anh thay mặt cho anh mình, hớn hở giơ ngón tay cái lên.

Vân không khóc, trái lại, cô ta nhếch môi cười khẩy, đôi mắt bên dưới hàng mi giả cong rợp ánh lên vẻ độc ác.

“Anh đại lắm. Để lộ mặt người yêu cho tôi biết. Con bé đó chết chắc rồi!”

Trước biểu cảm “nguy hiểm” của Vân, Nam Phương chẳng mấy may nao núng. Cậu ta thậm chí còn chẳng thêm đáp lời, rõ là không coi lời dọa dẫm của “vị hôn thê” ra cân nặng nào. Chỉ đơn giản nhìn qua đồng hồ rồi kéo vali đi tiếp vào khu vực làm thủ tục.

“Con bé đó chết chắc!” Ái Vân không thể theo vào, chỉ biết bác hai tay thành hình loa, gọi với theo, nói cả bằng tiếng Việt, tiếng Đức lẫn tiếng Pháp, “Ich hab gerade Ferien!”

“Nhớ đi taxi về thẳng nhà, đừng có lang thang ngoài đường.”

Là câu nói cuối cùng, Phương để lại cho Vân trước khi khuất dạng sau cửa check- in.

...

Hôm nay, Hà và Long là hai người cuối cùng ở lại sân bóng vào buổi chiều. Đầu học kỳ, như thường lệ đợt tuyển thành viên mới thứ hai trong năm lại diễn ra. Long giờ đây tuy không còn là thành viên chính thức nhưng với tư cách của một cựu đội trưởng giàu kinh nghiệm và được nể trọng vẫn nhận lời mời giám sát và đánh giá buổi tuyển chọn. Một phần lý do cũng là vì Nam phải gấp rút tham gia dàn dựng... sân khấu văn nghệ cho liveshow ca nhạc cuối tuần của trường.

“Thành viên mới năm nay, chất lượng có vẻ đồng đều, lại đông nữa. Tỷ lệ chọi cứ như thi đại học. Cứ thế này thì câu lạc bộ bóng đá sẽ lán át tất cả các câu lạc bộ khác mất.” Hà vui miệng nhận xét, trong khi ngồi lau bóng.

“Nếu vậy thì vị trí quản lý của cậu phải sánh với mấy ngành kinh tế ngân hàng.” Long vừa thu bóng vào rổ, vừa mỉm cười.

Cậu ta không phóng đại. Năm nay nội số lượng con gái đăng ký làm quản lý đã bằng một phần ba số con trai đăng ký làm cầu thủ. Những cô nàng mơ mộng tuổi ăn tuổi lớn, rõ ràng đã coi việc gia nhập đội bóng của Minh Hà là một mảnh khố tiếp cận dàn hotboy cao ráo đáng thể thao của Gallet. Khỏi nói, nhìn một đám con gái mặc váy đồng phục mắt xanh mỏ đỏ đứng lố nhố trước bàn đăng ký, tân đội trưởng Cao Minh Trường đã muốn đập đầu vào bàn đến thế nào.

“CON GÁI ĐI CHỖ KHÁC CHƠI! Bắt đầu từ kỳ sau, quản lý đương nhiệm tốt nghiệp, đội mới bắt đầu tuyển quản lý mới!” Đội trưởng gượng dậy sau cú sốc, phủ phàng xua tay, đánh tan giấc mộng đẹp của hơn chục nàng thiếu nữ.

“Trường cứng nhắc quá.” Hà thở dài, ném quả bóng cuối cùng đã được lau sạch vào rổ. “Tớ cũng đang định xin về hưu non, thấy cậu ta quả quyết thế lại ngại mở lời. Gì thì gì còn phải học thi đại học nữa chứ...”

“Về chuyện đó...” Long ngồi xuống bên Hà. “Cậu nghỉ đi cũng không sao, sắp tới cũng có người về giúp.”

“Ai vậy?” Cô tròn mắt. “Sao tớ không biết?”

Yên lặng trong giây lát. Long tỏ ra chẳng vui vẻ gì khi tiết lộ.

“Trợ lý HLV trước đây. Cô ta đang ở năm thứ nhất đại học, buổi chiều có thời gian.”

A, chính là cô gái ấy.

Cô gái đã từng chiếm được trái tim của Bảo Long, ở tại một khoảng thời gian nào đó trong quá khứ. Suy nghĩ này khiến cho tâm trạng của Hà như chùng xuống. Bóng ma của Hồng Như Nguyệt, đã tạo nên một khoảng lặng trong câu chuyện vẫn đang diễn ra rất tự nhiên giữa họ.

Hai người ngồi song song, ngay dưới một trong những chiếc ô che nắng được dựng bên đường biên. Long nhìn xuống mặt sân đang dần được nhuộm đỏ. Hà thậm chí không dám quay sang nhìn cậu, đành ngẩn đầu nhìn quanh, rồi cuộc ánh mắt lại dừng tại một ô cửa sổ phòng học, dãy nhà đối diện sân bóng. Đến giờ này thì ngoại trừ những nơi diễn ra sinh hoạt câu lạc bộ, hầu hết các lớp học đều đã đóng cửa. Điều đó khiến cho Hà nhớ ra vị trí ở tầng hai đó, chính là phòng học nhạc, cô chưa phải chưa từng lên đó bao giờ.

Ô cửa sổ khá lớn nhìn về hướng nam, được làm bằng gỗ, xây theo phong cách cổ điển hiện đang mở toang. Từ vị trí của Hà có thể nhìn thấy khá rõ Thủy Linh vừa uống trà đào trong hộp bằng ống hút, vừa nói chuyện điện thoại, hai má ửng hồng ngượng ngùng như một cô gái đang yêu. Khung cảnh cổ tích dễ thương, nhuộm trong màu nắng hoàng hôn càng khiến người ta ngỡ ngàng. Tuy vậy, vừa nhìn thấy hộp trà đào, Hà đã theo phản xạ quay sang Long.

Bảo Long mới đây còn trầm lặng, hiện đang cười. Đôi mắt dán lên ô cửa sổ. Long thở ra, có gì đó như là nhẹ nhõm.

“Tiêu chuẩn của cậu cao thật. Toàn thích hoa khô!” Hà không kìm được, buột miệng nói ra suy nghĩ thật. Giọng điệu cũng tự giác có phần cay đắng. “Chị Nguyệt cũng đẹp. Thủy Linh cũng đẹp.”

Câu hỏi của Hà thật sự làm Long chững lại. Mắt đen sâu ánh lên vẻ... ngạc nhiên không giấu giếm.

“Không thể có chuyện đó được! Sao cậu lại nghĩ vậy?” Dường như thế vẫn còn chưa đủ, cậu khẳng định thêm. “Không bao giờ. Tớ chỉ coi Linh như em gái thôi.”

Sự quả quyết của Long khiến cho Hà có chút ngỡ ngàng. Điều gì khiến cho cậu ta chắc chắn được như vậy?

“Cậu thề đi.” Ma quỷ, chính là ma quỷ trong lòng đã khiến cho Minh Hà nói ra câu đó.

“Thề.” Không cần đến nửa giây, Long trả lời ngay. “Có cần viết giấy cam đoan không?”

Khi nói câu đó, Long nhìn thẳng vào Hà. Ánh mắt của cậu có một cái gì đó rất khó diễn tả, giống như khi cô đứng trước cửa phòng khách sạn của cậu ở Đà Nẵng. Rồi cuộc, cô lại... đỏ mặt, quay sang một bên né tránh.

“Cam đoan với tớ làm gì?”

“CẢN THẬN!!”

SOẠT!

Hà chưa kịp hiểu chuyện gì thì đã bị đẩy ngã sang một bên. Vừa định thần lại, mở mắt ra mới thấy Bảo Long đè sập trên mình, trong khi chịu trọng lượng của cán ô che nắng là chiếc ống kim loại khá lớn đổ ngang lưng.

Long đã phản ứng tương đối nhanh, khi thấy bóng râm cố định trên nền bê tông đột ngột ngã về phía trước. Nhìn bề ngoài, chiếc ô che nắng này không hẳn là cũ. Có khả năng chính là lỗi kỹ thuật lắp ráp, đã khiến cho chốt giữa cán ô trở nên lỏng lẻo, khiến cho phần trên không chịu nổi trọng lượng của tán ô quá lớn đã đổ rạp.

Hà ngã xuống đất, ngoài việc hơi ê ẩm thì cũng không thấy đau, vì Bảo Long gần như đã che chắn toàn bộ, ngay cả phía sau gáy Hà cũng được Long dùng tay đỡ, để đầu cô không phải tiếp xúc với mặt đất.

Hà đang lo lắng, thì lại nghe Long lên tiếng trước.

“Có sao không?”

... khiến cho cô cũng cảm thấy yên tâm. Rốt cuộc, nguy hiểm đã qua đi thì hai người lại ở trong tư thế khá... nhạy cảm. Cậu hoàn toàn nằm đè lên phía trên cô, sau câu hỏi lại còn mặt đối mặt, cách nhau chưa đầy một gang tay. Tệ nhất là, phần thân trên của cả hai người bị che phủ hoàn toàn bởi tán ô rộng màu xanh vừa gây xuống.

Từng ấy năm quen biết, họ đã bao giờ được gần nhau như thế này chưa? Suy nghĩ này khiến cho Hà như muốn ngừng thở.

“Không... tớ không sao. Còn cậu?” Cô lúng túng chữa ngượng. “Đứng lên xem có bị thương ở đâu không nào?”

Bảo Long không có vẻ gì là muốn đứng dậy. Cũng không có ý định trả lời. Trong khoảnh khắc đó, Hà cảm thấy như có một dòng điện chạy qua người, khi nhận ra cái ánh mắt cậu ta nhìn mình như muốn thôi miên. Đen sâu hun hút. Giống như cái nhìn ở Đà Nẵng. Không, còn hơn thế nữa...

Cô biết chắc cậu ta đang muốn làm gì, khi từ từ cúi xuống. Đây không phải là lần đầu tiên, Hà đứng trước một người con trai có ý định đó. Chỉ có điều, lần này, dù trái tim đập điên loạn trong lồng ngực, cô cũng không có ý định né tránh.

Hà vừa hồi hộp nhắm mắt lại, thì chuông điện thoại lại vô tình vang lên, khiến cho cô giật thót.

Chỉ bằng một hồi chuông, mọi chuyện đã biến tan chỉ như một giấc mơ. Long đơn giản ngồi dậy, dẹp đồng tàn tích là chiếc ô gãy hỏng qua một bên. Trong khi Hà lục lọi ba lô để tìm điện thoại di động.

“Nam Phương? Là cậu?”

58. Chương 58: Vì Ước Mơ Của Cậu Cũng Là Của Tớ

“Nam Phương? Là cậu?”

-

“Tôi cũng đang định liên lạc với cậu... May quá!” Cô hồ hởi. “Cái thẻ ATM của cậu tôi vẫn còn chưa trả lại mà...”

Ngay khi biết danh tính người gọi điện cho Hà, gương mặt Long đã sa sầm lại. Tuy nhiên, chỉ cho đến khi nghe dứt câu đối thoại trên, cậu mới không thể kiềm chế được mà đi quá giới hạn. Trước đôi mắt tròn tròn vì kinh ngạc của Hà, cậu giật lấy chiếc di động từ trên tay cô.

“Cô ấy là bạn của tôi.” Long lạnh lùng. “Hãy thôi ngay cái trò ấy đi.”

Từ đầu dây bên kia, Phương chẳng cần động não cũng biết mình hiện đang nói chuyện với ai.

“Cô ấy CŨNG là bạn của tôi.” Bờ môi mỏng khê nhếch lên coi thường. “Và tôi không hiểu cậu đang giữ cái trò gì với điện thoại của người khác.”

“Tôi cảnh cáo cậu!”

“Hà?!” Phương cười khẩy. “Cái thứ [...] như cậu...”

“Mày...”

Không rõ Phương đã nói cái gì khiến cho Long nổi giận, nhưng ngay lúc này Minh Hà đã trở nên bực bội. Có thể nói, đây là lần đầu tiên Hà thực sự bực mình trước Long. Cô bằng cả hai tay, dùng hết sức giật lại chiếc di động cà tàng của mình.

Cô lườm Bảo Long, trước khi rất nhanh nói với Nam Phương, trước khi tắt máy. “Tớ sẽ gọi lại sau.”

Long rõ ràng là người sai, nhưng cậu ta lại không có ý định nói chuyện. Chỉ lăm lè thu dọn đồ đạc, định quay lưng đi thẳng.

“Cậu đứng lại đó!” Hà gắt, trước khi xả một tràng bức xúc. “Sao cậu bất lịch sự thế? Đây là điện thoại của tớ cơ mà! Không cần biết Nam Phương đã làm gì để bị cậu ghét, nhưng cậu ta đối với tớ rất tốt. Cậu lấy quyền gì mà can thiệp?”

“Nó không tử tế gì đâu!” Long quay phắt lại, không che giấu ánh mắt giận dữ đến đáng sợ. “Cái thứ họ Vũ đó, coi người ta như cỏ rác đã thành thói quen rồi. Tớ nói cho cậu biết, giao lưu với nó chỉ chuốc lấy tai họa thôi!”

Hà chết sững trước những lời kết tội nặng nề khủng khiếp của Bảo Long. Chưa bao giờ, cô thấy cậu nói người khác như vậy. Một Bảo Long điềm tĩnh, rộng lượng, một Bảo Long bình thản đến lạnh lùng, chán ghét nhất là nói xấu sau lưng, chẳng bao giờ muốn can dự vào những chuyện thị phi của người ngoài...

“Bảo Long, tại sao cậu lại như vậy? Chuyện có gì đâu mà...” Hôm nay, cô gần như không nhận ra người bạn thân nhất của mình. “Họ Vũ thì sao chứ?! Trước đây tớ quen với Khanh có thấy cậu nói gì đâu?”

“Tại sao cậu cầm thẻ ATM của nó? Cậu nghĩ gì mà đi tiêu tiền của nó?” Thay vì trả lời Hà, Long lại lạnh tanh đặt câu hỏi.

“Tớ KHÔNG HỀ tiêu một xu nào cả!!” Hà uất ức, cảm giác như bị xúc phạm, cô quát lên. “Chính vì thế tớ mới quên trả lại! Là cậu ta nhét vào tay tớ, để trả chi phí cho Nam Anh ở nhờ! Chứ tớ đâu có xin xỏ cậu ta?!”

Vừa nói dứt câu, cô ôm mặt òa khóc nức nở.

“Sao cậu lại nỡ nói tớ như vậy?” Cô nấc lên, nói không ra hơi. “Hức... sao cậu lại quá đáng như vậy?”

Bảo Long, dù tâm hồn có nhiều góc khuất đến đâu, xét cho cùng vẫn là chàng trai mười tám tuổi thông thường, vẫn bị bộ dạng khốc lóc của Hà làm động lòng. Rốt cuộc, đành lặng lẽ tiến đến định ôm cô vào lòng, nhưng bàn tay vừa chạm lên vai đã bị cô vùng đẩy ra.

“Cậu thật ngang ngược!” Không thể tin được, lần đầu tiên trong đời Hà nói câu này, lại là nói với Bảo Long, chứ không phải Hải Nam hay bất kỳ thành phần quậy phá nào khác. Cô cay đắng kết luận, trước khi quay mình bỏ chạy. “Cậu không phải bạn trai tớ, đừng có tự nhẽ cái quyền quản lý bạn bè của tớ!”

...

Đầu học kỳ hai, các lớp khối mười hai đã được phát phiếu điều tra nguyện vọng lần một. Đối với một trường như Gallet, học sinh cuối cấp non nửa đã sẵn sàng lên máy bay du học sau tốt nghiệp, năm mươi phần trăm sẽ thi thẳng vào đại học Gallet, nơi mà tấm bằng cử nhân sẽ có giá trị toàn thế giới, chỉ lác đác vài chục học sinh có ý định vào những trường đại học top đầu còn lại trong nước.

Minh Hà là một trong số đó. Nhưng trước hết, chúng ta đến với văn phòng làm việc của tổng giám đốc Vũ Trường Thịnh.

Mặt bàn gỗ trơn láng, phía trên là tấm phiếu điều tra nguyện vọng mang tên Nguyễn Nhật Bảo Long. Cậu chỉ điền duy nhất vào ô nguyện vọng một: Đại học Y- Hà Nội. Tất cả còn lại đều bỏ trống. Cho thấy sự tự tin cũng như ý chí sắt đá.

Điều này, đáng tiếc, không làm cho ông giám đốc hài lòng. Trái lại, ông phải kiềm chế nổi tức giận để giữ được vẻ ngoài trang nghiêm bình thản. Tuy vậy, đôi mắt đen sẫm tối, ông lấy từ trong ngăn kéo bàn làm việc ra một phong bì tài liệu màu vàng.

...

Chiều tối hôm đó.

Chiếc phong bì màu vàng được ném thẳng lên mặt bàn phòng hiệu trưởng. Ngay trước mặt Bảo Long.

Góc trên bên trái đề tên Hong, Nhu Nguyet cùng địa chỉ thường trú. Góc dưới bên phải đề Die Deutsche Sporthochschule Köln- Am Sportpark Müngersdorf 6, Köln, Deutschland.

“Cháu bảo ta phải làm thế nào?” Câu hỏi, nhưng lại ẩn chứa sự tàn nhẫn vô tình của một câu mệnh lệnh.

Đây không phải là lần đầu tiên Long bị ông Thịnh dọa dẫm theo phương thức này. Có lẽ, cậu đã chai lỳ. Trước sự khắc nghiệt của ngài giám đốc, gương mặt Bảo Long thậm chí không hề biến sắc, chỉ có khóe môi mỏng nhàn nhạt cười.

“Cái đó... nếu không dùng được nữa thì, vứt đi.”

Lần đầu tiên trong vòng hai năm, ông Thịnh đã không lường trước được, lá bài Hồng Như Nguyệt có lẽ, không hữu dụng như ông tưởng.

Đúng như vậy, cái giá để Bảo Long chịu đến học ở Gallet chính là học bổng toàn phần, chi phí điều trị chấn thương vai, cộng thêm hỗ trợ từ phía liên đoàn thể thao thành phố, dành cho Hồng Như Nguyệt. Để cô gái mồ côi nghèo ấy có thể ra Hà Nội, yên tâm theo đuổi ước mơ trở thành một huấn luyện viên thể thao có bằng cấp được thể giới công nhận, chính Long là người trả giá.

Trả bằng hai người bạn thân thiết, trả bằng cách bắt tay, thuận theo sự sắp đặt của kẻ thù mà cậu cảm ghét tận xương tủy.

Ngược dòng thời gian, quay trở về quá khứ.

...

Đó là đại hội thể thao học sinh Đông Nam Á tổ chức ở Việt Nam. Ông Vũ Trường Thịnh, người đã bỏ rất nhiều tiền đầu tư để phát triển hoạt động thể thao trong nước, là khách mời danh dự trong trận chung kết bóng chuyền nữ giữa Việt Nam và Singapore. Nhận lời dự khán, dĩ nhiên cũng chỉ là hành động xã giao. Dĩ nhiên, dù là trận chung kết, dù là tầm cỡ quốc tế, nhưng bóng chuyền nữ, lại là khối học sinh, không khối khiến ông cảm thấy nhàm chán, phí thời gian.

Cho đến khi, tai nạn xảy đến với một nữ cầu thủ của đội chủ nhà, sau va chạm không may với chính đồng đội của mình. Cô bé cao ráo, lại có gương mặt thanh tú trắng trẻo vô cùng xinh đẹp ấy, ngay từ đầu đã là chủ lực của cả đội. Nhanh nhẹn như con thoi mà lại nhẹ nhàng xinh đẹp như cánh bướm, cánh tay mảnh khảnh nhưng những cú nện bóng lại đầy uy lực. Đuôi tóc đen dài vẫn luôn bay lượn theo những chuyển động của cô, giờ đây rũ xuống, trên mặt sân bằng gỗ.

Đôi chân mày lá liễu nhíu lại như kìm nén cơn đau, nhưng mồ hôi vẫn túa ra khiến cho tóc mai dính bết lại. Cô gái ôm lấy bả vai. Thân người hoàn toàn co thắt lại.

Chấn thương trong thi đấu thể thao, không phải là một chuyện hiếm gặp. Huống chi, dù cô gái kia quả thật rất tài giỏi so với lứa tuổi, cũng chưa đủ tầm để thu hút sự chú ý của ông Thịnh. Chỉ đến khi nhận ra một bóng dáng quen thuộc đang vội vã tiến thẳng vào sân cùng với lực lượng bác sĩ cứu hộ, ông mới đứng hẳn dậy.

Đó chính là Bảo Long, lúc này mới có mười bốn tuổi, đã cao lớn nổi bật, vẫn mặc nguyên áo số của đội điền kinh, vẻ mặt xốt xa lo lắng. Cậu bé cứ như vậy chạy vào sân, phụ giúp bác sĩ đưa Như Nguyệt lên cáng cứu thương, rồi lại chạy theo lực lượng cứu hộ đưa cô bé ra khỏi khu vực thi đấu.

“Kia là cậu bé đoạt huy chương bạc nội dung điền kinh mới rồi?” Ông Thịnh vờ hỏi.

“Đúng vậy. Nguyễn Nhật Bảo Long, niềm tự hào của trường Đăng Khoa. Còn cô bé bị thương kia, nghe nói là bạn gái nó. Hai đứa chỉ mới quen trong đợt đại hội này thôi, nhưng thân nhau lắm.” Người ngồi cạnh, chính là huấn luyện viên đội tuyển điền kinh quốc gia, gật gù nói.

Chiều tối hôm đó. Vừa dự họp báo về việc phát triển học viện thể thao Đông Nam Á ở ngay khuôn viên nhà thi đấu, ông Thịnh đi ngang phòng y tế, một lần nữa lại nhìn thấy Bảo Long.

Cậu bé chỉ vừa bước qua tuổi mười bốn chưa lâu, đã ôm trọn người con gái xinh đẹp đang nức nở vào lòng, kiên định trấn an.

“Không sao, sẽ chữa khỏi. Phải chữa khỏi. Bằng mọi giá. Từ giờ cho đến lúc ấy, dù cho cậu lựa chọn thế nào, tớ cũng sẽ tìm cách.”

“Cậu ư?” Như Nguyệt ngược đôi mắt đầm đìa nước. “Thật sao?”

“Thật.” Bảo Long lau nước mắt cho cô, lại dùng ánh mắt đen, sâu, kiên định. “Vì ước mơ của cậu cũng là của tớ. Tớ hứa.”

Nghe đến đó, ông Thịnh chẳng những không cảm động, theo bản năng còn nhếch môi cười nhạt. Mười bốn tuổi, bằng tuổi với con trai ông. Bờ vai chưa đủ rộng, đầu óc chưa được khai thông, tầm nhìn hạn hẹp. Nó dám dựa vào cái gì để thề, để hứa sẽ làm chỗ dựa ột cô gái. Thật ngu muội!

Suốt bốn năm nay, từ khi nhận Khanh về làm con trai, chính xác là, làm người thừa kế. Ông đã bắt nó thề lên thề xuống rằng phải bảo vệ, phải chăm lo cho em gái suốt đời. Ông sẵn sàng nổi điên lên, đánh đập Khanh tàn tệ nếu như Linh bị xây xước mảy may. Không cần biết nguyên nhân đúng sai, lỗi tại ai. Nói gì thì nói, khác máu tanh lòng, điều mà ông ghê sợ nhất là tư tưởng phản nghịch có thể xuất hiện bất cứ lúc nào, nơi người con trai ưu tú hơn người, hoàn hảo đến đáng ngờ lại không cùng dòng máu với mình.

Ông lo sợ một ngày kia, khi ẵm được toàn bộ gia tài khổng lồ của mình truyền lại, nó sẽ thay đổi, sẽ làm trái ý ông, sẽ quay lưng với ân nhân- cha mẹ, thậm chí, sẽ làm hại đến em gái nó.

Bởi vì chính ông, cũng đã làm như vậy với người em cùng cha khác mẹ Trường Giang. Ông đã giở mọi thủ đoạn, đã kéo bè kết cánh, đã ném đá giấu tay, thậm chí đâm sau lưng chính em ruột mình, để chiếm trọn gia sản mà người cha để lại.

Thế nên, cứ nghĩ đến việc Vũ Trọng Khanh dám làm vậy với con gái quý giá của mình, cõi lòng ông lại dâng lên một niềm sợ hãi. Linh yếu đuối là thế, nhạy cảm là thế, nó chỉ đơn giản đối đãi thật lòng với Khanh như một người anh trai thật sự. Nhưng ai biết, thằng bé thông minh khác thường kia, bề ngoài thì giả vờ nghe lời ông, bên trong lại toan tính những gì...

Khác máu, tanh lòng.

Huống chi, ngày sinh của hai đứa không giống nhau. Đối chiếu với điều kiện của thầy* đưa ra, ngay từ đầu đã sai lệch đi một chút. Bất đắc dĩ lắm, cũng vì quá lo lắng cho Linh, ông mới chấp nhận đưa Khanh về nhà ngày ấy. Mai kia rồi sẽ ra sao, bởi vậy là chuyện không ai biết được.

59. Chương 59: Love Comes Slow And It Goes So Fast

Những ngày tiếp đó, kết quả theo dõi học sinh Nguyễn Nhật Bảo Long mà người ta gửi đến văn phòng tổng giám đốc, quả có khiến cho ông bất ngờ.

Thằng bé thật sự đã mò đến cả trụ sở liên đoàn bóng chuyền quốc gia, để hỏi thăm về chi phí hỗ trợ điều trị, cũng như phương hướng học tập cho con bé.

Dĩ nhiên, đây là Việt Nam, một đất nước còn nhiều yếu kém trong lĩnh vực thể thao. Tuyển thủ đạt huy chương vàng châu Á cũng có thể ra đường bán bánh mì sau một chấn thương nghiêm trọng, đừng nói đến một cô bé học sinh lớp chín.

Thất bại liên tiếp, đáng ngạc nhiên là Bảo Long vẫn không hề nản chí. Thằng bé vẫn giữ liên lạc với Như Nguyệt, vừa liên tục động viên con bé, vừa điên cuồng tìm kiếm các mối quan hệ.

Mùa thu năm ấy, ông Thịnh lệnh cho cấp dưới trao cho Hồng Như Nguyệt suất học bổng vào trường cấp ba Gallet, bao trọn chi phí ăn ở, cũng dưới danh nghĩa Mạnh Thường Quân giấu mặt, trả toàn bộ chi phí điều trị chấn thương vai cho Nguyệt.

Đáng tiếc, câu trả lời cuối cùng của các bác sĩ dành cho cô bé vẫn là, có thể khôi phục được cử động tay, nhưng tuyệt đối không thể chơi bóng chuyền được nữa.

Từ mọi miền trên thế giới, từ trên cao vời vợi, ông vẫn lặng lẽ coi sóc diễn biến vắn bài mà mình đã dàn dựng.

Bảo Long chúc mừng Như Nguyệt, rồi nói tiếng chia tay đúng cái ngày cô ra Hà Nội, để nhập học Gallet. Thằng bé quá thông minh, nó biết, người đứng sau tất cả chuyện này chính là ông.

Một năm sau, tổng giám đốc Vũ Trường Thịnh đưa cả nhà về Việt Nam để phát triển chuỗi trung tâm thương mại ở Đông Nam Á, vừa làm thủ tục nhập học cấp ba cho con trai và con gái.

Chính lúc này, ông lật lên lá bài quyết định, tuyên bố với Bảo Long sẽ cắt đứt toàn bộ nguồn viện trợ, học bổng dành cho Như Nguyệt. Nếu có thể, chi phí điều trị bấy lâu nay hoàn toàn có thể sang tên cho người bác họ ở Sài Gòn của cô, đồng nghĩa với một món nợ khổng lồ. Mọi giấy tờ liên quan đến cô bé trước giờ, hoàn toàn do ông chi phối. Nguyệt cũng chưa từng đặt bút ký bất cứ một hợp đồng nào cả.

“Phương án duy nhất để ta không phải làm một người xấu, là cháu nhập học Gallet vào kỳ tới.” Ông nói thẳng thừng.

Chính cái gật đầu cay đắng của Long ngày ấy, chính quyết định đồng ý nhập học Gallet của cậu ngày ấy, khiến cho ông Thịnh tưởng rằng, lá bài Hồng Như Nguyệt có thể có hiệu lực chỉ ít là vài năm. Ông đã sơ sót không lường được, rằng mọi tình cảm trong sáng của cậu bé Bảo Long dành cho Như Nguyệt năm nào, giờ đây đã phai nhạt thành chán chường, mệt mỏi.

...

Dù vậy, đứng trước cậu bé kiên định với trái tim sắt đá kia, ông vẫn bước trên một bước. Dù có ngạc nhiên trước thái độ phũ phàng của Long với cô bạn gái một thời, ông vẫn không lấy làm lạ, chỉ đặt năm đầu ngón tay, gõ gõ nhẹ lên tập hồ sơ màu vàng.

“Ta không có ý đó. Cái này...” Bờ môi mỏng khẽ nhếch lên. “Vẫn sẽ được gửi đi như bình thường.”

“TÔI KHÔNG QUAN TÂM! ĐỪNG CÓ NHẮC ĐẾN CÔ TA NỮA!”

Là một người dạn dày sương gió, cơn giận trẻ con đối với ông Thịnh chẳng bằng một trò đùa. Nên mặc cho thái độ quát tháo vô lễ, cũng như cánh cửa văn phòng đóng sập trước mặt mình, ông vẫn thỏa mãn về kết quả đạt được.

...

Long ở một mình trong căn phòng chật hẹp, chẳng có đồ đạc gì đáng giá. Xưa nay, cậu vốn là người ngăn nắp, nhưng giờ đây, trật tự của căn phòng khiến cho cậu bức bối đến phát điên. Giống như bị ma nhập, trong cơn giận dữ, Long đập vỡ, phá hoại tất cả những gì trong tầm mắt, những mong có thể trút đi phần nào cơn giận của mình.

Cậu gần như suy sụp, một lần nữa, lôi những lá thư chất chứa tình cảm yêu thương của mẹ ra từ ngăn kéo, Long không nén nổi mà vò nát chúng.

Những lời yêu thương chân thật, đến phút cuối cũng không mấy may oán giận, dành cho con người xấu xa đó. Đúng vậy, người đàn ông mà mẹ cậu yêu thương. Người đã bỏ rơi mẹ cậu không thương tiếc trong bệnh tật, tuyệt vọng... để chạy theo săn sóc một người phụ nữ khác.

Cha ruột của cậu. Vũ Trường Thịnh.

Long điên cuồng xô đổ kệ sách nho nhỏ bằng gỗ đặt trên bàn học. Trong cơn hoang dại, chợt vang lên một giai điệu midi quen thuộc.

Bằng cách nào đó, từng câu, từng chữ của bài nhạc hiện lên trong tâm trí Long, như đã khắc sâu từ lâu lắm rồi.

Well you only need the light when it's burning low

Only miss the sun when it's starts to snow

Only know you love her when you let her go

Only know you've been high when you're feeling low

Only hate the road when you're missin' home

Only know you love her when you've let her go

And you let her go

Đó hình như là năm lớp tám, vào đúng sinh nhật Long. Sinh nhật đầu tiên mà Long không có mẹ, Nam và Hà đã rủ Long đi chơi. Nhưng chính vào buổi tối hôm ấy, Nam viện có gì đó không có mặt, khiến cho đó giống như một ngày hẹn hò đầu tiên của hai người họ.

Sau một bộ phim nhảm chán, họ dừng bước ở một quán cafe gần trường Đăng Khoa. Quán cafe cũ kỹ lúc nào cũng vắng tanh vắng ngắt, giờ này có lẽ đã phá sản. Chiếc loa phủ bụi treo trên góc tường đó, giờ này chắc đang ở bãi phế liệu...

Staring at the bottom of your glass

Hoping one day you will make a dream last

The dreams e slow and goes so fast

You see her when you close your eyes

Maybe one day you will understand why

Everything you touch all it dies

Dù là người con gái xem phim kinh dị cũng không mấy may ghê sợ, Minh Hà đã cảm động rất nhiều. Cô đã thích điệu nhạc này đến mức, gom góp tiền tiết kiệm, đặt làm chiếc hộp nhạc với chính giai điệu ấy, để tặng cho Bảo Long nhân ngày sinh nhật.

Tại sao, suốt từ bấy đến nay, cậu không hiểu, hay cố tình không chịu hiểu.

Rằng giống như Minh Hà đã luôn hướng về cậu, và chỉ một mình cậu. Thì Bảo Long đã nhìn về hướng cô, từ rất lâu rồi. Gạt sang bên thù hận với cha ruột, gạt sang bên những ký ức cùng Như Nguyệt giờ chỉ còn là gánh nặng.

Người đã không giống như mẹ của Long chờ đợi trong yên lặng, để cho thời gian trôi qua xóa mờ hình ảnh của chính mình trong lòng người mình yêu thương, Minh Hà đã đứng lên, tự mình tìm đến cậu. Tự trao cho chính mình, cũng là trao cho Long một cơ hội.

Khiến cho trái tim cậu trôi về phía cô, thuộc về cô.

Staring at the ceiling in the dark

Same ol' empty feeling in your heart

Love es slow and it goes so fast

Well you see her when you fall asleep

But to never to touch and never to keep

Because you loved her to much

And you dive too deep

Chiếc hộp nhạc của cô, giống như một lời tỏ tình, kiên trì bền bỉ, rốt cuộc đã khiến cho Long nhận ra, điều gì là quan trọng.

Một giọt nước mắt đơn độc lăn xuống trên gương mặt Long. Giọt nước mắt đầu tiên kể từ cái chết của mẹ. Trong giây phút mà cảm xúc đã hoàn toàn che mờ lý trí, cậu thấy mình không cần gì nữa, hận thù, tương lai, tất cả đều vụt sang một bên. Long chỉ muốn được ở bên Hà, được nhìn thấy cô, trả cho cô tất cả những tháng năm chờ đợi.

...

Sáng sớm tinh mơ, Hà đang ngồi trầm ngâm trên ghế đá giữa sân trường, hai ngày nay cô đã suy nghĩ rất nhiều về thái độ kỳ lạ của Bảo Long, cũng như thái độ thù địch của cậu đối với Nam Phương. Cô hoang mang khi thấy rằng mình càng ngày càng không hiểu nổi cậu, lại có chút hối hận vì lần trước đã nặng lời...

Từ hôm đó đến nay, bọn họ vẫn chưa nói chuyện lại.

Bỗng nhiên, một bàn tay lạnh toát đặt trên trán, khiến cho cô bừng tỉnh khỏi giấc ngủ ngày.

Dĩ nhiên, khi nhận ra bàn tay kia chính là “bảo vật quốc gia” của Pháp, trái tim Hà chỉ thiếu nước nhảy khỏi lồng ngực.

Thiên hạ nói cái tên quyết định phần nào ngoại hình, tính cách, cũng không ngoa. Vũ Nam Phương, cái tên trung tính như vậy, lại còn là người họ Vũ, quả nhiên là người mang nét đẹp rất trung tính. Ngoại trừ âu phục tôn dáng ảnh mai, nếu chỉ nhìn gương mặt xinh đẹp đến thoát tục kia, tóc mai mềm mại dài trùm qua tai kia, nói là mỹ nữ giả trai cũng có thể bán tín bán nghi. Về đẹp của Vũ Trọng Khanh ít nhất còn không gây huyền hoặc như vậy.

Thay vì chào hỏi, việc đầu tiên Hà làm lại là... đảo mắt nhìn quanh. Rất may, vì hôm nay cô đến quá sớm, nên trên sân trường mới có lác đác một vài người, chưa ai kịp nhận ra Vũ Nam Phương đang cúi xuống, đối diện Hà, ngay trong khuôn viên trường.

“Cảm ơn! Tôi không ốm!” Cô bối rối, gỡ tay Phương ra. Không muốn người ngoài nhìn vào có bất kỳ một sự hiểu lầm ngu ngốc nào. Bị hiểu lầm đối với Hà, dường như đã thành chuyện... cơm bữa.

Phương đứng thẳng dậy, có hơi buồn cười vì bộ dạng ngốc nghếch của cô gái trước mặt.

“Vừa rồi, tôi đã bảo tài xế chở Nam Anh và đồ đạc của nó về nhà cậu.”

Hà muốn hỏi, sao lần trước Phương không làm vậy cho tiện, lại bắt cô phải đến tận khách sạn. Nhưng vẫn biết con người này không hề đơn giản, sợ lại bị đem ra làm trò đùa, cô đành yên lặng, gật đầu.

“Vậy nên chiếc thẻ kia, cậu cứ giữ.”

Vừa nghe đến chiếc thẻ ATM, gương mặt của Hà đã thoát biến sắc. Cô nhớ đến lời buộc tội nặng nề của Long. Mặc dù bản thân cô chẳng làm gì xấu, nhưng rõ ràng lời nói đó đã ảnh hưởng rất lớn đến tự ái của Hà, khiến cho cô day dứt mãi không thôi.

“Không!” Cô vừa căng thẳng nói, vừa vội vàng lục ba lô, lấy ngay ra chiếc thẻ V.I.P màu vàng kim đưa cho Phương. “Tôi chưa tiêu một xu nào cả, và cũng không có ý định đó. Nên cậu hãy lấy lại cái này đi!”

“Cậu làm thế... thì khó cho tôi quá.” Phương nhẹ cười. Không ai có thể đọc được bất cứ hàm ý gì bên dưới nụ cười xã giao tuyệt đẹp trăm lần như một đó.

“Chẳng có gì là khó cả.” Minh Hà thẳng thắn, đứng dậy. “Tôi cho Nam Anh ở nhờ vì quý nó như em. Đây không phải nợ nần. Nên cậu không phải trả công gì hết.”

“Vậy trả bằng cái khác, được không?”

Hà còn chưa định thần trước câu hỏi của Nam Phương, đã thấy cảm mình bị nâng lên bởi những đầu ngón tay lạnh toát, thanh mảnh nhưng đầy những vết chai cứng do luyện tập piano lâu năm. Trong chớp mắt, Phương đã vòng tay kia qua eo Hà, kéo cô lại gần mình. Rồi từ từ cúi xuống...

Là kinh ngạc, là hồi hộp, nhưng hơn cả, trong tâm trí Hà là một nỗi buồn lan tỏa. Trong cái khoảnh khắc mà bờ môi hai người chỉ cách nhau chừng hai phân, một linh cảm nào đó đã khiến cô thấy mình hụt hẫng.

“TRÁNH RA!”

Đúng lúc đó, giọng nói gay gắt của Bảo Long đã ngăn chặn điều Hà e sợ. Đồng thời, cậu mạnh mẽ kéo Phương ra xa khỏi cô.

Nhưng khi nắm đấm của Long giơ lên, định giáng thẳng cơn giận dữ vào gương mặt xinh đẹp của Nam Phương, thì chính Minh Hà lại là người theo bản năng, liều mình xông ra che chắn cho Phương.

“Cậu đừng có như vậy!” Mắt cô hoe đỏ. “Cậu ấy chưa làm gì tớ cả!”

“Cậu định để nó làm gì rồi mới sáng mắt ra à?” Long tức giận quát lên.

Cậu không lạ gì cái tác phong chơi bời qua đêm một lần rồi bỏ của Vũ Nam Phương. Chỉ là công chúng luôn phát điên bởi cái vẻ ngoài thanh cao thoát tục bên những phím đàn màu trắng.

Long cũng chưa bao giờ quên thái độ xúc phạm, khinh thường của Phương đối với mình, ngay lần đầu gặp mặt ở nhà ông Thịnh ba năm về trước. Nhưng ai cũng được, Phương có để biến bất cứ ai trở thành đồ chơi trong lòng bàn tay, ngoại trừ Minh Hà. Ngoại trừ người con gái quan trọng nhất đối với Long.

Tuy vậy, Hà ghét nhất là những lúc Bảo Long quá khích như vậy. Cậu ta cứ như biến hẳn thành một con người khác. Không còn chút dấu vết gì của người con trai trầm tĩnh, chín chắn cô vẫn thầm yêu thương.

“Thì sao? Kệ tớ!” Nước mắt không kìm được ghen ngào lã xuống. Cô vừa đưa tay quệt ngang gò má, vừa nhìn thẳng vào Long, mạnh mẽ đáp trả. “Cậu không phải bạn trai tớ. Làm gì với ai là quyền của...”

Chưa nói hết câu, bờ môi Hà đã bị Bảo Long ép chặt. Cậu hôn cô một cách gần như thô bạo. Một tay ôm siết lấy lưng, tay còn lại giữ chặt lấy gáy cô, chặt đến nỗi Hà có cảm giác tóc mình như bị đứt ra khỏi da đầu. Cô rơi vào tình trạng chết điếng, vừa đau vừa tức.

Có nằm mơ, chết đi sống lại, cô cũng không nghĩ rằng nụ hôn đầu tiên với người con trai mình thầm thương mến bao năm, lại đau đớn, khó chịu đến thế này.

Khi Long chịu buông Hà ra, cũng là lúc bờ môi cả hai đều rướm máu. Cô kinh hãi nhận ra đám đông học sinh hiếu kỳ vây quanh. Họ đã hôn nhau ngay chính giữa sân trường.

“Vậy nếu là bạn trai cậu, tớ có thể hành động như vậy, đúng không?” Long quệt đi vết máu trên khóe môi mình. Đôi mắt đen thẳm của cậu lúc này đã trở nên thật hoang dại, nhưng vô cùng thành khẩn. “Tớ có thể làm bạn trai cậu được không? Tớ yêu cậu.”

Trước những lời bàn tán xì xào, Minh Hà không kìm được, vung tay tát cho Long một cái trời giáng. Sau đó, không để cho cậu kịp chạm vào mình, cô quay lưng chạy về lớp.

60. Chương 60: “mai Tuấn Anh Chứ Gì.”

Suốt cả ngày hôm đó, dù cho Việt Hương có hét vào tai, Hà cũng không hé răng, dù chỉ một câu. Cô cứ ngồi im lặng, chờ dần như vậy từ giờ này qua giờ khác. Trong lớp, ai ai cũng đã biết tin đồn, Bảo Long tỏ tình và hôn Minh Hà ngay giữa sân trường. Ngoại trừ Hải Nam, ai ai cũng nhìn Hà chằm chằm bằng ánh mắt tò mò, nửa ngưỡng mộ nửa ái ngại. Cũng không thiếu những ánh nhìn ác ý, đầy ghen tức. Có lẽ, nội trong nay mai, những tin đồn lại nổ ra, giống như hồi cô qua lại với Khanh. Nhưng giờ đây, tất cả đối với Hà đều không còn quan trọng nữa.

Bởi vì Bảo Long nói dối. Nói dối. Cô không tin. Bảo Long tuyệt đối không thể thích cô. Người mà cậu ta thích là Như Nguyệt xinh đẹp. Cô đã bị từ chối một lần. Sao giờ đây cậu ta có thể quay lại nói yêu cô?

Hà về đến nhà trong tình trạng đã khóc đến sưng húp cả mắt. Nhìn thấy Nam Anh hăng hái xông ra đón, cô cũng chỉ có thể gượng cười. Thăng nhóc bán tín bán nghi, nhưng biết chắc rằng có hỏi, bà chị cũng sẽ không chịu nói, nên chỉ đơn giản bảo chị lên nhà tắm rửa rồi xuống ăn cơm. Hôm nay, nó và mẹ Hoa đã chuẩn bị thực đơn đặc biệt...

Mặc dù cả ngày buồn bã, nhưng vừa bước vào phòng mình, nhìn tình trạng lộn xộn do Nam Anh gây ra, Hà không khỏi tạm quên đi chuyện riêng, suýt chút nữa bật cười. Đúng là một bãi chiến trường. Chiếc vali màu xanh coban mở toang. Quần áo còn chưa kịp dỡ. Vậy mà trò chơi điện tử đã được lấy ra rồi. Bên này là bóng đá, bên kia là áo khoác con con, tất mỗi nơi một chiếc...

Bắm sinh thích gọn gàng, cô liền bắt tay vào dọn dẹp. Nhân tiện dỡ quần áo cho thăng nhóc, để mang vali xếp lên nóc tủ cho gọn chỗ.

Lẽ ra, Hà không nên làm thế.

...

Chung cư Bảo Kim, penthouse tầng 12, phòng bếp.

Linh múc một bát canh riêu cá nhỏ nhỏ, đặt xuống trước mặt Khanh, rồi nhanh nhanh chóng chóng ngồi sang ghế đối diện. Mắt nâu long lanh trông đợi, hai bàn tay trắng trẻo, nõn nà bám chặt vào thành bàn.

“Em cứ như vậy anh ăn không được.” Cậu thẳng thắn.

“Ngày đó ngồi với Minh Hà ở trong canteen, bao nhiêu người nhìn mà anh vẫn ăn được đấy thôi.” Linh chớp mắt, yếu ớt chống trả.

“Hai chuyện này khác nhau.” Khanh thản nhiên. Một đằng là đám hình nhân lạ hoắc chẳng liên quan. Một đằng là Vũ Thủy Linh đích thân nấu ăn, đích thân mang đến tận nơi, đích thân kỳ vọng. Biết bao nhiêu áp lực.

Nói thì nói vậy, cậu vẫn múc một thìa canh lên nếm thử. Dĩ nhiên, mùi vị lần này đã có chút gì đó giống canh cá thông thường, không còn kỳ lạ như trước đây nữa.

Khanh chưa biểu hiện thái độ gì đặc biệt, chính xác là... cậu đang không biết phải nói thế nào. Bởi vì món ăn này chỉ ở mức... không quá dở.

Tuy nhiên, Linh rất tinh ý đã nhìn thấy một thoáng ngạc nhiên trong đôi mắt xám, liền vội vàng chạy lại choàng tay qua vai anh trai.

“Ngon đúng không? Em biết mà.” Cô rạng rỡ.

Khanh: (‘___’)

Thiếu gia họ Vũ cái gì cũng giỏi cái gì cũng tốt, hoàn hảo 99, 99 % chỉ có mỗi một khuyết điểm duy nhất và cũng trầm trọng nhất là... không biết nói dối. Đồng nghĩa với trong trường hợp này, yên lặng chính là thượng sách.

“Em đã tìm được một thầy giáo rất giỏi. Và cũng đã học rất chăm chỉ được gần một tháng rồi. Đó anh biết là ai đấy. Anh đoán đi...” Linh thở thễ, vừa dụi dụi lên vai Khanh.

“Mai Tuấn Anh chứ gì.” Minh Hà đáp tỉnh khô.

Linh giật thót mình, quay lại nhìn thấy Hà đang đứng ở ngưỡng cửa phòng bếp thì vội buông Khanh ra ngay.

“Sao... sao... cậu ở đây vậy?” Công chúa ấp úng, hai má đỏ hồng như táo chín.

“Anh để cửa cho cô ấy vào.” Khanh giải thích. Lúc chập tối Hà có gọi điện cho cậu, nói rằng có chuyện rất quan trọng, cần gặp ngay hôm nay. Nhân lúc ba mẹ đi công tác, chỉ có hai anh em ở nhà, cậu đơn giản cho tài xế đến đón cô về thẳng nhà mình.

Thủy Linh bị bắt quả tang làm nũng, vẫn còn ngượng, giấu mặt vào hai lòng bàn tay, nói lí nhí.

“Tớ đi ra cho hai người tâm sự nhé.”

“Không, cậu ở lại luôn.” Hà thở dài. “Cũng liên quan đến cậu đấy.”

Khung cảnh ngọt ngào đến phát bệnh mới rồi, rốt cuộc cũng không thể làm cho nước mắt hồi chiều trên môi cô bớt đi vị đắng.

...

Hà không rào trước đón sau. Cô cũng chẳng còn tâm trạng để nói năng dài dòng. Chỉ lặng lẽ lấy từ trong ba lô ra một tấm ảnh, đặt lên trên bàn nước. Rồi nhẹ nhàng đẩy nó về phía Khanh và Linh.

Tấm hình chụp khổ A6 đã bạc màu. Trên hình là ba thanh niên mặc âu phục rất đẹp trai và một cô tiểu thư quý phái trong tà áo dài màu tím. Cô gái và một trong số các chàng trai ngồi trên trường kỷ mang phong cách cung đình Huế. Hai người này trông giống như một đôi uyên ương xứng đôi vừa lứa. Trong khi hai người còn lại đứng sau, rất giống anh em. Thật vậy. Mặt sau bức ảnh, vẫn còn đó nét chữ viết tay bằng bút máy nghiêng nghiêng.

Vũ Trường Thịnh và Vũ Trường Giang,
thân chúc hai bạn Tôn Thất Cảnh Hoàng và Đinh Xuân Nghi
trăm năm hạnh phúc.

Nếu tất cả chỉ có thế, thì việc Hà cất công đến tận đây, là vô nghĩa.

Máu chốt tằm ảnh nằm ở chỗ, gương mặt niên thiếu của người anh, giống hệt Nguyễn Nhật Bảo Long. Giống đến đáng sợ. Như tạc tượng.

Đúng như Hà dự đoán, nếu như Linh che miệng vì kinh ngạc, thì Khanh hoàn toàn trầm tĩnh. Cậu thậm chí không buồn hỏi “ở đâu ra bức hình này”, chỉ lạnh nhạt buông đúng một câu.

“Nếu cậu muốn xác nhận. Thì sự thật, đúng là như thế.”

Yên lặng.

Rốt cuộc, Linh lại là người lên tiếng, giọng căng thẳng.

“Cậu lấy đâu ra vậy?”

Vừa nghe câu hỏi đó, Hà đã nhận ra, ngay cả Linh cũng thừa biết chuyện này. Cô bé chỉ ngạc nhiên, vì bí mật lớn như vậy đã đến tai người ngoài.

Không để cho Hà trả lời, Khanh biết rõ, cô có quyền được biết. Chuyện đã đến nước này, cậu cũng không buồn giấu giếm. Rốt cuộc, trong vòng một tiếng đồng hồ, hai anh em họ Vũ đã truyền đạt gần như toàn bộ bí mật về Bảo Long cho Minh Hà. Bao gồm cả lý do tại sao Long bắt buộc phải chuyển đến học ở Gallet.

Có những mối quan hệ tưởng chừng rất mờ昧, cảm tính, như tại sao Long ghét Phương nhưng không ghét Khanh, hay tại sao Long đối xử rất tốt với Thủy Linh, giờ đây cũng đã hoàn toàn phơi bày ngoài ánh sáng.

Kết lại câu chuyện, Thủy Linh thận trọng.

“Mẹ tớ vẫn không hề biết sự tồn tại của anh Long đâu. Nên cậu phải hết sức bí mật.”

Sau đó, hai người họ hình như còn căn dặn thêm điều gì đó nữa. Nhưng Hà hoàn toàn không để vào tai. Tâm trí cô lúc này, đã hoàn toàn trống rỗng.

...

61. Chương 61: “cậu Có Gì Muốn Nói Với Tớ Không?”

Đêm hôm đó, cô thao thức nghĩ đến Bảo Long ngồi trên đường biên sân bóng vào lúc cuối ngày. Đầu mệt mỏi gục xuống, hai bàn tay đan vào nhau. Ánh nắng chiều đỏ màu rực rỡ trên vai áo sơ mi trắng.

“Tớ cũng có mục tiêu của riêng tớ. Tớ cũng có việc mình muốn làm... Tớ không chạy đi khắp nơi tuyên bố rằng mình không bỏ cuộc, không có nghĩa là nó không quan trọng.”

Ước mơ của cậu là trở thành bác sĩ. Còn mong muốn nhỏ nhoi của tớ, là không phải trông thấy cậu buồn như thế.

...

Ngày ấy họ mười tuổi, bãi giữa sông Hồng vào độ cuối thu, cả một miền bông lau nhuộm trắng. Ba đôi chân trần chạy đuổi nhau trên cỏ...

Nay chỉ còn hai.

Tháng giêng không phải mùa hoa lau nở. Bãi giữa lúc này chỉ còn những tàn tích úa vàng. Gió thổi như muốn thử sức chịu đựng của thân cỏ yếu mềm xơ xác. Tuy vậy, Hà vẫn muốn hẹn Long ra đây, nơi đã in dấu quá nhiều kỷ niệm thời thơ ấu giữa ba người.

Lần đầu tiên Hà gặp Long trong trại hè thiếu nhi ở Phủ Chủ tịch. Cả hai đã cùng chạy đuổi theo thằng bé kỳ quặc cứ hau háu dán mình vào song sắt hàng rào suốt cả buổi chiều sinh hoạt. Long và Hà, hai đứa trẻ mới có mười tuổi, nhỏ nhoi, non nớt như vậy, dầm dãi tay nhau chạy băng qua đường, qua bao ngã tư, con phố. Chúng thà đứt hơi chết, cũng không để mất dấu thằng nhóc láo toét đã giật mất hộp bút chì màu là phần thưởng của Hà trong cuộc thi vẽ tranh.

Thằng nhóc kia giống như con nhái bén. Bộ dạng còm nhom mà chạy nhanh khủng khiếp, nhảy từ chỗ này sang chỗ kia. Nhưng Long và Hà cũng đâu có vừa. Đều là học sinh tiêu biểu không bao giờ vắng mặt trong hội khỏe Phù Đổng.

Qua không biết bao nhiêu đoạn đường mệt mỏi, nhảy không biết bao nhiêu chuyến xe bus. Hiện ra trước mắt họ là cánh đồng cỏ lau màu trắng. Đẹp như một ảo ảnh.

Long và Hà còn đang choáng ngợp, thì từ trong đám bông lau, hộp bút chì màu đã bay thẳng về phía Hà. Long đã rất nhanh tay chụp lấy, đưa trả lại cho cô.

Cùng lúc ấy, “tên trộm” thần kỳ bước ra. Gương mặt lem nhem nhoẻn cười. Mái tóc rối bù.

Thì ra, ngay từ đầu, nó đã không có ý định ăn cắp. Nó chỉ muốn đánh cược. Đây là một trò đồ đen. Giống như những ván tá lả mà mẹ nó vẫn chơi thâu đêm suốt sáng. Cuối cùng, nó thắng. Phần thưởng là hai người bạn đầu tiên trong đời.

“Và kẻ trộm chính là Phạm Hải Nam.” Minh Hà nhún vai kết luận, khép lại màn hồi tưởng giữa cô và Bảo Long.

Long chỉ cười, vươn tay hái lấy một bông lau vàng úa.

Không rõ là trùng hợp hay duyên phận nó phải thế, lần nào Long và Hà hẹn gặp riêng, họ cũng lấy Hải Nam ra để làm mở bài, trước khi nói vào chuyện chính. Bất chấp việc mở bài chẳng liên quan tí gì đến thân bài.

Có lẽ bởi vì, ba người họ là vậy, mãi mãi không thể tách rời nhau được.

Cả ba đều không phải con nhà khá giả. Trong đó Minh Hà dù có cuộc sống đầy đủ no ấm nhất, vẫn không được thường xuyên đi các khu giải trí, được tham gia những trò chơi tốn kém. Vậy nên, cánh đồng cỏ lau này đã sớm trở thành căn cứ bí mật để ba đứa trẻ tha hồ chạy nhảy. Cũng như lần trước hẹn gặp Long ở trường cũ Đăng Khoa, sáng Chủ Nhật này, Hà cũng đã suy nghĩ, cân nhắc rất nhiều, mới quyết định chọn nơi này...

Để nói với cậu, người con trai mà cô vẫn trước sau như một, yêu quý nhất.

“Tớ biết hết rồi.” Hà quay sang Long, đôi mắt thoáng trở nên long lanh. Cô khó khăn hỏi. “Cậu có gì muốn nói với tớ không?”

“Sau này sẽ có rất nhiều khó khăn. Cậu có đồng ý ở bên cạnh tớ không?” Long ngừng lại sau câu hỏi, như muốn kìm lại cảm xúc, để có thể nhìn sâu hơn vào mắt cô, để có thể nói mạch lạc hơn, cho cô hiểu.

“Bởi vì tớ yêu cậu.”

“Được.” Cô gật đầu. Giọt nước mắt rơi xuống cũng là lúc nụ cười hạnh phúc hiện rõ trên môi.

...

Lúc ấy là giữa trưa, Hải Nam đã qua đêm trong phòng thu ở ngoại ô, giờ này mới đạp xe lóc cóc ra bến bus đi về. Nửa đường lại muốn rẽ qua nơi thân thuộc nhất, tận hưởng một chút không khí yên ả, trong lành.

Vừa dừng xe trên bờ cát, khung cảnh đầu tiên đập vào mắt cậu lại là một đôi nam nữ đang trao nhau nụ hôn, hạnh phúc ngọt ngào như lan tràn ra từng nhánh cây, ngọn cỏ.

Cậu thanh niên giờ đây đã trưởng thành hoàn chỉnh, không còn là “tên nhóc ăn trộm” xấu xí lem nhem ngày nào, nhưng mây đen trong ánh mắt vẫn chưa thể tan đi.

...

Bạn bè cùng lớp đón nhận cái tin Minh Hà và Bảo Long chính thức trở thành một đôi, dĩ nhiên không ầm ĩ quá khích như khi Hà quen Khanh. Bởi vì so với mức độ hoành tráng của “người thừa kế” Vũ Trọng Khanh, thì hoàn cảnh mồ côi tay trắng của Nguyễn Nhật Bảo Long dĩ nhiên không mấy hấp dẫn đối với các nữ sinh con nhà giàu. Tuy vậy, nói qua cũng phải nói lại. Từ ngoại hình đến tài năng, Bảo Long tỏ ra không hề thua kém “tình địch”, tác phong trầm ổn, chín chắn cũng đã sớm biến cậu thành một hình mẫu nam sinh được ngưỡng mộ ngay từ những ngày đầu bước chân vào Gallet.

Vậy cho nên, những ánh nhìn ghen tị, những lời xì xào bàn tán, nói xấu đủ điều, dĩ nhiên là thực đơn ăn sáng không thể thiếu, mỗi khi Hà tay trong tay đến trường cùng Long.

Bạn Minh Hà đã trải qua biết bao sóng gió với ex- boyfriend Vũ Trọng Khanh, đã quá quen với việc bị coi là một đứa con gái lẳng lơ, nhan sắc chẳng có bao nhiêu mà suốt ngày đong đưa trai đẹp, giờ đây hoàn toàn học được cách để ngoài tai mọi lời đơm đặt.

Bởi vì cô đang sống những ngày hạnh phúc bình bình nhất. Không gì có thể san bằng. Khi mỗi tình đơn phương theo đuổi ròng rã bao năm, rốt cuộc cũng đã đơm hoa kết trái.

Hạnh phúc là một chuyện. Thi đại học là chuyện khác. Học kỳ hai của năm lớp mười hai, mỗi ngày đều trôi nhanh đến đáng sợ.

Những lúc này, Hà lại ghen tị với Khanh và Linh. Khanh đã sớm có một xấp giấy mời học của một loạt trường trong khối Ivy danh giá hàng đầu nước Mỹ. Còn Thủy Linh tối ngày đọc sách văn học bốn thứ tiếng, coi như khối thi cũng đậu vào khoa Văn của đại học Gallet.

Sau khi hiểu lầm được hóa giải, hai người họ rốt cuộc đang tận hưởng tối đa những ngày cuối cùng ở bên nhau trước khi Khanh lên máy bay. Vui vui thì kéo vào thư viện. Mà buồn buồn thì trốn học đi chơi. Đàng nào cũng là con trai và con gái của giám đốc học viện, muốn làm gì thì làm, chẳng thầy cô nào buồn truy cứu.

So với những kẻ đầu óc rất không bình thường như trên, thì Minh Hà đầu óc rất bình thường phải trải qua biết bao nhiêu khổ ải.

Thử thách đầu tiên, là yêu nhau chưa được bao lâu, hai người đã phải cố gắng tìm cách... tách ra để tập trung ôn thi. Mới đầu Long và Hà cũng đã định bắt chước một cặp thần tiên nào đó vẫn thường xuyên hẹn hò trong thư viện, tuy nhiên chỉ sau một ngày, họ đều nhận ra điều này đối với người trần mắt thịt là bất khả thi.

Đều là những thanh niên mới lớn, tình cảm trong lòng quá nhiều, nên cứ gần nhau là không thể kìm lại được những tiếp xúc thân mật như ôm, hôn, nắm tay... Mà mỗi lần như vậy là đầu óc hoàn toàn chẳng còn tâm trí đâu để học hành.

Lần đó, Hà đang ngồi trong thư viện liền bị Long ôm chầm lấy từ đằng sau, chưa kịp định thần đã nhận ngay một nụ hôn lên môi. Mặt đỏ bừng, lòng hạnh phúc lâng lâng, nhưng cô nằng nặc làm bộ bực mình, nhắc nhở.

“Đây là thư viện bao nhiêu người đấy! Cậu không thể đợi được đến lúc tan học à?”

“Không.” Long thần nhiên. “Thông cảm đi. Thành thật mà nói, con trai mà. Khả năng kiềm chế chỉ có giới hạn thôi.”

“Vậy mới thấy, Vũ Trọng Khanh đúng là có một không hai.” Hà bật cười.

Tuy vậy, câu nói của cô lại khiến cho gương mặt Long thoáng biến sắc.

“Cậu ta thử làm như vậy với cái Linh xem...” Cậu âm u nói. “Đừng hòng tố để yên!”

“Hay quá ha!” Minh Hà nhảy dựng, đứng hẳn lên khỏi ghế, cầm quyển từ điển đập bốp vào vai bạn trai. “Mình đùng con gái nhà người ta thì được! Người khác đùng vào em gái mình, liền không cho. Có ai vô lý như cậu không hả?!”

Rốt cuộc, sau ngày hôm đó, hai người tự thỏa thuận chỉ gặp nhau hai buổi một tuần. Thời gian còn lại hoàn toàn bế quan tỏa cảng để ôn thi.

...

Tình cờ, Long và Hà đến với nhau cũng đúng trong thời điểm rục rịch diễn ra hoạt động prom cuối cấp, được trường niên tổ chức vào cuối tháng ba.

Vào một buổi chiều muộn, hai ngày trước đêm dạ hội, Hải Nam như thường lệ gác lại một vài buổi tập với câu lạc bộ bóng đá để làm nhiệm vụ... chỉ đạo dàn dựng sân khấu. Tay áo sơ mi đã được xắn đến khuỷu, cậu ngồi chênh vênh trên chiếc thang kim loại, đích thân hì hục gắn logo chương trình lên phông nền.

Đúng lúc ấy, một đầu đinh “cấp dưới” le te chạy lại, tay ôm bản danh sách tiết mục văn nghệ.

“Trưởng ban! Ba tiết mục không kịp chuẩn bị, vừa nằng nặc xin rút. Năm nay chúng ta trống nhiều thời gian quá. Khối 12 hầu như không đóng góp cái gì cả, mọi người có vẻ đều bận học.”

Nam thở hắt ra, vứt một mảnh xốp vừa cắt xuống đất. Kỳ thực, mấy hôm nay tâm trạng của cậu quá tệ, nên cũng chẳng có mấy hứng thú giải quyết công việc bao đồng. Nhưng dù sao cũng lỡ lãnh trách nhiệm từ năm ngoái, Nam đành cân nhắc, không biết có nên đích thân biểu diễn một vài tiết mục lấp chỗ. Cậu cũng đã nghĩ đến Mỹ Kim, nhưng con bé đang trong thời gian debut nghiêm ngặt, việc tùy tiện hát live ở sân khấu trường có thể gây ảnh hưởng không tốt.

Đúng lúc ấy, Minh Hà, không biết đã có mặt ở sân khấu theo dõi từ lúc nào, liền ngáp ngừng lên tiếng.

“Hay để tớ nhờ Nam Phương xem... Nam Anh nói hôm ấy, lịch diễn của Phương kết thúc vào lúc tám giờ tối. Cậu thử dồn tiết mục piano vào muộn muộn có được không?”

Dẫu sao, đây cũng là một cách để Phương trả tiền nhà cho Nam Anh. Cô đơn giản tính toán. Ngay lúc ấy, Hà hoàn toàn không để ý đến việc Phương là một nghệ sĩ tầm cỡ thế giới, không thể đơn giản nói đến là đến được.

Cô chỉ nghĩ đến việc làm cho Nam vui.

“Tùy, sao cũng được.” Nam hồ hững đáp, rồi quay lại với chiếc logo của mình.

Có lẽ trong cuộc đời mười tám năm của Hà, đây là một trong những khoảnh khắc hụt hẫng nhất.

Cô không phải không biết, Hải Nam thích mình. Riêng chuyện này thì, đến một nửa cái trường này thừa biết, chứ đừng nói là nhân vật chính không đến nỗi ngu ngơ như Minh Hà.

Nhưng Hà có thể làm gì chứ? Người cô thích, đơn giản là Bảo Long. Đã từng là Long, vẫn là Long và sẽ mãi là Long. Có tham lam lắm không, khi bất chấp tất cả, cô vẫn muốn giữ vững tình bạn đối với Nam?

Xét cho cùng, Nam thích Hà theo cách đó, đâu phải lỗi của cô. Cậu ta cứ như vậy cướp mất nụ hôn đầu của cô, cô cũng nhắm mắt bỏ qua, vì không muốn mất đi người bạn đã luôn ở bên mình mọi lúc.

Có một điều mà tác giả biết, Long biết, Nam biết, nhưng Hà không biết. Nguồn gốc sự buồn bực của Nam không đơn giản chỉ là ghen tuông.

62. Chương 62: ...như Một Mối Tình Đầu

Dù vậy, ngay tối hôm đó, Hà lặn lội đến tận khách sạn năm sao nơi Phương ở. May mắn cho cô, chỉ sau ngày hôm nay, Phương sẽ dọn vào căn hộ chung cư cao cấp ngay trung tâm thành phố. Đây là đãi ngộ đặc biệt của đại sứ quán dành cho quãng thời gian một năm cộng tác quý báu của thiên tài âm nhạc gốc Việt.

“Được.” Phương khẽ gật đầu. Quá đơn giản khiến cho Hà đứng hình mất mấy giây. Cô đã phải luyện tập, khó khăn lắm mới dám nói ra lời yêu cầu có phần đường đột, khiêm nhã này.

“Nhưng nếu như cậu quá bận...” Hà lúng túng, xua xua tay.

“Tiền nhà cho Nam Anh, phải không?” Cậu nhẹ cười, trước khi tiến lại gần chiếc pianoforte màu đen được đặt giữa sảnh khách sạn. “Tuy nhiên, trước hôm đó, tôi kín lịch. Không có thời gian tập dượt đâu. Có yêu cầu gì đặc biệt không?”

Cái này là thật chứ? Thiên tài Vũ Nam Phương của nước Pháp mà lại đi chơi nhạc theo yêu cầu sao? Đúng là may mắn ngàn năm có một lại đi rớt trúng đầu đứa ngốc nghếch là cô.

Vừa nhăm nháp vận may được hai giây, Hà lại không biết nên làm thế nào tiếp tục. Gì chứ nhạc cổ điển, cô đâu có quen thuộc. Chẳng nhẽ nói đại mấy bài nhạc pop mà cô thích, liệu anh ta có thấy bị xúc phạm không? Rốt cuộc, tần ngần nửa buổi, cô chợt nhớ ra hôm bữa trên một phóng sự về Phương của VTV4...

“Tôi rất thích... bài gì mà... hạt dẻ... À, Cô gái nhặt hạt dẻ!”

Nam Phương nghe đến cái tên, thoáng chững lại mỉm cười như nhớ ra một điều gì đã ngủ quên từ lâu lắm, rồi cậu ta ngời xuống.

“Đã mấy năm rồi không chơi lại bài này, chắc sẽ sai sót.”

Vâng, làm như bạn Vũ- Nam- Phương sai sót mà bạn Trần- Minh- Hà có thể nhận ra được ấy. Nằm mơ đi. Những nốt nhạc đầu tiên cứ như vậy vang lên, trong trẻo như tiếng suối chảy bên bìa rừng.

Bài này, Hà đã được nghe qua truyền hình không dưới một lần, là lựa chọn yêu thích ở những cuộc thi độc tấu piano dành cho thanh thiếu niên. Tuy nhiên, dưới bàn tay của tác giả Nam Phương, nó rõ ràng mang một ma thuật khác.

Nếu là trước đây mấy năm, có đánh chết cô cũng không thể tin một đứa- nhỏ- mười- tuổi lại có thể tạo ra một tác phẩm như thế này. Nhưng có lẽ chính vì mười- tuổi, nó lại mang những nét đẹp đặc thù của một tâm hồn còn thơ ngây non trẻ.

Âm nhạc mà Vũ Nam Phương theo đuổi lẫn sáng tác, từ lâu đã xếp vào danh mục hàn lâm. Không thiếu gì những bản sonate nhiều chương đồ sộ, mà chỉ những người trong giới, hoặc người có năng khiếu như Hải Nam, mới có thể cảm nhận hết vẻ đẹp của nó. Tuy nhiên, “Cô gái nhặt hạt dẻ” lại là một cái gì đó, trẻ con mẫu giáo yêu thích mà cụ già nghe cũng thấy vui tai.

Do ảnh hưởng quá sâu sắc của giai điệu, đã có không ít họa sĩ đương thời đã lấy nó làm đề tài sáng tác, trong đó nổi bật nhất là bức tranh cùng tên của Floriance, một họa sĩ nổi tiếng đam mê âm nhạc người Đức. Nhờ vậy, người nghe qua âm thanh càng hình dung rõ ràng hơn một thảm cỏ xanh ven bìa rừng ở Trung Âu, nơi từ xa có tiếng suối chảy vang vọng lại, tiếng chim chóc chuyền cành. Và trên bức tranh ấy là một cô gái nông thôn Đức mập mạp, hồng hào, phúc hậu trong trang phục truyền thống vào khoảng thế kỷ mười chín, với chân váy xòe màu nâu chấm mắt cá chân, áo vải thô cổ tròn được viền quanh bằng bèo nhún. Đầu chít khăn màu đỏ, càng làm nổi bật thêm bím tóc hoe vàng. Bàn tay cô cầm chiếc lẵng mây, đang thoăn thoắt nhặt từng chiếc hạt dẻ rơi lẫn trong đám cỏ. Trông nàng cũng giống như một con chim sẻ. Khiến cho lòng người khách bộ hành dậy sóng. Tất cả đều giản đơn, mong manh, bất chợt đầy cảm xúc, như một mối tình đầu.

Trong mười phút ngắn ngủi, người nghe như được lạc sang một thế giới khác. Thế giới thanh bình cách đây hàng thế kỷ. Không loại trừ Minh Hà. Bỏ qua sự thật, tác giả khi sáng tác chỉ mới... mười tuổi.

Giai điệu vừa khép lại. Cô còn đang ngẩn ngơ, chưa hoàn hồn để vỗ tay, thì âm thanh tiếng giày cao gót lộp cộp trên mặt sàn cẩm thạch đã cắt đứt hoàn toàn giấc mơ đẹp của hai người.

Trước mặt Hà là một cô nàng cực kỳ xinh đẹp, mặc váy bó sát, ngắn cỡn khoe đường cong đầu ra đầy, đi bốt cao chừng mười phân, kéo vali Louis Vuitton, đứng hiên ngang, hai tay chống eo hệt như người mẫu ảnh. Đôi mắt kẻ dài ngoẵng, chải mascara cong vút đang nheo lại vì tức giận.

“Biết ngay mà! Đi theo tiếng nhạc, thế nào cũng tìm được anh!” Giọng lầm rầm, không giấu vẻ bức bối. “Biết ngay là lại ở cùng con nhỏ xấu xí này mà!”

“Người ta lớn tuổi hơn cô. Ăn nói cho cẩn thận.” Phương lạnh lùng, không buồn ngược lên nhìn Vân. Rõ ràng, sự xuất hiện của cô nàng lại một lần nữa khiến cho cậu mất hứng.

Một chữ “cô” của Phương đủ khiến máu nóng trong người Ái Vân suýt trào ra khỏi cổ.

“Anh xưng hô với em cái kiểu gì đấy?!” Cô lộp cộp bước tới, chỉ thẳng vào mặt Minh Hà. “Nghệ sĩ thiên tài bây giờ xuống cấp đến thế ư? Chơi nhạc theo yêu cầu ột con nhỏ xấu xí ư?!”

“Tôi thậm chí còn có thể viết nhạc ột người con gái, nếu như tôi thích.” Cậu thản nhiên đóng nắp phím đàn, thậm chí còn mỉm cười nhìn qua Hà, như trên người sinh vật loi choi trước mặt.

Ái Vân hung dữ có chết đi sống lại bảy lần cũng không địch nổi một Vũ Nam Phương lúc nào cũng thanh cao, bình tĩnh. Biết vậy, cô ta liền quay qua người có vẻ yếu thế hơn, chính là Minh Hà đang kinh ngạc há hốc miệng nãy giờ.

Cô nàng tiến lại sô pha nơi Hà ngồi, dùng hết sức bình sinh đẩy cô ngã dúi xuống nệm, vừa gay gắt.

“Muốn giở trò gì đây? Không biết tự lượng sức hả?! Soi gương nhìn cái mặt cô đi! Nói cho cô nghe, tôi là vợ chưa cưới của anh Phương. Gia đình hai bên đã thỏa thuận với nhau... Ồi!”

Vân chưa nói dứt câu thì bàn tay đang bấu chặt vai Hà đã bị Phương kéo giật ra. Không biết từ lúc nào, cậu ta đã rời vị trí của mình bên phím đàn để tiến lại nơi xô xát. Đừng nói Ái Vân thùng rỗng kêu to lá gan bằng con muỗi, ngay cả Minh Hà nhìn thấy vẻ mặt của Nam Phương lúc này cũng sợ đến xanh mét mặt mày. Về ôn hòa cười nói xã giao dường như đã bay biến đâu hết, đôi mắt đen nhìn xuống, như muốn hút chết người vừa nói ra cái câu vừa rồi vào hai cái hố sâu thăm thẳm đó.

Tay Phương là tay của nghệ sĩ piano đã trải qua mười mấy năm tập luyện, khởi phải nói lực ngón tay mạnh đến mức nào. Cổ tay mảnh mai, trắng trẻo của Ái Vân bị bóp đến xanh tím. Khiến cho cô nàng cắn môi vì đau và sợ mà không dám khóc.

“Gia đình hai bên quyết. Chứ không phải TÔI quyết. Cô đừng có nhầm lẫn.” Từng chữ từng chữ, lạnh đến thấu xương, như một bản cáo trạng.

Nói dứt lời, Phương nhìn lên đồng hồ treo tường, thấy đến giờ làm việc, liền buông tay Vân ra, quay sang Minh Hà, ngắn gọn.

“Tôi ghé qua nhạc viện. Cậu có thể quá giang.”

“Thôi! Tôi đi bus được mà!” Hà vội vã xua tay. Cô chẳng sợ gì con nhóc điên khùng trước mặt. Chỉ đơn giản là muốn hạn chế tối đa dây dưa với Vũ Nam Phương.

“Anh Phương! Em đã thuê phòng ở đây rồi! Anh không tránh được em mãi đâu!” Ái Vân ầm ụt lên tiếng. Khá khen cho cô nàng từ đầu đến cuối không rơi một giọt nước mắt nào. Có lẽ vì Vân đã quá quen với việc bị... phũ phàng.

Thiếu gia họ Vũ không buồn trả lời cả hai người. Cậu thật sự rất bận rộn. Một tay chỉnh lại cổ áo sơ mi vốn đã rất phẳng phiu là lượt, một tay cầm di động gọi cho tài xế, vừa tiến thẳng ra hướng cổng.

Hà dù là người bị bắt nạt, vẫn có chút gì đó... thương hại cho cô nàng diêm dúa bên cạnh. Cô ta chắc hẳn không biết rằng, chỉ sau ngày hôm nay, Nam Phương cũng... không còn ở khách sạn này nữa.

...

Đêm tiệc cuối cùng của những tháng năm học trò, rốt cuộc cũng tới.

Không đến nỗi bở ngỡ như năm ngoái, Minh Hà ở độ tuổi mười tám đã biết phải xuất hiện như thế nào để xứng đôi với một người bạn trai ưu tú. Không quá mờ nhạt, cũng không diêm dúa dọa người. Cô biết cách tiếp thu chọn lọc những kiến thức tả pí lù của Mai Chi, thay vì rầm rập nghe theo như năm ngoái.

Chẳng hạn như, thay vì váy bó hở tá lả, cô chọn ình một chiếc váy hở vai vừa phải, màu xanh tươi mát, dài đến đầu gối. Giữa tháng ba, trời vẫn còn rất hanh và se lạnh, nên áo khoác mỏng là một phần không thể thiếu. Năm nay, Hà cũng từ chối không đi giày cao gót mười phân do Mai Chi mang đến mấy bữa trước,

thay vào đó là một đôi giày búp bê độ cao vừa phải. Thời trang là một chuyện, cũng nên nhớ, là năm nay thay vì được siêu xe đưa rước, Hà và Long sẽ cùng nhau đi xe bus.

Nếu là loại con gái tầm thường, có lẽ sẽ luyến tiếc cái ngày này năm ngoái. Tuy vậy, đối với Hà, năm nay mới thật là lần đầu tiên, cô nếm trọn vẹn hạnh phúc khi được đến một bữa dạ tiệc cùng bạn trai chính thức. Không ngượng ngập, không cảm giác thua kém... chỉ có tình cảm yêu thương trong ánh mắt, mỗi khi hai người quay lại nhìn nhau.

Long và Hà vừa nắm tay nhau từ trên xe bus xuống, đã lập tức nhìn thấy một khung cảnh giống như déjà vu. Cũng nguyên một đội hình người quen đang đứng trò chuyện trước cổng trường.

Từ Việt Hương, Tuấn Anh, Mỹ Kim đến Cao Minh Trường đều đủ bộ. Lại còn một thân hình cao ráo, đáng người mẫu trông rất quen... Nguyễn Vũ Tường Lâm không hiểu thế nào cũng có mặt.

Vừa nhận ra Hà và Long, Lâm liền vui vẻ rảo bước về phía họ. Hôm nay, anh mặc một chiếc sơ mi kèm vest giản dị với gam màu đen. Gọi là giản dị, đồng nghĩa với thiết kế mới nhất của Christian Dior, giá thành thân thiện chỉ khoảng bốn con số (ngoại tệ)

Tuy vậy, nơi đây là Gallet, cái nôi của những tiểu thư công chúa, thiếu gia hoàng tử trên toàn đất nước. Nên cũng không có gì đáng ngạc nhiên, nếu như prom cuối cấp biến thành nơi trình diễn trang phục dạ hội của những nhãn hiệu hàng đầu thế giới. Ấn mặc như Lâm, vẫn tính là người- bình- thường.

Người- bình- thường vừa vui vẻ vẫy tay chào Minh Hà, đồng thời thấy được hai bàn tay đang đan chặt không rời của cô và Bảo Long, ánh mắt liền lóe lên một tia thích thú.

Anh không bình luận gì nhiều, chỉ vui vẻ nhìn quanh. “Còn hai đứa nhà anh đâu? Anh mới xuống sân bay, gọi từ hồi chiều y như rằng không có ai bắt máy.”

Hà sợ màn hài kịch năm ngoái sẽ tái diễn, liền ghé tai Lâm, tính khuyên anh vài câu thì chiếc BMW màu đen quen thuộc đã dừng trước cổng trường.

Vừa thoáng thấy bóng dáng “cặp sinh đôi” họ Vũ bước xuống, hơn nửa số người có mặt tại hiện trường đã chột dạ lên nhìn lại bản thân, tự cảm thấy công sức chuẩn bị cả buổi tối chỉ là một trò đùa. Hai người tóc nâu, ăn mặc ton sur ton tương xứng đến thần kỳ. Đặc biệt là dáng vẻ của Vũ Trọng Khanh đã khiến cho Trần Minh Hà nhớ ra, vì sao ngày ấy cô nhận lời làm bạn gái con người này dễ dàng đến thế. Cậu ta thật sự không phải đẹp trai bình thường!!

...

Rất may, năm nay, Hà không cần cảnh báo, Tường Lâm vẫn tình nguyện buông tha không chọc phá em trai. Thay vào đó, anh dành cả buổi lang thang tán tỉnh mấy nữ sinh đường cong bốc lửa nhà Gallet.

Dạ tiệc diễn ra đã được một lúc khá lâu. Long và Hà đã lang thang gần hết các gian hàng của ban tổ chức, cũng đã vừa nếm lon được một cái bánh bao nhồi bông. Chính xác thì, cái này là Long thắng được tặng cho Hà. Đây có thể coi là món quà đầu tiên kể từ khi hai người chính thức là một đôi. Hà tự nhủ sẽ coi đây là bảo vật trân trọng suốt đời, dù cho nó chỉ là... một cái bánh bao đi nữa.

Nhìn Minh Hà cảm xúc phức tạp nhìn chằm chằm cái bánh bao có cả mặt mũi, tay chân đang ôm trong tay, Bảo Long bấy giờ mới nhớ. “Mặt bánh bao” chính là nickname Hải Nam đặt cho Hà suốt từ thời cấp hai. Chàng ngốc cho rằng, cô đã ăn quá nhiều bóng trong những buổi tập của Long và Nam, đến mức mặt mũi tròn như cái bánh bao.

Phát hiện đó khiến cho cậu vừa buồn cười, vừa thấy tâm trạng chùng xuống. Từ khi Long và Hà bắt đầu công khai, Hải Nam đã không còn nói chuyện bình thường với cả hai người nữa. Chắc chắn, Minh Hà cũng đang rất khó xử.

Bất giác, cậu vòng tay ôm cả cô và bánh bao vào lòng, đột ngột hôn lên má cô.

Minh Hà bị bất ngờ, mặt đỏ như cà chua chín. Trong thoáng chốc đã quên đi những suy nghĩ về Nam vừa chột đến. Cô thoải mái, tựa vào vai Long, bám chặt cánh tay cậu. Hai người vừa dựa dẫm, vừa chậm rãi tiến ra khu vực phía trước sân khấu nơi các cặp đôi đang được ghép cặp khiêu vũ.

63. Chương 63: Em Yêu Anh

“Số 24, xin mời hai bạn lên sân khấu.”

“Số 24, chúng tôi nhắc lại một lần nữa, xin mời cặp đôi số 24...”

Trong lúc đám đông đang xôn xao, thì Hà và Long rất nhanh hiểu ra sự việc, khi thấy Thủy Linh gần đó đang loay hoay với bông hoa vải đỏ buộc ở cổ tay với một vẻ ngạc nhiên, lúng túng thấy rõ.

Khanh đứng bên cô, không biểu hiện gì nhiều, chỉ đơn giản đưa tay tháo xuống hoa cài áo của chính mình.

“Em không thích, thì anh đổi cho người khác là được.”

“Còn anh...?” Đột ngột, cô ngược mắt lên, do dự hỏi.

Linh chưa nói dứt câu đã bị Khanh nắm tay kéo lên sân khấu, trong những âm thanh xôn xao tán thưởng. Rất hiếm khi, hai người đi cùng nhau lại lấy được chung một cặp số. Chưa kể, cái cách họ di chuyển... thật mê hoặc như một đôi búp bê trên hộp nhạc, đẹp đến tội lỗi.

Tuy vậy, chỉ vài phút sau, cô đã không còn thời gian để ngấm nhìn những người khác.

Trên màn hình máy chiếu hiện lên con số 25. Minh Hà tự mình bước lên sân khấu, phát hiện ra mình đang rơi vào một tình thế khá ngượng ngập là... không tìm thấy partner. Vừa đảo mắt nhìn quanh đám đông một hồi không có kết quả, cô đành nhìn ra phía Long đứng để cầu cứu. Tuy vậy, Long vừa định bước lên thì người bạn nhảy mang số 25 đã xuất hiện.

Chính là Phạm Hải Nam.

Nam mặc áo sơ mi tối màu, tay xắn đến khuỷu, không chưng diện gì nhiều, như thể mới từ đâu đó trong hậu trường đi ra. Tuy vậy, vóc dáng cao lớn, chuẩn mực, đầu tóc mới cắt gọn gàng lộ ra gương mặt tuấn tú vẫn khiến đám con gái bên dưới xuyết xoa.

Cậu nhìn cô, gương mặt hầu như không biểu lộ cảm xúc gì, rồi đưa tay ra, như một thủ tục.

Hà không ngờ rằng Nam không những biết nhảy, còn nhảy rất thành thực, chẳng hiểu cậu ta học từ đâu và bao giờ. Tuy vậy, so với Khanh của năm ngoái, Nam đối với Hà hoàn toàn không có tinh thần tương trợ. Cậu dường như là nhảy một mình, Hà bước theo không khớp nhịp, muốn vấp ngã dúi dụi mấy lần, nếu như không có hai cánh tay cứng cáp như thép của Nam đỡ lại.

Nam không để cho cô ngã, nhưng thái độ lạnh nhạt xấu tính như thế này, trong cuộc đời Hà lần đầu tiên phải trải qua. Dù là Khanh, Long hay là Phương, thậm chí cả Tuấn Anh, đều có thể có những biểu hiện thất thường, khiến cho cô mất phương hướng. Chỉ riêng có Hải Nam là luôn ở bên cạnh, cười nói vui vẻ vô điều kiện. Vậy mà giờ đây, cậu ta lại trở nên như vậy, khiến cho cô vô cùng hụt hẫng, sống mũi trở nên cay xè. Cô nheo nheo mắt, vừa buồn vừa bực, rất vất vả để không khóc.

Nam đã dõi theo Hà bao nhiêu năm, quen thuộc đến từng cái chớp mi, điệu bộ phồng má, bĩu môi của Hà, làm sao có thể ngu ngốc không nhận ra biểu hiện lúc này của cô?

Vờ tuyệt giao, vờ lạnh nhạt. Vẫn cứ nghĩ yên lặng là điều cuối cùng Nam có thể làm được cho Hà. Nhưng biểu hiện chịu đựng của người con gái trước mặt vẫn khiến cậu đau lòng.

Rốt cuộc, khi bài nhạc kết thúc, thay vì chào tạm biệt, cậu kéo tay cô đi thẳng xuống chỗ Bảo Long. Quyết định lật bài, rồi muốn ra sao thì ra.

Bảo Long cũng không quá bất ngờ khi phải đối diện với người bạn thân nhất như thế này. Họ quá hiểu nhau. Cậu đặt tay lên vai Nam, cười.

“Dù gì cũng là bạn gái tớ, nắm tay thế đủ rồi...”

BỐP!

Long lãnh trọn một cú đấm của Nam, loạng choạng suýt ngã. Minh Hà sững sờ không dám tin vào mắt mình. Cô vừa giật tay khỏi Nam, vừa quát lên. “Cậu làm cái gì vậy?!”

Đây mới chỉ là lần thứ hai trong vòng tám năm, Nam đánh Long. Lần trước là vào cuối học kỳ một năm lớp mười, khi Long chuyển trường.

Cả hai lần, Long đều không đánh lại, chỉ lặng lẽ đứng thẳng dậy, nhìn thẳng vào mắt Hải Nam. Không phải vì cậu không có khả năng đánh lại. Chỉ là, cậu chấp nhận.

“Mày làm người ta khóc một lần còn chưa đủ hay sao? Mày định sẽ như thế nào?” Nam không thèm quan tâm đến Hà đang rối rít bên cạnh, bước sấn tới, túm lấy cổ áo sơ mi của Long. Mắt trừng lên dữ tợn.

“Sẽ không có lần thứ hai.” Long không hề tỏ ra run sợ dù bị khống chế. Ánh mắt lạnh lùng đến vô cảm. “Từ nay về sau, tao định sẽ ở bên cô ấy.”

“Mày nói thì hay lắm!” Hải Nam phá lên cười. “Thông minh như mày, thừa sức lường trước được. Đừng có giả vờ ngây ngô không biết đến ngày mai! Để rồi xem, mày vui vẻ chán chê rồi...”

Giọng điệu chế nhạo của Nam, nhất là ở câu cuối cùng đã chạm đến giới hạn chịu đựng của Long. Lần này, Nam là người suýt nữa ngã ra. Bảo Long rõ ràng không có ý định nường tay.

Mặc dù họ đã kéo nhau ra một khu vực khá vắng vẻ ở sân sau. Nhưng xô xát bất thường không thể không thu hút sự chú ý của đám đông hiếu kỳ. Nhất là xô xát bất nguồn từ một mối tình tay ba kinh điển.

“Khán giả” kéo đến ngày càng đông, kèm theo không ít lời bàn tán xì xào. Minh Hà có nói thế nào hai người cũng không chịu buông nhau ra. Cô gần như tuyệt vọng nghĩ đến việc cầu cứu... giáo viên. Ngay lúc đó, một “vật thể lạ” từ đâu đó bay đến đập bốp vào vai Nam với một lực cực mạnh, khiến cho bàn tay đang nắm chặt bả vai đối thủ theo phản xạ đau đớn buông rời. Chính lúc đó, Bảo Long cũng không có cơ hội thừa thắng xông lên, vì hiện tại đã... bị đánh ngã.

Người duy nhất ra mặt, chỉ một đòn gọn gàng đã khiến đai đen tam đẳng Taekwondo như Long nằm đo ván, chính là Vũ Trọng Khanh.

“Nếu cảm thấy không giữ được trật tự trong khuôn viên trường...” Khanh lạnh tanh nhìn xuống kẻ đang nằm dưới đầu gối mình. “... thì về nhà mà gây rối.”

Vừa dứt lời, thiếu gia họ Vũ đã hơi ngẩng đầu, ánh mắt băng giá quét một lượt qua vòng tròn hiếu kỳ. Khanh nhìn đến đâu, đám đông lủi rủ tản ra đến đấy. Chỉ trong vòng chưa tới một phút, lượng “khán giả” không mời đã được giải tán gần hết.

Lúc bấy giờ. Tường Lâm mới nhảy lò cò vào hiện trường, lấy lại chiếc giày vừa ném ra.

Minh Hà cuối cùng đã hoàn hồn, lo lắng chạy lại phía Bảo Long. Thấy cô đến, Khanh mới lặng lẽ buông tay đứng dậy.

Ở cách đó khoảng một mét, chiếc giày không khoan nhượng của Tường Lâm có lẽ đã khiến cho Nam tỉnh lại. Cậu ngồi thừ ra, cho đến khi Thủy Linh tiến đến cạnh bên, hấp tấp lấy từ trong xác tay ra một chiếc khăn nhỏ nhỏ.

Nhìn chiếc khăn màu hồng viền đăng ten phát ón của Linh, Nam cảm ơn nhưng gạt ra, chỉ đơn giản lấy tay áo lau vết máu trên khóe miệng. Rất may, cậu mặc áo tối màu nên trông cũng không đến nỗi lắm lem. Rốt cuộc, Nam bình tĩnh đứng dậy, tiến lại vỗ vai... Khanh.

“Cái gì mà giữ- trật- tự- trong- khuôn- viên... Sao cậu có thể nói ra câu ấy mà mặt vẫn lạnh như tiền được cơ chứ!” Cậu bật cười thành tiếng. “Vây hai năm về trước, đứng giữa sân trường xé thư ”thách đấu“, dạy bảo cả giang hồ là huyền thoại nào đấy?”

Lời trêu chọc của Nam khiến cho Tường Lâm vừa đi xong chiếc giày, không nhin nổi bật cười. Thủy Linh cũng che miệng khúc khích cười theo. Trọng Khanh thật không ngờ mình có ý tốt đẹp loạn, mà cuối cùng lại bị đem ra châm chọc. Liên lãnh đạm quay lưng bỏ đi. Linh thấy vậy cũng rối rít chạy theo, không quên nắm lấy tay áo anh mình. Lâm không còn việc gì để làm, chỉ đơn giản giờ tay chào rồi cũng đi ra sân trước.

Còn lại ba người. Hà tuy sợ đến mất hồn, vẫn thầm cảm ơn Khanh không để đâu cho hết. Đích thân cậu ta ra tay, đồng nghĩa với việc, sẽ không ai dám ho he làm lớn chuyện. Hải Nam thật là đồ ngốc, còn dám mang ân nhân ra tấu hài.

Nhưng cũng nhờ câu nói đùa quen thuộc đậm chất Hải Nam, mà Hà tạm yên tâm, cậu ta đã trở lại như cũ.

Thật vậy. Long vừa đứng thẳng dậy, bước lên, chưa kịp nói năng gì thì Nam đã giơ hai tay ngang đầu.

“Tôi đầu hàng.” Cậu cười. “Hai người cứ việc thoải mái yêu đương. Tôi không quấy rầy.”

Nam cố tình nói một cách thoải mái, tuy nhiên, Hà và Long vẫn tinh ý nhận ra, trong thanh âm của cậu ta vẫn có chút gì chua chát.

Thật vậy, Nam chỉ đang cố gắng bình thường. Điều cậu muốn nói với Hà nhất, ngay lúc ấy chính là, dù thế nào đi chăng nữa, cũng đừng quên là cậu vẫn ở đây, luôn ở đây bên cạnh cô.

Đã không thể cắt được thành lời.

...

Sau khi Nam bỏ đi, Hà quay lại chăm sóc vết thương cho Long. Tuy vậy, họ yên lặng một lúc lâu, mỗi người theo đuổi suy nghĩ riêng của mình.

Vết thương trên người Long, gọi là thương tích, trên thực tế chỉ là thâm tím và xây xước ngoài da, cũng không cần “điều trị” gì đặc biệt lắm. Nên sau khi bôi mãi cũng chẳng còn gì để làm, Hà đành lên tiếng.

“Nhìn xem, tớ làm y tá cũng được đấy chứ. Đi với cậu làm bác sĩ cũng hợp lắm.”

Mãi cho đến lúc này, gương mặt xám xịt của Long mới tươi lên được một chút.

“Thật không?” Cậu đột nhiên hỏi lại, ngây thơ như một đứa trẻ.

“Dĩ nhiên là không!” Cô hừ giọng, bĩu môi. “Tớ định thi kinh tế mà, biết rồi còn hỏi.”

Long nhìn điệu bộ phồng má của Hà rất dễ thương, trong nháy mắt cảm thấy mây đen trong lòng đã được xua tan, đột nhiên lại muốn hôn cô. Tuy vậy, cậu vừa đưa tay vuốt lên tóc bạn gái, chưa kịp cúi xuống thì đã nghe một giọng quen thuộc cắt ngang.

“Bảo Long!”

Người con gái trong bộ váy trắng giản dị, rõ ràng không phải loại váy để đi dạ tiệc, nhưng vẫn xinh đẹp đến kiêu sa, hiện tại đang đứng chết trân nhìn về phía họ ở đằng kia, chính là Hồng Như Nguyệt.

Ánh nhìn dịu dàng của Long dành cho Hà trong thoáng chốc trở nên lạnh lùng. Cậu ngẩng đầu nhìn về hướng Nguyệt, nhưng lại cầm lấy tay Hà, nắm chặt hơn bao giờ hết.

Điều này rõ ràng gây cho Nguyệt sự tổn thương to lớn. Cô vừa cắn chặt môi, cố gắng để không khóc, vừa lục lọi túi xách lấy ra một phong thư, rút từ trong đó ra một tờ giấy A4, tiến về phía Long chìa cho cậu xem.

Hà đứng ngay cạnh Long, nên có thể nhìn thấy nội dung tờ giấy. Nhưng thấy cũng như không. Toàn là chữ tiếng nước ngoài lằng ngoằng. Cô lẩm nhẩm được một chữ “Zulassung...” cái gì gì đó rồi bỏ cuộc.

Tuy vậy, Nguyệt cũng không để cho hai người phải thắc mắc, lập tức chủ động giải đáp.

“Đây là thư mời học.”

Hà có thể đọc được vẻ ngỡ ngàng trong ánh mắt Long. Tuy vậy, sự ngạc nhiên này pha lẫn vui mừng, hay tức giận, thất vọng hay đau khổ, cô không thể nào phân biệt được.

“Đúng như vậy.” Nguyệt khẳng định lại một lần nữa. Dường như quên phắt khoảnh khắc tổn thương vừa rồi. Cô trở nên xúc động, đôi mắt đẹp long lanh. “Tôi được nhận rồi. Tôi vui quá. Mơ ước của tôi sắp thành hiện thực rồi.”

“Tốt thôi.” Long lặp lại nguyên văn câu nói phũ phàng đã từng một lần dành cho Nguyệt ở sân bóng. “Dù sao cũng chẳng liên quan gì đến tôi.”

“Cậu không mừng cho tôi sao?” Cô hoang mang. Vừa liếc nhanh qua Hà, Nguyệt lại mím môi nhìn thẳng vào Long. “Ngày đó, rõ ràng cậu đã hứa sẽ ở bên tôi cho đến lúc ước mơ thành hiện thực cơ mà!”

“Đi tin lời hứa của một thằng ngốc mười bốn tuổi, thì đó chính là lỗi của cô.” Long chẳng mảy mảy hứng thú kéo dài cuộc trò chuyện, nắm tay Hà bỏ đi. Tuy vậy, đi được mười mét đã bị gọi giật lại bởi một tiếng thét chói tai.

“NHƯNG MÀ EM YÊU ANH!” Giọng nói đã trở nên nghẹn ngào.

Long chỉ chứng lại chưa đầy một giây, rồi lại kéo tay Hà đi thẳng. Bỏ lại người con gái xinh đẹp nước mắt nhạt nhòa, một thời đã từng là vàng trắng của cậu.

...

Trong suốt đoạn đường đi ra sân trước, Hà lén nhìn gương mặt lầm lì của bạn trai, lòng hoang mang, chẳng biết với tư cách hiện tại là bạn gái, cô có thể can thiệp tới đâu.

Dĩ nhiên, việc một người con gái xinh đẹp, vừa là ex- girlfriend, tỏ tình với bạn trai của mình, không phải là điều gì dễ chịu đối với Hà. Tuy nhiên, thái độ khó chịu, lạnh nhạt quá đáng của Long lại khiến cho cô đặt câu hỏi.

Cô không nghi ngờ việc người Bảo Long thích hiện tại, chính là mình. Qua ánh mắt, qua cử chỉ, tất cả mọi hành động, lời nói của cậu dành cho cô đều như một lời tỏ tình chân thành. Nó khác hẳn với cái kiêu khàn nghĩa vụ của Khanh ngày trước.

Thế nhưng, nếu đã không còn gì với Nguyệt, có nhất thiết phải quá phũ phàng như vậy không? Long giống như đang kìm nén một điều gì đó, đang đấu tranh nội tâm vì một cái gì đó. Trước đây, Long răm rắp làm theo lời ông Thịnh để giúp người con gái mình yêu tìm lại ước mơ. Giờ đây, cậu không còn yêu cô ta nữa, việc giúp đỡ cô ta cũng không còn quan trọng nữa. Chưa kể, chính bản thân cô ta cũng đã đạt thành được nguyện vọng ینه.

Vậy thì vấn đề ở đây là gì? Mà Long vẫn cảm thấy khó khăn đến như vậy mỗi khi đối diện với Nguyệt?

...

64. Chương 64: Cái Gì Mà Đập Chậu Cướp Hoa?

Hà đang hoang mang trong dòng suy nghĩ, thì bất chợt bị Long kéo vào trong một nụ hôn cuồng nhiệt. Lại một lần nữa giữa chốn đông người, khiến cho gương mặt cô đỏ ửng, gần như bị sốc. Tuy vậy, hương vị ngọt ngào khiến cho Hà không cách nào chống cự, chỉ biết thả lỏng mình mặc cho cậu làm gì thì làm.

Cho đến khi bờ vai bị nhéo đau điếng.

Hà giật thót mình, đẩy Long ra rồi nhìn sang bên cạnh. Một cô nàng xinh đẹp tóc đen dài, mặc bộ đầm tím ngấn cùn cùn, đi trên đôi giày gót nhọn mười phân, gương mặt đỏ phừng phừng vì tức giận.

“Chị là đồ lăng lợ!” Ái Vân chẳng hề kiêng nể, giọng cao vút. “Đã có bạn trai rồi còn ra vào khách sạn với anh Phương!”

“Cô nói cái gì vậy?” Long lạnh lùng hỏi lại. Dĩ nhiên, cậu thừa biết ở đâu ra, con bé trước mặt lại nghĩ là Hà vào khách sạn cùng Phương. Cậu hoàn toàn tin tưởng bạn gái mình. Chỉ có điều, việc con bé nói lung tung giữa chốn đông người có thể gây tổn hại lâu dài đến Minh Hà.

“Tôi nói là...” Con bé đang hăm hở muốn lật tẩy “tình địch” cho cả thiên hạ được biết, bỗng tái mặt, đưa tay lên... bịt miệng.

Trong thoáng chốc, từ kẽ ngón tay trắng nõn của Vân, chính những ngón tay vừa nhéo vai Hà đau điếng, Hà có thể nhìn thấy... máu cam đỏ chót đang chảy xuống.

Tôn Nữ Ái Vân mới rồi hung dữ, hiện tại đã trở nên bối rối. Đang không biết làm thế nào trước tình thế đáng xấu hổ. Thì may thay, Thủy Linh đã xuất hiện, vội vàng chụp cái khăn tay màu hồng của mình lên mũi Vân, không quên nhẹ nhàng nhắc nhở.

“Em đã hay bị chảy máu cam rồi. Năm nay Hà Nội rét lâu, trời còn hanh khô lắm, sao lại mặc váy ngắn như vậy?”

“Lúc nào em chả mặc váy ngắn! Ở bên Đức lạnh hơn nhiều, em còn mặc váy nữa là...” Vân bực bội đáp, vừa giữ chặt cái khăn của Linh trên mũi. Ngó quanh thấy cả đồng người đang dồn sự chú ý về phía mình, cô nàng xấu hổ muốn chui đầu xuống đất, liền bực dọc bỏ đi. Trước khi đi còn không quên ngoái lại cảnh cáo Hà. “Tôi chưa tha cho chị đâu! Đừng có lảng vảng đến gần anh Phương!”

Ngay từ lần đầu gặp mặt, Hà đã ngăn Vân đến tận cổ. Cô nàng này ngoài gia thế khổng lồ, cũng đành hanh xấu tính chẳng khác gì bọn con gái vẫn thường bắt nạt Hà. Đôi khi, cô còn thấy thương cho Nam Phương tự nhiên phải chịu đựng một vị hôn thê đáng ghét từ trên trời rơi xuống.

Tuy vậy, ngay lúc này, khi nhìn con bé ôm... mũi, lộp cộp chạy đi, Hà như ngỡ ngơ ra được một điều gì đó. Mà nghĩ mãi vẫn không nhớ ra, đó là điều gì.

“Quên nó đi.” Long khoác tay qua vai Hà. Cậu cho rằng cô đang buồn vì những lời vô ý thức của Vân. “Đừng chấp trẻ con.”

...

Hôm đó, mãi đến mười giờ tối, Nam Phương mới xuất hiện. Cậu ta vẫn như thường lệ, từ lúc bước xuống xe cho đến khi vào hậu trường, đều sang trọng, thu hút. Tuy vậy, khi Phương bước lên sân khấu, vừa đến bên bên chiếc dương cầm được chuẩn bị sẵn, tạm thời ngồi yên cho tiếng vỗ tay từ phía lảng xuống, thì Hà đã sớm nhận ra, cậu ta có vẻ mệt mỏi. Khi đi qua trước mặt Hà và Long, Phương thậm chí còn không nhận ra hai người, mặc dù cô đã vẫy tay chào.

Lúc này, cô thật áy náy, vì đã ích kỷ chỉ vì muốn làm Hải Nam vui, mà tước đoạt đi thời gian nghỉ ngơi quý báu của Vũ Nam Phương. Sự xuất hiện này nếu tính ra tiền bán vé, coi như Hà đã nợ Phương một món khổng lồ rồi.

Được cái, Nam vui lên thật. Mới đó còn gây sự đánh nhau, làm lì ử đột... Vậy mà giờ đây ngồi trên hàng ghế đại biểu, cậu lại trở thành đứa trẻ háo hức được xem màn trình diễn của thần tượng. Dĩ nhiên, không phản ứng quá khích như lần trước, nhưng gương mặt đã tươi tắn lên ít nhiều. Cũng may, “Cô gái nhặt hạt dẻ” là một giai điệu lãng mạn, vui vẻ. Không chỉ riêng gì Nam, tất cả mọi người có mặt ở đó đều thấy yêu đời, nhìn cảnh vật, con người xung quanh xinh đẹp ngọt ngào hơn rất nhiều. Thế mới biết, âm nhạc thật thần kỳ.

Trình diễn xong, bất chấp những tiếng vỗ tay vang dội như muốn nổ tung cả sân khấu ngoài trời, Phương cũng chỉ đứng dậy chào rồi... đi vào, ngay cả nụ cười xã giao quen thuộc, cũng không làm nổi. Đám con gái thấy vậy lại chết mê cái tác phong lạnh lùng xa cách giống như Vũ Trọng Khanh, càng trầm trồ khen ngợi.

Trắng đêm sáng tác, sáng tham dự họp báo, trả lời phỏng vấn, chiều làm giám khảo khách mời cho cuộc thi độc tấu piano U17 trong khuôn khổ quốc gia... Hai ngày không ngủ. Bạn Phương vừa bước vào phòng nghỉ dành cho khách ở sau hậu trường, thấy chỉ có mấy gương mặt quen quen mờ ảo như Nam Anh, Hải Nam, Khanh, Linh..., liền chẳng buồn giữ hình tượng, cứ như vậy ngã vật xuống sofa, tay vắt ngang trán.

Thủy Linh thấy có vẻ tội nghiệp, liền rót một cốc nước tinh khiết mang đến cho Phương, nhỏ nhẹ nói.

“Cậu đến muộn quá, Ái Vân tưởng cậu không đến nên bỏ về rồi. Tổ mới cho Vân địa chỉ của cậu, có khi em ấy đang đợi ở nhà cũng nên.”

“Chị bị điên hả?!” Thăng nhóc Nam Anh đang mải ăn bánh ga tô, cũng không quên chạy lại trét một thìa kem lên mặt Linh, đoạn lay lay vai Phương. “Anh dậy đi! Dậy mau! Chị Hà có bạn trai rồi, tất cả là tại anh chậm chân. Dậy mau! Đập chậu cướp hoa! Hành động ngay còn kịp!”

“Em nói linh tinh cái gì đấy? Cái gì mà đập chậu cướp hoa?” Minh Hà bực dọc kéo tai Nam Anh, khiến thăng nhóc bị bắt ngờ la oai oái.

Prom cuối cấp gì mà... Bạn trai và bạn thân đánh nhau. Ex của bạn trai tìm đến công khai tỏ tình như thách thức. Bị một con nhóc từ trên trời rơi xuống bịa chuyện đánh ghen. Ngay đến thăng nhóc bảy tuổi

còn lập mưu cho anh mình “đập chấu cướp hoa”, phá hoại tình cảm giữa cô và Bảo Long. Vừa phải thôi chứ! Tất cả chỉ trong một buổi tối!

“Đi về dạy bảo lại vợ- chưa- cưới của cậu.” Long từ lúc bước vào vẫn nắm tay Hà, vừa nhìn thấy Phương nằm trên sofa, liền lạnh nhạt lên tiếng, không quên pha một chút chế giễu vào giọng điệu. “Đừng có để cô ta tìm đến bắt nạt bạn gái tôi.”

Cổ tay áo sơ mi đã tháo khuy của Phương vẫn đặt ngang trán. Thiên tài nhà họ Vũ có một đặc điểm, bình thường đối đáp thâm sâu chẳng biết đâu mà lần, nhưng đến khi kiệt sức lại giống như một cỗ máy hết pin, hoàn toàn hành động theo bản năng.

Bản năng lúc này, chính là chẳng buồn đáp lại lời cảnh cáo của Bảo Long, thay vào đó thản nhiên ra lệnh.

“Nam Anh, nửa tiếng nữa gọi anh dậy. Trước đó nhớ bảo tài xế lái xe ra cổng sau. Anh muốn về.”

Minh Hà có tài thánh cũng không hiểu được, một khi cô và Long đã bắt chấp tất cả đến với nhau, thì cội nguồn sự ác cảm của Nam Phương đối với Bảo Long cũng sẽ không còn nữa.

...

Một buổi chiều như mọi buổi chiều. Việt Hương nhìn xuống móc chìa khóa treo trên hộp bút của Minh Hà với một vẻ kinh dị. Lại nhìn lên “vật thể” treo lủng lẳng trên di động của Bảo Long với một vẻ kinh dị hơn gấp bội.

“Hay quá ha? Rốt cuộc trong cả đám, có mỗi anh chị là được dùng móc chìa khóa đôi.” Hương dài giọng, bĩu môi như một bà mẹ chồng khó tính.

Từ ngày Long và Hà trở thành một đôi, cái gì mà Bảo Long 12A01 lạnh lùng, trầm tính, ít nói, ít xuất hiện. Vứt! Vứt hết! Nếu có một cái danh hiệu như là “thành viên không thường trực” của lớp 12B04, thì bạn Nguyễn Nhật Bảo Long đẹp trai của chúng ta phải được trao tặng đầu tiên. Một Bảo Long ngày nào khiến cho Hương chỉ dám xa xa ngẩn nhìn, nay hiện ra là một bạn trai chu đáo không rời xa bạn gái mình nửa bước. Cũng biết nói như ai, biết cười như ai, biết ôm, biết hôn, biết đón đưa, thân mật... Trời ạ! Thậm chí còn biết đeo móc chìa khóa đôi nữa chứ!

Chuyện là thế này.

Công chúa họ Cao- Cao Mỹ Kim sau một tuần đeo bám gia đình đi “công tác” ở xứ sở hoa anh đào, ngày trở về hớn hỏ mở tiệc nướng tại nhà, chưa kịp khoe mấy bộ photoshoot của ca sĩ ngôi sao tương lai, đã bị Việt Hương đề ra đòi quà. Rốt cuộc, đành bĩu môi lấy từ trong túi xách hàng hiệu ra một một túi giấy khá to, đoạn mở túi giấy, trút ào ào tất cả “nội dung” bên trong lẫn lóc ra bàn.

Nhìn mấy chiếc móc chìa khóa hình nhân vật truyện tranh “figure” bằng gỗ tinh xảo, chỉ cao bằng ngón tay cái, Ái Vân lập tức thất vọng, bĩu môi.

“Mới sang Nhật mấy hôm đã thành otaku rồi. Ai mà thêm mấy thứ đồ chơi trẻ con này chứ.”

“Nhìn kỹ đi rồi nói.” Kim chỉ nhún vai, trước khi nhặt từng con “figure” lên, xếp thành một hàng ngang.

“Ồ, mấy nhân vật này... trông quen lắm.” Hà nhìn chăm chú, đột ngột nhận xét.

Đúng như vậy, những hình người tí hon, đầu to mình nhỏ rất quen thuộc. Không phải vì đó là nhân vật trong truyện tranh nổi tiếng, mà là vì... Mái tóc hơi rối kia, bộ đồng phục Gallet kia, gương mặt cười nói vui vẻ kia, quả bóng trên tay kia... Đây chẳng phải là một Phạm Hải Nam theo phong cách chibi hay sao?!

Tương tự như vậy, tóc nâu mắt xám, mặt lạnh như tiền... không ai khác chính là Vũ Trọng Khanh thu nhỏ.

Cô dần dần nhận ra, không chỉ có Nam, Khanh, mà cả Bảo Long, Việt Khôi, Nam Phương... thậm chí cả Tuấn Anh lúc nào cũng cau có, đều có một phiên bản nhân vật chibi của riêng mình. Mỹ Kim, Ái Vân, Minh Hà, Thủy Linh, Việt Hương cũng không là ngoại lệ.

“Đễ thương quá!” Hà kêu lên trong khi cầm búp bê “Minh Hà” lên tay ngắm nghía. Trong hình dạng tí hon, cô buộc tóc đuôi ngựa, mặc đồ thể thao, đang vất vả kéo lê chiếc rổ đựng bóng, trông rất sống động như người thật. “Chị lấy con này hả?”

“Sai rồi! Chị lấy con này!” Mỹ Kim gạt đi, đưa cho Hà một chiếc móc chìa khóa khác.

“Bảo Long” cũng mặc đồng phục thể thao, một tay cầm tập tài liệu, một tay chỉ trỏ, rất mang dáng dấp chứng chạc của đội trưởng đội bóng ngày nào...

Trước gương mặt chưng hửng của Hà, Kim bắt đầu giải thích.

“Đây là một mối nhất bên Nhật. Những cặp tình nhân sẽ đặt làm móc chìa khóa, hoặc móc điện thoại phiên bản chibi của người yêu mình, để luôn mang theo người.”

“Vậy tớ lấy con này!” Vân mắt sáng như sao, hớn hở giật lấy “Nam Phương” đang ngồi bên chiếc piano tinh xảo. Hoàn toàn không nhớ rằng cách đây ba phút, chính miệng cô nàng đã chê bai này là “đồ chơi trẻ con”.

Cùng lúc đó, Mỹ Kim đặt “Khanh” vào tay Thủy Linh, tuyên bố xanh rờn.

“Chị Linh không có bạn trai nên lấy tạm con này vậy.”

Thủy Linh có hơi tự ái vì giọng điệu thương hại của Kim, tuy nhiên vẫn cảm ơn rồi loay hoay móc con búp bê vào quai túi xách.

...

Rốt cuộc, búp bê chibi tinh xảo, đặt làm thủ công tốn kém không ít tiền, lại chỉ phát huy công dụng với cặp đôi duy nhất là Minh Hà và Bảo Long. Bảo Long đúng là rất yêu cô bạn gái kiêm bạn thời thơ ấu của mình, mới cùng cô ấy đeo móc khóa đôi, làm tình nhân hạnh phúc.

Trong khi đó, Nam Phương luôn nhìn phiên bản tí hon của chính mình treo trên Iphone của Ái Vân bằng vẻ kỳ thị một chứng bệnh hoạn nào đó. Còn bạn Khanh của chúng ta hoàn toàn không có khái niệm về phong cách anime Nhật Bản, lại hình dung ngay đến hình nhân tà thuật của các bộ lạc cổ xưa. Vẫn là nghiêm túc cho rằng, em gái không nên mang thứ kỳ quặc như vậy bên người thì hơn.

65. Chương 65: “...có Bỏ Công Sức Ra, Vẫn Hơn Không Làm Gì Cả.”

Chiều thứ năm, tại hậu trường của một MV ca nhạc. Mỹ Kim trang điểm kỹ lưỡng, ăn mặc giống như Alice ở xứ sở thần tiên, vui vẻ chạy lại hướng Hải Nam đang ngồi bên bàn máy tính, trò chuyện với mấy nhân viên bộ phận kỹ thuật.

“Anh nhìn xem, nhìn xem!” Cô vừa nói, vừa đưa ra điện thoại di động, chủ yếu là để nhân vật chibi treo lủng lẳng rơi trúng vào tầm mắt của Nam.

“Ừ, đẹp.” Nam cười vui vẻ với Kim, rồi lại quay qua màn hình desktop, tiếp tục theo dõi việc cắt chỉnh MV.

“Anh không nhận ra hả?!” Mỹ Kim bực mình, một lần nữa dí sát con “figure” vào mặt Nam. “Đây là anh, là anh đấy!”

Rốt cuộc, trước vẻ mặt ngẩn ra của Nam, Kim vội vã lấy từ trong túi áo ra chiếc móc chìa khóa búp bê tóc đỏ, giúi vào tay Hải Nam, không ngần ngại tuyên bố trước mặt cả ê kíp.

“Hôm nay xong việc ở lại, em có chuyện muốn nói với anh.”

...

Nam nhìn con búp bê tóc đỏ xinh đẹp, dáng vẻ ngang bướng trong lòng bàn tay, thở dài một cái. Cậu thông minh như vậy, biết chắc mình (lại) sắp phải đối mặt với cái gì.

“Mặc dù thời gian vừa qua, chắc anh cũng đã nhận ra rồi.” Kim nhún vai. “Nhưng em cũng muốn nói lại một lần nữa cho chính thức. Em thích anh.”

“Ừ, anh cảm ơn.” Nam khẽ gật, định đưa tay xoa lên mái đầu tóc đỏ rực của Kim như an ủi một đứa em gái, tuy nhiên lại bị gạt ra.

Mỹ Kim lùi lại một bước, tạo khoảng cách với Nam. Lại khoanh tay, hống hách, vẫn trong bộ đồ Alice.

“Anh không có cơ hội với chị Hà đâu. Anh tốt như vậy, sẽ không muốn chen vào giữa hai người bạn thân nhất của anh đâu. Bây giờ chỉ còn anh, chị Linh với em thôi. Em cũng đã thỏa thuận với Linh rồi. Từ giờ trở đi, em và chị ấy sẽ cạnh tranh lành mạnh!”

Trên thực tế, Hải Nam rất nghi ngờ cái gọi là “thỏa thuận” giữa Mỹ Kim và Thủy Linh. 99% thể nào cũng là Mỹ Kim dùng dùng xuất hiện, nói như súng liên thanh, khiến cho Thủy Linh dù không hiểu đầu cua tai nheo ra làm sao vẫn hoảng sợ gật đầu... Nghĩ đến đó, Nam có hơi buồn cười nhưng vẫn phải cố nén. Vì tình huống hiện tại rõ ràng không đáng cười một chút nào.

“Cạnh tranh lành mạnh?” Nam lật ngược vấn đề, quyết định dùng thái độ nghiêm túc để đối diện với cô em gái bướng bỉnh. “Em chắc chắn, nếu em và Linh cạnh- tranh- lành- mạnh thì anh rất cuộc sẽ chọn một trong hai người?”

“Em không chắc.” Trước sự ngạc nhiên của Nam, Kim chớp mắt. “Nhưng điều mà em tin, chính là dù trong ca hát, hay trong tình yêu, dù không có năng khiếu, dù không được đáp lại, có bỏ công sức ra, vẫn hơn không làm gì cả.”

...

Khi nói ra những lời ấy, Cao Mỹ Kim chỉ liên tưởng đến chính bản thân mình. Không nghĩ nó lại có tác động “tương đối” đến Hải Nam.

Đủ để cậu suy nghĩ rất nhiều. Rốt cuộc, cho đến sáng thứ sáu, lại đến trước mặt Minh Hà, đặt xuống hai tấm giấy hình chữ nhật, to bằng lòng bàn tay.

“Cái gì đây?” Minh Hà nhìn trên bàn, miễn cưỡng hỏi.

“Chiều chủ nhật, hai giờ nhé.”

Hải Nam vẫn đứng trước mặt cô, chẳng buồn trả lời câu hỏi không cần thiết. Hai tấm vé đi chơi trọn ngày ở công viên giải trí New Moon, chữ in nổi bần bật, họa có đui mù mới không nhìn thấy.

“Hải Nam! Cậu không hiểu hay cố tình không hiểu?” Cô bực mình, gạt tay cậu sang một bên. “Cậu đừng có như vậy nữa!”

Nam bật cười trước phản ứng thái quá của Hà, điềm nhiên ngồi xuống ghế đối diện, lại nhìn thẳng vào mắt cô, không ngần ngại thay đổi phương thức.

“Làm gì mà đề cao cảnh giác thế? Đây là anh Khôi cho tớ, vứt thì tiếc nên rủ bạn thân đi cùng cho đỡ phí thôi.”

“Anh Khôi?!” Hà thốt lên, rồi lại tự bịt miệng. Nam dĩ nhiên chưa biết chuyện liên quan đến Khôi và cô gái Phương Nga. Giữa quá nhiều thứ đang diễn ra cùng một lúc, Hà nghĩ cách tốt nhất là cứ che giấu bí mật này đến chừng nào hay chừng ấy. Điều khiến cho cô băn khoăn dạo này, là vì một lý do gì đó, Nam rất hay qua lại với Việt Khôi sau giờ học.

“Cậu nghĩ cái gì đấy? Anh Khôi thì sao?” Nam cầm quyển vở cuộn tròn đập cái bốp lên đầu cô nàng nằm mơ giữa ban ngày.

“À không...” Hà bối rối ôm đầu, quên cả giận. “Tớ đang nghĩ sao anh Khôi có vé đi chơi mà không cho Việt Hương lại cho cậu.”

“Sáng Chủ Nhật tuần này Hương về quê mà, đúng không?” Nam hất đầu qua chỗ Hương, để nhận lại cái gật đầu xác nhận của cô nàng tóc ngắn vẫn đang mải mê nghe nhạc.

“Nhưng mà...” Minh Hà cắn môi, khổ sở ngẫm nghĩ. Trên thực tế cô cũng rất thích đi công viên trò chơi. “Tớ không thể đi riêng với cậu được.”

Trước đây, ngay cả lúc quen với Khanh, Hà không hề ngần ngại việc đi riêng cùng Hải Nam, vì họ rõ ràng là mối quan hệ trong sáng. Hơn nữa, chính Khanh cũng chẳng có ý kiến gì. Tuy nhiên, hiện giờ sự việc đã khác. Hải Nam đã chính thức có thái độ “cạnh tranh lành mạnh” với Bảo Long, tức là mối quan hệ bạn bè ba người của họ đã không còn giản đơn như trước. Khó khăn lắm, cô và Long mới đến được với nhau, Hà đương nhiên không muốn để những hiểu lầm vớ vẩn làm sút mẻ thành quả trong mơ ấy...

“Cậu cứ rủ cả Long đi cùng đi, nếu muốn.” Nam tỉnh bơ. “Nhưng cậu ta đi thì phải tự mua vé. Tớ không cao thượng đến mức đưa vé cho hai người đi chơi với nhau còn mình ngồi nhà.”

Hừm, cậu muốn đi theo làm bóng đèn thì cứ việc. Hà trầm nghĩ, rồi bữu môi rút di động gọi cho Long. Có khi, qua buổi đi chơi này, Hải Nam thấy Hà và Long tình cảm tốt đẹp, lại tự động rút lui cũng nên.

Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính.

“Chủ Nhật, tớ bận làm thêm rồi.” Long thở dài.

“Vây thôi, tớ cũng không đi chơi nữa.” Hà vội vàng kết luận.

Yên lặng một hồi lâu, không rõ nghĩ thế nào, người bạn trai bạn rợn lại cười dễ dãi.

“Cậu cứ đi cũng được. Với điều kiện, phải rủ thêm người khác.”

...

“Sao họ lâu đến quá vậy?!”

Hai giờ chiều Chủ Nhật, sau cơn mưa rào sáng sớm, trời quang mây tạnh, cầu vồng bắc ngang trời. Minh Hà đứng cách Hải Nam hai mét ở lối vào công viên. Cứ ba mươi giây, cô nàng lại nhìn đồng hồ trên màn hình di động một lần, không hề giấu vẻ sốt ruột.

“Bình tĩnh đi!” Nam bật cười, đá một viên sỏi dưới chân sang phía Hà. “Mới trễ có năm phút thôi. Đi chơi chứ có phải đi thi đâu mà căng thẳng.”

“Vấn đề là...” Nói đến đây, Hà đột ngột quay đi, bàn chân lại tự động nhích ra xa.

Cô thật sự không muốn người ngoài nhìn vào nghĩ rằng cô và Hải Nam là một cặp đi hẹn hò.

Chính bởi vậy, chiếu theo yêu cầu của Long, buổi hẹn h..., nhằm, đi chơi hôm nay không chỉ có hai người. Khi Nam đề nghị rủ thêm Mai Chi và anh Hoàng (vừa trở về từ nước Đức nhân kỳ nghỉ xuân), Hà cũng cảnh giác gật đi. Làm như vậy sẽ giống hẹn hò đôi. Nhất là cặp này còn quen thể hiện tình cảm mọi nơi mọi lúc theo phong cách phương Tây... Không được! Không trong sáng tí nào!

“Linh này! Sáng Chủ Nhật bọn tớ định đi công viên giải trí. Hà không muốn đi một mình với tớ, nên cậu rủ Khanh đi cùng luôn nhé.” Nam nghe vậy, thản nhiên quay sang Linh đang ngồi đọc sách.

Công chúa rất cảm động, liền mau mắn gật đầu, lại hấp tấp với lấy di động nhắn tin cho anh trai. Hoàn toàn không để cho bạn Minh Hà kịp có ý kiến.

Trước gương mặt... hết sức khó coi của cô bạn thân, Nam chỉ nghiêng đầu, một tay chống cằm làm bộ ngây thơ.

“Vừa ý cậu chưa? Họ là anh em, còn tớ với cậu là bạn bè. Trong- sáng nhé!”

...

Nửa tiếng trôi qua, rốt cuộc hai người trong- sáng còn lại mới chịu xuất hiện, ăn mặc... giống hệt nhau. Hơn nữa...

“Trời đất! Sao các cậu lại mặc đồ thể dục?!” Minh Hà trở mắt ngạc nhiên, quên phắt việc đặt câu hỏi, tại sao một người vốn rất đúng giờ như Khanh lại đến trễ tận nửa tiếng.

“À...” Khanh thành thật. “Ban nãy ở bến bus, xe tải đi ngang qua vũng nước mưa làm văng bùn lên áo của Linh...”

Nói đến đây, cậu che miệng giống như đang ho, rõ ràng là muốn... nén cười. Hiện ra trước mắt Khanh là vẻ mặt ngẩn ngơ như sắp khóc, không nói nên lời của em gái khi nhìn chằm chằm vào chiếc váy ren trắng lấm lem của chính mình.

“Không muốn về nhà, nên vào trường mượn đồ thể dục.” Cậu kết luận.

Thủy Linh trong bộ đồ thể thao rộng thùng thình, tiu nguỉu chẳng nói chẳng rằng. Thật ra bộ đồ này không làm cho cô bé kém xinh đi một tí nào. Xét cho cùng, búp bê có khoác bao tải thì cũng là búp bê. Khanh

cũng vậy, cậu ta mặc thể này đi chụp hình quảng cáo đảm bảo vẫn thành xu hướng thời trang. Nhưng vấn đề là... Vấn đề không phải ở chỗ đó! Vấn đề là... Chết tiệt! Sao họ không đi xe riêng như bình thường, còn bày đặt lãng mạn đi bus làm cái quái gì không biết!

“Đi! Vào chơi! Nhanh!” Hà nắm tay Linh kéo về phía mình, nhất quyết không để Hải Nam đắc ý.

66. Chương 66: “you Don’t Understand... I’m So In Love With You.”

..

Bốn người xuống khỏi trò tàu lượn siêu tốc. Minh Hà cảm thấy rất thú vị, muốn đi lại lần nữa, nhưng ngại mở miệng hỏi Nam, liền quay qua Linh.

“Cậu thấy sao, có vui khôn...” Hà chưa nói hết câu đã bị bộ dáng cúi lom khom, hai tay ôm ngực của Linh làm cho thất vọng.

“Thích... thích lắm...” Công chúa ấp úng, mặt xanh như tàu lá.

Khanh bước lại gần định đỡ em gái, nhưng Minh Hà đã nhanh hơn, đứng chắn giữa hai người.

“Tớ dẫn Linh đi mua đồ uống!” Cô quả quyết nói, vừa vội vàng kéo Linh chạy biến mất.

Rốt cuộc, chỉ còn lại hai người con trai đứng dưới chân đường ray uốn lượn. Trong khi Khanh nhú mày khó hiểu thì Nam lại bật cười thành tiếng.

...

Đến một lúc nào đó, bầu trời trong khu công viên từ màu xanh ngắt đã chuyển sang hồng rực.

“Vui quá!” Hà vừa ăn kem ốc quế, vừa híp mắt kết luận. “Còn trò gì chưa chơi nữa không?”

“Còn du quay khổng lồ kia...” Linh chớp mắt. Trên thực tế, cô nàng thấy cái này vừa không kinh dị, lại được ngắm cảnh đẹp nên rất hứng thú. Ngay từ lúc bước vào khu vui chơi đã muốn thử rồi...

Du quay khổng lồ, hay còn gọi là vòng quay tình yêu, mỗi khoang chỉ chở hai người...

“Dẹp! Trò đấy chỉ dành cho trẻ con!” Minh Hà đánh hơi được nguy hiểm, vội vàng gạt đi.

“Em thích thì đi.” Khanh nhận ra ánh nhìn cầu khẩn của Linh, thông thả nói.

Cậu thích thì có! Hà bực bội nghĩ trong đầu, nhưng đương nhiên không dám nói.

“Thế này được không? Tớ đi với Linh, còn Hà đi với Khanh.” Nam vừa nói, vừa... cố nén cười. Từ đầu buổi đi chơi đến giờ, sự cảnh giác của Hà thật sự chỉ khiến cho cậu thấy cô đáng yêu hơn.

“Tại sao không phải tớ với Linh còn cậu với Khanh?!” Hà hừ giọng phản bác.

“Hai thằng con trai đi vòng quay tình yêu! Cậu bệnh vừa thôi!” Phạm Hải Nam lúc nào cũng vui vẻ, cuối cùng cũng mất đi sự kiên nhẫn.

...

Rốt cuộc, Hà đành nhượng bộ. Đồng nghĩa với việc cùng Khanh ngồi trong khoang chứa hai người, ngắm nhìn thành phố đang dần dần thu nhỏ lại trong tầm mắt.

Bấy giờ, Hà mới nhận ra, đã khá lâu cô không ở trong một không gian riêng với Khanh. Ngay cả lúc này đây, trong bộ đồ thể thao bình thường nhất, cậu ta vẫn đẹp trai đủ để người đối diện nín thở. Hà thầm nghĩ lại chặng đường đã qua cùng với Khanh, nhận ra nếu tình yêu đơn giản là một cốt truyện Lọ Lem- Hoàng tử, thì đây chính là lúc hai nhân vật chính trao nhau nụ hôn “happy ending”.

Tuy vậy, đây là thực tế, nên khi nhận ra Minh Hà đang nhìn mình chằm chằm, Khanh lại hỏi một câu chẳng ra đầu vào đầu.

“Cậu đã trả lời Tuấn Anh rồi chứ?”

Nếu khoang chứa của đu quay khổng lồ không được thiết kế khép kín, có lẽ Hà đã ngã xuống từ độ cao gần 100m vì câu hỏi của Khanh.

“Tôi không hiểu?” Hà khó khăn lên tiếng.

“Hôm trước, đột nhiên cậu ta tìm tôi. Nói rằng cậu ta cũng thích cậu. Cần phải cạnh tranh lành mạnh. Tôi, Hải Nam, cậu ta và Bảo Long. Cậu ta còn nói gì mà... đủ tự tin để đấu lại nhà họ Vũ. Rằng tôi hãy đợi đây...”

Khanh nhớ đến đầu kể đến đó. Không thêm thắt. Nên có hơi rời rạc. Tuy vậy, Minh Hà cũng đã nắm bắt được vấn đề. Cô thậm chí còn biết tổng tại sao Tuấn Anh lại đến tìm Khanh chứ không phải Bảo Long, bạn trai chính thức của Hà. Anh bạn đeo kính ốm nhách này... Coi vậy mà dũng cảm gớm. Càng hiểu rõ vấn đề, cô càng muốn đập đầu vào cửa kính.

Khanh không để tâm đến vẻ âm u của Hà, chỉ thờ ơ nhận xét.

“Nhà họ Vũ thì có liên quan gì ở đây?”

Câu hỏi của Khanh khiến cho Hà suy nghĩ. Thì ra, cậu ta chưa bao giờ coi tài sản, gia thế của nhà họ Vũ thuộc về mình. Chính vì vậy, Khanh mới không thể hiểu nổi sự so đo trẻ con của Tuấn Anh.

“Còn một việc nữa...” Đôi mắt xám lạnh như phủ sương hơi nhìn xuống. “Nam Phương dù là nghệ sĩ nhưng làm gì cũng có nguyên tắc riêng, tính toán, cẩn trọng... Hai người có thể yên tâm, cậu ta sẽ không đi quá giới hạn.”

Yên lặng một chút. Khanh lại nói thêm. “Tôi cũng không hiểu tại sao Phương lại ác cảm với Bảo Long, nhưng có thể chắc chắn một điều, đối với tranh chấp trong gia tộc họ Vũ, Nam Phương ngay từ đầu đã muốn đứng ngoài cuộc.”

“Khanh này,” Mãi cho đến giờ, Hà mới lên tiếng. “... Còn cậu thì sao? Cậu nghĩ bản thân mình có đấu lại được nhà họ Vũ không?”

“...”

The truth is, the truth is I always loved you

Always, always, I kept loving you

To you, to you I want to send these feelings

I whisper them to the blue sky

I'm so in love with you

Đoạn điệp khúc của một bài hát tiếng Anh mới nổi vang lên từ di động trong túi xách của Minh Hà. Vô tình, giai điệu dồn dập, ngọt ngào như khuấy đảo không gian yên tĩnh giữa hai người, nhuộm trong ráng chiều đẹp đến lạ lùng.

Trong khi Hà nghe điện thoại của Long, thì ở khoang kế bên, Thủy Linh y như rằng đã kể hết cho Nam sự việc Mỹ Kim tìm đến cô, bắt ngờ tuyên chiến. Hải Nam nghe xong chỉ hơi mỉm cười. Nếu như cậu ta biết được, chính Khanh mới rồi cũng đã bị Tuấn Anh “tuyên chiến” y như vậy, có lẽ Nam sẽ ôm bụng cười thành tiếng.

Bản tình ca nho nhỏ vẫn êm đềm vang vọng trong không gian. Không cần nhạc cũng chẳng cần lời. Chỉ có những đám mây ửng hồng và những ngọn đèn trong thành phố bắt đầu bật sáng.

This, this close I'm watching you

Why, why are we only friends?

No matter how, no matter how strong my feelings are
They don't reach you. You don't understand
I'm so in love with you

...

Khi hai cặp đôi vừa xuống khỏi bánh xe khổng lồ, đã thấy Bảo Long đã đứng chờ sẵn bên dưới.

Không rõ vì tác động của bản nhạc, hay ánh nắng hoàng hôn, hay chiếc bóng đổ dài càng tô đậm dáng vẻ cô đơn của Long... Có lẽ tất cả những điều đó cộng lại, đã khiến cho Minh Hà bất giác cảm thấy xúc động. Cô chạy như bay đến, ôm chầm lấy bạn trai mình. Hai tay choàng qua cổ cậu siết chặt, hai chân kiễng lên dù mỗi biết bao nhiêu, Hà vẫn không nỡ buông ra.

Ngay lúc đó, cô có cảm giác chỉ cần nới lỏng vòng tay, Bảo Long rất có thể sẽ bốc hơi biến mất vào trong bóng tối. Sẽ đi theo mặt trời lặn xuống. Cô sợ hãi.

Họ cứ ở yên như vậy một lúc lâu. Long cũng rất kiên nhẫn, liên tục nhẹ nhàng vỗ lưng Hà như ngậm trân an. Tớ ở đây. Tớ vẫn ở đây.

Nhưng chẳng mấy chốc, trời đã tối sầm. Long đành phải giơ lên chiếc di động này giờ vẫn cầm bên tay phải, ra hiệu cho ba người còn lại này giờ vẫn đang đứng làm... bóng đèn.

“Thứ hai gặp lại.”

Nếu như Khanh và Linh đơn giản chào từ biệt rồi đi thẳng ra bến xe bus. Thì Hải Nam vẫn đứng nguyên tại chỗ. Cậu chẳng nói chẳng rằng, không biểu lộ bất cứ thái độ gì, chỉ nhìn thẳng vào Long.

Lần đầu tiên trong vòng tám năm quen biết, Bảo Long đã né tránh ánh mắt của Nam. Đáng tiếc, Hà đã không nhận ra giây phút đó.

Hai người yên lặng nắm tay nhau nhìn theo bóng lưng Hải Nam, mãi cho đến khi thân hình lững thững của cậu hoàn toàn khuất dạng, Hà mới vui vẻ ngược lên, hai má ửng hồng.

“Bây giờ mình đi đâu?”

Every day, every day, my heart is in pain
Countless, countless sleepless nights over e
That first, that first day we met
It'd be so great if I could return to it
I'm so in love with you

...

“Cậu muốn đi đâu trước?” Long dịu dàng siết chặt tay Hà. “Đầu tiên tìm cái gì ăn nhé?”

Hà thoáng ngạc nhiên trước câu hỏi của bạn trai. Đi đâu “trước”? Rốt cuộc, cậu ta định cùng cô đi mấy nơi trong buổi tối hôm nay? Bây giờ đã gần bảy giờ...

Dù vậy, cô vẫn vui vẻ gật đầu, vừa lần tìm trong túi xách để lấy di động định gọi báo ẹ. Không nghĩ đến, bàn tay vừa cầm lên chiếc máy, đã bị bạn trai đoạt lấy.

“Thôi, hôm nay cứ tùy tiện một chút đi. Không cần gọi điện đâu.” Long mỉm cười, bỏ lại chiếc di động cà tàng vào trong túi xách của Hà. Nghĩ một chút, cậu lại bổ sung. “Có gì, tớ chịu trách nhiệm.”

Ba chữ “chịu trách nhiệm” của Long khiến ặt mũi Hà đỏ bừng. Khiến cho cô quên phắt rằng, Bảo Long từ trước đến nay vốn rất nghiêm túc chấp hành giờ giới nghiêm do mẹ Hà đặt ra. Nếu là ngày hẹn hò bình thường, chính cậu mới là người luôn chủ động muốn đưa Hà về sớm.

Tối hôm đó, Hà quyết định đóng vai cô bạn gái ngoan ngoãn hồi hộp nhắm mắt đưa chân để cho bạn trai toàn quyền quyết định những nơi cần đến. Cũng không nghĩ, cậu ta lại dẫn Hà tới quán bún chả nhà Hải Nam để ăn bữa tối.

Mẹ của Nam, bà Cúc thoáng thấy hai bóng dáng nửa lạ nửa quen, rớt cuộc gần như kinh ngạc khi phát hiện ra cặp đôi ngọt ngào kia chính là hai đứa bạn thân nhất của con trai mình. Nhận ra điều đó, bà không giấu vẻ thất vọng trên gương mặt hao gầy. Trên thực tế, bà đã luôn thầm mong cô bé tươi tắn kia sẽ trở thành con dâu của mình, từ cái ngày cô bé dẫn con bà trở về nhà, năm năm về trước.

Hải Nam đang phụ mẹ bưng đồ cho khách. Chẳng phải không nhìn thấy sự xuất hiện của hai người quen thuộc, vừa mới chia tay cách đây không lâu. Chỉ là, giờ này, lượng người đến quán quá đông đúc. Nên sau khi bưng đồ ăn đến cho Hà và Long, Nam không hề quay lại dù chỉ một lần.

Có tài thánh, Hà cũng không nhận ra đằng sau bóng lưng tất bật của Hải Nam, là nụ cười nửa miệng nhuốm màu cay đắng.

“Long, cậu nhìn gì ghê vậy? Không mau ăn đi?”

Cô quay lại, ngạc nhiên khi thấy Long cũng đang nhìn chăm chăm về hướng Hải Nam. Chỉ khi nghe Hà nhắc nhở, cậu mới giống như vừa trở lại mặt đất, vội vàng trở lại dồn hết sự chú ý vào người con gái trước mặt.

Bún chả ở nơi này, vẫn ngon như ngày nào. Hồi ba người còn nhỏ, sau những buổi tập kéo dài đến xế chiều của đội bóng, Nam thường kéo Long và Hà đến ăn miễn phí. Không rõ vì đói hay vì phương pháp ướp chả đặc biệt, cả ba luôn tin rằng đây là món ăn thượng hạng bậc nhất. Kể từ sau khi Long bỏ sang Gallet học vào giữa năm lớp mười, đây mới là lần đầu tiên họ lại được cùng thưởng thức món này.

Hai người vốn đang rất đói, đã nhanh chóng giải quyết xong phần của mình. Đúng như Hà nghĩ, khi Long có ý định trả tiền, mẹ Nam đã không nhận.

Dù vậy, Hải Nam lúc ấy đang rửa bát, lại cởi đôi găng tay cao su vút sang một bên, tiến lại chìa tay ra, thản nhiên.

“Hai suất hai trăm nghìn. Cộng thêm đồ uống, nước lọc năm mươi nghìn một cốc, hai cốc một trăm nghìn. Tổng cộng ba trăm. Đưa đây.”

“Cái gì?!” Hà không tin nổi vào tai mình. “Bọn này gọi suất nhỏ hai mươi nghìn mà?”

Bà Cúc cũng nghĩ con trai mình đang nói đùa, chỉ lắc đầu cười rồi quay vào nhà tiếp tục công việc của mình, để mặc ba đứa trẻ trò chuyện.

Càng không nghĩ rằng Hải Nam nói thật, tay áo xắn đến khuỷu, bàn tay vẫn chìa ra, giọng nói có chút giễu cợt.

“Riêng hai người đến ăn thì tính gấp năm. Ba trăm. Đưa đây. Nhanh cho người ta vào làm tiếp.”

“Cậu sốt hả?!” Hà cau mày, có chết cũng không nghĩ Nam lại ghen tuông theo cách tiểu nhân như thế này. Thật không giống con người thoải mái của Nam một chút nào. “Mỗi cốc nước năm mươi nghìn?! Nước gì vậy? Nhà hàng cũng không đắt đến mức đó đâu!!”

“Đắt?” Nam nhếch môi, trả lời Hà nhưng lại nhìn xoáy vào Long. “Quá- rẻ là đằng khác. Tôi nói có đúng không?”

“Đúng vậy.” Long gật đầu, rồi lấy ví. Cậu vừa lĩnh lương ở chỗ làm, cũng không phải là không đủ tiền trả.

“Các cậu điên hả?” Hà choáng váng hết nhìn Long rồi lại nhìn Nam.

Nhìn Nam giật phất số tiền rồi lạnh lùng quay vào cửa hàng, lại nhìn Long bình thản cất ví, rồi quay sang cô, cười có phần nhẹ nhõm.

“Cậu vẫn nói thích ra hồ Tây ngắm sen, bây giờ mình đến đó đi.”

67. Chương 67: Bên Nhau Mãi Mãi

Thường thì người ta không đi ngắm sen vào lúc trời đã tối mịt thế này. Những cặp thanh niên nam nữ chủ yếu tụ tập ở khu vực bến Hàn Quốc, bến Nhật Bản chỉ để hóng gió, thưởng thức không khí trong lành và chiêm ngưỡng ánh đèn lấp lánh từ những tòa nhà ở hai bên bờ nước.

Đầu hè, thời tiết đã trở nên oi bức. Hương thơm thanh khiết trong từng đợt gió mang lại cảm giác dễ chịu vô cùng. Hà cùng Long tay đan tay, vừa chậm chậm bước đi vừa ngắm nhìn những hình vẽ đa số là trái tim của những cặp đôi để lại trên con đường tình yêu. Đi được vài bước, nhận ra cái gì đó, Hà bật cười thành tiếng. Rồi trước cái nhướn mày của Long, cô chỉ chỉ tay vào một hình vẽ graffiti rất nổi bật ở bên trái.

Trái tim màu hồng rực, phía bên trong là hai cái tên màu trắng được viết đan lồng, xoắn xít.

[TRẦN MINH HOÀNG - NGUYỄN MAI CHI]

Bên nhau mãi mãi.

“Cười gì?” Long đánh giá. “Họ cũng có hoa tay đấy chứ.”

“Lúc nào cũng ăn bớt chữ ‘Thị’, phải là ‘Nguyễn Thị Mai Chi’ mới đúng.” Cô hừ giọng, vạch mặt “chị dâu tương lai”.

“Cậu thì sao?” Long hỏi đùa.

“Đương nhiên là không có!” Hà hấp tấp phủ nhận. “Tên người ta trong giấy khai sinh chỉ có ba chữ thôi!”

Nhìn bộ tịch nhảy dựng ngốc nghếch của Hà, Long bật cười thành tiếng. Khiến cho cô vừa tức vừa xấu hổ vì biết mình đã mắc bẫy, tự nhiên thấy người bên cạnh mình đáng ghét không thể tả.

Bảo Long trái lại, thấy người bên cạnh mình đáng yêu không thể tả, liền không nhịn nổi hôn xuống tóc cô.

Chiếc hôn của Long khiến ọi buồn bực trong Hà bay biến hết. Cô nhìn lại trái tim của anh Hoàng và Mai Chi, nhớ lại chuyện hồi năm lớp tám.

Kể ra, cũng nhờ có Mai Chi đóng vai ác, mà Minh Hà chưa đầy mười bốn tuổi, đã được ném thử cảm giác làm nhân vật nữ chính trong một câu chuyện tình cảm học đường. Ngày ấy Hà là quản lý đội bóng đá, sớm chiều đều ở bên Long và Nam như hình với bóng, tuy vậy, tình cảm trong lòng cũng không dễ gì nói ra được. Vậy mà Mai Chi chẳng là gì, đã dùng đến tận sân bóng tỏ tình với Bảo Long chỉ sau một lần được bắt cặp hội thoại với cậu ở bộ môn tiếng Anh.

Bị từ chối phũ phàng, hotgirl Đăng Khoa ngày ấy hoàn toàn đổ lỗi cho “con nhỏ chân đất mắt toét suốt ngày đeo bám Bảo Long” hay còn gọi là quản lý đội bóng đá Trần Minh Hà. Kể từ đó trở đi, Minh Hà đối với Mai Chi trở thành cái gai trong mắt. Đó cũng chính là lý do mà năm lớp mười một, Hà đã khá bình tĩnh vượt qua sự hành hạ của đám con gái Gallet trong thời gian hẹn hò với Khanh. Lý do đơn giản là, quá nửa những trò bắt nạt đó, Mai Chi đã từng thực hành đối với Minh Hà, ngay từ năm lớp tám.

Đỉnh điểm là lần cả lớp cùng đi bơi sau lễ bế giảng. Mai Chi sau chuỗi thất bại liên tiếp, vừa không có được trái tim Bảo Long vừa không thể khiến Minh Hà rời xa “người trong mộng”, liền giả vờ hoàn lương. Cô nàng tỏ ra hối hận, lừa Minh Hà bấy giờ còn non nớt ra thành bể bơi ở chỗ sâu nhất ngồi trò chuyện, rồi nhân lúc không ai để ý đẩy cô xuống nước cho bỏ ghét.

Rốt cuộc, chính Bảo Long là người đã nhảy xuống nước cứu Hà. Vừa bế cô lên bờ ngay trước mặt rất nhiều người trong lớp, lại giống như kẻ mất trí đẩy Chi ngã xuống nước. Đương nhiên, Mai Chi biết bơi nên cũng không gặp nguy hiểm, chỉ đơn giản chơi với một lúc rồi tự mình bơi vào bờ. Tuy nhiên, cô nàng cũng muốn lên cơn sốt rét vì ánh mắt hoang dại lạnh lùng chưa từng thấy của người con trai vốn mang tiếng trầm tĩnh, chín chắn đó.

“Vừa rồi là giới hạn.” Cậu ta chỉ nói đúng một câu.

Tuy nhiên, từ ấy về sau không có cô gái nào ở Đăng Khoa, kể cả Mai Chi dám công khai theo đuổi Long nữa.

Sau hôm ở bể bơi ấy, Hà còn bị cảm nắng, ốm rất nặng phải vào bệnh viện. Hành vi độc ác của Mai Chi bị Bảo Long làm cho bại lộ trước mặt cả lớp, nên cô nàng rất cuộc bị mọi người bắt mang hoa và quà đến bệnh viện xin lỗi Minh Hà. Phòng bệnh của Hà cũng là nơi Mai Chi và Minh Hoàng gặp nhau, mở ra một định mệnh mà Hà... không muốn nhớ đến.

“Cậu nghĩ cái gì đấy?”

Long đang cúi xuống bạn gái, gương mặt hai người chỉ cách nhau vài phân. Nhận ra điều đó, Hà lúng lúng quay sang một bên, trả lời cho có.

“Không gì cả.”

“Bây giờ ra bãi giữa sông Hồng nhé?” Long đột ngột đề nghị.

Lời đề nghị này rõ ràng khiến cho Hà kinh ngạc. Nhìn đồng hồ đã hơn chín giờ tối. Từ giữa cầu Long Biên đi về hướng bãi đá Nhật Tân đã phải đi xe đạp rồi. Huống chi họ đang ở tận Hồ Tây, lại chẳng có phương tiện gì.

“Lần sau đi...” Cô chớp mắt, lại vỗ vỗ lên cánh tay Long. “Mai phải đi học sớm mà.”

“Được không?” Long dường như không nghe thấy lý do của Hà, đôi mắt đen thẳm như lòng hồ lúc này nhìn thẳng vào cô, như cầu khẩn.

Biết chắc về đến nhà sẽ chết với mẹ, cô chần chừ một thoáng, rồi cuộc vẫn gật đầu.

...

Họ đã từng đến nơi này chơi rất nhiều lần, nhưng ban đêm thì chưa bao giờ.

Ở một nơi hoang sơ thế này, ban đêm có nghĩa là tuyệt đối vắng vẻ, chỉ có ánh trăng là bầu bạn.

Trăng đêm nay rõ ràng rất sáng, khiến cho đám bông lau như lấp lánh ánh bạc. Khung cảnh đẹp đến lạ thường. Khiến cho Minh Hà vừa đặt chân đến nơi đã như muốn choáng ngợp, liền quên ngay sự mệt mỏi rồi vì đi bộ trên những chạng đường mòn.

“Đẹp quá.” Không nhận được, cô buột miệng, giật giật bàn tay Long vẫn đang nắm chặt bên mình.

“Ừ.” Cậu trả lời đơn giản. Tuy nhiên, không nhìn ra bãi cỏ lau, mà lại nhìn cô.

Bắt gặp ánh mắt của Long, Hà có hơi xấu hổ, cô định né tránh nhưng vừa quay sang một bên đã bị cậu dùng tay xoay mặt lại. Long vừa cúi xuống, thoáng thấy đôi mắt sâu thẳm như màn đêm đó, Hà đã biết cậu muốn làm gì. Dấu sao, đây cũng không phải lần đầu. Cô còn có thể làm gì ngoài việc phối hợp, nhắm mắt lại?

Cậu hôn cô như thể không còn có ngày mai.

Không chỉ là môi chạm môi, nhẹ nhàng ngọt ngào như thường lệ. Đây là chiếc hôn sâu của hai người yêu nhau dường như đã từ rất lâu rồi. Không gay gắt, thô bạo như lần đầu tiên ở giữa sân trường, tuy vậy, nó mãnh liệt đến mức khiến cho cô bắt đầu trở nên run rẩy. Hai chân Hà bắt đầu đứng không vững, tuy vậy, ở trong vòng tay của Long cô cũng không thể khụy xuống được.

Mặc dù vốn rất tin tưởng Long, nhưng ở nơi chốn không một bóng người, lại đêm hôm như thế này, khiến cho Hà không tránh khỏi có chút sợ hãi. Bảo Long vốn không phải người tùy tiện, riêng hôm nay lại toàn làm những chuyện kỳ lạ.

“Tớ yêu cậu.” Long nói. Trong khoảnh khắc hiếm hoi mà cả hai lấy lại hơi thở.

“Tớ cũng...”

Rất cuộc, cậu không để cho Hà nói hết câu, lại chiếm lấy môi cô một lần nữa.

“Tớ yêu cậu. Tớ yêu cậu. Tớ yêu cậu.” Cậu nói vào tóc cô, trong khi ôm siết lấy người con gái bé nhỏ như muốn hai người tan vào nhau.

Hà không thể cử động, cô gần như nghẹt thở trong lồng ngực của cậu, dĩ nhiên không thể nhìn thấy ánh mắt nhuốm màu đau khổ của Long.

“Rất cuộc hôm nay, cậu làm sao vậy hả Long?” Sau hàng thế kỷ, rốt cuộc vòng tay của cậu mới nói lỏng, cho phép cô đưa tay chạm lên gương mặt cậu.

Long không trả lời, chỉ nhìn cô bằng một ánh mắt chất chứa đầy tình cảm yêu thương. Cậu mấp máy môi, như muốn lặp lại những người vừa này. Tuy vậy, Hà đã mỉm cười, đặt một ngón tay lên môi cậu.

“Đến lượt tớ. Tớ cũng...”

“Đừng nói gì cả!” Trước sự ngạc nhiên của Hà, cậu lại cúi xuống.

Một lần nữa. Một lần nữa. Lại một lần nữa.

Rốt cuộc, đêm hôm ấy, cho đến tận khi Long đưa Hà về đến đầu ngõ, cô chỉ có thể nghe lời tỏ tình của cậu hàng trăm lần, mà không được quyền đáp lại.

Đồng hồ trên màn hình di động đã chỉ sang con số một.

Trăng vẫn sáng vàng vạc.

“Cảm ơn cậu.” Hà yếu ớt cười. Cô đã rất mệt vì cả một ngày đi chơi không ngừng nghỉ. “Cậu về ngủ sớm đi, mai còn phải đi học.”

“Minh Hà, có chuyện này...” Bóng tối như phủ xuống đôi mắt vốn đã đen một cách kỳ lạ của cậu, bên dưới tóc mái hơi dài.

“Thôi, có gì mai nói.” Cô gạt đi.

“Chúng ta...”

“TỚ KHÔNG MUỐN NGHE!” Hà gần như quát lên.

Không thềm chào hỏi, cô mạnh mẽ xoay người định đi về nhà, nhưng đáng tiếc, cổ tay lại bị nắm lại.

Lại một lần nữa, cái gì đến, ắt phải đến.

“Chúng ta chia tay đi.”

68. Chương 68: Anh Là Đồ Ngốc

Sau khi giáng lên gương mặt mà cô rất thân thuộc một cái tát thật lực, Minh Hà quát.

“KHÔNG ĐƯỢC!”

Bảo Long không trả lời. Ánh trăng nhờ nhờ hắt lên gương mặt cậu một vòng cung màu bạc, làm hiện rõ dấu vết ửng đỏ của bàn tay cô. Tuy vậy, ánh sáng vẫn không thể rơi vào đôi mắt cậu.

“KHÔNG ĐƯỢC! NHẤT ĐỊNH KHÔNG CHỊU!” Cô hét lên, giống như một người mất trí, ngồi thụp xuống. Một tay vẫn giữ chặt gấu áo Long, để phòng cậu chạy mất, vừa gào khóc vừa phát ra những âm thanh vô nghĩa. “TẠI SAO? TẠI SAO? KHÔNG HIỂU GÌ CẢ?! KHÔNG CHỊU ĐÂU!”

Long chỉ khẽ lắc đầu. Cậu vẫn đứng đó. Chiếc bóng đổ dài trên người cô. Lặng yên như một pho tượng.

Đáp trả cô chỉ là tiếng sấm chớp đơn độc vang lên, bầu trời bắt chợt đổ cơn mưa lớn.

“Sao lại thế hả Long? Cậu nói YÊU TỚ cơ mà? Ai làm gì cậu? Có chuyện gì hãy CÙNG NHAU giải quyết chứ?” Hà rên rỉ, đầu gục xuống. Bàn tay nắm lấy áo cậu vẫn kiên quyết không buông.

“Tớ không xứng với cậu.” Mãi cho đến lúc này, Long mới lên tiếng. Lúc này, cả hai bọn họ đã ướt sũng.

Lý do này đương nhiên không thể thuyết phục nổi Hà. Cô chưa từng nghe thấy điều gì ngu ngốc như thế này, lại phát ra từ người con trai thông minh chín chắn mà cô vẫn yêu thương nhất.

“Cậu nói đi! Lý do THẬT SỰ là gì? Chúng ta sẽ CÙNG NHAU vượt qua mà! Tớ LÀM ĐƯỢC mà!” Cô kéo áo cậu mạnh đến nỗi, chiếc áo bị căng ra như có thể đứt cúc bất cứ lúc nào.

“Tớ phải quay lại với Như Nguyệt.” Cậu nói.

Bàn tay mới đây tưởng chừng như vĩnh viễn không buông rời, rốt cuộc cũng đã thông xuống, để lại một góc áo sơ mi nhăn nhúm.

Những vũng nước đọng lại trên vỉa hè, óng ánh trắng vàng.

...

Rốt cuộc đêm hôm đó, Minh Hà cũng không bị truy cứu tội đi chơi về muộn. Có lẽ, Hải Nam đã gọi điện sắp xếp hộ cô, như thường lệ.

Sáng hôm sau, Minh Hà rời nhà đi học, nhưng trên thực tế không đến lớp, thay vào đó là ra bãi sông ngồi. Nơi chứng kiến mỗi tình thơ ấu đơn phương trở thành hiện thực. Cũng là nơi chứng kiến nó kết thúc.

Giống như tám năm về trước, Hải Nam hiện ra giữa đám bông lau màu trắng. Lần này, thay vì hộp bút chì màu, cậu ta ném về phía cô một chai nước khoáng.

“Ha ha...” Nhìn khung cảnh có phần quen thuộc, Hà bật cười. Nụ cười rất nhanh lại chuyển thành mếu máo. Cô không thêm quan tâm bộ dạng lúc này của mình kỳ quặc, xấu xí thế nào, cứ như vậy vừa cười, vừa khóc, vừa nói. “Ha ha... Tớ chán lắm rồi... Chán lắm rồi. Thật đấy!”

Không để Nam kịp lên tiếng, cô mở chai nước lạnh, đưa lên miệng tu ừng ực hết hơn một nửa. Nước đó lại tiếp tục được chuyển hóa thành nước mắt.

“TẠI SAO?!” Hà quát lên. Cậu ấy không có ở đây. Hải Nam không đáng phải nhận điều này thay Bảo Long. Nhưng Hà không kìm được, cô quát lên, trong khi nước mắt chảy dài.

“Tớ đã thích cậu ta đến thế! Lâu đến như thế! Tớ đã tha thứ cho cái chuyện đột ngột chuyển đến Gallet của cậu ta, thậm chí mặt dày học điên cuồng để thi vào cái trường ngu ngốc này cùng cậu ta! Tớ đã biết cậu ta từng có bạn gái! Tớ cũng đã thử có bạn trai để nhận ra mình chưa bao giờ bỏ cuộc. Rồi cậu ta lại đến bên tớ nói rằng cậu ta cũng thích tớ! Cuối cùng tớ cũng đã chờ đợi được đến ngày ấy! Vậy mà rồi sao?!”

Cô òa khóc. Cô đã làm gì đáng để bị như vậy? Như Nguyệt đã làm gì đáng để được như vậy? Cô mất người mình yêu, trong khi chẳng có ước mơ gì đặc biệt. Trong khi Nguyệt vừa thực hiện được ước mơ du học, vừa có được Bảo Long.

Như Nguyệt hơn cô cái gì? Ừ, xinh đẹp hơn, thông minh hơn, chín chắn hơn... Nhưng cô ta đã thích Bảo Long bao lâu? Đã làm gì cho cậu ấy? Hay chỉ chăm chăm theo đuổi cái mục tiêu viễn vông ngu ngốc của mình để cậu ấy phải hy sinh ngược lại cho cô ta?

“Chán lắm rồi... Chán lắm rồi... Thật đấy!” Cô lấy tay áo quẹt ngang miệng, hậm hực kết luận. “Lúc nào cũng vậy... Lúc nào cũng vậy...”

Nếu như trong những kịch bản phim tình cảm rập khuôn nhan nhản, thì đây sẽ chính là thời khắc, là cơ hội cho Hải Nam ôm lấy Minh Hà và đọc lời thoại. Vẫn còn tớ ở bên cậu. Hứa với cậu sẽ không bao giờ rời xa... v.v...

Trong giây phút mà cô trở nên yếu đuối và nhạy cảm nhất, nếu Nam làm thế, rất có khả năng sẽ khiến cho Minh Hà ngã về hướng cậu, sẽ giúp cậu có trong tay người con gái mình yêu một cách dễ dàng.

Thế nhưng, với tư cách là một người bạn hiểu cô hơn ai hết, hiểu rõ trái tim cô từ trước đến giờ đặt ở nơi đâu, Nam có thể làm bất cứ điều gì vì Hà, ngoại trừ việc làm một kẻ thể thao thâm thuồng.

Bởi vậy, tất cả những gì cậu có thể, chỉ là yên lặng ngồi cạnh bên, cho đến khi cô ngừng khóc.

...

Tròn một tuần sau ngày chia tay với Minh Hà, Long mở điện thoại, hẹn gặp Như Nguyệt tại nhà thi đấu thành phố, nơi đã từng diễn ra đại hội thể thao học sinh Đông Nam Á của bốn năm về trước.

Như Nguyệt đang chuẩn bị cho việc sang Đức nhập học. Những ngày này cô thật sự rất bận rộn nên đã phần nào tạm quên đi nỗi buồn bị từ chối tình cảm. Càng sát ngày đi, cô lại càng háo hức, lịch trình trở nên kín mít vì thu xếp đồ đạc, cũng như học bồi dưỡng thêm ngoại ngữ, chưa kể đi khám sức khỏe, làm hộ chiếu, chuẩn bị giấy tờ xin visa, rút học bạ tại Gallet...

Càng không nghĩ chính trong những ngày cuối cùng này, Bảo Long lại chủ động gọi cho cô. Lần đầu tiên kể từ khi hai người chia tay.

Chưa kể, lại muốn gặp ở nơi kỷ niệm họ quen nhau trước kia.

Nguyệt mặc một bộ đồ thể thao, mái tóc dài được cột lên gọn gàng. Dù đơn giản đến thế nào, trông cô vẫn xinh đẹp hơn người. Buổi trưa Chủ Nhật, nhà thi đấu tạm thời vắng vẻ. Khi Nguyệt bước vào khu vực sân bóng chuyền, đã thấy Bảo Long ngồi xếp bằng giữa mặt sân bằng gỗ.

Tình cờ, cậu cũng mặc đồ thể thao. Một tay nghịch nghịch tấm lưới ngăn đôi sân bóng. Ngoại trừ việc cậu đã trở nên cao lớn, đẹp trai hơn rất nhiều, thì hình ảnh của Long lúc này giống hệt cậu bé lớp tám ngày nào trong đội điền kinh.

“Long... Cậu... đợi lâu chưa?” Nguyệt đáp ứng. Cô nhận ra ngay cả việc lựa chọn cách xưng hô lúc này cũng thật khó khăn. Vì lần trước ở prom, cô đã trót làm theo cảm tính.

Yên lặng. Ánh nắng thông qua những ô cửa kính ở trên cao hắt xuống mặt sân những ô hình chữ nhật màu vàng. Ngay trước mặt Bảo Long.

Đột ngột, cậu đưa tay chỉ xuống một trong những ô sáng màu vàng đó. Đầu ngón đặt ngay tại một vết nứt khá lớn trên bề mặt gỗ.

“Nó vẫn còn.”

Riêng vết nứt ở vị trí này, cả cậu lẫn cô đều khó có thể quên, vì đây là nơi Như Nguyệt đã ngã xuống trong trận thi đấu bóng chuyền cuối cùng năm lớp chín.

“Trông nó vẫn y như vậy.” Cô ngồi xuống đối diện cậu, mơ hồ nhận xét. “Chỉ có chúng ta là thay đổi rất nhiều.”

Cậu ngẩng lên nhìn cô, mắt đen không một chút ánh sáng, như nhìn một tấm màn nhung đang từ từ hạ xuống, sau một vở bi kịch. Và rồi, bằng một giọng chân thành nhất.

“Nếu anh nói là vì anh, liệu em có thể từ bỏ việc du học và ở lại đây, chọn một con đường khác không?”

Một phút yên lặng, kéo dài hàng thế kỷ.

“Anh là đồ ngốc.” Cô bắt đầu khóc. Nước mắt trong veo lăn trên nét cong hoàn mỹ của gò má. “Anh biết rõ câu trả lời mà.”

Rồi cô lắc đầu.

“Vậy thì anh, sẽ đợi em trở về.” Cậu kết luận.

Câu nói này, bản thân nó đã kéo theo một câu chuyện không hề lãng mạn kéo dài suốt bốn năm sau đó.

Bởi vì lựa chọn hy sinh tất cả cho giấc mơ của Hồng Như Nguyệt, Nguyễn Nhật Bảo Long, người đang ở giữa đường ranh màu xám, đã quyết định dấn thân vào bóng tối.

...

Trong suốt nửa tiếng, hai người ngồi bệt trên hành lang tầng trệt của nhà thi đấu. Nửa tiếng đồng hồ, Nguyệt chỉ có vừa khóc vừa xin lỗi. Đó là tất cả những gì cô có thể dành cho cậu, vì không gì có thể bào chữa cho sự ích kỷ của chính bản thân cô.

Ngay lúc đó, họ gần như chỉ nhìn xuống sàn, nên không nhận ra một người đàn ông trung niên trong bộ đồ thể thao đang bước tới.

“Nguyệt? Có phải Nguyệt đấy không con?”

Trong khi Long ngẩng đầu lên ngay thì Nguyệt phải mất đến một lúc để hoàn hồn. Cô chớp mắt vài lần mới nhận ra được người đàn ông.

“Bác Kiên... Con chào bác...”

Long kéo Nguyệt đứng dậy. Cậu có một trí nhớ tốt nên không mấy khó khăn để nhận ra người đàn ông tóc muối tiêu kia nguyên là huấn luyện viên đội bóng chuyền nữ Việt Nam tranh giải học sinh Đông Nam Á, chính vào năm mà Nguyệt đã tham gia và bị chấn thương.

“Vai con thế nào rồi?” Ông vẫn tiếc cho cô bé xinh đẹp trước mặt, người đã từng là một tuyển thủ triển vọng.

“Tuy không chơi bóng chuyền được nữa, nhưng ngoài ra thì sinh hoạt không có vấn đề gì ạ. Gia đình bác vẫn khỏe chứ ạ?” Nguyệt mỉm cười đầy cố gắng.

“Gia đình bác vẫn bình thường. Thành lớn vừa lấy vợ... Nói chung chả ai theo thể thao. Kia... sao con khóc?”

Trong khi cô bối rối, thì cậu đã nhanh chóng trả lời thay.

“Hôm nay bọn con về thăm nhà thi đấu, cô ấy nhớ lại kỷ niệm ngày còn chơi bóng chuyền nên có hơi xúc động.”

“Bác tưởng bọn trẻ chúng mày cãi nhau chứ...” Ông Kiên cười phúc hậu, vừa nhìn Long. “Trông con cũng quen lắm...”

“Con là Nguyễn Nhật Bảo Long, ở đại hội thể thao học sinh Đông Nam Á năm đó, con tham gia nội dung điền kinh.” Cậu điềm tĩnh.

“À, thành bé được huy chương bạc!” Ông nói gần như reo lên. “Hai đứa vẫn còn thân nhau cơ à?”

Như Nguyệt không dám lên tiếng. Nhưng Long đã nắm lấy tay cô thay cho câu trả lời.

Ông Kiên gật đầu ra ý hiểu, rồi lại cười cười.

“Hình như năm nay các con thi đại học hả? Thông minh xinh đẹp như hai đứa chắc chẳng đời nào theo thể thao đâu nhỉ?”

“Tháng tám này, Nguyệt sẽ nhập học ở Köln, đó là trường đại học thể thao duy nhất ở nước Đức. Cô ấy muốn học công tác đào tạo quản lý bóng đá chuyên nghiệp.” Long chủ động tiết lộ.

“Đại học Köln? Không thể tin nổi.” Ông kinh ngạc. “Đó là nơi đào tạo huấn luyện viên của liên đoàn bóng đá Đức còn gì!”

“Không! Con không đủ điều kiện tham gia khóa học đó, vì con không có quá trình làm cầu thủ!” Nguyệt vội vã xua tay. “Nhưng con muốn học lý thuyết một cách bài bản nhất. Bởi vì con là con gái lại không quen biết ai, nên chỉ có bằng cấp quốc tế mới khiến con tự tin làm việc trong môi trường chuyên nghiệp.”

“Bác không thể tin nổi!” Ông Kiên nhắc lại, mắt sáng lên như nhìn thấy một chiếc cúp vô địch bóng chuyền châu Á. “Bảo Long, con phải tự hào lắm đấy! Không phải ai cũng có bạn gái giỏi như vậy đâu.”

Long khẽ gật đầu. Mặc dù để giúp cho cô thực hiện ước mơ, cậu đã phải trả một cái giá quá đắt. Cả tương lai, lẫn tình yêu của chính mình.

...

69. Chương 69: “Để Có Được Cháu, Cái Gì Bác Cũng Làm.”

Sát ngày nộp hồ sơ thi đại học, đích thân hiệu trưởng đương nhiệm gọi Bảo Long lên phòng giám hiệu để gặp mặt giám đốc Trường Thịnh. Chiếc chìa khóa cuối cùng ông Thịnh sử dụng trong văn bản này chính là chứng nhận học bổng toàn phần của Hồng Như Nguyệt.

“Có một việc cháu chưa biết, rằng nước Đức không bao giờ cấp học bổng bậc đại học. Đơn vị mà Như Nguyệt nộp đơn xin tài trợ và được chấp thuận, thực chất là một công ty tư nhân trực thuộc Gallet. Nói cách khác, chính bác là người thanh toán chi phí học tập, lẫn ăn ở bên đó của con bé.”

Yên lặng. Không để cho Long kịp xoay người bỏ đi, hay có bất cứ phản ứng gì quá đáng, ông tiếp tục.

“Thư mời đã ký. Vé máy bay đã đặt. Visa đã đến tay. Thậm chí phòng cũng đã thuê. Chỉ cần sang đến đó là nhập học. Tiếc là...” Năm đầu ngón tay gõ nhẹ lên mặt bàn gỗ. “Con bé đó quá non nớt, nó vẫn chưa hiểu là nếu chưa ký kết bất cứ một văn bản cam kết nào, thì bên công ty của chúng ta hoàn toàn không có nghĩa vụ thực hiện việc cấp học bổng đúng hạn...”

“Vậy còn số tiền chứng minh tài chính...” Long tái mặt.

“Đó đương nhiên là tiền đi mượn.” Ông Thịnh thần nhiên.

“Cô ấy chắc chắn đã phải nhận được email cũng như văn bản xác nhận, thì mới yên tâm mượn tiền được chứ?” Cậu vẫn cố chấp truy cứu, dù biết đã bị dồn đến đường cùng.

“Đương nhiên. Có điều...” Người đàn ông nhếch môi cười nhạt. “Chúng đều là giả. Văn bản giả. Chữ ký giả. IP cũng giả nốt.”

“Ngay đến thủ đoạn giả rách này, ông cũng dám dùng?” Long nghiêng rằng, môi dưới bị cắn đến trắng bệch. Hai bàn tay nắm chặt để kìm nén cơn giận dữ. Đường đường là một giám đốc tập đoàn kinh tế khổng lồ, lại dùng thủ đoạn mặt hàng của mấy tên lừa đảo vô công rồi nghề trên internet.

“Để có được cháu, cái gì bác cũng làm.” Ông lạnh lùng nhìn thẳng vào bản sao của chính mình ngày trẻ. Hai đôi mắt đen thẳm giống hệt nhau, đều không hề có lấy một tia ánh sáng. “Nói cho cháu hay, để leo lên vị trí này, bác đã giở không ít thủ đoạn tồi tệ hơn nhiều.”

Và như thế, thắng thua đã định.

Không giống như trong những bộ phim, chỉ cần tình yêu và sự hăng hái của tuổi trẻ, cũng có thể vượt qua mọi khó khăn. Bảo Long luôn tự hài lòng với cuộc sống của chính mình, giờ phút này đau đớn nhận ra mình chẳng có gì cả. Tuổi còn quá nhỏ. Học hành chưa đến đâu. Chỉ là thằng nhóc mười tám tuổi mồ côi tay trắng, không tiền cũng không quyền, để cho người ta xoay như chong chóng cũng không làm gì được.

Quyền lợi duy nhất dành cho cậu lúc này, chỉ là lựa chọn. Một là bỏ mặc Như Nguyệt chân ướt chân ráo sang Đức rồi vỡ mộng vì bị cắt học bổng, quay về Việt Nam rất có thể còn phải đối mặt với nợ nần chồng chất phát sinh từ chi phí chữa trị chấn thương từ trước đến giờ, đổi lại Long sẽ được tự do. Hai là giao tương lai của mình cho giám đốc Trường Thịnh định đoạt, đổi lại Như Nguyệt sẽ được yên ổn học tiếp.

Đó, xét cho cùng cũng không gọi là quyền lợi. Bởi mọi việc diễn ra đúng như ông Thịnh dự đoán. Thay vì tương lai và tình yêu của chính bản thân mình, Long đã lựa chọn ước mơ của Như Nguyệt.

Đây chính là sự cố chấp, quyết đoán của người nhà họ Vũ. Vào đúng giây phút quyết định sẽ vì bảo vệ điều quan trọng nhất, mà sẵn sàng đạp đổ sang bên những điều tưởng chừng như vô giá khác.

Ông cũng đã từng như vậy. Đã nảy sinh quan hệ với bà Bảo Ngọc, nhưng vĩnh viễn lựa chọn bà Lưu Thủy. Không ghét bỏ người em trai Trường Giang, nhưng lựa chọn cái ghế chủ tịch tập đoàn Gallet.

“Bởi vì mơ ước của cậu, cũng là của tớ.”

Lần đầu tiên nghe con trai mình nói ra câu đó, ông đã khinh thường. Dù vậy, những năm sau đó, nhìn nỗ lực của Bảo Long giúp đỡ cho Như Nguyệt chữa khỏi bệnh, quay lại hoạt động thể thao, ông chợt nhận ra.

Thằng bé này, đúng là con nhà họ Vũ.

Đúng như ông dự đoán, thời gian có thể làm tình cảm Long dành cho Nguyệt đổi thay, nhưng niềm tin vào ước mơ đại dật kia vẫn nguyên vẹn như ngày nào, không hề thay đổi.

...

Trưa hôm sau, Chủ Nhật, Như Nguyệt hẹn Minh Hà tại quán cafe ở trong ngõ nhà Hà, nơi hai người đã từng gặp nhau một lần vào năm ngoái.

Nơi đây vẫn vắng vẻ y như vậy. Vẫn cái loa cũ kỹ kiên trì phát ra những bản tình ca thịnh hành, không hề ăn nhập với cách bài trí cổ lỗ sĩ của không gian quán nước.

“Tôi nghĩ đây sẽ là lần cuối chúng ta nói chuyện.” Vừa ngồi vào bàn, Minh Hà đã cảnh cáo luôn.

“Tôi cũng nghĩ vậy.” Nguyệt gật đầu.

“Tôi không mong chờ một lời xin lỗi, dù là từ chị, hay cậu ấy. Còn nếu chị đến đây để cười nhạo thì đừng trách tôi quá đáng.” Cô lạnh tanh, vừa đưa tay với lấy tập Menu rách nát.

Người con gái tóc dài chỉ yên lặng, lắc đầu. Nguyệt không muốn cười nhạo cũng sẽ không xin lỗi. Tất cả những gì cô muốn chỉ là gặp Hà một lần.

“Người Bảo Long thích, là cô.” Rốt cuộc, Như Nguyệt lên tiếng.

“Chuyện đó tôi biết.” Hà nhú mày, khó khăn thừa nhận. Chính vì biết rõ điều đó, mà lại chẳng làm được gì để giữ cậu ấy lại, nên cô mới ra nông nổi này. Thà rằng cậu ta không thích cô, thà rằng cậu ta thích Như Nguyệt, thì mọi chuyện sẽ đơn giản hơn bao nhiêu.

“Cậu ấy thật sự, thật sự thích cô. Thật sự đau lòng khi phải chia tay cô. Cậu ấy chỉ là gượng ép ở bên cạnh tôi. Cậu ấy không có vẻ gì là rất hạnh phúc hay bị thu hút bởi tôi cả.” Âm thanh lầm rầm phát ra từ đôi môi xinh đẹp.

“Chuyện đó tôi cũng biết.”

“Mặc dù vậy, tôi cũng không buông tay. Tôi thật sự thích cậu ấy, giống như cậu ấy thật sự thích Hà.” Như Nguyệt nói một cách gấp gáp, bằng chất giọng miền Nam ngọt ngào. Gò má xinh đẹp hơi ửng đỏ.

“Chị định cảnh cáo tôi chứ gì?” Hà ghê tởm. “Ý chị là trong thời gian chị đi du học, tôi đừng có lãng vãng đến gần cậu ấy chứ gì?”

Như Nguyệt im lặng.

“Ồng Như Nguyệt, chị quá ích kỷ! Chị không hiểu gì cả. Chị tưởng vì chị thích Long hơn là Long thích tôi, nên chị thắng?”

“...”

“Quên ngay suy nghĩ đó đi! Chị chẳng thích ai hơn bản thân mình. Chị nghĩ điều đó có thể so sánh với tình cảm tôi dành cho Long bao nhiêu năm nay?”

“...”

“Nhưng may mắn cho chị...” Hà cười nhạt, cay đắng. “Bảo Long không thích chị. Cậu ấy thích TÔI. Nhưng cậu ấy lại YÊU cái ước mơ viễn vông ngu ngốc của chị.”

Sẵn sàng hy sinh tất cả để cho chị được đi học, cậu ấy nhận ra mình không thể tiếp tục ở bên tôi được nữa. Sau cùng, đó là sự thật mà Hà không muốn thừa nhận nhất.

...

Ba ngày sau, Như Nguyệt lên máy bay. Trước hôm đó, Bảo Long nghỉ học không phép mấy ngày liền. Ban cán sự lớp 12A01 cho người đến tận nhà bác Long, thì được biết trong những ngày này, cậu ta không hề về nhà. Theo những tin đồn không rõ nguồn gốc, rất nhiều hàng xóm trông thấy Long ở nhà trọ của Như Nguyệt. Họ đã bên nhau trong suốt thời gian trước khi cô sang Đức.

Những tin đồn cứ vang lên dai dẳng từ cổng trường vào cuối lớp. Minh Hà thừa biết, đa số những kẻ buôn chuyện ở trong lớp, mặc dù không nhắc trực tiếp tên Hà nhưng thực chất đều đang đắc ý nhắm vào cô.

Dù vậy, thời gian cho đến ngày tốt nghiệp không còn xa, bài vở ập đến như một cơn bão. Cùng với mùa hè nóng như đổ lửa. Đã nâng đỡ cho cô ít nhiều trong thời điểm khó khăn này.

Buổi tập cuối cùng của đội bóng.

Đội trưởng Cao Minh Trường rõ ràng đã làm quá. Khi soạn thảo nguyên một văn bản từ chức trang trọng dành cho chính mình, và những thành viên lớp mười hai bao gồm cả Minh Hà. Anh chàng này rõ ràng có tố chất làm công tác chính trị.

“Vâng, để cảm ơn tất cả những nỗ lực đồng hành cùng chúng ta trong hai năm học qua, toàn thể đội bóng xin gửi đến bạn Trần Minh Hà lời cảm ơn chân thành sâu sắc nhất.” Minh Trường đồng ý. “Chúc bạn vào được trường đại học mong muốn, cũng như thành công trên con đường tương lai. Hãy nhớ rằng các thành viên trong đội luôn luôn yêu quý bạn, quản lý đầu tiên của đội bóng Gallet- đương kim vô địch quốc gia. Vỗ tay!”

Trước tràng pháo tay nhiệt liệt và ánh mắt vui vẻ của mấy chục thành viên CLB đang hướng về mình, Hà vừa ngượng lại vừa có chút hãnh diện. Lựa chọn vào đội bóng đầu năm lớp mười một chỉ do một phút bốc đồng, rốt cuộc cho đến tận giờ phút cuối cùng này, cô vẫn chưa từng hối hận. Không có Long thì sao chứ? Hà sẽ rất nhớ những gương mặt thân thuộc này.

Chiều hôm đó cùng Hải Nam ra về, tâm trạng của Hà đã tốt lên nhiều. Cô băng khuâng nghĩ đến những tháng ngày rộng dài sắp tới, khi bước chân vào giảng đường đại học. Cũng không nghĩ đi ngang sân trường lại chạm mặt Bảo Long.

Thời gian như ngừng lại ngay chính giây phút ấy. Không một lời chào. Ngay cả một cái gật đầu xã giao, cũng không có.

“Tớ để quên sách tham khảo trên lớp.” Rốt cuộc, Hà là người đầu tiên lên tiếng. Trước khi quay mình bỏ đi theo hướng ngược lại.

Trên sân trường đã nhuộm màu hồng rực, chỉ còn hai chiếc bóng đổ dài. Long và Nam cứ đứng yên như hai pho tượng nhìn nhau. Còn có thể nói được gì đây? Chuyện xảy ra, Nam chỉ tính Long vừa đứng ba trăm nghìn. Một cái giá quá rẻ. Rẻ đến tội nghiệp.

“Nếu cậu muốn đánh. Cứ việc.” Long tiến lên một bước. Hai tay buông thõng. Đôi mắt đen vẫn vậy. Không hề chứa đựng một tia ánh sáng. Mái tóc đen đã phủ qua tai, khiến cho thần sắc cậu càng trở nên ảm đạm.

“Còn cần phải đánh?” Nam nhếch môi, cười cay đắng, trước khi xoay người bỏ đi theo Hà. “Trông cậu cứ như người chết rồi.”

70. Chương 70: “chắc Tại Hồi Hộp.”

Nam Anh đã trở về Pháp, bắt đầu học kỳ mới. Suốt một tháng nay, cô cũng không gặp mặt Nam Phương. Mỹ Kim vẫn đang chật vật với sản phẩm âm nhạc ra mắt, song song với thi học kỳ. Mai Chi kể từ khi anh Hoàng quay lại Đức cũng đã không còn xuất hiện quá nhiều hai mẹ con Hà nữa. Hải Nam vì một lý do nào đó cũng đã trở nên rất bận rộn, dù cậu ta có học thi hay không thì trời biết.

Thông tin cuối cùng cô được biết về Bảo Long, là thay vì đại học Y- Hà Nội, cậu đã nộp hồ sơ vào khoa Kinh doanh Quốc tế, đại học Gallet.

Rốt cuộc, thế giới của Hà lúc này chỉ quanh quẩn trong bốn bức tường thư viện, và những lớp học tăng cường do trường tổ chức.

Thất tình có thể xảy ra bất cứ lúc nào, nhưng thi đại học chỉ có một lần trong đời. Hà không muốn thi lại. Cô không muốn làm học sinh lớp 13, trở thành gánh nặng cho bố mẹ.

Thời gian trôi như lá rụng ngoài cửa sổ. Thấm thoát, ngày lễ bế giảng đã tới. Khắp sân trường tràn ngập một màu trắng tinh khiết, chính là những nữ sinh hiếm hoi khoác lên mình bộ áo dài.

Đây không phải lần đầu Hà tham gia một lễ hội trường như thế này, nên chẳng lạ gì lịch trình nhàm chán của nó. Tổng kết, khen thưởng, đại biểu nói chuyện, đan xen với những tiết mục văn nghệ. Đáng tiếc, thời cấp ba đối với cô chỉ là học tập và đội bóng. Hà đã không có nhiều cơ hội kết bạn. Chưa kể đã có thời gian bị cả lớp cô lập. Bởi vậy, lễ tốt nghiệp đối với Hà, không tỏa hào quang rực rỡ, xúc động rưng rưng như báo đài thường miêu tả.

Cô không thích hợp với điều kiện và yêu cầu học tập ở một ngôi trường quý tộc như Gallet. Mọi thứ đối với cô đều quá sức. Từ một con bé đơn giản vô lo vô nghĩ, cô đã phải gồng mình hết cỡ, để có thể đi đến ngày hôm nay. Như một chú lạc đà chở rơm. Cọng rơm cuối cùng, đã khiến cho chú không còn tha thiết nữa.

Nhìn các bạn học ôm nhau, khóc lóc. Cô cảm thấy thất vọng vì chính bản thân mình. Rốt cuộc, cô chuyển đến Gallet để làm gì? Khi mà điều ý nghĩa duy nhất chỉ là tham gia đội bóng. Việt Hương vẫn ngồi ngay bên cạnh. Tuy vậy, đôi mắt sáng cũng như Hà, ráo hoảnh. Hà biết, Hương tựa vào vai mình vì buồn ngủ là chính, chứ chẳng phải cử chỉ tình cảm thăm thiết gì cho cam.

Cứ nghĩ rằng ngày lễ quan trọng cuối cùng trong đời học sinh sẽ chỉ như vậy nhàn nhạt trôi qua, ai ngờ gần đến cuối chương trình, một bạn nữ tóc xoăn trong lớp lại tiến thẳng đến chỗ Minh Hà.

Cô bạn tóc xoăn cũng giống như Hà, có nhan sắc thường thường bậc trung, tuy nhiên hôm nay có vẻ đã chải chuốt khá kỹ, trở nên xinh xắn hơn nhiều. Hà hầu như không chơi với bất kỳ ai trong lớp, suýt chút nữa đã quên đi sự tồn tại của một cô bạn nhát nhòa như thế này. Cô cảm thấy tội lỗi khi phải lên liếc bảng tên trên ngực cô bạn để biết được cách xưng hô.

Trần Phương Thảo. Cùng họ với mình. Vậy mà nhớ không nổi. Tệ thật. Nghĩ vậy, thấy cô bạn có vẻ lúng túng khó mở lời, cô chủ động lên tiếng.

“Thảo à, có chuyện gì đấy?”

“Các cậu có biết Khanh đi đâu rồi không? Tớ tìm khắp nơi không thấy.” Gò má của cô bạn thoáng ửng hồng khi nhắc đến cái tên đó.

Từ bao giờ tớ lại biết Khanh ở đâu, làm gì, cùng với ai cơ chứ. Tớ đâu phải mẹ cậu ấy. Hà nghĩ bụng, cố gắng tiếp thu câu hỏi từ trên trời rơi xuống của Thảo.

Khanh hả? Nếu là Khanh thì... Chừng một tiếng trước cậu ta còn đứng trên sân khấu nhận đủ các loại khen thưởng, bắt tay đại biểu này nọ... Còn bây giờ...

“Tớ cũng không biết nữa.” Hà đành nhún vai. “Cậu hỏi Linh thử xem.”

Tuy vậy, chỗ ngồi của Thủy Linh cũng đã trống trơn. Vậy thì có khả năng, hai người họ đã sớm đi về nhà.

Việt Hương đã sớm nhìn thấy hộp quà được bọc tinh tế trên tay Thảo, kết hợp với bộ dạng hồi hộp lóng ngóng của cô bạn, Hương thừa đoán ra được, Thảo muốn gặp Khanh để làm gì. Cũng chính bởi vậy, Hương cảm thấy mình cần phải lên tiếng.

“Thôi bỏ đi. Cậu ta thi tốt nghiệp xong là lên máy bay sang Mỹ rồi. Giờ gặp nhau có ý nghĩa gì cơ chứ...”

“SAO CẬU BIẾT LÀ KHÔNG Ý NGHĨA?!” Phương Thảo nổi giận gất lên, khiến cho Hương bất ngờ ngã người lùi ra sau.

“Đi, tớ giúp cậu đi tìm.” Hà đột ngột đứng dậy, kéo tay cô bạn “mới quen”.

Bộ dạng đầy năng lượng, sẵn sàng làm hết sức mình vì một mảnh tình đầu đơn phương vô nghĩa của Thảo, trong khoảnh khắc đã chạm đến trái tim của Hà.

Tìm Vũ Trọng Khanh thì có gì là khó chứ. Cô ít ra vẫn còn giữ số điện thoại của cậu. Khanh không bắt máy. Kéo nhau đến lớp 12A01, mọi người đều nói không trông thấy cậu ta từ cách đây nửa tiếng. Cùng lắm thì... đến tận nhà là được.

Hà vừa phẩm phẩm định kéo Thảo ra ngoài cổng trường thì lại đâm sầm phải một người. Cổ áo sơ mi hàng hiệu để mở đến hai, ba nút. Không phải đồng phục. Dáng dấp rất cao ráo...

“Anh Lâm?” Cô vừa đưa tay xoa mũi, vừa kinh ngạc thốt lên.

“Hà đấy hả em? Đi đâu thế này?” Anh cũng ngạc nhiên không kém.

...

Rốt cuộc, Tường Lâm mới đến đã tình nguyện hộ tống hai cô gái đi tìm hoàng tử trong học viện rộng lớn này. Gọi là hộ tống, chính xác là dẫn đường. Khi Hà có ý định lên phòng học nhạc, thì anh lại lắc đầu, cười cười. “Sân bóng rổ nằm ở đâu vậy?”

Tường Lâm không hổ danh là anh trai “thân thiết” nhất của Khanh trong dòng họ. Khi ba người đi đến nơi, sân trong nhà thể chất im ắng, vắng hoe không một tiếng lao xao. Tuy vậy, tiếng đập bóng đơn độc vẫn vang lên. Trên sân chỉ có duy nhất một người con trai cao ráo mặc đồng phục sơ mi trắng, tay áo xắn đến khuỷu. Khán giả duy nhất ngồi ngoài đường biên là một cô gái mặc áo dài nhỏ nhắn xinh đẹp như công chúa.

Ba người không vội bước vào, chỉ yên lặng đứng ở ngoài ngưỡng cửa quan sát Khanh tập. Hà chưa kịp thắc mắc thì Lâm đã giải đáp luôn.

“Thật ra, môn thể thao nó thích nhất là bóng rổ.” Anh nói, giọng đều đều như kể một câu chuyện xưa ít ắt tượng. “Từ năm mười tuổi, lần đầu tiên anh cho nó đi xem người ta thi đấu chuyên nghiệp ở Mỹ, hai mắt nó sáng như sao ấy. Sau hôm ấy còn năn nỉ anh tập cho nữa.”

Đúng như vậy, mặc dù trong gần mười năm liên tục thay đổi môi trường sống, liên tục chuyển trường, Khanh đã tiếp xúc với rất nhiều môn thể thao khác nhau. Từ bóng chày cho đến bắn cung, từ karate cho đến bóng đá... Nhưng nếu gọi là thích, đủ để tìm đến khi căng thẳng, thì chỉ có thể là bóng rổ.

Tuy vậy, Vũ Trọng Khanh không phải người bình thường. Cậu ta rõ ràng rất ý thức được vị trí của mình, cũng như tương lai đã được vạch sẵn bằng thước kẻ của chính mình. Nên Khanh hiểu hơn ai hết, đối với một người như mình, một sở thích thật sự là không cần thiết.

Ở bất kỳ CLB nào, chơi bất kỳ môn thể thao nào, Khanh đều luyện tập chăm chỉ như một nghĩa vụ, đạt được vị trí xứng đáng, giữ vững hình tượng hoàn hảo, để rồi chuyển hẳn sang câu lạc bộ khác sau một năm. Bao giờ cũng vậy, người cần nín thở sẽ không bao giờ là Khanh. Mà sẽ là những đội trưởng như Đăng Anh... Đối với Khanh, mọi môn thể thao đều như nhau, chỉ là cách để thân thể hoạt động và thư giãn.

Thế nhưng, cái con người lạnh lùng như một cỗ máy đó, rốt cuộc vẫn không qua mắt được Tường Lâm. Trọng Khanh không có việc gì sẽ một mình đập bóng, là chuyện ngay cả ba mẹ cậu không biết, mà Lâm lại biết.

Mặc dù, lần này có chút ngoại lệ, Khanh không chỉ tập một mình.

Thủy Linh ngay từ đầu đã không thích thể thao. Trước đây có thời gian bám theo đội bóng đá, cũng chỉ vì muốn được gặp gỡ Hải Nam. Toàn bộ thời gian có mặt trên khán đài, Linh chủ yếu ngồi... đọc sách lấy lệ. Vậy nên việc cô nàng chịu khó đã hơn mười lăm phút, gương mặt xem anh trai tập, quả là một kỳ tích.

Tuy nhiên, đó cũng là cực hạn. Trên thực tế, Khanh ném quả nào cũng vào, dù đứng ở vị trí rất xa. Trò chơi có vẻ rất dễ dàng, khiến cho cô tự hỏi tại sao anh mình lại tìm đến nó thường xuyên hơn những môn bóng khác.

“Anh cho em ném thử nhé?” Công chúa rón rén đi vào sân, hai bàn tay trắng hồng đưa ra, ngây thơ đề nghị.

“Em?” Khanh hỏi lại, giọng ngờ vực. Lại nhìn xuống đôi bàn chân đi sandal cao gót của Linh.

“Nghe nói tập cái này sẽ cao lên. Đi mà ~” Cô nàng lại bắt đầu làm nũng, khiến cho ai đó không thể từ chối được. Dù bản thân hết sức nghi ngại cái sự “cao lên” đầy hoang tưởng đó.

Đúng như dự đoán, đối với một người không hề có thần kinh vận động như Linh thì việc ném trúng bóng vào rổ, dù là ở khoảng cách gần nhất, là việc bất khả thi. Bất kể sự hướng dẫn lẫn thị phạm chặt chẽ không chệch vào đâu được của Khanh.

Rốt cuộc. Linh chớp mắt.

“Lạ thật. Anh cầm tay em, ném thử xem.”

“Anh cũng nghĩ vậy.” Khanh tiến tới. Cậu biết là Linh kém. Nhưng không ngờ lại kém quá như thế.

...

Tuy nhiên, hai người cùng ném, ba bốn quả sau đều không vào rổ, khiến cho Linh chững hững. Khanh kiên nhẫn nhặt bóng lên thử lại. Trong khi cô em gái nhìn theo trái bóng lẩn lẩn, ngạc nhiên thấy rõ.

“Sao này giờ anh tự ném không trật quả nào mà cầm tay em lại khó như vậy?”

“Chắc tại hồi hộp.” Cậu thản nhiên.

“Lợi dụng.” Ở phía cuối phòng tập, Minh Hà buột miệng.

“Không phải!” Khanh gạt đi, như một phản xạ, trước khi quay lại. Để rồi cay đắng nhận ra Hà không phải là người duy nhất đang đứng nơi ngưỡng cửa.

“Đúng vậy, không phải.” Tường Lâm nhăn nhó cười, một tay đặt lên vai Hà. “Tin anh đi, Khanh nó chẳng thông minh đến mức đó đâu.”

Suy nghĩ trong Hà lúc này, lại là cảm thấy may mắn vì cựu đội trưởng đội bóng rổ aka. “Thanh niên nghiêm túc” Lê Hoàng Đăng Anh đã tốt nghiệp từ năm ngoái. Giả sử anh ta còn ở lại để mà trông thấy cảnh này, chắc chắn sẽ tức đến ói máu.

“Không mượn anh giải thích!” Nhân vật chính mặt lạnh như tiền, ném trái bóng vừa nhặt lại trên tay xuống mặt sân bằng gỗ với một lực mạnh hơn cần thiết. Chỉ hận đó không phải... cái đầu của Lâm. (Mặc dù, ông anh họ đáng ghét đã đúng. Thẻ có trời xanh, cậu không hề cố ý ném ra ngoài.)

“Được rồi. Bọn anh bắt đầu đi đến tìm em lần này không phải để phá đám, mà là có chuyện quan trọng...” Ông anh họ làm mặt nghiêm túc, lại phát tay sang Phương Thảo đang đứng chôn chân tại chỗ với hộp quà trên tay. “Em có khách.”

...

Lâm, Hà và Linh vừa bước ra khỏi sân bóng rổ chưa đầy... năm phút đã thấy Phương Thảo tiu nghỉu bước ra. Đương nhiên, cô nàng đã bị từ chối. Tuy vậy, được “đặc quyền” nói chuyện riêng với Vũ Trọng Khanh trong vòng năm phút đã là khá khảm hơn rất nhiều người. Thảo tiến đến trước mặt Hà, đột ngột đưa tay ra.

“Cảm ơn.” Cô bắt tay Hà, rồi bèn lên gạt đầu với Tường Lâm.

Nhìn vào ánh mắt Thảo, Hà biết rằng đây là những lời thật lòng. Cô chợt thấy lòng mình ấm lên một chút. Là đơn phương. Nhưng không hề vô nghĩa.

“Có gì đâu.” Hà bổ sung khi thấy Thảo định quay lưng đi. “Sau này còn gặp nhau trên Facebook nhé.”

Phương Thảo gạt đầu. Minh Hà nhất thời vui vẻ. Không nghĩ rằng đêm hôm ấy về đến nhà mở Facebook, một dòng tin nhắn vền vện của Thảo đủ khiến ặt cô tái mét.

[Hai người họ có thật sự là anh em không?]

71. Chương 71: Kết Thúc Rồi, Sweetheart

Thật ra, chiều hôm đó Nguyễn Vũ Tường Lâm lặn lội đến trường là để rủ mọi người đi chơi lần cuối, vì thời gian về nước mở triển lãm của anh đã kết thúc. Ngay sáng mai, Lâm sẽ lên máy bay trở về Mỹ để hoàn thành nốt những học phần đại học còn bỏ sót trong kỳ này.

Điều đáng ngạc nhiên nhất là sau tất cả những chuyện xảy ra, bọn họ vẫn tụ tập được gần như đầy đủ ở quán karaoke quen thuộc. Tất cả là nhờ sự nhiệt tình của anh Việt Khôi, người không hề được mời đến hát trong ngày hôm nay, nhưng đã rất hào phóng lái xe đến đón em gái bảo bối.

Mọi người ở đây, dĩ nhiên bao gồm cả cô, Nam, Việt Hương, Thủy Linh, Mỹ Kim, Tuấn Anh và Khanh. Ngay đến cả Minh Trường và Mai Chi cũng sẵn sàng tham dự khi được mời gọi. Hà vừa ngạc nhiên vừa thích thú khi được thấy tất cả mọi người bên nhau cùng một lúc. Ngay cả sự xuất hiện của Bảo Long vì bị Thủy Linh níu kéo cũng không làm cho cô mất hứng. Đông thế này cơ mà. Điều đó phần nào đã xóa đi cảm giác nhặt nhẻo cô quanh ban chiều.

“Lâu rồi anh em mình mới gặp nhau.” Khôi vui vẻ ngồi xuống bên cạnh Hà, thân thiện đặt tay lên vai cô. “Dạo này chỉ hay thấy mặt nhóc Hải Nam...”

Câu nói rất bình thường của Khôi khiến cho sống lưng Hà có chút lạnh toát. Dù vậy, nhìn về mặt vô tư của Khôi, cô tạm tin rằng anh vẫn chưa biết chuyện liên quan đến bố của Nam.

Mà rốt cuộc, hai người họ liên tục gặp gỡ nhau để làm cái gì cơ chứ?

Cố gắng xua tan những ý nghĩ tiêu cực trong đầu, Hà cố gắng tận hưởng thời gian hiếm hoi cuối cùng có đủ mặt tất cả mọi người, bằng cách nhanh nhẹn với lấy mảnh giấy ghi mã số bài hát, rồi quay sang Tường Lâm. “Anh hát bài gì?”

“Anh thì không hát, nhưng để anh viết cho Khanh bài Một vòng trái đất.” Lâm nháy mắt, hài hước như mọi khi. “Bài tử của nó đấy.”

Minh Hà lẫn Hải Nam đều phá lên cười. Trong khi Thủy Linh kinh ngạc, bệnh ghen tị lại tái phát.

“Bài anh thích mà em cũng không biết...” Cô ngước lên, nhẹ nhàng chất vấn, lộ rõ vẻ thất vọng.

“Anh làm gì biết!” Khanh lạnh lùng phủ nhận, nói với Linh, nhưng lại nhìn Lâm với ánh mắt đi- chết- đi- chết- xong- rồi- xuống- địa- ngục- luôn- đi.

...

Rốt cuộc, tiết mục mở màn là “Mình yêu nhau đi” quen thuộc của Cao Minh Trường và Mai Chi. Hai người này hát dễ tẹt, chỉ được cái diễn quá đà là giỏi. Hà vừa bị tra tấn lỗ tai lại có chút ngứa mắt, không biết có nên quay lại gửi cho anh Hoàng bên Đức để họ cãi nhau chơi hay không.

“Anh Khôi, em hát với anh bài ‘Lời chưa nói’ nhé?” Mỹ Kim sấn đến Việt Khôi, tranh thủ móc nối quan hệ, thúc đẩy việc bước chân vào giới giải trí.

“Nói thật với em anh chán bài ấy đến tận cổ rồi.” Khôi xua tay, tỉnh bơ. “Từ khi nó thành hit thì cả năm nay gần như ngày nào anh cũng phải hát đến vài lần. Em hát một mình đi.”

“Nhưng em đã trót ghi rồi...” Kim nài nỉ. Đúng lúc ấy, nhạc bài mới nổi lên.

“Lỡ rồi, để anh hát thay cho vậy.” Hải Nam đón lấy micro từ tay Mai Chi.

Với chất giọng dày, truyền cảm, Nam đã thể hiện lại rất thành công nếu không muốn nói là hay hơn bản gốc. Bởi Việt Khôi chưa bao giờ là một ca sĩ tha thiết với việc hát live.

“Cậu hát hay gấp mười lần anh Khôi.” Việt Hương không bỏ lỡ cơ hội, lập tức xát muối vào lòng anh trai mình. “Tớ nghĩ cậu không quan tâm đến nhạc- thị- trường- rẻ- tiền, sao lại thuộc bài này vậy?”

“Cậu nghĩ xem, có người kể từ khi đóng MV về cứ nghe đi nghe lại bài này, nào có phăng may ra mới không thuộc.” Nam cười cười nhìn Hà, làm cô ngại muốn chết. Lại càng ngại hơn khi bắt gặp ánh mắt dò xét đầy hứng thú của Tường Lâm.

Mỹ Kim từ đâu lại lao tới ngồi giữa Nam và Hà.

“Anh Nam! Em chuẩn bị thu âm bài mới, anh hát bè cho em nhé!”

“Chuyện này...” Nam không tỏ ra hứng thú cho lắm, trái ngược với vẻ háo hức trẻ con của Mỹ Kim. “Lần trước đã nói xong rồi còn gì.”

“Trả thù lao đảng hoàng mà! Đi mà anh, em thấy giọng của chúng ta rất hợp nhau.”

“Cô cứ suốt ngày lạnh cha lạnh chanh! Làm ca sĩ thị trường phải tự lượng sức mình chứ! Không khéo hát bè lại át luôn hát chính thì hài...” Việt Hương lườm bầu.

Mỹ Kim không thèm nhìn Hương nữa cái, vênh vác bước lên sân khấu. “Mine”- Taylor Swift là một trong những bài tử khi đi karaoke của Kim. Không phủ nhận là tiếng Anh của Kim rất tốt, nhưng giọng rất yếu, thường xuyên bị lạc tông. Nếu đây là sân khấu chính thức, chắc chắn bị đưa lên Youtube làm ví dụ cho “thảm họa hát live”.

Kim vừa kết thúc bài hát, Việt Hương lẫn Mai Chi đều cười khẩy biểu hiện sự khinh thường. Trong khi những người còn lại đa số coi im lặng là vàng. Cô nàng tóc đỏ có vẻ hơi thất vọng, cho đến khi Việt Khôi vui vẻ vỗ vai cô.

“Không sao không sao! Làm ca sĩ phòng thu như anh, vấn đề gì đâu. Miễn là lý lịch không có vấn đề gì, ngoại hình dễ thương lại cá tính như em cũng dễ nổi lắm. Quan trọng là phải biết chọn bài dễ hát, dễ nghe...”

Mỹ Kim vẫn còn trẻ con, mới nghe đến đó mắt lại sáng lên.

“Minh Hà! Đến lượt cậu!” Việt Hương nhanh nhẹn giật micro của Kim gửi vào tay Hà, đề phòng trường hợp “ca sĩ phòng thu” lại nổi hứng biểu diễn thêm một liên khúc nữa.

“Just be friends, đó là tất cả những gì còn lại giữa hai ta, giờ khắc chia tay đã điểm, từ nay về sau, chúng ta là bạn...” Giai điệu piano nhẹ nhàng vang lên, và Hà cất tiếng hát. Đây là một bài tiếng Anh quen thuộc. Just be friends. Cô đã từng hát rất nhiều hồi cấp hai trong những buổi karaoke, hay văn nghệ, mà chưa một lần thật sự hiểu ý nghĩa của nó.

“Đó là những điều chợt nảy ra trong tâm trí em sáng hôm qua, như bức tranh hoàn chỉnh hiện ra sau mảnh ghép cuối cùng. Và giờ đây em chẳng biết phải làm gì. Liệu đây có phải là kết thúc mà chúng ta hằng mong muốn?”

“Tận sâu trong tim anh vẫn biết, lựa chọn khó khăn nhất chính là chúng ta phải xa nhau. Và giờ đây anh biết mình chẳng thể thờ ơ, đối với tất cả những tình cảm từng dành cho em. Anh tự hỏi tại sao mình không thổ lộ sớm hơn?”

Bằng cách nào đó, chiếc micro còn lại đã đến tay Bảo Long. Ngay từ những năm cấp hai, vốn đã là như vậy. Trong một ngày hội trường, hay bế giảng gì đó. Đó là những dịp duy nhất mà Minh Hà mặc váy, cũng như trang điểm và song ca ăn ý với người con trai cô thích. Giai điệu của bài hát thật du dương, và chất giọng trầm khàn của cậu ấy thật êm tai, đó là tất cả những gì cô nghĩ khi ấy. Vậy mà giờ đây...

“Thế giới của chúng ta đang vỡ tan thành từng mảnh nhỏ, ta cố gắng bước đi nhưng chỉ có thể cố gắng được đến thế. Hạnh phúc đã phai, nụ cười đã nhạt. Là sự thật giữa những lời nói dối.”

“Em có nhớ chẳng mùa hè đầu tiên quý giá. Mọi khoảnh khắc chúng ta bên nhau đều khiến em mỉm cười? Vậy mà sau mỗi ngày trôi qua, anh lại chẳng thể làm gì, chẳng thể làm gì cho chúng ta.”

Buổi chiều hè nhàn rỗi bên bãi sông ngắm chuồn chuồn bay lượn. Mới đây thôi đã trở thành quá khứ.

“Em sẽ luôn yêu mến anh, nghĩ về anh. Nhưng em phải nói với anh giờ đây... Ôi, đâu đó trong tim em mưa rào rích, những đám mây mang em đi xa khỏi anh, chỉ có nỗi đau trong trái tim chúng ta là còn ở lại, dù thế nào đi chăng nữa, vẫn không phai. ”

“Quá nhiều điều chưa nói, vậy mà chúng ta đã phải chia xa. Tạm biệt tình yêu của tôi, kết thúc rồi, sweetheart. Đã đến lúc chia tay và dừng ngoái lại, bạn của anh.”

Bài hát kết thúc. Không một tiếng vỗ tay. Việt Hương đưa một tay bịt miệng, ghé tai Khôi. “Khỉ thật, em khóc mất.”

“Anh cũng thế.” Khôi nhỏ giọng, gật đầu. Trong khoảnh khắc yên lặng đáng sợ. Nhạc bài mới đã vang lên. Cao Minh Trường vỗ vỗ tay, quyết tâm phá vỡ không khí “đưa đám” do hai cựu thành viên đội bóng gây ra.

“Bài này của tớ với bạn Chi, ai lên hát hộ đi!” Trường chỉ lên tựa đề bài hát “Tears” đang hiện trên màn hình máy chiếu. Mai Chi đã biến mất vào phòng vệ sinh từ bao giờ.

“Em nhớ bài này.” Thủy Linh ngáp ngừng kéo tay Khanh. “Hồi nhà mình ở bên Đức, các chương trình ca nhạc trên truyền hình rất hay phát, là Kate Hall song ca với...”

“Phải đó, hai đứa lên đi.” Lâm không để cô em gái tiểu thư trình bày hết, vội vàng giúi micro vào tay Khanh và Linh, trước khi cúi xuống tích cực ghi thêm một loạt bài nhạc dance sôi động.

Dự đồ Khanh lên hát là một chiến lược thông minh, hầu hết mọi người đều quên phất tình huống lúng túng vừa diễn ra, đồng lòng háo hức chờ xem hoàng tử băng giá của Gallet sẽ thể hiện thế nào.

Khỏi phải nói, ngay cả Minh Hà người vừa nhập tâm trên cần thiết vào bài hát, cũng chăm chăm nhìn lên sân khấu. Chính xác thì, cô... lo lắng nhiều hơn háo hức.

Định mệnh an bài, Khanh là người hát trước.

“I have tears in my eyes and they reflect your face. There is a forever and ever only just in our dream, where my heart never breaks apart.”

Trước hàng loạt gương mặt “đứng hình” của khán thính giả ngồi bên dưới. Linh bình thản tiếp lời.

“You have tears in your eyes. I thought men, real men do not cry. Is it fate, is it randomly. Your dream is only irony.”

...

Mọi người: (‘___’) (‘___’)(‘ A ‘) (‘___’) (‘___’) (>A<) (^_^)=“”>

Đây có lẽ là lần mất mặt nhất từ trước đến nay của thiếu gia họ Vũ “hoàn hảo”. Lối “hát” ngang phè, khô khốc như đọc bản tin của Khanh so với với chất giọng thiên thần ngọt ngào trầm bổng của Linh chẳng khác nào xúc phạm nghệ thuật.

Biết thế, nên mặc cho Tường Lâm ôm bụng cười. Khanh vẫn ném micro vào tay Hải Nam ngay sau câu “hát” đầu tiên.

Lịch sử sẽ ghi nhớ ngày hôm nay, ai đó chỉ bằng ba mươi giây đứng trên sân khấu, đã xuất sắc chứng minh một định lý: Đẹp trai, lạnh lùng, nhà giàu, học giỏi tuyệt đối không liên quan gì đến năng khiếu nghệ thuật.

...

Kết thúc show diễn là tiết mục “Lời yêu thương” của Tường Lâm, Việt Khôi, Tuấn Anh và Hải Nam. Ngay cả Minh Hà cũng bị lôi xềnh xệch lên sân khấu. Thoạt đầu, cô tưởng mình được kéo lên để hát cùng, hóa ra chỉ là làm diễn viên cho nhóm F4. Đặc biệt là Tường Lâm, anh tỏ ra thân mật với cô quá mức cần thiết, nhìn Hà bằng một ánh mắt tình tứ đến phát bệnh suốt từ đầu đến cuối bài hát.

“Anh muốn được cùng em, về vùng biển vắng...” Mỗi lần hát câu này, Lâm lại choàng tay qua vai Hà, kéo cô sát về phía mình như thể thật sự muốn bắt cóc cô luôn và ngay. Tuy nhiên, cả hội đều không lạ gì phong cách phương Tây vô tư thoải mái của Lâm, nên cũng không ai có ý kiến gì, chỉ cười cười phụ họa.

Tiết mục bát nháo đó rốt cuộc đã thành công khép lại “chương trình”, nhận được một tràng pháo tay nhiệt liệt của khán thính giả và... chính các ca sĩ.

“Hôm nay vui quá!” Mỹ Kim hăng hái đứng hẳn lên, chụp ảnh lia lịa. “Chị Hà thích nhé!”

Minh Hà cười, lần đầu tiên cô cười thật lòng kể từ sau buổi chiều hè bên bờ sông hôm ấy. Cô thật sự thấy vui. Ở một góc căn phòng, Cao Minh Trường và Mai Chi đang tranh cãi kịch liệt về một thông tin nào đó trên facebook. Ngay bên cạnh cô, Nam đang tìm cách từ chối lời mời song ca dai dẳng của Mỹ Kim. Hương đang ngáp. Tuấn Anh và Long đang thảo luận về các đội bóng đại học. Thủy Linh ngả đầu vào vai Khanh, thiêm thiếp ngủ. Trong khi Tường Lâm trở nên trầm tư bên ly rượu màu hổ phách.

Đúng lúc ấy, điện thoại di động của Việt Khôi đặt trên bàn, bỗng rung lên.

Vừa thoáng thấy hai chữ “Bệnh viện X” hiện trên màn hình cảm ứng. Minh Hà đã tự động theo bản năng lén lút ngồi xích lại gần Khôi hơn một chút, với hy vọng giúp Việt Hương thu thập được một ít thông tin từ cuộc trao đổi của hai bên.

Càng không ngờ rằng từ đầu đến cuối, đây vốn không thể tính là một cuộc hội thoại. Khi tất cả những gì Khôi làm chỉ là nghe máy. Và để cho nước mắt tự giác thì nhau lẫn dài trên gương mặt thất thần.

“Anh... Có chuyện gì vậy?” Minh Hà ngồi cạnh, là người nhận ra biểu hiện khác thường của Khôi đầu tiên.

Cô lo lắng đưa tay lên, nhưng chưa kịp chạm vào vai Khôi thì anh đã cúi gập người xuống, hoàn toàn không để ý mình đã gạt đổ cả một ly rượu ra bàn.

Hà và Hương mỗi người một bên, vừa lo lắng xoa lên vai Khôi, vừa cố đoán biết biểu hiện của gương mặt anh bên dưới hai bàn tay đang khít khao đan chặt. Nước mắt vẫn lăn chả không ngừng rơi trên cổ tay, như một đứa trẻ.

Mãi một lúc lâu sau, hai bàn tay Khôi mới tách rời, để lộ gương mặt nhợt nhòa nước. Dù là trông mắt ướt đầm, hay khóe môi nhếch lên nửa như thống khổ kia, cũng không thể che giấu nổi niềm hạnh phúc tràn đầy.

Bóng tối của mặt trăng, rớt cuộc cũng đã được ánh mặt trời chiếu rọi.

...

Kỳ thi tốt nghiệp nhằm kiểm tra những kiến thức khái quát, cơ bản không phải là đối thủ của những cựu học sinh Gallet. Một trăm phần trăm bọn họ đều thuận lợi tốt nghiệp. Trong đó, người sở hữu điểm thi tuyệt đối cao nhất cả nước sẽ lên máy bay sang Mỹ, ngay sau khi cầm trên tay giấy chứng nhận kết quả.

Đưa tiễn Khanh hôm ấy, ngoại trừ Thủy Linh, hóa ra chỉ còn bộ ba Minh Hà, Hải Nam và Bảo Long.

Khanh bay chuyến sáng sớm. Hành lý cũng rất gọn gàng, chỉ là một chiếc vali nhỏ đựng laptop và vài bộ quần áo để cho có. Một mình ra nước ngoài đối với cậu cũng không phải điều gì quá xa lạ. Chỉ khác là, ra đi lần này, tối thiểu cũng mất đến bốn, năm năm.

Giờ phút đối diện bạn trai cũ ở sân bay, Hà nhận ra mới đó mà đã hai năm trôi qua, kể từ lần đầu tiên họ gặp nhau trong canteen. Có nằm mơ cũng không nghĩ, pho tượng thần cao ngạo ngày nào đã khiến cô sợ chết khiếp ấy, lại trở thành một trong những người bạn tốt nhất của Hà ở học viện này.

“Sang bên ấy nhớ giữ gìn sức khỏe, đừng làm việc quá sức đấy nhé.” Hà nhắc nhở theo bản năng. Thừa biết rằng nếu Vũ Trọng Khanh không có khả năng tự chăm sóc bản thân, thì trên thế giới này chẳng ai có thể.

Hải Nam có vẻ không quen với những thủ tục chia ly rườm rà, chỉ đơn giản bước lên, bắt tay cựu “đối thủ”.

“Mời bao nhiêu lần mà không chịu đến nhà người ta ăn bún chả. Khi nào về nhớ ghé qua đấy. Riêng cậu thì tôi miễn phí.” Bản thân Nam từ trước đến giờ cũng đã rất thích người bạn lạ lòng này.

“Học cùng ngành, sau này ra thế nào cũng chạm mặt thôi.” Long cũng vỗ vai Khanh, thân thiện như đối với một người em trai. “Trong quá trình học chắc sẽ còn trao đổi, nhờ cậu giúp đỡ.”

“Chắc chắn rồi.” Khanh gật đầu với cả Long và Nam. Bản thân cậu cũng không muốn mất liên lạc với hai người họ.

“Mà nhà nó giàu như vậy, kiểu gì chẳng bay qua bay lại như cơm bữa.” Nam vừa đặt tay lên vai Hà, vừa nháy mắt với Linh, giọng bông đùa.

“Chuyện này...” Khanh hiếm hoi để lộ nụ cười.

Trong khoảnh khắc, Hà nhận ra nụ cười đó rất giống với nụ cười xã giao thường trực của Nam Phương.

Cô lặng lẽ lấy ra từ túi xách một chiếc móc chìa khóa họa tiết làm từ gỗ Bát Tràng, đặt vào tay cậu, chân thành nói.

“Không có gì nhiều. Tôi sẽ rất nhớ cậu.” Hai người đã trải qua không ít kỷ niệm cùng nhau. Dù chuyện rốt cuộc chẳng đi đến đâu cả, nhưng Khanh vẫn là luôn người bạn trai đầu tiên của Hà.

“Tôi cũng vậy.” Khanh nhìn món quà đơn giản trong lòng bàn tay, thầm nghĩ sang đến nơi sẽ để gắn vào chùm chìa khóa nhà mới.

“Sang bên ấy có quen một em Cinderella tóc vàng nào, nhớ gửi ảnh về cho bạn bè cùng đánh giá.” Cô thuận miệng đề nghị.

“Được.”

Nói dứt câu, nhìn lên bảng điện tử, thấy đã sắp đến giờ máy bay cất cánh, Khanh khẽ gật đầu chào mọi người một lần cuối rồi định tiến vào khu vực check-in. Tuy vậy, chưa kịp xoay người, thì đột ngột, Hà bước tới ôm chầm lấy cậu. Nước mắt cô cứ như vậy là chảy rơi xuống, thấm ướt cả vai áo sơ mi của Khanh.

“Tại sao?” Hà nói trong tiếng nức. “Tại sao lại phải như thế hả Khanh?”

Cậu không trả lời. Vì đáp án đã quá rõ ràng, đến đau lòng. Cậu chỉ biết đáp lại vòng tay của cô theo cách đơn thuần nhất.

“Tại sao? Không còn cách nào khác hay sao? Tại sao mọi việc cứ PHẢI diễn ra như thế?” Cô chỉ biết lặp đi lặp lại trong vòng tay cậu.

Cảnh tượng trên đã thu hút sự chú ý của không ít người qua lại. Đôi nam nữ ôm siết lấy nhau như chẳng biết đến ngày mai chia cách. Người con gái khóc không thể ngừng được. Đôi mắt đẹp của người con trai như đã bị tước đi toàn bộ ánh sáng trên thế giới này.

Trớ trêu thay, dù đã từng có thời gian hẹn hò, đây lại là lần đầu tiên họ gắn bó chặt chẽ đến vậy.

“Cảm ơn cậu.” Là câu nói cuối cùng Khanh để lại cho Hà, trước khi tiến vào cửa sổ check-in.

Từ đầu đến cuối, ai cũng nhận ra Khanh chưa hề chạm vào em gái mình. Linh cũng không nói năng gì, chỉ đứng đó yên lặng dõi theo, mắt nâu trong veo cho đến tận phút cuối cùng.

Không hiểu sao, lúc mới rồi nhìn Khanh bình thản trò chuyện với Long và Nam, trong đầu Hà lại vắng vắng giai điệu ngang phè, khô khốc mà cậu đã “hát” vào tối hôm bé giảng.

“I have tears in my eyes and they reflect your face. There is a forever and ever only just in our dream, where my heart never breaks apart.”

Thay vì bật cười, cô đã không thể kìm được nước mắt.

“You have tears in your eyes. I thought men, real men do not cry. Is it fate, is it randomly. Your dream is only irony.”

Cho một người không thể khóc. Cho một tình yêu đến phút cuối cùng vẫn chỉ là đơn phương đơn độc.

...

Sau khi máy bay chở Khanh cất cánh, Thủy Linh cũng đã lên xe riêng đi về nhà, bấy giờ Long mới nhìn vào màn hình di động. Ngay lúc cậu mở thông báo báo cuộc gọi nhỡ trong vòng nửa tiếng, thì điện thoại trên tay lại một lần nữa rung lên.

Long nhìn sang hai người bạn thân nhất, cũng có thể coi như “tình địch” và “bạn gái cũ”.

“Tở về trước, có chút việc cần giải quyết.”

Ngoại trừ Hải Nam phát tay lấy lệ. Minh Hà thậm chí không buồn trả lời. Đúng, ba người họ là bạn thân. Nhưng sau một loạt biến cố vừa qua, mọi việc cũng khó có thể trở lại như xưa nữa.

Bảo Long vừa đi vừa nghe điện thoại. Ra khỏi sân bay, cậu tiến thẳng đến bãi đỗ xe, nơi một chiếc BMW 760 Li Sterling đang đợi sẵn.

72. Chương 72: “tremblement De Terre” (hay Ngoại Truyện Vũ Nam Phương)

So với những nơi khác trên đất nước Nhật Bản, mùa hè ở Nagano có thể coi như là dễ chịu, với nhiệt độ trung bình chỉ hơn 30°C. Nhờ những làn gió từ cao nguyên thổi tới, đây có thể coi là địa điểm nghỉ dưỡng lý tưởng.

Dù vậy, Vũ Nam Phương mười ba tuổi, đến Nagano không phải để nghỉ dưỡng. Thay vào đó là gấp rút chuẩn bị cho cuộc thi piano Quốc tế Frederick Chopin dành cho lứa tuổi U17 lần thứ XX được tổ chức tại Nhật Bản.

Ở độ tuổi 13, tiếng tăm của thần đồng âm nhạc Vũ Nam Phương đã vang đến tận lòng toàn nước Pháp. Đôi bàn tay với những ngón xinh đẹp thon dài bắt đầu được công nhận là “bảo vật quốc gia”. Dù vậy, vấn đề lớn nhất mà Phương gặp phải, để có thể hoạt động một cách chuyên nghiệp nhất, chính là giải thưởng.

Được giới phê bình trong nước đánh giá như một hiện tượng âm nhạc, bản thân lại sở hữu một lượng sáng tác cá nhân đáng kể, dù vậy, Vũ Nam Phương CHƯA HỀ có một giải thưởng quốc tế nào.

Nguyên nhân đều là tại ông bố Trường Giang đáng ghét, từ nhỏ đã ngăn cấm không cho Nam Phương đi theo con đường âm nhạc. Thay vào đó hướng con trai vào vị trí kế thừa phát triển để chế hàng hiệu xa xỉ của gia đình, phục vụ cho công cuộc trả thù dai dẳng. So với người anh trai Trường Thịnh, mức độ độc đoán, khắt khe của ông Giang chỉ hơn chứ không kém.

Mùa hè năm chín tuổi, Vũ Nam Phương bị xích vào chân giường, không cho tham dự cuộc thi piano quốc tế chính là bằng chứng.

Chính trong năm đó, có một nhân vật chín tuổi ngu ngốc khác, vừa chân ướt chân ráo về nhà họ Vũ đã giở thói anh hùng rơm, giống như khi con đu dây treo lên ba tầng lầu, để giải thoát cho người “em họ” mới vài lần chạm mặt.

Dĩ nhiên, kế hoạch thất bại thê thảm. Vũ Trọng Khanh bị ba nuôi đem ra đánh một trận thừa sống thiếu chết. Vũ Nam Phương tuy không bị đánh, nhưng phải chịu nửa năm ròng “bế quan tỏa cảng”. Mỗi quan hệ ngọt ngào ngoài mặt giữa hai nhà, bởi vậy lại càng thêm căng thẳng. Khi mà ông Giang đã suy diễn ra rằng, hành động của Khanh ngày ấy là do ông Thịnh giật dây, chứ một đứa trẻ chín tuổi cơ bản không thể liều mạng được như vậy.

Tuy nhiên, những chuyện thâm cung bí sử này, có thể tạm gác qua một bên.

Khi mà bốn năm đã trôi qua, cuộc thi Frederick Chopin danh giá bậc nhất lại một lần nữa được tổ chức. Và Nam Phương, từ sau sự ra đời của em trai Nam Anh, đã thuận lợi có được sự tự do hằng mong muốn.

Dài dòng nhiều đó chỉ để khẳng định lại một điều, Vũ Nam Phương mười ba tuổi, đến Nagano không phải để nghỉ dưỡng.

“Phương! Đem đồng chai nhựa trong bao tải ở trong nhà kho mang ra siêu thị trả, rồi tiền đó chú ấy đưa mua kem.” Giọng chú Quý sang sảng vọng lại từ ngoài vườn.

Phương dừng tay đàn. Tuy vậy, vẫn chưa muốn đứng lên khỏi ghế. Thật chứ, ông chú này nghĩ cậu là ai? Chỉ bằng vài cây kem, lại muốn tước đoạt thời giờ vàng ngọc của Vũ Nam Phương. Biết vậy, ngay từ đầu cậu đã không nghe theo lời chú ta dụ dỗ, thuê đại một khách sạn ở cho rồi. Đáng tiếc, bất động sản duy nhất của nhà họ Vũ ở đất nước Nhật Bản, lại chính là cơ man đồng xanh rùng rú ven thung lũng Kiso, cùng với ngôi nhà gỗ ọp ẹp cổ lỗ sĩ này. Tất cả đều thuộc về ông chú, họa sĩ Vũ Cao Quý, người nổi tiếng lập dị nhất họ.

Chung quy đều tại cây dương cầm ba chân quý giá, có tuổi thọ hơn 100 năm của hãng Pleyel, khiến cho cậu không thể cưỡng lại được.

“Chú... cứ để cháu với anh Khanh đi trả. Nam Phương đang phải tập luyện...” Một giọng con gái thỏ thẻ từ ngoài vườn vang lên.

“Bống cứ tập xe đạp tiếp đi. Cả Éch nữa, cứ nhỏ cỏ tiếp. Chú là chú muốn bắt thằng Phương đi kìa!” Ông chú chẳng ngại ngần, khích một tràng, nói thật to để ở trong nhà nghe thấy. “Con trai con đứa mới nhỏ mà đã thích ngồi chết dí một chỗ. Hay ho gì chứ! Thảo nào mười ba tuổi đầu mà trông cứ ẻo lả như con gái. Bống mà biết đi xe đạp là con giỏi hơn nó rồi đấy!”

“CHÁU ĐI! ĐI LÀ ĐƯỢC CHỨ GÌ!” Phương gắt. Vừa ngồi trên bậc thềm trông ra khu vườn nhỏ xỏ dép. Một tay cầm bao tải to tướng đựng đầy vỏ chai bằng nhựa.

Nam Phương khi ấy mười ba tuổi, vẫn chưa cao lớn lắm. Đi dép lê loẹt quẹt trên con đường mòn nắng cháy, tay lại kéo lê bao tải to bằng cả người. Vừa đưa tay quẹt mồ hôi, vừa tự hình dung giai điệu của bản Polonaise sở trường cậu sẽ trình diễn trong vòng loại.

Xét cho cùng, Vũ Nam Phương không giống Vũ Trọng Khanh. Sinh ra đã ngậm thìa vàng trong miệng, bệnh “công tử” chính là khó tránh khỏi. Vừa cao ngạo khinh người, lại vừa khó tính bậc nhất. Kể từ độ tuổi bắt đầu có ý thức, Phương đã tự chất lọc ỉnh một môi trường sống, một chế độ sinh hoạt cũng như tập luyện, đi kèm thực đơn ăn uống hoàn hảo. Đến mức độ, nếu cậu chủ chỉ cần hơi không vừa ý, thì người làm kẻ ở nhà họ Vũ bên Pháp từ trên xuống dưới sẽ phải đứng trước nguy cơ bị đuổi thẳng cổ.

Vậy thì đây là cái gì?! Phương cay đắng nghĩ, trong khi móc ra mấy đồng bạc lẻ từ máy đổi vỏ chai tự động. Ngần ngừ một thoáng, cậu quay trở vào siêu thị.

BỊCH!

Nam Phương lạnh lùng ném túi kem xuống bậc thềm. Rồi lẳng lặng đi vào phòng tập. Chú Quý đã sai vặt được thằng cháu công tử ít nhất một lần, dường như vẫn chưa hài lòng.

“Ồ lại ăn kem với mọi người đã!”

“Cháu không thích.” Phương hừ giọng. Rồi như nhận thấy biểu hiện của mình có hơi quá vô lễ, liền bổ sung. “Cháu để bụng ăn cơm.”

“Chopin sẽ không vui đâu.” Giọng điệu chế nhạo của Tường Lâm bấy giờ mới lên sàn.

Lại được cả ông thần này nữa!

“KỆ EM!” Phương sẵng giọng, kéo cửa đóng cái RẦM.

“Này! Nhẹ tay thôi! Nhà chú xây kiểu truyền thống, yếu lắm, sập bây giờ!” Chú Quý nghe thấy la om sòm.

Nhà chú không chỉ yếu. Nhà chú còn cách âm không ra một cái gì hết! Một căn phòng ở tít bên trong mà vẫn nghe rõ mồn một tiếng nói chuyện ngoài vườn. Chú đặt cây piano quý giá này ở đây làm cái sự sỉ nhục gì không biết! Phương nghĩ bụng, trước khi ngồi xuống mở nắp đàn. Cố gắng gạt khỏi tai âm thanh cười đùa bát nháo của đám người đang ăn kem.

Vòng I, 1 bản Nocturne, 2 Etudes và 1 Polonaise. Để xem nào... Hoàn hảo. Tham gia cuộc thi này không phải để có giải, mà phải được giải nhất. Bằng không, sẽ không có ý nghĩa gì cả. Sẽ không còn mặt mũi nào tiếp xúc với truyền thông nữa. Danh tiếng Vũ Nam Phương sẽ đi tong...

“Ôi! KEM! Ở đâu ra thế! Cho em ăn với!”

Một giọng con gái chói lói vang lên từ ngoài vườn. Vũ Thủy Linh, hay còn gọi là Bống, không có cái giọng dễ ghét này. Còn lại trong vườn toàn đàn ông con trai, bao gồm chú Quý, Vũ Trọng Khanh, hay còn gọi là Éch, và Nguyễn Vũ Tường Lâm.

Điều đó có nghĩa là gì.

Ái Vân đã biết đường mò đến tận nơi này.

Nam Phương thật muốn đập đầu vào cạnh đàn. Bốn kẻ ngu ngốc ngoài kia đã khiến cho cậu không thể luyện tập được cái gì ra hồn suốt từ sáng hôm qua. Giờ đây, biệt đội phiền phức cản phá Nam Phương đến với danh hiệu quán quân lại kết nạp thêm một thành viên.

Cánh cửa “mỏng manh” lại được kéo ra một lần nữa.

“Anh Phương! Em BIẾT là anh ở đây mà!” Ái Vân mười hai tuổi, vừa nhảy loi choi vừa kêu chiêm chiếp.

Tuy vậy, Vân chưa kịp nhảy lên thềm ôm chầm lấy “người trong mộng” thì đã bị Phương phũ phàng gạt ra, suýt chút nữa ngã lăn xuống vườn, nếu như không được chú Quý nhanh tay đỡ lấy.

“Nam Phương! Cháu làm gì vậy! Mang tiếng nghệ sĩ mà đối xử với một quý cô như vậy hả?” Chú Quý nghiêm giọng.

Phương ngay từ đầu đã chẳng coi những lời phàn nàn của ông chú lập dị ra kí lô nào, cũng chưa bao giờ coi con nhỏ rách việc kia là một “quý cô”. Nên cậu chỉ hừ giọng, tuyên bố thẳng thừng.

“Tối nay, cháu chuyển ra ở khách sạn, từ giờ cho đến lúc thi.”

Rồi chưa để cho ai có ý kiến, cánh cửa yếu ớt mong manh đã lại bị đóng sập.

Chiều tối hôm ấy. Bầu trời đổ cơn mưa lớn.

Đó không chỉ là mưa rào. Đó là một cơn giông bão. Đất hai bên sườn núi sạt lở. Đường vào thung lũng trở nên vô cùng nguy hiểm. Taxi mà Phương đã gọi, vì vậy không thể đến được.

Công tử họ Vũ vẫn giữ nguyên vẻ mặt lạnh lùng, ngồi thẳng lưng ăn cơm. Coi như không thấy những ánh mắt chăm chăm vây quanh mình. Đúng vậy, ngoại trừ Vũ Trọng Khanh thiên hạ ngoại hạng ngốc, những người còn lại đều đang nhìn Phương. Linh tỏ ra ái ngại, Ái Vân thì say đắm, trong khi chú Quý và Tường Lâm chết tiệt đều cười thầm trong bụng.

Sao chứ? Ánh nhìn chế giễu của hai người họ chỉ khiến cho tâm hồn nghệ sĩ thanh cao của Nam Phương khinh bỉ. Các người tưởng ở đó làm âm ỉ thì ta sẽ không thể tập luyện? Đến ngày thi, dù có phải gọi trực thăng đến, leo thang dây đi lên thì Vũ Nam Phương vẫn phải tới nhà hát Tokyo giật gãi nhất.

Vòng thi thứ II, 3 Preludes, 2 Mazurkas, 1 bản Waltz và 1 bản Ballad... Phương vừa chờ mọi người ăn xong vừa nhẹ nhàng gõ nhịp lên bàn.

“Ếch với Bống dọn bát đĩa rồi Phương rửa nhé.” Chú Quý vui vẻ.

“Đừng chú ơi!” Tường Lâm hốt hoảng chen vào. “Nó không biết rửa bát đâu! Để nó rửa vớ vẩn bát đĩa còn dính xà phòng nhà mình ăn vào đau bụng chết!”

“Để em giúp anh ấy!” Ái Vân hăng hái đứng dậy, giơ tay như học sinh phát biểu.

“Em đập vỡ hết, mai lấy gì ăn?” Lâm bật cười, chọc Ái Vân mặt đỏ bừng, khói bốc ra đằng trán.

Rốt cuộc, Bống, hay còn gọi là Thủy Linh, cùng với Nam Phương chịu trách nhiệm rửa bát.

Chủ yếu là Linh rửa, còn Phương chỉ tráng nước. Lần này Linh đã làm cho Phương khá ngạc nhiên. Theo trí nhớ của cậu thì Thủy Linh cũng chưa từng bao giờ sống ở một nơi không có máy rửa bát. Bà Lưu Thủy và ông Thịnh cũng chẳng phải dạng người bắt con gái tiểu thư phải học mấy công việc chân tay mà cả đời chắc chắn sẽ không đụng đến này. Có sao lại có thể rửa thành thực như vậy?

“Anh Khanh dạy Linh đấy.” Linh buột miệng. Vô tình lại đáp trúng vấn đề Phương đang thắc mắc.

À, vâng. Nói theo ngôn ngữ của Tường Lâm thì Linh đã bị lây “virus nông dân” từ Khanh. Bao gồm cả việc không dùng vật vớ tập xe đạp. Cái gì xe đạp chứ? Nam Phương cũng chưa bao giờ biết đi xe đạp. Một bước lên máy bay hai bước xuống xe hơi. Tập xe đạp làm gì? Thể thao thì chạy bộ là quá đủ.

“Nam Phương, đã lâu lắm rồi mấy anh em mình mới được cùng nhau nghỉ hè như thế này.” Linh lại tiếp tục thổ lộ phát biểu cảm nghĩ. Đôi mắt nâu sáng long lanh, cô bé tỏ ra thật hạnh phúc. “Phương phải vui lên mới đúng.”

“Nhưng...” Còn cuộc thi quan trọng, bốn năm mới tổ chức một lần...

“Nếu Phương chịu dành chút thời gian ọi người, thì Linh nghĩ chú Quý và anh Lâm sẽ không quấy rầy Phương luyện tập nữa đâu.” Linh nhẹ nhàng góp ý.

“Chị nghĩ vậy thật hả?” Phương ngớ ngẩn hỏi lại. Không thể phủ nhận, cậu có chút xiêu lòng khi nghe giọng điệu ngọt như mía lùi của cô chị họ bằng tuổi.

“Nhìn kia!” Linh không trả lời trực tiếp vào câu hỏi, thay vào đó là chỉ ra hướng vườn.

Mưa đã tạnh hẳn. Trong khu vườn ẩm ướt, đom đóm lặng lẽ bay trên những cành lá vừa được gột rửa, tỏa ánh sáng đẹp đẽ như một khung cảnh thần tiên.

“Lâm! Mang quả dưa hấu ra đây. Mọi người ra hiên nhà ngồi bổ dưa ăn!” Chú Quý hào hứng ra lệnh, không quên bổ sung. “Cả thằng Phương nữa!”

Nam Phương hết nhìn ra khoảng vườn đầy đom đóm bay, vừa phân vân nhìn lại căn phòng ở cuối hành lang, nơi đặt cây piano gỗ sồi quý hiếm.

Suýt chút nữa, Phương đã theo mọi người ra vườn, nếu như không nghe thấy lời “khích lệ” đầy tính cạnh khóe của Tường Lâm.

“Phải đó, cứ làm như không ôn luyện một buổi sẽ lụi nghề đi không bằng...”

Rầm! Rốt cuộc, lại một cánh cửa yếu ớt nữa lại đứng trước nguy cơ tan rã trước lực cánh tay tưởng chừng mãnh khảnh của thiên tài họ Vũ.

...

Phương mở nắp đàn, bắt đầu duyệt lại một lượt bản Concerto số 2 đã định sẽ biểu diễn ở vòng chung kết cùng dàn nhạc giao hưởng. Cậu chắc chắn sẽ vào đến vòng chung kết nên sự chuẩn bị này không có gì là thừa thãi. Piano Concerto số 2 của Chopin, bấy giờ cũng là một cậu bé mới lớn. Đầy hoài nghi về bản thân, mỗi nốt nhạc đều như một lời tự vấn... Nhiều nhà phê bình cho rằng, âm nhạc của Chopin luôn mang một sự khờ dại và tâm trạng bị ruồng bỏ... Khoan đã, cái gì bị ruồng bỏ? Nghĩ đến đây, Phương lại càng cảm thấy bức bối. Rốt cuộc, lại dừng tay đàn giữa chừng.

Rõ là vì thời tiết quá nóng bức. Ừ thì Nagano. Ừ thì gió từ cao nguyên thổi tới. Ừ thì mới chỉ trên 30°C. Nhưng những ngày này, đặc biệt là trước cơn mưa bão kinh hoàng ban này, trời oi khùng khiếp. Đối với một người con của xứ sở ôn đới như Phương, khí hậu như vậy thật có chút không quen thuộc.

Đưa tay với lấy cốc nước tinh khiết để ngay trên hộp đàn, Phương không rõ có phải mình hoa mắt hay không, nhưng rõ ràng chất nước bên trong vừa sống sảng một cách bất thường.

Cậu cầm lên ly nước, chưa uống được một nửa đã nghe tiếng reo hò âm ỹ vọng ra từ phòng sinh hoạt đối diện khu vườn.

“Ha ha, em thắng rồi! Một, hai, ba... Mười sáu! Em được nhiều bài nhất!” Giọng Ái Vân chói lói vang lên.

“Lần đầu tiên em chơi Karuta mà thắng đấy!”

“Em đương nhiên thắng!” Tường Lâm hừ giọng. “Ở đây chỉ có em học tiếng Nhật từ mẫu giáo! Con Linh thắng Khanh thậm chí mới sang chưa đầy một năm!”

“Chú Quý ở đây mười năm rồi!” Vân gân cổ cãi.

“Chú ấy nhường em thôi!” Lâm hừ giọng. “Chẳng có gì đáng tự hào!”

“MẤY NGƯỜI KHÔNG THỂ TRẬT TỰ ĐƯỢC MỘT GIẤY HAY SAO?!”

Cánh cửa yếu ớt đáng thương lại “được” kéo ra một cách thô bạo.

Trong giây lát, chiếc cốc thủy tinh chứa chất nước trong suốt văng từ trên hộp đàn rơi xuống, va đập vào chân ghế vỡ tan.

RET|||...

“TƯỜNG LÂM! NẦM XUỐNG!”

Tatami rung động. Đèn treo lắc lư. Chuông gió kêu leng keng còn bình hoa trên bàn chao đảo rồi đổ ập, nước rơi lênh láng.

Phải mất chừng ba, bốn phút. Mọi chuyện mới trở lại bình thường.

Ở trên sàn nhà, tất cả vẫn chưa hoàn hồn. Chú Quý lúc nào cũng vật vờ thiếu nghiêm túc, lại là người phản ứng nhanh nhất đã đẩy cả hai anh em Khanh, Linh ngã ra rồi ngồi úp xuống để che chắn cho hai đứa, trước khi hét lên ra lệnh cho cháu ruột.

Rốt cuộc, tiếng khóc thút thít của Ái Vân đã trả lại sinh khí cho căn phòng.

“Em khóc cái gì?! Nếu có bị làm sao thì anh chết trước, còn muốn gì nữa?!” Nam Phương cũng vừa mới hoàn hồn, bực mình buông Vân ra, rồi đứng dậy.

Cô tiểu thư nhà Tôn Nữ vẫn ngồi nguyên tại chỗ, hai tay ôm mặt, nghe thấy vậy, khóc càng to hơn. Thủy Linh bấy giờ mới lồm cồm bò dậy, bản thân mặt xanh như tàu lá, vẫn cố gắng lết đến bên cạnh Vân, ôm lấy cô nhóc trần an.

“Mọi người có thấy trùng hợp không? Có nghĩ tại sao đang yên đang lành tự dưng lại có động đất không?” Tường Lâm đã ngồi xếp bằng, vừa vuốt lại mái tóc hơi rối, vừa giả bộ ngâm thơ lên tiếng, không hề tỏ ra sợ hãi tình huống nghiêm trọng mới rồi.

“Tại Nam Phương nói lớn quá.” Khanh thản nhiên, vừa đứng dậy kiểm dụng cụ thu dọn những mảnh vỡ.

Giọng điệu thật thà của Khanh khiến cho cả nhà phá lên cười. Ngay cả Ái Vân đang méo mào cũng thành ra bật cười.

Rốt cuộc, đến cả Nam Phương chịu hết nổi cũng bật cười thành tiếng. Võ bọc công tử kiêu căng khó tính, cuối cùng đã rạn nứt chỉ vì một cơn động đất.

Ngoài kia, bằng cách nào đó, đom đóm vẫn bay dưới vòm cây.

“Nếu vừa rồi, là một trận động đất 9,0 độ richter thì Ái Vân là vui vẻ nhất, chết khi vừa thắng Karuta.” Chú Quý cười hiền lành, ngồi chồm hồm xoa đầu cô cháu gái.

Nước mắt trên gương mặt tròn trịa của cô bé đã khô ráo, nhường chỗ cho nụ cười sáng lấp lánh.

“Còn cháu là đáng thương nhất. Chết khi chưa có cái giải nào ra hồn.” Phương hừ giọng. Nhưng lại ngồi xuống tatami, với tay lấy bộ bài.

Trước ba, bốn cặp mắt ngạc nhiên đang hướng về phía mình, Phương giơ bộ bài Karuta lên ngang mặt Vân.

“Chơi lại đi. Lần này em không thể thắng được đâu. Vì đã có anh rồi.”

...

Rốt cuộc, ván bài của ngày hôm đó, Ái Vân thua nhưng chú Quý mới là người chiến thắng. Khi thu dọn bộ bài, chú có nói một câu.

“Mỗi khi cháu thua cuộc, đều là vì suy nghĩ, cân nhắc quá nhiều. Trong cờ bạc, trong nghệ thuật và cả trong tình yêu, ăn thua là ở trực giác.”

Không rõ lời nhận xét này có thể chạm vào lòng một cậu thiếu niên mười ba tuổi hay không, nhưng cuộc thi piano quốc tế Chopin năm ấy, Vũ Nam Phương đạt giải cao nhất đây thuyết phục. Cũng trong cái đêm chơi bài trong thung lũng đó, Phương đã sáng tác ra một nhạc phẩm gây tiếng vang không kém gì “Cô gái nhật hạt dẻ” của ba năm về trước.

Nhạc phẩm mang tên “Tremblement de terre” - “Động đất.”

...

Hai năm sau, chú Quý thật sự đã ra đi bởi một trận động đất 9,0 độ richter.

Bởi vậy, mùa hè năm ấy, cũng là lần cuối cùng họ còn tập trung đông đủ.

Từ đó trở đi, trong hành trang lưu diễn khắp thế giới của thiên tài nhạc cổ điển Vũ Nam Phương, không bao giờ thiếu đi một mảnh gỗ sồi màu đỏ, nguyên là một phần của giá nhạc bằng gỗ, tàn tích cuối cùng của cây đàn Pleyel ngày ấy, mà trong nhật ký được tìm thấy giữa đống hoang tàn, người chú họa sĩ đã khẳng định sẽ để lại cho đứa cháu thân yêu nhất.

Chín năm nhàn nhạt trôi qua. Nam Phương trưởng thành có thể từ bỏ thói quen “suy nghĩ quá nhiều” để tìm ra hạnh phúc thật sự hay không, lại là một câu chuyện khác.

—

73. Chương 73: Ngoại Truyện 2 Bóng Tối Của Mặt Trăng (hay Ngoại Truyện Nguyễn Việt Khôi)

Tôi tên là Nguyễn Việt Khôi, con trai trưởng của một gia đình thuần nông ở ngoại thành Hà Nội. Tuy nhiên, cho đến thời điểm này, nhờ có cụm từ “đô thị hóa” mà ngôi làng nho nhỏ nơi chúng tôi sinh sống cuối cùng đã trở thành một phần của thành thị trong truyền thuyết.

Điều đó cũng không thể ngăn cản một sự thật, thu nhập chính của ba mẹ tôi vẫn là từ chăn nuôi bò sữa.

Mặc dù là gia đình thuần nông, nhưng chúng tôi không tính là nghèo. Chưa từng phải thèm khát cái ăn cái mặc, tôi được đến trường đủ ba cấp đẳng hoàng, thậm chí, không giống như trẻ con sinh trưởng trong những gia đình bò sữa, tôi chưa- từng phải đi chăn bò.

Những ông bố bà mẹ quê mùa bắt con cái bỏ học để phụ việc đồng áng, đều thuộc về bản tin thời sự. Bố mẹ tôi ngược lại, sẽ làm tất cả để tôi và em gái được đi học đại học, thoát khỏi cái mác nông dân, trở thành trí thức thành thị, mang vinh dự về cho gia tộc.

Nhất là tôi, đứa cháu đích tôn. Em Hương là con gái, chỉ ăn theo. Tôi mới đích xác là nơi gửi gắm niềm tin chân thành của ba mẹ.

“Con không phải làm gì cả. Chỉ cần ăn no chóng lớn, học cho giỏi. Học học nữa học mãi. Nghe chưa.”

...

Vấn đề duy nhất ở đây là, tôi không được thông minh. Nói thẳng ra là ngu. Dĩ nhiên, trong cũng có những đứa ngu hơn tôi. Nhưng mấy đứa đó thì đến khoảng năm lớp 6, lớp 7 đã bỏ học đi làm phụ gia đình. Trong khi tôi bằng mọi giá phải học tiếp. Kết quả là càng lên lớp, xếp hạng của tôi càng thụt lùi.

Kể từ năm lớp tám, đội sổ chính là vị trí cố định của Nguyễn Việt Khôi.

“Em có bao giờ nghĩ đến công sức của bố mẹ không vậy?” Cô chủ nhiệm rầu rĩ nói, khi trả bài kiểm tra 2 điểm cho tôi.

Em có nghĩ đấy chứ. Nên em mới được 2 điểm, thay vì trúng ngỗng. Nhưng bố mẹ có bao giờ nghĩ đến khả năng của em không vậy? Em thật sự không thể học được. Cái gì công thức toán, cái gì phương trình hóa học, cái gì văn sử địa, nào cá vàng như em làm sao nhồi nhét hết ngần ấy thứ để làm học sinh giỏi được? Tôi nghĩ. Nhưng thay vì nói ra tất cả. Tôi chỉ ương bướng bĩu môi.

Thôi được rồi, tôi thừa nhận, mình không phải một học sinh ngoan cho lắm.

Trong mỗi lớp học tử tế thường lạc vào một thằng nhóc tóc nhuộm lòe loẹt, áo sơ mi đồng phục xộc xệch chỉ cài khoảng 2, 3 cúc, cử chỉ ngênh ngang, ánh mắt láo liên. Học dốt, thích đánh nhau. Trường hợp này chính là tôi, Nguyễn Việt Khôi.

Ngoại trừ, tôi không thích đánh nhau. Chỉ là, ngoại hình của tôi, cũng như việc tôi vi phạm đủ thứ nội quy của trường nhưng vẫn thoát khỏi án kỷ luật trong gang tấc nhờ sự đút lót của cha mẹ, đã khiến rất nhiều người ngứa mắt.

Điều đó đồng nghĩa với gì? Tôi không đánh nhau, tôi chỉ... tự vệ. Thôi được rồi, ngoài tự vệ, đôi khi còn dạy bảo thêm cho những thằng đặc biệt không biết điều... Miễn cưỡng thôi. Cơ bản là tôi đâu có thích đánh nhau.

Vậy mà rớt cuộc. Con trai thì coi tôi như cái gai trong lớp, còn con gái luôn sợ hãi, xa lánh mỗi khi tôi lảng vảng.

Hôm đó, cũng giống như mọi hôm khác, tôi bị chặn đánh. Thì ra trước kia tôi đã động đến đàn em của Hưng “ghẻ”, một tên đại ca có máu mặt trong khu vực. Đây là chúng nó nói thế chứ tôi cũng chẳng rõ chuyện đó có thật hay không. Ai mà nhớ nổi. Nhưng tóm lại là tôi bị đàn em của Hưng “ghẻ” đánh hội đồng.

Ba đánh một không chột cũng què. Huống chi chúng nó có đến bảy đứa.

Bảy thằng cười sằng sặc, quay mông bỏ đi sau khi đập tôi mấy nhát cuối cùng, để lại một tôi te tua xơ xác cùng nỗi hận thấu xương.

Tôi được thầy cô mệnh danh nào cá vàng, trí nhớ ngắn hạn, vậy mà thù dai không thể tả. Cái buổi chiều nhục nhã ấy khiến cho tôi ôm hận, ngấm ngấm đi học vỡ.

Lần này, tôi đến tận sào huyệt của Hưng “ghẻ” ở làng bên cạnh để phục thù. Nó hơn tôi hai tuổi, đã bỏ học từ một triệu năm về trước. Ngoài thời gian vắt vẻo đánh nhau thì nghe nói, đều tụ tập bài bạc với bọn đàn em trong cái chòi rách ngoài nghĩa địa.

Tất nhiên, tôi đâu có đàn mà đi một mình. Tôi cũng có đàn em. Tôi dẫn theo số viện binh chắc chắn là nhiều hơn số người ở trong cái chòi rách của nó.

Bố trí viện binh nấp sau lùm cây. Tôi một thân một mình anh dũng xông vào nghĩa địa.

“HUNG GHE! MÀY RA ĐÂY, RA NGAY CHO BỐ!” Tôi cầm cái ống nước bằng sắt, đập ầm ầm xuống nền đất. Oai phong lắm liệt.

Đáp trả lại tôi chỉ là âm thanh im lìm.

“HUNG GHE! MÀY CÓ RA KHÔNG THÌ BẢO?!”

Gọi gọi một hồi, tôi mất hết kiên nhẫn liền xông vào chòi rách. Ở bên bàn gỗ ọp ẹp và vài chiếc ghế nhựa, chỉ có một cô gái ngồi thu lu run rẩy, gương mặt nhợt nhòa nước.

Cô gái tóc dài xoa vai, mắt tròn to long lanh, da trắng má hồng, hao hao gầy, tóm lại là rất xinh đẹp.

Quan trọng hơn, cô ấy là bạn cùng lớp của tôi.

“Ồ... Khôi đấy hả?” Cô ấy đã kịp nhận ra điều này ngay khoảnh khắc chạm mặt.

Còn tôi phải mất đến một lúc. Căn bản tại tôi chẳng chơi với ai trong lớp cả. Tôi nhìn bảng tên trên áo đồng phục. Phương Nga. Dương Phương Nga. Một cái tên như muôn vàn cái tên khác.

Tôi rất cuộc nhớ ra mục đích chính của mình, lại đập cái ống nước lên sàn gạch, phẫn nộ.

“THẰNG HUNG GHE ĐÂU?!”

Cô ta sợ co rúm lại, hai cánh tay theo phản xạ bắt chéo che ngang trán.

“Anh tớ không có ở đây! Tớ cũng đang tìm anh ấy!”

“Bực mình!” Tôi hừ giọng. Nghĩ bụng sẽ trị tội đứa đàn em đưa tin tình báo sai lệch. Tôi “lạnh lùng” quay ra, định bỏ về.

Có lẽ, việc tôi vẫn kéo lê cái ống nước khiến cho cô ấy tưởng tôi lại định tiếp tục truy sát Hưng “ghẻ”. Liên sau đó, cô ấy hốt hoảng đứng dậy chạy về phía tôi, níu áo tôi.

“Cậu tha cho anh ấy đi mà! Anh ấy bỏ nhà đi hai hôm nay, chỉ sợ còn chưa ăn uống gì, làm sao đánh nhau được. Cậu tha cho anh Hưng đi, tớ xin cậu đấy.”

Tôi quay lại, lừ mắt khiến cho cô ấy lại sợ chết khiếp, lùi xuống một bước.

Phương Nga lùi một bước thì tôi lại tiến hai bước. Thật ra, từ giây phút nhìn thấy Nga, tôi đã chú ý đến cô ấy nhiều hơn là mối thù với Hưng “ghẻ”. Em gái của Hưng “ghẻ” xấu xí, thật sự rất dễ thương. Hơn nữa, thay vì đánh nhau, đây cũng coi là một cách để trả thù đi...

“Với một điều kiện...” Tôi nhếch miệng cười độc ác.

“Vâng?!” Cô ấy sốt sắng, hai tay khư khư trước ngực, chỉ chực đưa lên che chắn.

“Cậu làm bạn gái tôi.”

“Được.” Cô ấy trả lời ngay khi tôi vừa nói dứt câu. Thậm chí còn sè sè thở ra. “Chỉ vậy thôi chứ gì? Rồi cậu không tìm anh Hưng nữa?”

Phương Nga làm tôi chưng hửng. Quên phất hình tượng đầu gối, “lạnh lùng”, tôi ngơ ngác hỏi lại. “Cậu đồng ý thật hả. Sao cậu đồng ý dễ dàng vậy?”

“Ừ thì...” Cô chớp mắt. Má ửng hồng càng dễ thương hơn ban nãy. “Tớ không có bạn trai. Hơn nữa tớ thấy cậu không phải người xấu, lại là bạn cùng lớp nên cũng tiện gặp nhau. Hơn nữa còn hơn là để cậu đánh anh Hưng...”

“Tớ không phải là người xấu, sao cậu biết?” Tôi nhú mồm, khó tin. Không nhận ra mình đã chuyển sang cách xưng hô “tớ tớ cậu cậu” buồn nôn mà tôi thường khinh bỉ.

“Vì cậu chưa bao giờ gây sự với ai cả.” Cô ấy mỉm cười. Nước mắt trên má đã khô ráo.

Tôi ôm chầm lấy cô ấy, vội vã nói, như chỉ cần chờ đợi một giây nữa thôi, thế giới sẽ bị hủy diệt.

“Cậu không được đổi ý đâu đấy!”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/don-phuong-khong-vo-nghia>